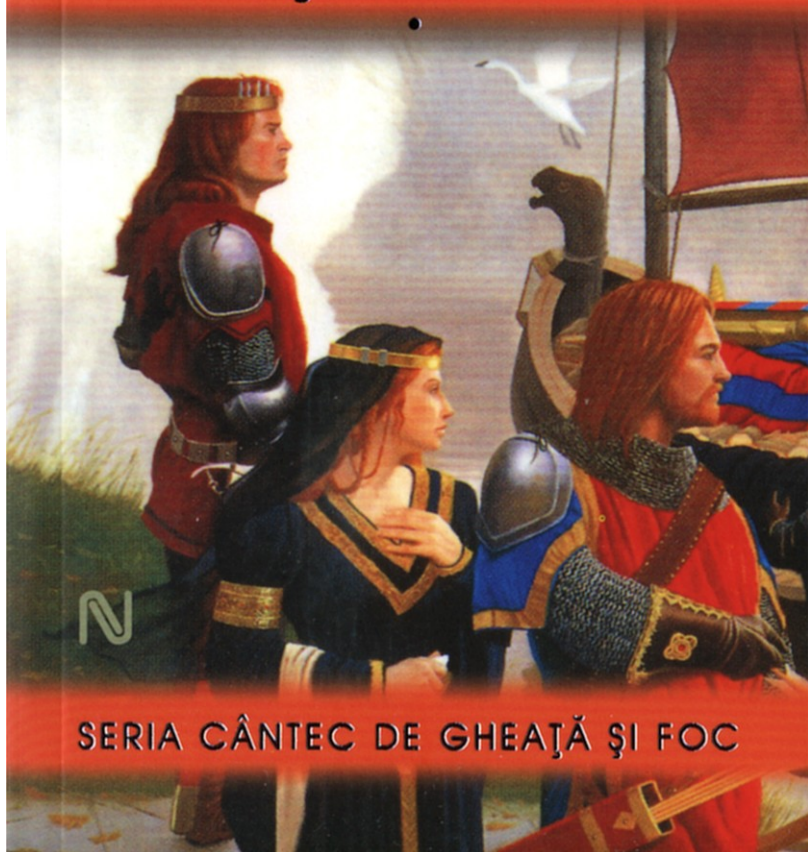

george r.r.

martin

lureșul săbiilor

N

SERIA CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC

c o l e c ț i a
Nautilus
f a n t a s y

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

Din seria *Cântec de gheață și foc* au apărut:

Urzeala tronurilor (2 vol.)

Înceștarea regilor (2 vol.)

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii 70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate Premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Beauty and the Beast*. Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată sub numele *Nightflyers*. În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy *Cântec de gheață și foc*, alcătuită din șapte romane, dintre care patru au și fost publicate (*Urzeala tronurilor*, 1996 – Editura Nemira, 2007; *Înceștarea regilor*, 1999 – Editura Nemira, 2008; *Iureșul săbiilor*, 2000 și *A Feast for Crows*, 2005), iar trei se află încă în stadiul de proiect (*A Dance with Dragons*, *The Winds of Winter* și *A Dream of Spring*). Saga *Cântec de gheață și foc* este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care intenționează realizarea unui serial. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor*, a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului*, care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Înceștarea regilor* a câștigat de asemenea Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureșul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus și Geffen în 2001 și respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo și Nebula.

George R.R. Martin

Iureșul săbiilor

Traducere din limba engleză LAURA BOCANCIOS

Lui Philys, care m-a convins să dau viață dragonilor.

DINCOLO DE ZID

- ◆ - Castel
- ◇ - Castel ruinat

Fortărețe / Castele ale Rondului de Noapte

1. Fortul Podului dinspre Apus
2. Turnul Umbrei
3. Bastionul Santinelă
4. Garda Cenușie
5. Poarta de Piatră
6. Cămina cu Promoroacă
7. Icemark
8. Fortul Noptii
9. Lacul Adânc
10. Poarta Reginei
11. Castelul Negru
12. Scutul de Stejar
13. Fortul Pădurii Lacustre
14. Castelul Zibelinei
15. Poarta Hotarului
16. Gorganul Lung
17. Törtele
18. Garda Verde
19. Eastwatch-by-the-Sea

Notă asupra cronologiei

Cântec de gheață și foc este o poveste spusă prin ochii personajelor, care sunt uneori la sute sau chiar la mii de kilometri depărtare unul de altul. Unele capitole acoperă zile, altele doar o oră, iar altele s-ar putea să se întindă pe două săptămâni, două luni sau o jumătate de an. Cu o asemenea structură, narațiunea nu poate fi strict secvențială; uneori, lucruri importante se întâmplă simultan, la o mie de leghe distanță.

În cazul volumului de față, cititorul trebuie să înțeleagă că acțiunea din primele capitole ale *Iureșului săbiilor* nu o continuă pe cea din ultimele capitole ale *Încleștării regilor*, ci mai degrabă se suprapune pe aceasta. Cartea începe cu o privire asupra câtorva dintre evenimentele care s-au petrecut la Pumnul Primilor Oameni, la Riverrun, la Harrenhal și pe Trident, în timp ce la Debarcaderul Regelui se purta Bătălia de la Apa Neagră, și cu o rememorare a ceea ce s-a întâmplat în perioada care a urmat...

GEORGE R.R. MARTIN

Prolog

Era o zi cenușie, cu frig mușcător, și câinii nu voiau să ia urma. Căteaua cea mare și neagră adulmecase o singură dată urmele de urs, se dăduse înapoi și se întorsese la haită, furișându-se cu coada între picioare. Biciuți de vânt, câinii stăteau îngrămădiți pe malul râului, cu un aer jalnic. Chett simțea și el mușcătura vântului prin straturile veșmintelor de lână neagră și piele fiartă. Frigul era prea năprasnic, pentru om și animal deopotrivă, dar n-aveau de ales. Gura i se crispa și aproape că-și putea simți înroșindu-se de furie furunculele ce-i acopereau obraji și gâtul. *Ar trebui să fii la Zid, la adăpost, purtând de grijă afurisiților de corbi și făcând focurile pentru bătrânul Maester Aemon.* Jon Snow, bastardul, era cel care-i luase toate astea, el cu amicul său, grăsanul Sam Tarly. Din pricina lor se afla aici, stând să-i înghețe boabele în inima pădurii bânuite, cu o haită de câini.

— Șapte draci! Smuci zdravăn de lese, asmuțind câinii. *Urma*, nenorociților. Aia e o urmă de urs! Vreți niscaiva carne, ori ba? *Scotociți!* Însă câinii nu făcură decât să se strângă și mai mult unul în altul, scheunând. Chett pocni din biciul său scurt deasupra capetelor lor, iar căteaua neagră îl mârâi. Carnea de câine poate fi la fel de gustoasă ca ursul, o amenință el, cu răsufierea înghețându-i la fiecare cuvânt.

Lark Sisterman stătea cu brațele încrucișate la piept și palmele vârâte la subsoari. Purta mănuși negre de lână, dar se plângea mereu că îi îngheață degetele.

— E prea al dracului de frig ca să vânezi, zise el. Să-l ia naiba de urs, nu merită să înghețăm pentru el.

— Nu ne putem întoarce cu mâna goală, Lark, mormăi Micul Paul prin barba castanie ce îi acoperea aproape toată fața. Lordului Comandant nu i-ar plăcea una ca asta.

Sub nasul turtit al bărbatului voinic era o pojghiță de gheață, acolo unde îi înghețaseră mucii. O mână uriașă, înmănușată în blană groasă, se strângea cu putere în jurul mânerului unei sulite.

— La naiba cu Bătrânul Urs, zise Sisterman, un bărbat subțire, cu trăsături ascuțite și ochi fără astâmpăr. Mormont va fi mort înainte de primii zori, ai uitat? Cui îi pasă ce-i place lui?

Micul Paul clipi din ochii săi înguști și negri. Poate că, într-adevăr, uitase, gândi Chett. Era destul de nătărău ca să uite aproape orice.

— De ce trebuie să-l omoram pe Bătrânul Urs? De ce să nu fugim pur și simplu și să-l lăsăm în pace?

— Crezi că el ne va lăsa *pe noi* în pace? făcu Lark. Ne va urmări până-n pânzele albe. Vrei să fii urmărit, tolmacule?

— Nu, răspunse Micul Paul. Nu vreau. Nu.

— Vasăzică, ai să-l omori? întrebă Lark.

— Da. Bărbatul vânjos înfipse capătul sulii în malul înghețat al râului Am să-l omor. Nu trebuie să ne urmărească.

Sisterman își scoase mâinile de la subsuori și se întoarse către Chett:

— Trebuie să-i omoram pe *toți* ofițerii, zic eu.

Chett era sătul până peste cap să audă aceeași poveste.

— Am mai discutat asta. Bătrânul Urs moare, la fel ca Blane din Turnul Umbrei. La fel și Grubbs și Aethan, ghinionul lor că s-au nimerit să fie de strajă, Dywen și Bannen, pentru că ne-ar putea urmări, iar Ser Piggy pentru corbi. Atâta *tot*. Îi omoram fără zarvă, în somn. Un singur țipăt și suntem hrană pentru viermi, până la unul. Buboaiile îi erau roșii de furie. Tu fă-ți numai bucățica ta și vezi ca verii tăi să și-o facă pe a lor. Și, Paul, încearcă să nu uiți, e *a treia* gardă, nu a doua.

— A treia gardă, repetă voinicul, prin barbă și prin mucii înghețați. Eu și cu Tiptil. Îmi amintesc, Chett.

Avea să fie lună neagră în noaptea aceea, iar gărzile le potriviseră în așa fel încât să aibă de strajă câte opt de-ai lor, cu încă doi de pază la cai. Nici că se putea mai bine. În plus, de acum era de așteptat să se trezească în orice clipă cu sălbaticii peste ei. Chett avea de gând să fie cât mai departe înainte să se întâmple asta. Avea de gând să trăiască.

Trei sute de frați jurați ai Rondului de Noapte porniseră către nord, două sute de la Castelul Negru și alți o sută de la Turnul Umbrei. Era cea mai mare expediție de care se pomenise, aproape o treime din forțele Rondului. Voiau să-i găsească pe Ben Stark, pe Ser Waymar Royce și pe ceilalți cercetași care fuseseră dați dispăruți, și să descopere de ce își părăseau sălbaticii satele. Ei bine, nu erau mai aproape de Stark și de Royce decât atunci când porniseră de la Zid, însă aflaseră unde au plecat toți sălbaticii – sus, în pustietatea culmilor înghețate ale Colților de Gheață. Puteau să zacă acolo, sus, până la sfârșitul lumii, fără ca Chett să se sinchisească.

Dar nu. Ei coborau. În josul Apei Laptelui.

Chett își ridică privirea. Râul se întindea în fața lui. Malurile sale stâncoase erau mărginite de gheață, iar apele lăptoase, alburii, se revărsau neconținut din Colții de Gheață. Iar acum, Mance Rayder și sălbaticii lui se revărsau și ei, ca apa. Thoren Smallwood se întorsese valvârtej, cu trei zile în urmă. În timp ce el îi spunea Bătrânului Urs ce au văzut iscoadele sale, omul lui, Kedge Albeață, le povestise celorlalți.

— Încă sunt sus, destul de departe, pe colinele de la poalele muntelui, dar se apropie, le-a spus Kedge, încălzindu-și mâinile deasupra focului. Harma, zisă Cap de Câine, e în frunte, căteaua nenorocită. Goady s-a furișat în tabăra ei și a văzut-o limpede, lângă foc.

Nătăraul ăla de Tumberjon a vrut s-o răpună cu o săgeată, dar Smallwood a

avut mai multă minte. Chett a scuipat, întrebându-l:

— Câți erau, ți-ai putut da seama?

— O droaie. Douăzeci, treizeci de mii, n-am stat să-i numărăm. Harma avea în avangardă cinci sute, toți călare.

Bărbații din jurul focului au schimbat priviri neliniștite. Era lucru rar să găsești fie și o duzină de sălbatici călare, darămite *cinci* sute...

— Smallwood ne-a trimis, pe Bannen și pe mine, să dăm ocol avangărzii, de departe, ca să aruncăm o privire asupra întregii oștiri, a continuat Kedge. Nu li se vedea capătul. Înaintează încet, ca un râu înghețat, șase, șapte kilometri pe zi, dar nici nu mi s-a părut că ar avea de gând să se întoarcă în satele lor. Mai mult de jumătate erau femei și copii, și-și mânau animalele în fața lor: capre, oi, chiar și bouri înhămați la sânni. Erau încărcăți cu baloți de blănuri, hălci de carne, cuști cu pui, putini de unt și roți de tors, tot ce au agonisit. Catării și caii erau atât de împovărați, încât aveai impresia că o să li se rupă spatele. La fel și femeile.

— Și mergeau pe cursul Apei Laptelui? a întrebat Lark Sisterman.

— Așa am spus, nu?

Apa Laptelui avea să-i ducă pe lângă Pumnul Primilor Oameni, fortul străvechi unde își așezase tabăra Rondul de Noapte. Orice om cu un dram de judecată își putea da seama că era momentul să-și ia tălpășița și să se retragă la Zid. Bătrânul Urs întărise Pumnul cu țepușe, gropi și capcane, dar în calea unei asemenea oștiri toate acestea erau zadarnice. Dacă rămâneau aici, aveau să fie cotropiți și nimiciți.

Iar Thoren Smallwood voia să *atace*. Donnel Hill cel Dulce era scutierul lui Ser Mallador Locke și, cu o noapte înainte, îl văzuse pe Smallwood venind la cortul acestuia. Ser Mallador era de aceeași părere cu Ser Ottyn Wythers, cerând insistent retragerea la Zid, dar Smallwood voia să-l convingă să se răzgândească.

— Acest Rege-de-Dincolo-de-Zid nu ne va căuta niciodată atât de departe la nord, l-ar fi auzit Donnel zicând. Iar măreața lui oaste nu e decât o gloată șleampătă, plină de guri netrebnice, care n-au habar de unde să apuce sabia. La prima lovitură o să le piară tot cheful de luptă și o să se întoarcă urlând la colibe lor, unde o să rămână încă cincizeci de ani.

Trei sute contra treizeci de mii. Chett numea asta curată nebunie, și încă și mai nebunesc era faptul că Ser Mallador fusese convins, iar cei doi împreună erau pe cale să-l lămurească și pe Bătrânul Urs.

— Dacă mai așteptăm mult, putem să pierdem șansa asta și să nu ne mai întâlnim cu ea, spunea Smallwood oricui stătea să-l asculte.

La aceasta, Ser Ottyn Wythers i-a răspuns:

— Noi suntem scutul care apără regatele oamenilor. Nu te apuci să-ți arunci scutul fără nici o pricină.

Însă Thoren Smallwood i-a dat replica:

— Eu lupt cu sabia. Cea mai sigură apărare a unui bărbat este să dea o lovitură

iute, care ucide inamicul, nu să se pitească în spatele unui scut.

Însă nici Smallwood, nici Wythers nu aveau comanda. Cel care o avea era Lordul Mormont, iar el își aștepta celelalte iscoade: Jarman Buckwell și cei care urcaseră Scara Uriășului, Qhorin Halfhand și Jon Snow, care plecaseră să cerceteze Trecătoarea Țipătului. Dar Buckwell și Halfhand întârziu. *Morți, cel mai probabil.* Chett și-l închipui pe Jon Snow zăcând, vânăt și înghețat, pe un vârf de munte, cu sulița vreunui sălbatic înfiptă în fundul lui de bastard. Gândul îl făcu să zâmbească. *Sper că i-au ucis și lupul afurisit.*

— Nu e nici un urs pe aici, hotărî Chett pe neașteptate. Doar o urmă veche, atâta tot. Înapoi la Pumn!

Căinii aproape îl doborâră de pe picioare, la fel de nerăbdători ca el să se întoarcă. Poate credeau că vor primi de mâncare. Chett nu-și putu stăpâni un hohot de râs. Erau deja trei zile de când nu-i mai hrănise, ca să-i înfometeze și să-i înrăiască. La noapte, înainte de a se face nevăzut în beznă, le va da drumul printre cai, după ce Donnel Hill cel Dulce și Karl Picioar-Strâmb le vor tăia pripoanele. *Se vor pomeni cu câini care mârâie și cai cuprinși de panică prin tot Pumnul, alergând printre focuri, sărind peste zidul de apărare, doborând corturile. În toată hărmălaia, puteau să treacă ore bune până să-și dea cineva seama că lipsesc paisprezece frați.*

Lark ar fi vrut să aducă de două ori pe atâția, dar la ce te puteai aștepta de la un mocofan ca Sisterman? Încearcă numai să șoptești un cuvânt în urechea cui nu trebuie și, cât ai clipi, o să te pomenești mai scurt cu un cap. Nu, paisprezece erau tocmai bine, destui cât să facă exact ceea ce trebuia făcut, dar nu atât de mulți ca să nu poată păstra un secret. Pe majoritatea îi recrutase chiar Chett. Micul Paul era unul dintre oamenii lui, cel mai vânjos bărbat de la Zid, chiar dacă se mișca mai încet ca un melc mort. Odată, i-a rupt unui sălbatic spatele, dintr-o îmbrățișare. Cu ei mai erau și Jungher, poreclit după numele armei sale preferate, și omulețul zis Tiptil, care siluise în tinerețe o sută de femei și căruia îi plăcea să se laude cum că nici una nu l-a văzut sau nu l-a auzit măcar, până nu s-a pomenit cu el între picioare.

Planul îl ticluise Chett. El era cel isteț, îi fusese slujitor lui Maester Aemon vreme de patru ani buni, până când l-a înlăturat bastardul Jon Snow, ca slujba să-i poată fi încredințată porcului ăluia grăsan de prieten al lui. În noaptea asta, când îl va ucide pe Sam Tarly, avea de gând să-i șoptească: *Transmite-i Lordului Snow salutul meu călduros*, direct în ureche, înainte de a-i spinteca beregata, lăsând sângele lui Ser Piggy să țâșnească în bulboane prin straturile de seu. Chett cunoștea corbii, așa că nu era de așteptat să-i facă necazuri, nu mai multe decât Tarly. O singură atingere de cuțit și lașul ăla o să-și ude pantalonii și o să înceapă să se smiorcăie, cerând îndurare. *N-are decât să cerșească, n-o să-i fie de nici un folos.* După ce-i va despica beregata, va deschide coliviile și va hâșâi păsările, ca nici un mesaj să nu ajungă la Zid. Tiptil și Micul Paul îl vor ucide pe Bătrânul

Urs, Jungher se va ocupa de Blane, iar Lark cu verii lui îi vor reduce la tăcere pe Bannen și pe bătrânul Dywen, ca să-i împiedice să le ia urma. Ascundeau mâncare de vreo două săptămâni, iar Donnel cel Dulce și Karl Picior-Strâmb vor fi pregătit caii. Cu Mormont mort, comanda va trece la Ser Ottyn Wythers, un bătrân vâlguit, cu puterile șubrežite. *Va da fuga la Zid înainte de apusul soarelui și nici nu va risca să-și piardă din oameni, trimițându-i după noi.*

Câinii îl trăgeau după ei, în timp ce-și croiau drum printre copaci. Chett putea zări Pumnul țâșnind spre cer, prin frunzișul pădurii. Era o zi atât de întunecoasă, încât Bătrânul Urs ceruse să se aprindă torțele, un cerc imens care ardea de jur împrejurul zidului de apărare ce încununa piscul abrupt, stâncos, al muntelui. Cei trei trecură cu greu albia unui pârâu. Apa era tăioasă, iar la suprafață pluteau, risipite, bucăți de gheață.

— Eu am să mă îndrept spre coastă, mărturisi Lark Sisterman. Împreună cu verii mei. Ne vom construi o barcă și ne vom întoarce acasă, la Surori.

Iar acasă vă vor ști de dezertori și vă vor reteza capetele nătânge, gândi Chett. Odată spuse jurămintele, nu aveai cum să părăsești Rondul de Noapte. Oriunde în Cele Șapte Regate, te prindeau și te omorau.

Cât despre Ollo Ciungul, el voia să se întoarcă la Tyrosh unde, susținea el, oamenii nu-și pierdeau mâinile pentru nițel furtișag cinstit, nici nu erau trimiși să înghețe de vii, doar fiindcă au fost prinși în pat cu nevasta vreunui cavaler. Chett cumpănise ideea de a merge cu el, însă nu vorbea limba lor moale și pițigăiată. Și ce putea să facă el la Tyrosh? Nu cunoștea nici un meșteșug, fiind crescut în Mlaștinile Cotoroaței. Tatăl său își petrecuse toată viața scormonind în pământurile altora și adunând lipitori. Se dezbrăca gol-goluț, doar cu o bucată de piele groasă pe el, și se cufunda în apele întunecoase. Când ieșea, era plin din cap până-n picioare. Uneori, îl puneă pe Chett să-l ajute să-și scoată lipitorile. Odată, una i s-a lipit de palmă, iar el a strivit-o cu repulsie de perete. Tatăl său i-a dat o mamă de bătaie pentru asta. Maesterii cumpărau lipitorile cu duzina.

Lark putea să se ducă acasă dacă poftea, la fel și blestemații de Tyroshi, dar nu Chett. Dacă nu avea să mai revadă niciodată Mlaștinile Cotoroaței, chiar și așa va fi prea curând. Lui, unul, îi plăcuse Fortăreața lui Craster. Omul trăia acolo pe picior mare, ca un lord, de ce n-ar face și el la fel? Asta chiar ar fi bună! Chett, fiul culegătorului de lipitori, lord cu cetate! Blazonul lui ar putea fi o duzină de lipitori, pe un fundal roz. Dar de ce să se oprească doar la lord? Poate ar trebui să devină rege! *Mance Rayder a început prin a fi cioară. Aș putea sa fiu rege, întocmai ca el, și să-mi găsesc niscaiva neveste.* Craster avea nouăsprezece, fără a le pune la socoteală și pe cele tinere, fiicele pe care nu ajunsese încă să și le vâre în așternut. Jumătate dintre neveste erau la fel de bătrâne și de urâte ca el, dar asta nu avea nici o importanță. Pe cele bătrâne, Chett le-ar putea pune la muncă, să-i facă mâncare și curățenie, să scoată morcovi și să dea lături la porci, în vreme ce nevestele tinere i-ar încălzi patul și i-ar naște copii. Craster nu s-ar împotrivi, după

ce Micul Paul l-ar strânge la piept.

Singurele femei pe care le cunoscuse Chett erau târfele pe care le plătise în Orașul Cârțiței. Pe când era mai tânăr, fetele din sat aruncau o singură privire la fața lui plină de buboale și furuncule și își întorceau privirea, scârbite. Cel mai rău fusese cu Bessa, dezmațata aia. Își desfăcea picioarele pentru fiecare băiat din Mlaștinile Cotoroanței, așa că Chett se gândise: de ce nu și pentru el? A mers până acolo încât, auzind că-i plac, și-a petrecut o dimineată întreagă culegându-i flori de câmp, dar Bessa i-a răs în nas și i-a spus că mai bine s-ar târâi într-un pat cu lipitorile tatălui său decât cu el. S-a oprit din răs când i-a vârat cuțitul în burtă. A fost plăcut – uimirea aceea de pe chipul ei – așa că a scos cuțitul și l-a înfipt din nou. Când l-au prins, aproape de Cele Șapte Pâraie, bătrânul Lord Walder Frey nici măcar nu s-a sinchisit să vină în persoană să-l judece. L-a trimis pe unul dintre *bastarzii* săi, pe acel Walder Rivers, iar când s-a dezmeticit, Chett se îndrepta către Zid, cu diavolul ăla puturos de Yoren. Ca plată pentru singurul lui moment de plăcere, i-au luat întreaga viață.

Dar acum avea de gând să-și ia viața înapoi, împreună cu soțiile lui Craster. *Boșorogul ăla sălbatic are dreptate. Dacă vrei o femeie de nevastă, o iei, și asta fără să-i dai flori, că poate așa nu-ți observă afurisitele de buboale.* Lui Chett nu-i trecea prin cap să repete *acea* greșală.

O să reușească, își promise a suta oară. *Atât timp cât scăpăm basma curată.* Ser Ottyn o va lua spre sud, spre Turnul Umbrei, drumul cel mai scurt către Zid. *Nu-și va bate capul cu noi, nu Wythers. Nu-și va dori decât să ajungă teferi înapoi.* Cât despre Thoren Smallwood, dorința lui ar fi să continue cu atacul, dar Ser Ottyn era mult prea prudent, și el avea întâietate. *Oricum, nu va avea importanță. După ce plecăm, Smallwood poate să atace pe cine vrea. Ce ne pasă nouă? Dacă nici unul dintre ei nu se mai întoarce la Zid, nimeni nu va mai veni vreodată să ne caute, vor crede că am murit împreună cu ceilalți.* Gândul acesta îi trecea prin minte pentru prima dată și, vreme de o clipă, îl ispiti. Însă atunci ar trebui să-i omoare și pe Ser Ottyn și pe Ser Mallador Locke, ca Smallwood să ajungă la comandă, și erau amândoi bine păziți, zi și noapte... Nu, riscul era prea mare.

— Chett, zise Micul Paul în timp ce înaintau cu greu de-a lungul unei poteci stâncoase, printre sequoia și pini. Cum facem cu pasărea?

— Care afurisită de pasăre? Ultimul lucru de care avea nevoie acum era un nătărău care să trângănească despre o pasăre.

— Corbul Bătrânului Urs, răspunse Micul Paul. Dacă îl omorâm, cine o să-i hrănească pasărea?

— Pe cine naiba interesează? Omoară și pasărea, dacă vrei.

— Nu vreau să mă ating de nici o pasăre, făcu voinicul. Numai că aia e o pasăre vorbitoare. Dacă povestește ce am făcut?

Lark Sisterman izbucni în râs.

— Paul cel Mic, isteț și voinic, îl luă el în răspăr.
— Tacă-ți gura, făcu Micul Paul, amenințător.
— Paul, spuse Chett înainte ca namila de om să se înfurie prea tare, când îl vor găsi pe bătrân zăcând într-o baltă de sânge, cu gâtul tăiat, nu va fi nevoie de nici o pasăre să le spună că l-a omorât cineva.

Micul Paul rumegă ideea o clipă.

— Asta așa e, se învoi el. Atunci, pot să păstrez eu pasărea? Îmi place corbul ăla.

— Al tău să fie, zise Chett, doar ca să-l faci să tacă.

— Putem oricând să-l mâncăm, dacă ne e foame, sugeră Lark.

Micul Paul se întunecă din nou.

— Încearcă numai să-mi mănânci pasărea, Lark. Încearcă numai!

Chett auzea zvon de voci printre copaci.

— Tăceți naibii din gură, amândoi. Aproape am ajuns la Pumn.

Ieșiră aproape de versantul vestic al dealului și îl ocoliră, către sud, unde panta era mai domoală. La marginea pădurii, o duzină de bărbați se antrenau cu arcul. Scrijeliseră contururi pe trunchiurile copacilor și trăgeau cu săgețile în ele.

— Priviți, zise Lark. Un porc cu un arc.

Fără doar și poate, cel mai apropiat arcaș era însuși Ser Piggy, grăsanul care îi furase locul de pe lângă Maester Aemon. Numai la vederea lui Samwell Tarly, Chett fu cuprins de mânie. Pe vremea când era slujitorul lui Maester Aemon, Chett dusese cea mai bună viață pe care o cunoscuse vreodată. Bătrânul orb nu era pretențios, iar Clydas se ocupa, oricum, de aproape toate nevoile sale. Sarcinile lui Chett erau ușoare: să curețe stâncăria, câteva focuri de făcut, de adus uneori mâncarea... și Aemon nu l-a lovit nici măcar o singură dată. *Crede că poate să dea buzna pur și simplu și să mă înghiontească afară, numai pentru că e de obârșie nobilă și știe să citească. Poate c-o să-l rog să-mi citească pumnalul, înainte să-i spintec beregata cu el.*

— Voi vedeți-vă de drum, le spuse celorlalți. Eu vreau să mă uit.

Câinii se smuceau, nerăbdători să meargă după ceilalți, spre mâncarea despre care credeau că-i așteaptă sus. Chett lovi căteaua cu vârful cizmei și asta îl mai potoli puțin.

Printre copaci, privi cum grăsanul se opintea cu un arc cât el de mare, cu fața-i roșie, ca o lună plină, crispată de concentrare. Trei săgeți stăteau înfipite în pământ în fața lui. Tarly potrivea o săgeată și întinse arcul. Îl ținu întins mai multă vreme, încercând să ochească, și trase. Săgeata dispăru în desiş. Chett râse zgomotos, un sforăit de dulce deznădăjduit.

— Pe aia n-o s-o găsim niciodată, și eu voi fi învinuit, anunță Edd Tollett, scutierul posomorât, cu părul alb, căruia toți îi spuneau Edd cel Trist. Nu lipsește niciodată nimic fără să fiu eu luat la ochi, de când mi-am pierdut calul. De parcă ar fi putut face cineva ceva. Era alb și ninge, la ce se așteptau?

— L-a luat vântul pe ăla, zise Grenn, un alt prieten al Lordului Snow. Încearcă să ții arcul drept, Sam.

— E greu, se plânse grăsanul, dar trase o a doua săgeată. Aceasta zbură sus, înaintând printre crengi, la trei metri deasupra țintei.

— Cred că ai doborât o frunză din copacul ăla, zise Edd cel Trist. Toamna vine destul de repede, nu e nevoie s-o ajutăm. Oftă. Și știm cu toții ce urmează după toamnă. O, zei, dar mi-e frig. Trage ultima săgeată, Samwell, am impresia că-mi îngheață limba până-n fundul gurii.

Ser Piggy coborî arcul și Chett avu impresia că va începe să urle.

— E prea greu.

— Potrivești, întinzi și tragi, zise Grenn. Haide.

Supus, grăsanul smulse ultima săgeată din pământ, o potrive în arcul său lung și trase. Făcu totul repede, fără să-și mijească, chinuit, ochii de-a lungul săgeții, așa cum făcuse înainte. Săgeata lovi conturul de cărbune în partea de jos a pieptului și rămase acolo, vibrând.

— L-am nimerit. Ser Piggy părea șocat. Grenn, ai văzut? Edd, uite, l-am nimerit!

— I-ai vârat-o între coaste, aș zice, făcu Grenn.

— L-am omorât? vru să știe grăsanul.

Tollett ridică din umeri.

— I-ar fi putut înțepa un plămân, dacă ar fi avut. Copacii nu au, în general. Luă arcul din mâna lui Sam. Totuși, am văzut și lovituri mai proaste. Da, și câteva îmi aparțin.

Ser Piggy strălucea. Privindu-l, aveai impresia că *făcuse* într-adevăr ceva. Dar când îl văzu pe Chett cu câinii, zâmbetul i se strâmbă și i se stinse, cu un scheunat.

— Ai lovit un copac, zise Chett. Să vedem cum țintești când vine vorba de flăcăii lui Mance Rayder. Ei n-o să stea nemișcați, cu brațele desfăcute și frunzele foșnind, o, nu. Vor veni drept spre tine, urlându-ți în față, și pun rămașag că o să-ți uzi nădragii ăia. Unul dintre ei își va împănănta securea direct între ochișorii tăi de porc. Ultimul lucru pe care ai să-l auzi va fi cum *trosnește* când îți mușcă din craniu.

Grăsanul tremura. Edd cel Trist îi puse o mână pe umăr.

— Frate, spuse el solemn, doar fiindcă așa ți s-a întâmplat ție nu înseamnă că Samwell va suferi la fel.

— Despre ce vorbești acolo, Tollett?

— Despre securea care ți-a crăpat capul. E adevărat că jumătate din minte ți s-a scurs pe jos și ți-au mâncat-o câinii?

Grenn, marele mocofan, izbucni în râs și până și Samwell Tarly reuși să schițeze un zâmbet. Chett lovi cu piciorul câinele cel mai apropiat, smuci lesele și începu să urce dealul. *Rânjește cât vrei, Ser Piggy. Vedem noi cine râde la*

noapte. Își dorea doar să aibă timp să-l omoare și pe Tollett. *Un nătărău posac, cu moacă de cal, asta e.*

Urcușul era abrupt, chiar și pe această parte a Pumnului, care avea panta cea mai domoală. La jumătatea drumului, câinii începură să latre și să-l smucească, închipuindu-și că în curând vor primi de mâncare. În schimb, Chett îi făcu să-i simtă gustul cizmei, iar câinelui mare și urât, care s-a repezit la el, îi rezervă o lovitură zdravănă de bici. Odată câinii legați, se duse să raporteze.

— Urmele erau acolo, așa cum a zis Uriașul, dar câinii n-au vrut să se ia după ele, îi spuse el lui Mormont, în fața cortului său mare și negru. Fiind atât de aproape de râu, s-ar putea să avem de-a face cu urme vechi.

— Păcat. Lordul Mormont avea un cap mare și pleșuv, barba deasă și zburlită, iar glasul îi părea la fel de obosit ca înfățișarea. Poate că ne-ar fi prins bine tuturor o bucăciță de carne proaspătă.

Corbul de pe umărul lui clătină din cap și repetă: *Carne. Carne. Carne.*

Am putea să gătim blestemații ăia de câini, gândi Chett, dar nu mai scoase nici o vorbă până când Bătrânul Urs îi spuse că poate să plece. *Și asta e ultima oară când trebuie să-mi aplec capul în fața lui*, își zise cu satisfacție. I se părea că se făcea și mai frig, ceea ce ar fi jurat că era imposibil. Câinii se strânseseră năpăstuiți unul în altul, în mocirla înghețată, iar Chett fu aproape ispitit să se cuibărească printre ei. În schimb, își înfășură un șal negru de lână peste jumătatea de jos a feței, lăsând o deschizătură în dreptul gurii, ca să poată respira. Descoperi că îi e mai cald dacă se mișcă, așa că începu să dea încet ocol taberei, cu un teanc de frunze acrișoare în mână, oprindu-se, când și când, să le mestece împreună cu frații în negru și ascultând ce aveau de povestit. Nici unul dintre cei din garda de zi nu avea de-a face cu planul său, dar, chiar și așa, socotise că era bine să-și facă o părere despre ce gândeau.

În principal, gândeau că era al naibii de frig.

Vântul se stârnea tot mai puternic, pe măsură ce umbrele se alungeau. Trecând printre pietrele zidului de apărare, scotea un sunet subțire, ascuțit.

— Urâsc sunetul ăsta, zise Uriașul cel mic. Parc-ar fi un țânc în tufișuri, scâncind după lapte.

Când își termină turul și se întoarse la câini, îl găsi pe Lark așteptându-l.

— Ofițerii sunt iarăși în cortul Bătrânului Urs și discută aprins.

— Asta fac ei, zise Chett. Sunt de viță nobilă, toți în afară de Blane, și se îmbată cu vorbe în loc de vin.

Lark se trase discret mai aproape.

— Cap-sec îi tot dă înainte cu pasărea, îl preveni el, aruncând o privire de jur împrejur, ca să se asigure că nu era nimeni prin preajmă. Acum întreabă dacă am adus vreo sămânță pentru vietatea aia blestemată.

— E corb, răspunse Chett. Mănâncă hoituri.

Lark rânji:

— Poate pe al lui, cine știe?

Sau al tău. Chett era de părere că aveau nevoie de namila de om mai mult decât de Lark.

— Nu te mai frământa cu Micul Paul. Tu-ți faci treaba ta, el pe-a lui.

Amurgul se strecura printre copaci când Chett scăpă de Sisterman și se așeză să-și ascută sabia. Era o muncă a naibii de grea, cu mânușile pe mâini, dar nu avea de gând să și le scoată. Pe frigul ăsta, orice nesăbuit care atingea oțelul cu mâna goală se alegea fără o bucată de piele.

Când soarele coborî la asfințit, câinii începură să scâncească. Le dădu apă și înjurături.

— Încă o jumătate de noapte și vă puteți căuta singuri ospățul.

Se simțea deja miros de mâncare. Dywen perora lângă foc, când Chett își primea de la Hake, bucătarul, colțul de pâine tare și un castron cu supă de fasole cu slănină.

— Pădurea e prea liniștită, spunea bătrânul pădurar. Nici o broască lângă râu, nici o bufniță în întuneric. Nu mi-a fost dat să ascult o pădure mai lipsită de viață ca asta.

— Dinții ăia ai tăi sună destul de lipsiți de viață, zise Hake.

Dywen își clănțăni dinții de lemn.

— Și nici un lup. Înainte au fost, dar acum nu mai sunt. Unde s-au dus, vă puteți închipui?

— Undeva unde e cald, zise Chett.

Din duzina de frați care se nimeriseră lângă foc, patru erau oamenii lui. Îi cercetă pe fiecare cu coada ochiului, să vadă dacă vreunul dădea semne de slăbiciune. Jungher părea destul de calm. Stătea liniștit și-și ascutea sabia, ca în fiecare seară. Iar Donnel Hill cel Dulce era numai zâmbete. Avea dinții albi, buze groase și roșii, bucle blonde care i se revărsau pe umeri într-o neorânduială meșteșugită și susținea că era fiul nelegitim al unui oarecare Lannister. Poate că era. Chett nu avea nevoie de băieți frumoși, nici de bastarzi, dar Donnel cel Dulce părea că face față.

Era, însă, mai puțin sigur în privința pândarului pe care frații îl porecliseră Taie-Lemne, mai mult fiindcă sforăia, decât fiindcă ar fi avut vreo legătură cu copacii. În clipa asta părea atât de neliniștit, încât, cine știe, poate că nu avea să mai sforăie niciodată. Iar Maslyn era și mai rău. Chett vedea cum i se prelinge sudoarea pe față, în ciuda vântului necruțător. Broboanele străluceau în lumina focului, ca o puzderie de nestemate ude. Maslyn nu se atingea de mâncare, doar se holba la castronul lui de supă, ca și cum mirosul ar fi fost pe cale să-l umple de greață. *Va trebui să fiu cu ochii pe el,* gândi Chett.

— Adunarea! Sunetul țâșni pe neașteptate dintr-o mulțime de gâtlejuri și se răspândi cu repeziciune în toate colțurile taberei de pe cresta muntelui. Oameni ai Rondului de Noapte! Adunați-vă lângă focul central!

Încruntându-se, Chett își termină supa și îi urmă pe ceilalți.

Bătrânul Urs stătea în fața focului, cu Smallwood, Locke, Wythers și Blane înșirați în spatele lui. Mormont era înveșmântat cu o mantie din blană neagră și groasă, cu corbul cocoțat pe umăr, umflându-și penele negre. *Nu e semn bun.* Chett se strecură între Brown Bernarr și câțiva bărbați de la Turnul Umbrei. Când se strânsesă cu toții, cu excepția pândașilor din păduri și a străjerilor de la zidul de apărare, Mormont își dresе glasul și scuiпă. Saliva îngheță înainte să atingă pământul.

— Fraților, spuse el, oameni ai Rondului de Noapte. (*Oameni, țipă corbul. Oameni! Oameni!*) Sălbaticii sunt în marș. Coboară din munți pe cursul Apei Laptelui. Thoren e de părere că avangarda lor ne va ajunge din urmă de acum în zece zile. Cei mai experimentați cercetași ai lor vor fi în avangardă, cu Harma Cap de Căine. Ceilalți vor forma, probabil, ariergarda, sau vor veni în preajma lui Mance Rayder însuși. În rest, luptătorii lor vor fi împrăștiați de-a lungul întregii linii de marș. Au boi, catări, cai... dar puțini. Cei mai mulți vor fi pe jos, prost înarmați și neantrenați. Armele pe care le poartă vor fi fiind mai degrabă din piatră și os decât din oțel. Sunt împovărați de femei, copii, turme de oi și de capre și de tot avutul lor, pe deasupra. Pe scurt, deși numeroși, sunt vulnerabili... și ei nu știu că suntem aici. Sau așa trebuie să ne rugăm să fie.

Ba știi, gândi Chett. Bubos bătrân ce ești, le e limpede ca lumina zilei. Qhorin Halfhand nu s-a întors, așa-i? Nici Jarman Buckwell. Dacă măcar unul dintre ei a fost prins, știi foarte bine că sălbaticii vor fi stors până acum de la el un cântec, două.

Smallwood ieși în față:

— Mance Rayder are de gând să zdrobească Zidul și să aducă războiul sângeros în Cele Șapte Regate. Ei, bine, ăsta e un joc care se joacă în doi. Măine îi aducem noi războiul.

— Pornim în zori cu toată oastea, adăugă Bătrânul Urs, în timp ce un murmur străbătea mulțimea. Vom porni către nord și vom face un ocol pe la vest.

Avangarda Harmei va fi dincolo de Pumn când ne vom întoarce. Colinele de la poalele Colților de Gheață sunt pline de văi înguste, șerpuitoare, numai bune pentru ambuscade. Linia lor de marș se va întinde cât vezi cu ochii. Îi vom ataca în mai multe puncte deodată și se vor jura că suntem trei mii, nu trei sute.

— Îi vom lovi în plin și vom dispărea înainte să apuce să-și grupeze cavaleria și să ne înfrunte, interveni Thoren Smallwood. Dacă se iau după noi, îi alergăm bine, apoi ne întoarcem și lovим din nou, în altă parte a coloanei. Dăm foc căruțelor, le risipim turmele și omorăm cât de mulți putem. Pe Mance Rayder însuși, dacă-l găsim. Dacă se împrăștie și se întorc la colibele lor, atunci am învins. Dacă nu, îi hărțuim tot drumul până la Zid și avem grijă să lase în urma lor un șir de cadavre, să se știe pe unde au trecut.

— *Sunt mii!* strigă cineva din spatele lui Chett.

— *Vom muri!* Era glasul lui Maslyn, plin de spaimă.

Muri, strigă corbul lui Mormont, bătându-și aripile negre. *Muri, muri, muri.*

— Da, mulți dintre noi, răspunse Bătrânul Urs. Poate cu toții. Dar, așa cum a spus un alt Lord Comandant cu mii de ani în urmă, de aceea purtăm veșminte negre. Amintiți-vă jurământul, frații mei. *Căci suntem săbiile din întuneric, cei ce veghează pe ziduri...*

— *Focul ce arde pentru a învinge frigul.* Ser Mallador Locke își scoase sabia lungă.

— *Lumina ce aduce zorile,* răspunseră alte glasuri, și mai multe săbii tâsniră din teacă.

Apoi își scoaseră cu toții armele și erau aproape trei sute de săbii ridicate și tot atâtea glasuri strigând:

— *Goarna care îi trezește pe cei adormiți! Scutul care păzește ținuturile oamenilor!*

Chett nu avu de ales. Își ridică glasul, împreună cu ceilalți. Aerul era scăldat în aburul răsuflării lor, iar lumina focului strălucea pe oțel. Fu mulțumit să-i vadă pe Lark, pe Tiptil și pe Donnel Hill cel Dulce alăturându-se, de parcă ar fi fost la fel de nătărăi ca toți ceilalți. Asta era bine. Nu avea rost să atragă atenția, când ceasul lor era atât de aproape.

Când strigătele se stinseră, auzi din nou sunetul vântului lovindu-se de zidul de apărare. Flăcările se învolburau, tremurând, înfrigurate parcă și ele, iar în liniștea ce se lăsase deodată, corbul Bătrânului Urs croncăni zgomotos și zise încă o dată: *Muri.*

Isteață pasăre, gândi Chett, în timp ce rupeau rândurile, îndemnați de ofițeri să mănânce bine și să se odihnească pe îndelete la noapte. Chett se cuibări sub blănurile sale, lângă câini, cu mintea plină de lucrurile care ar putea merge prost. Dacă jurământul ăla nenorocit l-a făcut pe vreunul dintre oamenii lui să se răzgândească? Sau dacă Micul Paul a uitat, și va încerca să-l omoare pe Mormont în timpul celei de-a doua gărzi, în loc de a treia? Dacă Maslyn și-a pierdut curajul sau dacă vreunul dintre ei s-a făcut șoptitor, sau...

Se pomeni stând cu urechea ciulită în noapte. Vântul suna, într-adevăr, ca scâncetul unui copil și, din când în când, Chett auzea glasuri de bărbați, nechezatul unui cal, un buștean trosnind în foc. Dar nimic altceva. *Atâta liniște.*

Vedea plutind în fața ochilor săi chipul Bessei. *Nu cuțitul am vrut să-l vâr în tine,* voia să-i spună. *Ți-am cules flori, trandafiri sălbatici, calomfir și maci galbeni, mi-a luat toată dimineața.* Inima îi bubuia ca o tobă, atât de puternic încât se temea că ar putea trezi toată tabăra. Barba îi era acoperită de o pojghiță de gheață, de jur împrejurul surii. *De unde mi-a venit să mă gândesc așa, la Bessa?* Înainte, ori de câte ori se gândise la ea, fusese doar ca să-și aducă aminte chipul ei în timp ce murea. Ce era cu el? Abia mai putea respira. Oare adormise? Se ridică în genunchi și simți pe nas ceva ud și rece. Ridică ochii.

Ningea.

Își simțea lacrimile înghețându-i pe obraji. *Nu e drept!* îi venea să strige. Zăpada îi va distruge toată munca, toate planurile făurite cu grijă. Era o ninsoare deasă, fulgii albi și mari se îngrămădeau în jurul lui. Cum vor găsi în zăpadă ascunzătorile de hrană sau cărăruia pe care voiau s-o urmeze, către est? *Nu vor avea nevoie nici de Dywen, nici de Bannen ca să ne urmărească, dacă vom merge prin zăpadă proaspătă.* Iar zăpada ascundea denivelările pământului, mai cu seamă noaptea. Un cal ar putea să se împiedice de o rădăcină sau să-și rupă piciorul, lovindu-se de o piatră. *S-a sfârșit cu noi,* își dădu el seama. *S-a sfârșit înainte de a începe. Suntem pierduți.* Fiul căutătorului de lipitori nu va avea parte nici de o viață de lord, nici de fortăreață, nici de neveste sau coroană. Va avea parte doar de sabia unui sălbatic în burtă și apoi de o groapă fără semn. *Zăpada mi-a luat totul... zăpada blestemată...*

Zăpada îl mai nenorocise o dată. Zăpada pe care o aducea numele lui Snow, și porcul său mult iubit.

Chett se ridică. Picioarele îi erau înțepenite, iar fulgii transformau torțele din depărtări în flăcării portocalii, încețoșate. Se simțea de parcă ar fi fost atacat de un nor de insecte palide și reci. I se așezau pe umeri, pe cap, îi zburau pe la nas, în fața ochilor. Înjurând, dădu fulgii la o parte cu mâna. *Sam Tarly,* își aminti. *Mai pot încă să mă ocup de Ser Piggy.* Își înfășură șalul peste față, își trase gluga pe cap și începu să traverseze tabăra cu pași mari, către locul unde dormea lașul.

Ningea atât de tare, încât se rătăci printre corturi, dar, în cele din urmă, zări micul adăpost călduț pe care grăsanul și-l făcuse între o stâncă și coliviile corbilor. Tarly era îngropat sub un maldăr de păături negre de lână și blănuri zdrențăroase. Vântul purtase zăpada înăuntru, acoperindu-l. Arăta ca un fel de munte moale și rotund. Când Chett scoase cu grijă pumnul, oțelul foșni în teaca de piele, abia șoptit, ca o palidă speranță. Unul dintre corbi croncăni.

— *Zăpadă,* murmură un altul, mijindu-și ochii negri printre gratii.

Cel dintâi corb adăugă și el:

— *Zăpadă.*

Chett trecu pe lângă ei, pășind cu băgare de seamă. O să-și apese mâna stângă pe gura băiatului, ca să-i înăbușe strigătele, și pe urmă...

Uuuuuuhoooooooooo.

Se opri cu un picior în aer, înghițindu-și înjurătura, în timp ce cornul răsuna, palid și îndepărtat, dar inconfundabil. *Nu acum. Blestemați fie zeii, nu tocmai ACUM!* Bătrânul Urs ascunsese iscoade cu ochi ageri în pădurea ce împrejmuia Pumnul, ca să le dea de știre când se apropie cineva. *Oamenii lui Jarman Buckwell, întorși de la Scara Uriășului,* își spuse Chett, *sau Qhorin Halfhand, de la Trecătoarea Țipătului.* Un singur sunet de corn însemna întoarcerea fraților. Dacă era Halfhand, Jon Snow ar putea fi cu el, în viață.

Sam Tarly se ridică în capul oaselor, cu ochii umflați de somn și se holbă la

zăpadă, buimac. Corbii croncăneau zgomotos, iar Chett își auzea câinii lătrând. *Jumătate din tabăra blestemată e trează.* Degetele-i înmănușate se strânseseră pe mânerul pumnalului, în timp ce aștepta ca sunetul să se stingă. Dar îndată ce pieri, porni din nou, mai puternic, mai limpede.

Uuuuuuuuuuuuhooooooooooooooooo.

— O, Zei, îl auzi pe Sam Tarly scâncind. Grăsanul se ridică în genunchi, clătinându-se, cu picioarele încălcite în mantie și pături. Le azvârli la o parte, dând din picioare, și întinse mâna după haina de zale pe care o atârname de o piatră din apropiere. În timp ce își trăgea peste cap haina imensă, cât un cort, și își strecura trupul în ea, Sam îl zări pe Chett, stând în fața lui.

— Au fost două? întrebă el. Am visat că aud cornul sunând de două ori.

— N-ai visat, răspunse Chett. A sunat de două ori, ca să cheme Rondul la arme. De două ori, vestind apropierea dușmanului. Te așteaptă o secure pe care scrie *Piggy*, grăsanule. De două ori înseamnă sălbatici. Îi veni să râdă, văzând teama întipărită pe fața aceea rotundă, ca o lună plină. Să-i ia naiba pe toți, înghiți-i-ar șapte iaduri. Blestemata de Harma. Blestematul de Mance Rayder. Blestematul de Smallwood. Zicea că n-o să ne ajungă decât peste...

Uuuuuuuuuuuuuuhooooooooooooooooo

Cornul sună, sună și sună, până când păru că nu se va stinge niciodată. Corbii își fâlfâiau aripile și țipau, zburau de colo-colo în colivii și se agățau de gratii, iar frații Rondului de Noapte se ridicau în toate colțurile taberei, își îmbrăcau armurile, își legau centurile, își apucau securile de război și arcurile. Samwell Tarly se ridică, tremurând, cu fața albă ca ninsoarea care cădea, învârtindu-se, în jurul lor.

— Trei, scânci el, a sunat de trei ori, am auzit trei. Nu sună niciodată de trei ori. Nu s-a întâmplat asta de sute și mii de ani. Trei înseamnă...

— *Ceilalți.* Chett scoase un sunet care era pe jumătate răs, pe jumătate suspin și, dintr-odată, era ud. Simțea cum urina i se prelinge pe picior și vedea cum un șuvoi îi inundă partea din față a pantalonilor.

JAIME

Un vânt bătea dinspre est prin păru-i încălțit, la fel de blând și de parfumat ca degetele lui Cersei. Auzea păsările cântând și simțea mișcarea râului sub barcă, în timp ce bătaia vâslelor îi împingea către răsăritul trandafiriu. După timpul îndelungat petrecut în întuneric, lumea era atât de dulce, încât Jaime Lannister se simțea amețit. *Sunt viu și îmbătat de lumina soarelui.* Un hohot de răs izbucni dintr-odată de pe buzele lui, ca o prepeliță țâșnind din ascunzătoare.

— Liniște, mormăi fetișcana, încruntându-se. Căutătura încruntată se potrivea pe chipul ei lătăreț și lipsit de frumusețe mai bine ca un zâmbet. Nu că Jaime ar fi

văzut-o vreodată zâmbind. Se amuza închipuindu-și-o într-una dintre rochiile de mătase ale lui Cersei, în locul vestei sale de piele cu ținte. *La fel de bine ai putea îmbrăca o vacă în mățăsuri.*

Dar vaca știa să vâslească. Sub pantalonii ei aspri, maro, se ascundeau pulpe ca butucii, iar mușchii alungiți ai brațelor sale se întindeau și se încordau la fiecare mișcare. Nici chiar după ce vâslise o jumătate de noapte nu dădea vreun semn de oboseală, ceea ce nu se putea spune despre vârul lui Jaime, Ser Cleos, care se muncea cu vâsla cealaltă. *O fetișcană voinică și puternică, dacă te uiți la ea, și totuși, vorbește ca una de neam și poartă sabie lungă și pumnal. Ah, dar oare știe să le folosească?* Jaime avea de gând să afle, îndată ce va scăpa de lanțurile acelea.

Avea cătușe de fier la încheieturi și o pereche aidoma la glezne, unite printr-un capăt de lanț, nu mai lung de două palme.

— Cuvântul meu de Lannister nu e de ajuns, s-ar părea, îi șicanase când l-au legat. Fusesse foarte beat atunci, prin grija Catelynei Stark. Din evadarea lor de la Riverrun nu-și mai amintea decât frânturi. Avuseseră de furcă nițel cu temnicerul, dar fetișcana voinică i-a venit de hac. După aceea, au urcat o scară fără sfârșit, răsucindu-se, iar și iar. Picioarele îi erau ca de paie și de două-trei ori s-a împiedicat, până când fetișcana i-a întins brațul, să se sprijine. La un moment dat, l-au înfășurat într-o pelerină și l-au împins pe fundul unei bărci. Își amintea că o auzise pe Lady Catelyn poruncind cuiva să ridice bariera-ghilotină de la Poarta Apei. Îl trimitea pe Ser Cleos înapoi la Debarcaderul Regelui, cu noi condiții pentru regiună, declarase ea pe un ton care nu lăsa loc de discuții.

Apoi trebuie că a leșinat. Vântul îi dădea o stare de somnolență și era plăcut să-și întindă oasele, un lux pe care lanțurile nu i-l îngăduiseră în celulă. Jaime învățase de mult să moțăie în șa, în timpul unui marș. Asta nu era cu nimic mai greu. *Tyrion se va prăpădi de răs când va auzi cum am dormit în timpul evadării mele.* Acum însă, era treaz, și lanțurile erau supărătoare.

— Doamna mea, strigă el, dacă mă scapi de lanțurile astea, te înlocuiesc și eu la vâsle.

Ea se încruntă din nou, bănuitoare, numai foc și pară.

— Ai să-ți porți lanțurile, Regicidule.

— Te gândești să vâslești tot drumul până la Debarcaderul Regelui, fătucă?

— Să-mi spui Brienne. Nu *fătucă*.

— Numele meu este Ser Jaime. Nu *Regicidul*.

— Negi faptul că ai ucis un rege?

— Nu. Tu îți negi sexul? Dacă e așa, desfă-ți pantalonii ăia și arată-mi. Jaime îi oferi un zâmbet ingenuu. Ți-aș cere să-ți desfăci corsajul, dar după cum te văd, asta n-ar dovedi prea multe.

Ser Cleos se foi nervos:

— Vere, nu-ți uita manierele.

Sângele Lannisterilor e subțire în venele lui, își zise Jaime. Ser Cleos era fiul mătușii sale Genna, cu nătângul de Emmon Frey, care a trăit cu spaima Lordului Tywin Lannister din clipa în care s-a căsătorit cu sora acestuia. Când Lordul Walder Frey a adus Gemenii în război, de partea Riverrunului, Ser Emmon a ales să fie de partea soției sale, nu a propriului tată. *Casterly Rock a ieșit cât se poate de prost din afacerea asta*, chibzui Jaime. Ser Cleos arăta ca o nevăstuică, lupta ca o găscă și avea curajul unui mieluşel deosebit de viteaz. Lady Stark îi promisese că-l va elibera dacă îi va duce lui Tyrion mesajul ei, iar Ser Cleos a jurat solemn că așa va face.

Juraseră cu toții vrute și nevrute acolo, în celulă. Mai cu seamă Jaime. Acesta era prețul lui Catelyn pentru eliberarea lui. I-a așezat în dreptul inimii vârful sabiei pe care o ceruse de la fetișcana voinică și a spus:

— Jură că nu vei mai ridica niciodată armele împotriva vreunui Stark sau a vreunui Tully. Jură că-l vei sili pe fratele tău să-și onoreze promisiunea de a-mi înapoia fiicele, vii și nevătămate. Jură pe onoarea ta de cavaler, pe onoarea ta de Lannister, pe onoarea ta de Frate Jurat al Gărzii Regelui. Jură pe viața surorii tale și pe a tatălui tău, pe viața fiului tău, pe zeii vechi și noi, și te voi trimite înapoi la sora ta. Refuză, și sângele tău îmi aparține. Jaime își amintea împunsătura oțelului prin hainele-i jerpelite, când Catelyn a răsucit vârful sabiei.

Mă întreb ce ar avea de spus Înaltul Septon despre caracterul sfânt al jurămintelor rostite de un om mort de beat, legat în lanțuri de un zid, cu o sabie la piept! Nu că Jaime și-ar fi făcut cu adevărat griji în privința celui grăsan ipocrit. Sau a zeilor pe care susținea că-i slujește. Își amintea găleata pe care Lady Catelyn o lovise cu piciorul în celula lui. O femeie ciudată, să-și lase fetele în seama unui bărbat cu rahat în loc de onoare. Deși nu îndrăzneă să se încreadă în el mai mult decât era nevoie. *Își pune nădejdea în Tyrion, nu în mine.*

— Poate că, până la urmă, nu e chiar așa de proastă, zise Jaime cu voce tare. Cea care îl păzea îi înțelese greșit vorbele.

— Nu sunt proastă. Nici surdă.

O luă cu binișorul; s-o ia peste picior ar fi fost atât de simplu, încât n-ar fi avut nici un haz.

— Vorbeam de unul singur, și nu despre tine. E un obicei pe care-l deprinzi ușor când stai într-o celulă.

Brienne îi aruncă o privire firoasă, împingând vâslele, trăgându-le, împingându-le iar, fără să spună nimic.

E la fel de bună de gură pe cât e de frumoasă.

— După cum vorbești, aș zice că te tragi dintr-o familie nobilă.

— Tatăl meu este Selwyn de Tarth, prin îndurarea zeilor, Lord de Evenfall. Până și asta o spusese printre dinți.

— Tarth, zise Jaime. O stâncă înfiorătoare, în marea îngustă, din câte-mi amintesc. Iar Evenfallul e jurat Capătului Furtunii. Cum se face că-l slujești pe

Robb de Winterfell?

— Pe Lady Catelyn o slujesc eu. Iar ea mi-a poruncit să te duc teafăr la fratele tău, Tyrion, la Debarcaderul Regelui, nu să mă iau la harță cu tine. Taci din gură.

— Sunt sătul până-n gât de tăcere, femeie.

— Atunci vorbește cu Ser Cleos. Eu n-am ce sta la discuții cu monștrii.

Jaime șuieră.

— Monștrii ăștia sunt prin preajmă? Se ascund în apă, poate? Între sălciile alea? Ce mă fac eu fără sabie?

— Un bărbat care-și siluiește propria soră, își ucide regele și încearcă să omoare un copil nevinovat nu merită alt nume.

Nevinovat! Băiatul ăla nemernic ne spiona. Jaime nu voia decât o oră singur cu Cersei. Călătoria lor spre nord fusese o agonie fără sfârșit. S-o vadă în fiecare zi, fără s-o poată atinge, să știe că, noapte de noapte, în cabina aia mare și scârțâitoare, Robert se vâra în patul ei, beat, abia ținându-se pe picioare... Tyrion se străduise din răspuțeri să-i mențină buna dispoziție, dar nu fusese îndeajuns.

— Fii politicoasă când vorbești despre Cersei, fătucă, o preveni el.

— Mă cheamă Brienne, nu *fătucă*.

— Ce-ți pasă cum îți spune un monstru?

— Mă cheamă Brienne, repetă ea, încăpățânată ca un catâr.

— Lady Brienne. Părea atât de stânjenită, încât Jaime îi simți punctul slab. Sau Ser Brienne ar fi mai pe gustul tău? Râse. Nu, mă tem că nu. Poți să-i pui unei vaci de lapte hamuri și armură și s-o îmbraci toată-n mătase, dar asta nu înseamnă c-o poți călări pe câmpul de luptă.

— Vere Jaime, te rog, nu se cuvine să vorbești așa de grosolan. Sub mantie, Ser Cleos purta o cămașă cu blazonul turnurilor gemene ale Casei Frey și leul auriu al Lannisterilor. Avem cale lungă de mers. N-ar trebui să ne certăm.

— Eu când mă cert, mă cert cu sabia, vere. Vorbeam cu domnița. Spune-mi, fătucă, toate femeile din Tarth sunt atât de respingătoare ca tine? Dacă așa stau lucrurile, îi plâng pe bărbați. Probabil că ei nu știu cum arată femeile adevărate, dacă locuiesc pe un munte mohorât, în mijlocul mării.

— Tarthul e un loc frumos, mormăi fata, vâslind. Insulele de Safir, i se spune. Taci, monstrule, dacă nu vrei să mă obligi să-ți pun căluș în gură.

— E și necuviincioasă pe deasupra, ce zici, vere? îl întreabă Jaime pe Ser Cleos. Dar are oțel în șira spinării, te asigur. Nu mulți bărbați îndrăznesc să-mi spună monstru în față. *Deși, pe la spate, sunt destul de slobozi la gură, n-am nici o îndoială.*

Ser Cleos tuși nervos.

— Lady Brienne a auzit minciunile alea de la Lady Catelyn, fără doar și poate. Clanul Stark nu poate spera să te înfrângă cu săbiile, ser, așa că acum duce războiul cu vorbe otrăvite.

M-au înfrânt cu săbiile, imbecilule. Jaime zâmbi cu înțeles. Oamenii pot

pricepe tot felul de lucruri dintr-un zâmbet plin de înțeles, dacă îi lași. *Oare vărul Cleos chiar a înghițit rahatul ăsta, sau se căznește să mi se vâre pe sub piele? Cu cine avem de-a face, cu un nătărău cinstit sau cu un lingău?*

Ser Cleos continuă să trăncănească în voie.

— Oricine crede că un Frate Jurat al Gărzii Regelui ar fi în stare să facă vreun rău unui copil nu știe ce înseamnă onoarea.

Lingău. La drept vorbind, Jaime ajunsese să aibă remușcări fiindcă l-a aruncat pe Brandon Stark pe fereastră. Cersei îi făcuse fără încetare inimă rea, apoi, când copilul refuza să moară.

— Avea șapte ani, Jaime, îl muștra ea. Chiar dacă ar fi înțeles ce a văzut, ar fi trebuit să-l putem amenința ca să păstreze tăcerea.

— Nu m-am gândit că ai vrea...

— Tu nu gândești niciodată. Dacă băiatul se trezește și îi spune tatălui său ce a văzut...

— Dacă și cu parcă. A tras-o în poala lui. Dacă se trezește, spunem că a visat, îl facem mincinos și, în cel mai rău caz, o să-l omor pe Ned Stark.

— Și pe urmă ce-ți închipui că va face Robert?

— Robert poate să facă ce vrea. Mă voi război cu el, dacă va fi nevoie. Războiul pentru crăcii lui Cersei, așa îl vor numi cântăreții.

— Jaime, dă-mi pace, s-a înfuriat ea, luptându-se să se ridice.

Fără să-i dea ascultare, a sărutat-o. Pentru o clipă, Cersei s-a împotrivit, dar apoi buzele i s-au deschis sub apăsarea gurii lui. Își amintea gustul de vin și de cuișoare de pe limba ei. Un tremur străbătuse trupul lui Cersei. Jaime și-a strecurat mâna sub corsaj și l-a smuls, sfâșiind mătasea. Sânii ei au țâșnit afară și, o vreme, băiatul Stark a fost uitat.

Să-și fi amintit Cersei de el după aceea și să-l fi tocmnit pe omul despre care vorbea Lady Catelyn, ca să se asigure că băiatul nu se va mai trezi niciodată? *Dacă l-ar fi vrut mort, m-ar fi trimis pe mine. Și nu-i stătea în fire să aleagă o iscoadă care să facă o asemenea treabă de mântuială.*

În josul râului, soarele răsărea, strălucind pe suprafața biciuită de vânt a apei. Țărnușul sudic era argilă roșie, neted ca orice drum. Pâraie mai mici se vărsau în râul cel mare, iar trunchiurile putrede ale copacilor înecați se agățau de maluri. Țărnușul nordic era mai sălbatic. Maluri înalte, stâncoase, se înălțau la șapte metri deasupra lor, încoronate de un platou de fagi, stejari și castani. Pe culmea semeață din fața lui, Jaime zări un turn de veghe, din ce în ce mai înalt, cu fiecare bătaie a vâslelor. Cu mult înainte de a ajunge la el, știu că era părăsit, cu pietrele-i roase de vreme năpădite de trandafiri căfărători.

Când vântul își schimbă direcția, Ser Cleos o ajută pe fetișcana voinică să ridice vela, un triunghi de pânză aspră, colorat în roșu și albastru. Culoarea familiei Tully, care le-ar pricinui cu siguranță necazuri dacă ar întâlni vreo corabie Lannister pe râu, dar era singura velă pe care o aveau. Brienne luă cârma,

Jaime scoase derivorul, zornăindu-și lanțurile în timp ce se mișca. După aceea, prinseră viteză, ajutați de vânt și de curent.

— Am putea să scurtăm mult din drum, dacă m-ai duce la tata, nu la fratele meu, sublinie Jaime.

— Fiicele Doamnei Catelyn sunt la Debarcaderul Regelui. Mă voi întoarce cu fetele sau deloc.

Jaime i se adresa lui Ser Cleos:

— Vere, dă-mi puțin cuțitul tău.

— Nu. Femeia se încorda. Nu te vreau înarmat. Glasul îi era neclintit ca o stâncă.

Se teme de mine, chiar și în lanțuri.

— Cleos, se pare că trebuie să te rog să mă razi. Lasă-mi barba, dar ia-mi tot părul de pe cap.

— Vrei să te tund chilug? Întrebă Ser Cleos Frey.

— Regatul îl cunoaște pe Jaime Lannister drept un bărbat fără barbă, cu părul lung, auriu. Un bărbat pleșuv cu o barbă galbenă, murdară, poate trece neobservat. Prefer să nu fiu recunoscut câtă vreme sunt în lanțuri.

Pumnalul nu era pe cât de ascuțit ar fi trebuit. Cleos reteza fără teamă, tăind și sfârtecând prin clăia încurcată și azvârlind părul peste bord. Buclele aurii pluteau pe luciul apei, rămânând în urmă, una câte una. În timp ce șuvițele încâlcite dispăreau, un păduche coborî pe gâtul lui Jaime. Îl prinse și îl zdrobi cu unghia degetului mare. Ser Cleos mai culese și alții de pe scalpul lui și îi aruncă în valuri. Jaime își vârî capul în apă și îl puse pe Ser Cleos să-și ascută cuțitul înainte de a-l lăsa să-i radă ultimii milimetri de miște galbenă. Când treaba fu terminată, trecură și la aranjatul bărbii.

Chipul ce se oglindea în apă era al unui bărbat pe care Jaime nu-l cunoștea. Nu numai că era pleșuv, dar arăta de parcă îmbătrânise cu cinci ani în temnița aceea. Avea fața mai suptă, cu cearcăne sub ochi și riduri pe care nu și le amintea. *Așa, nu mai semăn atât de mult cu ea. Cersei va urî asta.*

Pe la amiază, Ser Cleos adormise. Sforăiturile lui sunau ca măcăiul unor rațe împerechindu-se. Jaime își lungi gâtul, să privească lumea trecând pe lângă ei; după întunericul celulei, fiecare piatră și fiecare copac erau o minune.

Câteva colibe cu o singură încăpere apărură și dispărură, cocoțate pe stâlpi înalți, care le făceau să semene cu niște cocori. Nu văzură nici țipenie de om. Păsările zburau deasupra lor sau țipau din pomii care străjuiau țărmul, iar Jaime zări pești argintii brăzdând apa. *Păstrăvul familiei Tully, semn rău*, gândi el, până când văzu un altul și mai rău – unul dintre bușenii plutitori pe lângă care trecură se dovedi a fi un cadavru, umflat și palid. Mantia îi era încurcată printre rădăcinile unui copac căzut, colorată, înconfundabil, în purpuriul Lannisterilor. Se întrebă dacă fusese cineva cunoscut.

Furcile Tridentului erau calea cea mai ușoară pentru a trece lucruri sau oameni

peste ținuturile riverane. În vremuri de pace, ar fi putut întâlni pescari în luntrile lor, corăbii cu grâne duse în aval, negustori vânzând de la ace până la baloți de pânză în prăvăliile lor plutitoare, poate chiar și barca vreunui comediant, pictată în culori tipătoare, cu pânze matlasate, în zeci de culori, croindu-și drum în susul râului, din sat în sat și din castel în castel.

Dar războiul își luase obolul. Treceau pe lângă sate, dar nici urmă de țărani. Un năvod gol, sfâșiat, atârând din vreun copac era singurul semn că pe acolo fuseseră pescari. O fată care își adăpa calul o zbughi îndată ce le văzu pânza. Mai târziu, trecură pe lângă o duzină de țărani care săpau un câmp, lângă ruinele unui turn pârjolit. Oamenii îi priviră posomorâți și se întoarseră la treburile lor, după ce hotărâră că barca nu reprezenta nici o amenințare.

Furca Roșie era o apă domoală, cu albia largă, un râu întortocheat, cu meandre și cotituri, presărat cu insulițe împădurite și adesea strangulat de stavile și bancuri de nisip ce stăteau ascunse chiar sub luciul apei. Însă Brienne părea să aibă ochiul ager la pericole, găsimd de fiecare dată fâgașul. Când Jaime o lăudă pentru cât de bine cunoștea râul, ea îl privi neîncrezătoare și spuse:

— Nu cunosc râul. Tarthul este o insulă. Am învățat să stăpânesc vâslele și vela înainte să fi stat în sa.

Ser Cleos se ridică și se frecă la ochi.

— O, zei, mă dor brațele. Sper că vântul nu se oprește. Îl adulmecă. Simt miros de ploaie.

Jaime ar fi primit cu bucurie o ploaie strașnică. Temnițele Riverrunului nu erau cele mai curate locuri din cele Șapte Regate. Probabil că trupul îi mirosea deja a brânză stătută.

Cleos privi, mijindu-și ochii, în josul apei.

— Fum!

Un deget subțire, gri, se îndoaia, făcându-le semn să se apropie. Se ridica din spre țărmul sudic, la mai multe mile depărtare, răsucindu-se, curbându-se. Mai jos, Jaime desluși rămășițele unei clădiri imense, arzând mocnit, și un stejar înțesat de trupuri de femei.

Ciorile abia se atinseseră de cadavre. Frânghiile subțiri tăiau adânc în carnea moale a gâtleurilor, iar când vântul bătea, trupurile se răsuceau, legănându-se.

— N-a fost o treabă cavaleriească, spuse Brienne când erau destul de aproape ca să poată vedea limpede. Nici un cavaler adevărat n-ar îngădui un asemenea măcel.

— Fătucă, adevărații cavaleri văd lucruri mai rele ori de câte ori merg la război, zise Jaime. Și, da, *făc* lucruri mai rele.

Brienne cârmii către țărm.

— N-am să las nici o făptură nevinovată să rămână hrană pentru ciori.

— O fătucă fără inimă. Ciorile trebuie să mănânce și ele. Rămâi pe râu și lasă morții în pace, femeie.

Acostară în aval de locul unde stejarul uriaș își pleca ramurile deasupra apei. În timp ce Brienne cobora pânzele, Jaime se dădu jos, mișcându-se greoi, cu lanțurile la picioare. Apa Furcii Roșii îi umplu cizmele și îl udă până la piele, prin pantalonii jerpeliți. Râzând, se prăbuși în genunchi, își vârî capul sub apă și îl scoase, picurând. Măinile îi erau mânjite de noroi, iar când și le curăță în valuri, le văzu parcă mai slabe și mai palide decât și le amintea. Își simți picioarele înțepenite și nesigure, când își lăsă povara trupului pe ele. *La naiba, am stat prea mult în temnița Casei Tully!*

Brienne și Cleos traseră barca la mal. Cadavrele atârnav deasupra capetelor lor, pătrunse de moarte ca niște fructe putrede.

— Unul dintre noi va trebui să le dea jos, spuse fetișcana.

— Mă urc eu. Jaime se apropie de mal, zornăind. Numai scoate-mi lanțurile astea.

Brienne privea în sus, la una dintre femeile moarte. Jaime veni mai aproape, târșându-și picioarele, cu pași mici, poticniți – singurul fel în care lanțul de o palmă îi îngăduia să meargă. Zâmbi, văzând inscripția grosolană ce atârna la gâtul celui mai de sus cadavru.

— *Doamna cu lei*, citi el. O, da, femeie, a fost o treabă cât se poate de *necavalearescă*... dar au făcut-o oamenii tăi, nu ai mei. Mă întreb cine erau aceste femei.

— Târfe de tavernă, zise Ser Cleos. Asta a fost un han, acum mi-l amintesc. Câțiva dintre oamenii din escorta mea au petrecut noaptea aici, când ne-am întors ultima oară la Riverrun.

Nu mai rămăsese nimic din clădire, doar temelia de piatră și un talmeș-balmeș de grinzi prăbușite, carbonizate. Fumul se ridica încă din cenușă.

Jaime lăsase bordelurile și târfele pe seama fratelui său, Tyrion; Cersei era singura femeie pe care o dorise vreodată.

— S-ar părea că fetele i-au desfătat pe câțiva dintre soldații nobilului meu tată. Probabil i-au servit cu mâncare și băutură. În felul ăsta și-au câștigat colanele de trădători, cu un sărut și o cană cu bere. Jaime aruncă o privire în susul și în josul râului, să se asigure că nu era chiar nimeni prin preajmă. Acesta e ținutul Brackenilor. Lordul Janos ar fi putut porunci să fie omorâte. Tatăl meu i-a pârjolit castelul, mă tem că Lordul Janos nu ne iubește.

— S-ar putea să fie mâna lui Marq Piper, zise Ser Cleos. Sau a lui Beric Dondarion, năluca pădurii, deși am auzit că el ucide doar soldați. Probabil a fost vreo ceată de nordici ai lui Roose Bolton.

— Bolton a fost înfrânt de tatăl meu la Furca Verde.

— Dar nu nimicit, preciza Ser Cleos. A venit din nou la sud, când Lordul Tywin a mărșăluit împotriva vadurilor. Umbla vorba la Riverrun că a luat Harrenhalul din mâinile lui Ser Amory Lorch.

Lui Jaime nu-i plăcea deloc cum sună asta.

— Brienne, zise el, făcându-i favoarea să-i spună pe nume, în speranța că l-ar

putea asculta, dacă Lordul Bolton stăpânește Harrenhalul, e de așteptat ca Tridentul și drumul regelui să fie păzite.

Lui Jaime i se păru că zărește o umbră de șovăială în ochii ei mari și albaștri.

— Ești sub protecția mea, zise Brienne. Ar trebui să mă omoare mai întâi pe mine.

— N-aș crede că asta le-ar da bătaie de cap.

— Lupt la fel de bine ca tine, se apăra ea. Am fost printre cei șapte aleși ai Regelui Renly. Mi-a așezat pe umeri, cu mâinile lui, mantia vărgată de mătase a Gărzii Curcubeului.

— Garda *Curcubeului*? Tu și alte șase fete, am dreptate? Un cântăreț zicea odată că toate fecioarele sunt frumoase în mătase, dar nu te-a întâlnit pe tine, nu-i așa?

Femeia roși.

— Avem morminte de săpat. Începu să se cațere în copac.

Ramurile de jos ale stejarului erau destul de mari ca să poată sta în picioare, după ce urcă trunchiul. Se strecură printre frunze, cu pumnalul în mână, tăind funiile cadavrelor. Muștele roiau în jurul leșurilor care cădeau și duhoarea era din ce în ce mai greu de suportat, cu fiecare cadavru căzut la pământ.

— Mare osteneală, pentru niște târfe, se plânse Ser Cleos. Cu ce ar trebui să săpăm? Nu avem lopeți, iar eu, unul, n-am de gând să-mi folosesc sabia, eu...

Brienne scoase un strigăt. În loc să urce, sări jos.

— La barcă! Repede! Am văzut o corabie.

Se zoriră din răputeri, deși Jaime nu putea să alerge mai deloc și fu luat pe sus în barcă, de vârul lui. Brienne urni barca de la mal cu o singură vâslă și ridică în grabă pânzele.

— Ser Cleos, va trebui să vâslești și tu.

Ser Cleos se supuse. Barca începu să spintece apa puțin mai repede; curent, vânt și vâsle, toate își uniră forțele. Jaime stătea înlănțuit, privind în amonte. Vedea doar vârful celeilalte vele. După felul cum cotea la Furca Roșie, părea să fie dincolo de câmpuri, înaintând spre nord, în spatele unei perdele de copaci, în timp ce ei se îndreptau spre sud, dar Jaime știa că era o iluzie. Își ridică ambele mâini, umbrindu-și ochii.

— Roșu-murdar și albastru-deschis, anunță el.

Gura mare a lui Brienne se muncea fără un sunet, făcând-o să arate ca o vacă rumegându-și nutrețul.

— Mai repede, ser.

Hanul dispăru în curând în spatele lor, și nu se mai zărea nici vârful veleii, dar asta nu însemna nimic. După ce aveau să treacă de cotul râului, urmăritorii lor se vor ivi din nou.

— Putem spera că nobilii Tully se vor opri să îngroape târfele moarte, presupun. Perspectiva de a se întoarce în celulă nu-l încânta pe Jaime. *Tyrion s-ar*

putea gândi la o soluție istească acum, dar mie, unul, nu-mi trece prin minte decât să mă reped la ei cu sabia.

Aproape o oră întreagă se jucară de-a v-ați ascunselea cu urmăritorii, gonind printre meandre și mici insule împădurite. Tocmai când începeau să spere că reușiseră cumva să-și piardă urma, corabia îndepărtată se arată din nou. Ser Cleos se opri din vâslit.

— Lua-i-ar Ceilalți. Își șterse fruntea de sudoare.

— *Vâslește!* porunci Brienne.

— E o galeră fluvială, anunță Jaime după ce privise cu atenție o vreme. Cu fiecare bătaie a vâslelor, mai creștea parcă puțin. Nouă vâsle pe fiecare parte, ceea ce înseamnă optsprezece bărbați. Mai mulți, dacă au și soldați, pe lângă vâslași. Și au pânze mai mari decât ale noastre. Nu putem scăpa de ea.

Ser Cleos îngheță, cu vâsla în mână.

— Optsprezece, spui?

— Câte șase pentru fiecare. Eu m-aș pune cu opt, dar brățile astea mă cam încurcă. Jaime își ridică încheieturile. Doar dacă nu cumva Lady Brienne ar binevoi să mă dezlege.

Ea îl ignoră, concentrându-și toate eforturile la vâslit.

— Am avut un avans de o jumătate de noapte față de ei, spuse Jaime. Ei vâslesc din zori, lăsând să se odihnească doar câte doi vâslași o dată. Trebuie să fie epuizați. Doar acum, la vederea bărcii noastre, au căpătat pesemne un imbold, dar asta nu va dura. Ar trebui să fim în stare să omorâm o mare parte dintre ei.

Ser Cleos se uita la el cu gura căscată.

— Dar... sunt *optsprezece*.

— Cel puțin. Mai degrabă sunt douăzeci sau douăzeci și cinci, zise Jaime.

Vârul său suspină adânc.

— Nu putem spera să înfrângem optsprezece.

— Am spus eu așa ceva? Cel mai bun lucru la care putem spera este să murim cu săbiile în mâini. Era absolut sincer. Jaime Lannister nu se temuse niciodată de moarte.

Brienne se opri din vâslit. Sudoarea îi lipise pe frunte șuvițe din păru-i de culoarea inului, iar grimasa ce i se așternuse pe chip o făcea mai urâtă ca niciodată.

— Ești sub protecția mea, spuse ea, cu glasul răgușit de mânie, aproape un mârâit.

În fața unei asemenea înverșunări, Jaime nu-și putu stăpâni râsul. *E Câinele cu țâțe*, gândi el. *Sau ar fi, dacă am putea vorbi de așa ceva.*

— Atunci, apără-mă, fătucă. Sau eliberează-mă, ca să mă apăr singur.

Galera trecea ușor în aval, o imensă libelulă de lemn. În jurul ei, apa spumega sub furia vâslelor. Câștiga teren văzând cu ochii, iar oamenii de pe punte se îmbulzeau tot mai în față, pe măsură ce se apropia. În mâini le străluceau săbiile, iar Jaime văzu și arcuri. *Arcași*. Ura arcașii.

La pupa năvalnicei galere stătea un bărbat îndesat, cu capul pleșuv, sprâncene albe, stufoase, și brațe vânjoase. Peste zale, purta o cămașă albă, slinoasă, cu o salcie plângătoare brodată cu fir verzui, însă pe mantie avea cusut un păstrăv argintiu. *Căpitanul gărzii din Riverrun*. La vremea lui, Ser Robin Ryger fusese un luptător dârz, dar vremea lui trecuse. Era de o vârstă cu Hoster Tully și îmbătrânise odată cu stăpânul său.

Când bărcile se aflau la cincizeci de metri una de alta, Jaime își strânse palmele căuș în jurul gurii și strigă peste apă:

— *Ai venit să-mi urezi vânt bun, Ser Robin?*

— *Am venit să te duc înapoi, Regicidule, răcni Lordul Robin Ryger. Cum de ți-ai pierdut părul auriu?*

— *Sper să-mi orbesc dușmanii cu strălucirea țestei. Ție ți-a mers destul de bine.*

Pe Ser Robin nu-l amuza. Distanța dintre galeră și barcă se micșorase la patruzeci de metri.

— *Aruncați-vă vâslele și armele în râu și nimeni nu va păți nimic.*

Ser Cleos se răsuci:

— Jaime, spune-i că am fost eliberați de Lady Catelyn... un schimb de prizonieri, în bună lege.

Jaime îi spuse, dar fără nici un folos.

— *Lady Catelyn Stark nu e stăpână peste Riverrun, îi strigă Robin. Patru arcași se așezară pe poziții, flancându-l, doi în picioare, doi în genunchi. Aruncați-vă săbiile în apă.*

— *Nu am sabie, replică Jaime, da, dacă aș avea, ți-aș vâri-o în burtă, iar celor patru mișei le-aș ciopârți ouăle.*

Îi răspunse un stol de săgeți. Una lovi catargul cu un zgomot surd, două străpunseră vela și a patra trecu la câțiva centimetri de Jaime.

Un alt cot larg a râului se deslușea în fața lor. Brienne înclină barca, întorcând-o de-a curmezișul curbei. Verga se balansa, cu vela pârâind, umflată de vânt. În fața lor, o insulă mare trona în mijlocul apei. Șuvoiul principal curgea către dreapta. Spre stânga, un braț al râului se alungea între insulă și falezele înalte ale țărmului nordic. Brienne întoarse cârma și luntrea o tăie spre stânga, cu vela fremătând. Jaime îi urmări ochii. *Ochi frumoși, gândi el, și liniștiți. Știa să citească ochii unui om. Știa cum arăta frica. E hotărâtă, nu disperată.*

La treizeci de metri în urma lor, galera intra în curbă.

— Ser Cleos, ia cârma, ordonă fetișcana. Regicidule, ia o vâslă și ferește-ne de stânci.

— Cum poruncește doamna mea. O vâslă nu era o sabie, dar paleta putea să zdrobească fața unui om, dacă era bine mânuită, iar coada putea fi folosită pentru a para loviturile.

Ser Cleos îndesă vâsla în mâna lui Jaime și se îndreptă în grabă spre pupa.

Trecură de capul insulei și porniră la goană în josul brațului, împrôșcând apa către faleză, când barca se înclină. Insula era acoperită de o pădure deasă, un hățș de sălcii, stejari și pini înalți, aruncând peste apele adânci umbre întunecate, ce ascundeau cioturi și trunchiuri putrede de copaci înecați. În stânga lor, faleza se ridica abruptă și stâncoasă, cu râul spumegând în valuri albe în jurul bolovanilor spârți și al pietrelor căzute de-a valma de pe costișă.

Trecură din lumina soarelui în umbră, feriți de privirea galerei, între un zid verde de copaci și o faleză stâncoasă, gri-maronie. *Un răgaz de câteva clipe din calea săgeților*, gândi Jaime, îndepărtând barca de un bolovan pe jumătate scufundat.

Barca se clătină. Auzi un pleoscăit scurt și, când privi împrejur, Brienne dispăruse. O clipă mai târziu, o zări din nou, ridicându-se din valuri, la poalele falezei, își croi drum prin apa mică, înainta de-a bușilea peste câteva pietre și începu să se cațere. Ser Cleos se holbă la ea cu gura căscată. *Nebuna*, gândi Jaime.

— N-o lua în seamă pe fătucă, se răsti el la Ser Cleos. Cârmește!

Vedeau pânza mișcându-se în spatele copacilor. Galera li se înfățișă întreagă în mijlocul cotiturii, la douăzeci și cinci de metri în spatele lor. Când se apropie, prora se balansa cu putere și o mulțime de săgeți își luară zborul, dar toate îi ocoliră. Mișcarea celor două bărci le dădea bătaie de cap arcașilor, dar Jaime știa că vor învăța cât de curând să se echilibreze. Brienne era la jumătatea stâncii, ridicându-și trupul cu mâinile. *Ryger o va vedea, cu siguranță, iar atunci va pune arcașii să o doboare*. Jaime hotărî să pună mândria bătrânului la încercare:

— *Ser Robin, strigă el, ascultă-mă o clipă.*

Ser Robin ridică o mână și arcașii săi coborâră arcurile.

— *Spune ce vrei, Regicidule, dar repede.*

Barca țâșni printre bucăți risipite de pietre sparte, când Jaime strigă:

— *Știu o cale mai bună de rezolvare – lupta de la om la om. Tu și cu mine.*

— *Nu m-am născut azi-dimineață, Lannister.*

— *Nu, dar ai toate șansele să mori în după-amiaza asta.* Jaime ridică mâinile, ca interlocutorul lui să-i vadă cătușele. *Voi lupta cu tine înlănțuit. De ce te-ai teme?*

— *Nu de tine, ser. Dacă ar fi să aleg, nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar mi s-a poruncit să te duc înapoi viu, dacă se poate. Arcași...* Le făcu semn. *Potriviiți. Întindeți. Tra...*

Șirul de arcași era la mai puțin de douăzeci de metri. Cu greu ar fi putut rata. Dar, când își întinseră arcurile lungi, o ploaie de pietricele năvăli în jurul lor. Pietricelele răpăiră pe punte, le săltară de pe coifuri și împrôșcară apa de-o parte și de alta a prorei. Cei care aveau destulă minte să înțeleagă ridicară privirea tocmai când un bolovan, mare cât o vacă, se desprinsese din vârful stâncii. Ser Robin țipă înspăimântat. Piatra se rostogoli prin aer, lovi fața stâncii, se rupse în

două și se prăvăli peste ei. Bucata cea mai mare izbi catargul, sfârtecă vela, aruncă doi arcași în râu și zdrobi piciorul unui vâslaș aplecat deasupra vâslei sale. Luțea cu care galera începu să se umple de apă sugera că bucata mai mică lovise direct în carenă. Strigătele vâslașilor răsunară, lovindu-se, cu ecou, de stâncă, în timp ce arcașii se zbăteau, duși de curent. După cum împrôșcau apa, nici unul dintre ei nu știa să înoate. Jaime râse.

Pe când ieșeau din cotul râului, galera se scufunda printre mlaștini, vârtejuri și stavile, iar Jaime Lannister ajunsese la concluzia că zeii erau buni. Ser Robin și blestemații lui de arcași aveau să facă un drum lung și ud înapoi spre Riverrun, iar Jaime era scăpat de fetișcana voinică și urâtă. *Nici eu însumi n-aș fi putut plănuî totul mai bine. Când voi scăpa de lanțurile astea...*

Ser Cleos țipă. Când Jaime ridică privirea, Brienne își târa picioarele pe creasta stâncii, cu mult în fața lor, căci traversase un deget de pământ, în timp ce ei urmau curbura râului. Se aruncă de pe stâncă și, plonjând, cu trupul îndoit, era aproape grațioasă. Ar fi fost urât din partea lui să spere că Brienne își va zdrobi țeasta de o piatră. Ser Cleos îndreptă barca spre ea. Din fericire, Jaime avea încă vâsla. *Un brânci când iese, și voi scăpa de ea.*

Se pomeni, în schimb, întinzându-i vâsla pe deasupra apei. Brienne se agăță cu putere și Jaime o trase în barcă. În timp ce o ajuta să urce, apa îi curgea din păr și îi picura de pe umeri, bălbind pe punte. *Udă e și mai urâtă. Cine ar fi crezut că e posibil?*

— Ești o fătucă a naibii de proastă, îi spuse. Am fi putut pleca fără tine. Presupun că aștepți să-ți mulțumesc.

— N-am nevoie de mulțumirile tale, Regicidule. Am jurat să te duc teafăr la Debarcaderul Regelui.

— Și chiar ai de gând să-ți ții jurământul? Jaime îi oferi cel mai luminos zâmbet al său. Asta chiar că e o minune.

CATELYN

Ser Desmond Grell slujise Casa Tully toată viața. Fusesse scutier când s-a născut Catelyn, cavalier când a învățat ea să umble, să călărească și să înoate, maestru de arme când s-a măritat. O văzuse pe micuța Cat, fiica Lordului Hoster, devenind tânără femeie, doamna unui mare lord, mama unui rege. *Iar acum m-a văzut și devenind trădătoare.*

Când plecase la luptă, fratele ei, Edmure, îl numise pe Ser Desmond castelan de Riverrun, așa că lui îi reveni sarcina de a se ocupa de nelegiuirea săvârșită de Catelyn. Ca să se simtă mai puțin stânjenit, îl adusesse cu el pe servitorul tatălui său, neînduplecatul Utherydes Wayn. Cei doi bărbați stăteau și se uitau la ea; Ser Desmond trupeș, roșu la față, jenat, Utherydes grav, sfrijit, melancolic. Fiecare

aștepta să vorbească celălalt. *Și-au dăruit viața în slujba tatălui meu, iar eu i-am răsplătit cu dezonoare*, gândi Catelyn cu amărăciune.

— Fiii tăi, spuse în cele din urmă Ser Desmond. Maester Vyman ne-a spus. Bieții copii. Îngrozitor, îngrozitor. Dar...

— Îți împărtășim durerea, doamna mea, zise Utherydes Wayn. Întregul Riverrun jelește alături de tine, dar...

— Cu siguranță, vestea te-a înnebunit, interveni Ser Desmond, o nebunie a suferinței, nebunia unei mame, oamenii vor înțelege. N-ai știut...

— Am știut, spuse Catelyn hotărâtă. Mi-a fost limpede ce făceam și știam că e o trădare. Dacă nu mă veți pedepsi, oamenii vor crede că ne-am înțeles să-l eliberăm pe Jaime Lannister. A fost fapta mea și numai a mea, și eu singură trebuie să răspund pentru ea. Puneți-mă în lanțurile goale ale Regicidului și le voi purta cu demnitate, dacă așa trebuie să se întâmple.

— Lanțuri? Doar cuvântul părea să-l scandalizeze pe bietul Ser Desmond. Pentru mama regelui, propria fică a stăpânului meu? Cu neputință!

— Poate, spuse intendentul Utherydes Wayn, doamna mea ar fi de acord să fie închisă în camerele ei până ce se întoarce Ser Edmure. O vreme în singurătate, să se roage pentru fiii ei uciși?

— Închisă, da, zise Ser Desmond. Închisă într-o celulă din turn, asta ar merge.

— Dacă e să fiu închisă, lăsați-mă în camerele tatălui meu, ca să-i pot aduce alinare în ultimele zile ale vieții sale.

Ser Desmond cumpăni o clipă.

— Prea bine. Nu-ți vor lipsi nici confortul, nici curtoazia, însă libertatea castelului îți va fi interzisă. Vizitează septul, dacă simți nevoia, dar altminteri rămâi în camerele Lordului Hoster până la întoarcerea Lordului Edmure.

— Cum ți-e voia. Fratele ei, Edmure, nu putea fi numit lord atât timp cât tatăl lor era în viață, însă Catelyn nu-l corectă. Pune un străjer să mă păzească, dacă trebuie, dar îți dau cuvântul meu că nu voi încerca să evadez.

Ser Desmond clătină din cap, vizibil bucuros să scape de misiunea lui ingrată, dar Utherydes Wayn, cu ochii săi triști, mai zăbovi o clipă după ce castelanul își făcu ieșirea.

— Ai făcut un lucru grav, doamna mea, însă în zadar. Ser Desmond l-a trimis pe Ser Robin Ryger pe urmele lor, să-l aducă pe Regicid înapoi... sau, dacă nu reușește, capul său.

Catelyn nici nu se așteptase la altceva. *Fie ca Războinicul să dea putere brațului tău, Brienne*, se rugă ea. Făcuse tot ce i-a stat în puteri, nu-i mai rămăsese decât să spere.

Lucrurile îi fură mutate în dormitorul tatălui ei, dominat de patul mare, cu baldachin, în care se născuse Catelyn, cu stâlpii sculptați în formă de păstrăvi săltând. Tatăl ei fusese mutat și el, cu câteva trepte mai jos, cu patul de boală așezat cu fața către balconul triumfiular spre care dădea solariul său, de unde

putea să vadă râurile pe care le iubise întotdeauna.

Lordul Hoster dormea când intră Catelyn. Ea ieși pe balcon și rămase cu o mână sprijinită de balustrada aspră. Dincolo de zidurile castelului, zburdalnica Piatră Răsucită se unea cu domoala Furcă Roșie și Catelyn putea vedea până departe, în josul râului. *Dacă dinspre est se apropie o velă dungată, va fi Ser Robin, întorcându-se.* Deocamdată, pe suprafața apei nu se zărea nimic. Mulțumi zeilor pentru asta și reveni înăuntru, pentru a sta cu tatăl ei.

Nu-și putea da seama dacă Lordul Hoster știa că ea se află acolo sau dacă prezența ei îi aducea vreo mângâiere, dar fiind cu el, simțea alinare. *Ce-ai spune, tată, dacă ai ști ce fărădelege am săvârșit?* se întrebă ea. *Oare tu ai fi făcut la fel, dacă în mâinile dușmanilor noștri am fi fost Lysa și cu mine? Sau m-ai condamna și tu, spunând că a fost nebunia unei mame?*

În cameră plutea miros de moarte; un miros greu, dulceag și dezgustător, care stăruia în aer. Îi amintea de fiii pe care-i pierduse, de dragul ei Bran și de micul ei Rickon, uciși de mâna lui Theon Greyjoy, care fusese străjerul lui Ned. Încă îl plângea pe Ned, avea să-l plângă întotdeauna, dar să-i fie luați și copilașii...

— E un lucru monstruos de crud să pierzi un copil, șopti ea încetisor, mai mult pentru sine decât pentru tatăl său.

Ochii Lordului Hoster se deschiseră.

— *Tansy*, rosti el cu glas răgușit, plin de durere.

Nu mă recunoaște. Catelyn se obișnuise ca el s-o confunde cu mama sau cu sora sa, Lysa, însă Tansy îi era un nume necunoscut.

— Sunt Catelyn, spuse ea. Sunt Cat, tată.

— *Iartă-mă... sângele... o, te rog... Tansy...*

Oare era cu puțință să fi existat o altă femeie în viața tatălui ei? Vreo țărăncuță căreia îi greșise în tinerețe, poate? *Oare să fi găsit alinare în brațele vreunei slujnicuțe, după moartea mamei ei?* Era, totuși, bizar, tulburător. Dintr-odată, se simți ca și cum nu l-ar fi cunoscut deloc pe tatăl ei.

— Cine e Tansy, stăpâne? Vrei să trimit după ea, tată? Unde aș putea s-o găsesc?

Lordul Hoster murmură:

— *Moartă.* Mâna lui băjbâi după a ei. Vei avea alții... copii dragălași și de neam.

Alții? se întrebă Catelyn. *A uitat că Ned e mort? Oare încă vorbește cu Tansy, sau acum sunt eu, sau Lysa, ori mama?*

Când Lordul Hoster tuși, saliva îi țâșni îmbibată de sânge. Strânse degetele lui Catelyn.

— ... să fii o soție bună și zeii te vor binecuvânta... fiii... fii nobili... *aaahhh!* Cuprins de un spasm, Lordul Hoster își încleșta mâna. Scoase un strigăt înăbușit, înfigându-și unghiile în carnea ei.

Maester Vyman veni în grabă să prepare o nouă doză de lapte de mac și să-și

ajute stăpânul s-o dea pe gât. Curând, Lordul Hoster Tully se prăbuși din nou într-un somn adânc.

— Vorbea despre o femeie, îi spuse Catelyn. Tansy.

— Tansy? Maester o privi cu ochi goi.

— Nu cunoști pe nimeni cu acest nume? O slujnică, o femeie din vreun sat de prin apropiere? Poate cineva din ultimii ani? Catelyn fusese plecată din Riverrun foarte mult timp.

— Nu, doamna mea. Pot să mă interesez, dacă dorești. Utherydes Wayne ar ști cu siguranță dacă o asemenea persoană a slujit vreodată la Riverrun. Tansy, ai spus? Floare de calomfir. Oamenii din popor dau adesea fiicelor lor nume de flori și plante... Maester rămase pe gânduri. A fost o văduvă, îmi amintesc. Venea la castel, în căutare de tălpi de la pantofii vechi. O chema Tansy, dacă mă gândesc bine. Sau oare Pansy? Așa ceva. Dar n-a mai venit de mulți ani...

— Pe aceea o chema Violet, spuse Catelyn, care și-o aducea foarte bine aminte.

— Așa? Maester își luă un aer spășit. Scuzele mele, Lady Catelyn, dar nu pot să mai rămân. Ser Desmond a decretat că nu avem voie să vorbim cu tine decât atât cât ne e datoria.

— Atunci trebuie să faci așa cum ți s-a poruncit. Catelyn nu-l putea învinui pe Ser Desmond. Nu-i dăduse motive să aibă încredere în ea și fără îndoială, se temea că ea ar putea să se folosească de loialitatea pe care mulți dintre oamenii de la Riverrun o simțeau încă față de fiica stăpânului, ca să pună iar la cale vreo infamie. *Cel puțin, am scăpat de război*, își spuse, *chiar dacă pentru scurt timp*.

După plecarea maesterului, îmbracă o mantie de lână și ieși din nou pe balcon. Lumina soarelui scânteia, poleind cu strălucirea ei apele râului ce se rostogoleau în preajma castelului. Catelyn își umbri ochii, căutând cu privirea o navă în depărtări, temându-se că va zări vreuna. Dar nu era nimic, iar nimic însemna că speranțele îi erau încă vii.

Toată ziua a stat și a privit râul, până în noapte, când au început s-o doară picioarele. După-amiaza târziu, la castel veni un corb, coborând pe aripi mari, negre, către stâncărie. *Aripă întunecată, vorbe întunecate*, gândi ea, aducându-și aminte de ultima pasăre care sosise și de oroarea adusă cu ea.

Maester Vyman se întoarse la căderea serii, să se îngrijească de Lordul Tully și să-i aducă lui Catelyn cina frugală compusă din pâine, brânză și carne fiartă de vită cu hrean.

— Am vorbit cu Utherydes Wayne, doamna mea. E foarte sigur că, de când slujește el aici, n-a venit niciodată la Riverrun vreo femeie pe nume Tansy.

— Am văzut că astăzi a venit un corb. L-au prins pe Jaime? *Sau l-au ucis, ferească zeii!*

— Nu, doamna mea, n-am primit nici o veste despre Regicid.

— O altă bătălie, atunci? Edmure e la necaz? Sau Robb? Te rog, fii bun și

alungă-mi spaimele.

— Doamna mea, n-ar trebui... Vyman privi împrejur, vrând parcă să se asigure că nu mai era nimeni în cameră. Lordul Tywin a părăsit țările riverane. La vaduri e liniște.

— Atunci de unde a venit corbul?

— De la vest, răspunse el, făcându-și de lucru cu așternuturile Lordului Hoster și ocolind privirea lui Catelyn.

— Vești despre Robb?

Maesterul șovăi.

— Da, doamna mea.

— S-a întâmplat ceva. Își dădea seama după purtarea lui. Îi ascundea ceva. Spune-mi, e vorba despre Robb? E rănit? *O, zei milostivi, nu mort! Nu-mi spune, te rog, că e mort.*

— Înălțimea Sa a fost rănit atacând Cragul, răspunse Maester Vyman, evaziv, dar scrie că nu e nici un motiv de îngrijorare și că speră să se întoarcă în curând.

— O rană? Ce fel de rană? Cât de gravă?

— Nu e motiv de îngrijorare, scrie el.

— Toate rănilile mă îngrijorează. Are cineva grijă de el?

— Sunt convins de asta. Maesterul de la Crag se îngrijește de el, n-am nici o îndoială.

— Unde a fost rănit?

— Doamna mea, am poruncă să nu vorbesc cu tine. Regret. Adunându-și poțiunile, Vyman ieși valvârtej și Catelyn rămase din nou singură cu tatăl ei. Laptele de mac își făcuse treaba și Lordul Hoster era cufundat într-un somn adânc. Un firicel subțire de salivă i se prelingea dintr-un colț al gurii deschise, udându-i perna. Catelyn luă o bucată de pânză și îl șterse cu blândețe. Când îl atinse, Lordul Hoster gemu.

— Iartă-mă, spuse el atât de încet, încât Catelyn abia auzi vorbele. Tansy... sânge... sângele... zei, aveți milă...

Cuvintele lui o tulburară nespus, deși nu le deslușea înțelesul. Sânge, gândi ea. *Oare totul trebuie să se învârtă în jurul sângelui? Tată, cine a fost această femeie și ce i-ai făcut, de ai nevoie de atâta iertare?*

În noaptea aceea, Catelyn dormi pe apucate, bântuită de vise nedeslușite despre copiii ei, cei pierduți și cei morți. Cu mult înainte să se crape de ziuă, se trezi cu vorbele tatălui ei răsunându-i în urechi. *Copii dragi... și nobili... De ce ar fi spus asta, dacă nu cumva... Să fi zămislit oare un copil cu această femeie, Tansy? Nu-i venea să creadă. Fratele ei, Edmure, da. N-ar fi surprins-o să afle că Edmure avea o droaie de copii nelegitimi. Dar nu tatăl ei, nu Lordul Tully Hoster. Niciodată.*

Putea fi Tansy vreun nume de alint pe care i-l dăduse Lysei, așa cum mie îmi zicea Cat? Lordul Hoster o mai confundase și altă dată cu sora ei. Vei avea alții,

a spus el... copiii dragi... nobili. Lysa pierduse trei sarcini, de două ori în Eyrie și a treia oară la Debarcaderul Regelui... dar niciodată la Riverrun, unde Lordul Hoster ar fi fost aproape, s-o mângâie. *Niciodată, dacă nu cumva... a fost însărcinată atunci, prima oară...*

Ea și sora ei se căsătoriseră în aceeași zi și fuseseră lăsate în grija tatălui lor când proaspeții soți au plecat să se alăture rebeliunii lui Robert. După aceea, când ciclul nu le-a mai venit la timpul potrivit, Lysa deborda de fericire vorbind despre fiii pe care era sigură că îi purta, fiecare, în pânțe.

— Fiul tău va moșteni Winterfellul, al meu Eyrie. O, vor fi cei mai buni prieteni, ca Ned al tău și Lordul Robert. Vor fi mai mult frați decât veri, știu asta, pur și simplu.

Era atât de fericita.

Dar Lysa a început să sângereze nu după mult timp și toată bucuria i s-a stins. Catelyn crezuse întotdeauna că Lysa a avut pur și simplu o întârziere, dar dacă fusese însărcinată...

Își amintea clipa când i l-a dat să-l țină prima oară pe Robb; mititel, roșu la față și scâncind, dar puternic de pe atunci și plin de viață. De îndată ce i-a așezat pruncul în brațe, chipul surorii sale s-a topit în lacrimi. În grabă, i-a aruncat copilul înapoi și a fugit.

Dacă ar mai fi pierdut un copil înainte, poate că s-ar explica vorbele tatălui ei, și multe altele... Căsătoria Lysei cu Lordul Arryn fusese aranjată în pripă, iar Jon era bătrân încă de pe atunci, mai bătrân decât tatăl lor. *Un bărbat bătrân, fără moștenitor.* Celelalte două soții ale sale îl lăsaseră fără copii, fiul fratelui său fusese ucis împreună cu Brandon Stark, la Debarcaderul Regelui, galantul său văr murise în Bătălia Clopotelor. Avea nevoie de o nevastă tânără, ca să ducă mai departe Casa Arryn... *o tânără soție despre care să se știe că e fertilă.*

Catelyn se ridică, își trase pe ea o rochie de casă și coborî scările, către solariul cufundat în întuneric, ca să vegheze asupra tatălui său. Fu cuprinsă de un sentiment de neputincioasă spaimă.

— Tată, spuse ea. Tată, știu ce ai făcut. Nu mai era o mireasă inocentă, cu mintea plină de vise. Era o văduvă, o trădătoare, o mamă îndoliată și știutoare, știutoare în cele lumești. L-ai obligat s-o ia de soție.

Lysa a fost prețul pe care Jon Arryn a trebuit să-l plătească pentru săbiile și sulile Casei Tully.

Nu era de mirare că fusese atât de lipsită de dragoste căsnicia surorii ei. Cei din neamul Arryn erau oameni semeți și arțăgoși când venea vorba de onoarea lor. Lordul Jon s-ar fi putut însura cu Lysa ca să lege Casa Tully de cauza rebeliunii și cu speranța că va avea un fiu, dar i-ar fi fost greu să iubească o femeie care ar fi venit pângărită și fără voia ei în patul lui. Ar fi fost blând, fără doar și poate, respectuos, da, însă de căldură avea nevoie Lysa.

În ziua următoare, pe când lua micul dejun, Catelyn ceru o pană și hârtie și

începu o scrisoare către sora ei, aflată la Valea Arryn. Îi scrisese Lysei despre Bran și Rickon, căutându-și din greu cuvintele, dar cel mai mult i-a scris despre tatăl lor.

Acum, când zilele îi sunt numărate, toate gândurile îi sunt îndreptate către răul pe care ți l-a făcut. Maester Vyman spune că nu îndrăznește să facă laptele macului mai puternic. E timpul ca tata să-și lase sabia și scutul. E timpul să se odihnească. Cu toate astea, luptă cu înverșunare, nu vrea sa se predea. Din cauza ta, cred eu. Are nevoie de iertarea ta. Din cauza războiului, drumul de la Eyrie la Riverrun a devenit periculos, știu, dar sunt sigură că o armată puternică de cavaleri poate să te conducă, ferindu-te de primejdii, prin Munții Lunii! O sută de oameni sau o mie? Și, dacă nu poți veni, nu vrei să-i scrii măcar? Câteva cuvinte de dragoste, ca să poată muri în pace! Scrie ce vrei, iar eu am să-i citesc, alinându-i suferința.

Chiar în timp ce lăsa pana deoparte și cerea să i se aducă ceara de sigiliu, Catelyn avea sentimentul că scrisoarea făcea, probabil, prea puțin și prea târziu. Maester Vyman nu credea că Lordul Hoster va mai rămâne printre ei destul ca pasărea să ajungă până la Eyrie și înapoi. *Dar mai spusese aproape același lucru și altădată...* Bărbații din familia Tully nu se dădeau bătuti cu una, cu două, chiar dacă soarta le era potrivnică. După ce îi încredința pergamentul lui Maester Vyman, Catelyn se duse la sept și îi aprinse o lumânare Tatălui Ceresc, pentru tatăl său, o a doua Babei, cea care lăsase în lume primul corb, atunci când a privit pe furiș dincolo de ușa morții, și o a treia Mamei, pentru Lysa și toții copiii pe care amândouă i-au pierdut.

Mai târziu în aceeași zi, pe când stătea la căpătâiul Lordului Hoster cu o carte în mână, citind iar și iar același pasaj, auzi glasuri puternice și sunet de goarnă. *Ser Robin*, îi trecu prin minte deodată, înfiorându-se. Ieși pe balcon. Afară, pe râu, nu era nimic de văzut, însă de aici auzea glasurile mai distinct, tropote de cai, zăngănit de armuri și, când și când, urale. Catelyn porni în susul scărilor șerpuitoare, către acoperișul fortăreței. *Ser Desmond nu mi-a interzis să merg pe acoperiș*, își zise în timp ce urca.

Zgomotele veneau din celălalt capăt al castelului, dinspre poarta principală. Un grup de oameni stătea în fața barierei-ghilotină care se ridica, pârâind și trosnind, iar pe câmpurile ce se întindeau dincolo de castel se aflau mai multe sute de călăreți. În bătaia vântului, flămurile li se ridicară și Catelyn începu să tremure, ușurată la vederea păstrăvului Casei Riverrun. *Edmure*.

Trecură două ore până când Edmure socoti de cuviință s-o viziteze. Castelul răsună de bucuria revederii, în timp ce bărbații își îmbrățișau nevestele și copiii pe care îi lăsaseră acasă. Corbii se ridicaseră din stâncărie, fâlfâindu-și aripile negre, în timp ce-și luau zborul. Catelyn îi privea de la balconul tatălui său. Își spălase părul, își schimbase veșmintele și se pregătise pentru reproșurile fratelui său... dar chiar și așa, așteptarea era grea.

Când, în sfârșit, auzi zgomote dincolo de ușă, se așeză cu mâinile împreunate în poală. Cizmele, jambierele și cămașa lui Edmure erau împroșcate cu noroi roșu, uscat. Uitându-te la el, n-ai fi zis că ieșise învingător dintr-o bătălie. Era slab și tras la față, cu obraji palizi, barba neîngrijită și ochii scăpărători.

— Edmure, spuse Catelyn îngrijorată, arăți rău. S-a întâmplat ceva? A trecut vreun Lannister răul?

— I-am alungat înapoi. Lordul Tywin, Gregor Clegane, Addam Marbrand, i-am întors pe toți din drum. Totuși, Stannis... Se strâmbă.

— Stannis? Ce-i cu Stannis?

— A pierdut bătălia la Debarcaderul Regelui, răspuse Edmure nefericit. Flota i-a fost pârlolită, armata pusă pe fugă.

O victorie a Lannisterilor era de rău augur, dar Catelyn nu putea împărtăși disperarea vădită a fratelui său. Era încă bântuită de coșmaruri cu umbra pe care o văzuse furișându-se în cortul lui Renly și sângele țâșnind prin oțelul armurii.

— Stannis nu ne era mai prieten decât Lordul Tywin.

— Nu înțelegi. Highgardenul s-a declarat de partea lui Joffrey. Dorne la fel. Tot sudul. Gura i se încheșta. Iar ție ți se pare nimerit să-i dai drumul Regicidului. N-aveai nici un drept.

— Am avut dreptul de mamă. Glasul îi era liniștit, deși vestea despre Highgarden era o lovitură cumplită pentru speranțele lui Robb. Dar nu se putea gândi la asta acum.

— Nici un drept, repetă Edmure. Era prizonierul lui Robb, prizonierul *regelui* tău, iar Robb m-a însărcinat să am grijă de el.

— Brienne va avea grijă de el. A jurat pe sabia ei.

— Femeia aceea?

— Îl va duce pe Jaime la Debarcaderul Regelui și se va întoarce cu Arya și Sansa, vii și nevătămate.

— Cersei nu va renunța niciodată la ele.

— Nu Cersei, Tyrion. A jurat în fața curții întregi. Iar Regicidul a jurat și el.

— Cuvântul lui Jaime nu face doi bani. Cât despre Pezevenghi, se spune că a primit o secure în cap în timpul bătăliei. Va fi mort înainte ca Brienne a ta să ajungă la Debarcaderul Regelui, dacă va ajunge vreodată.

— Mort? *Oare puteau fi zei atât de neîndurători?* Îi ceruse lui Jaime să jure de o sută de ori, dar toate nădejdlile și le pusese în fratele lui.

Edmure era orb la suferința ei.

— Jaime era în grija mea, și am de gând să-l aduc înapoi. Am trimis corbi...

— Către cine? Câți?

— Trei, răspuse el, ca mesajul să ajungă sigur la Lordul Bolton. Pe râu sau pe uscat, drumul de la Riverrun la Debarcaderul Regelui îi duce negreșit aproape de Harrenhal.

— Harrenhal. Cuvântul însuși părea că întunecă încăperea. Cu glasul răgușit

de spaimă, Catelyn spuse: Edmure, știi ce ai făcut?

— Nu te teme, n-am pomenit de tine. Am scris că Jaime a evadat și am oferit o mie de dragoni pentru recapturarea lui.

Din ce în ce mai rău, gândi Catelyn cu disperare. *Fratele meu e un nătărău*. Nestăpânite, nechemate, lacrimile îi umplură ochii.

— Dacă a fost o evadare și nu un schimb de ostatici, spuse ea cu glas moale, ce i-ar face pe Lannisteri să i le dea lui Brienne pe fiicele mele?

— Nu se va ajunge niciodată la asta. Regicidul se va întoarce la noi. Am luat toate măsurile.

— Cu măsurile pe care le-ai luat, n-am să-mi revăd niciodată fiicele. Brienne ar fi putut să-l ducă în siguranță la Debarcaderul Regelui... *atât timp cât nimeni nu-i urmărea*. Dar acum... Catelyn nu mai putea continua. Lasă-mă, Edmure. Nu avea nici un drept să-i poruncească aici, în castelul care în curând va fi al lui, însă tonul ei nu lăsa loc de discuții. Lasă-mă cu tata și cu durerea mea, n-am ce să-ți mai spun. Du-te. Du-te. Nu voia decât să se culce, să închidă ochii și să adoarmă, rugându-se să nu aibă nici un vis.

ARYA

Cerul era la fel de negru ca zidurile Harrenhalului pe care-l lăsau în urmă, iar ploaia cădea mărunț și fără oprire, șiroindu-le pe fețe și acoperind tropotul cailor.

Mergeau spre nord, îndepărtându-se de lac, pe drum de pământ, brăzdat de fâgașe, peste câmpuri răvășite, prin păduri și pâraie. Arya porni în frunte, într-un trap sprinten, dând pinteni fără păs calului pe care-l furase, până când copacii se închiseră în jurul ei. Plăcintă Fierbinte și Gendry se străduiau din răspuțeri să se țină pe urmele ei. În depărtări, lupii urlau, și Arya auzea respirația grea a lui Plăcintă Fierbinte. Nimeni nu vorbea. Din când în când, Arya arunca o privire peste umăr, să se asigure că băieții erau prea departe și să vadă dacă erau urmăriți.

Îi vor urmări, știa asta. Furase trei cai din grajduri, o hartă și un pumnal din camera lui Roose Bolton însuși, omorâse un străjer la poarta din spate, spintecându-i beregata când s-a aplecat să ridice moneda din fier dăruită de Jaqen H'ghar. Cineva avea să-l găsească mort, într-o baltă de sânge, și apoi se va da alarma generală. Îl vor trezi pe Lordul Bolton și vor scotoci tot Harrenhalul, de sus până jos, și atunci vor observa că lipsesc harta și pumnalul, împreună cu niște săbii de armurărie, pâine și brânză din bucătărie, un brutar, un ucenic fierar și o slujitoare pe nume Nan... sau Nevăstuică, sau Arry, depinde pe cine întrebai.

Stăpânul Dreadfortului nu avea să vină după ei în persoană. Roose Bolton va rămâne în pat, cu carnea-i păstoasă acoperită de lipitori, dând ordine cu glasul-i moale, șoptit. Urmărirea ar putea fi condusă de Walton, omul lui, cel căruia i se spunea Gambe de Oțel, datorită jambierelor cu care-și îmbrăca întotdeauna

lungile picioare. Sau de bălosul de Vargo Hoat, cu mercenarii lui, care își ziceau Bravii Camarazi. Alții îi numeau Măștile însângerate (deși niciodată în față) și uneori Ciuntii, din cauza obiceiului lui Vargo Hoat de a tăia mâinile și picioarele celor care îl nemulțumeau.

Dacă ne prind, Roose Bolton ne va tăia mâinile și picioarele, gândi Arya, iar apoi ne va jupui. Era încă îmbrăcată în straiile de paj, iar pe piept, în dreptul inimii, avea cusut blazonul Lordului Bolton, omul jupuit al Dreadfortului.

De fiecare dată când întorcea capul, aproape că se aștepta să vadă o revărsare de torțe ieșind pe porțile îndepărtate ale Harrenhalului sau gonind pe zidurile-i groase și înalte, dar nu era nimic. Harrenhalul continuă să doarmă până ce se pierdu în beznă și rămase ascuns în spatele copacilor.

Când traversară primul pârâu, Arya se abătu de la drum, conducându-i, preț de câteva sute de metri, prin albia întortocheată a râului, până să iasă, în cele din urmă, din apă, cățărându-se pe un mal stâncos. Arya spera că, dacă urmăritorii aveau câini, asta i-ar putea face să le piardă urma. Nu puteau rămâne pe drum. *Pe drum e moarte, pe toate drumurile e moarte.*

Gendry și Plăcintă Fierbinte nu crâcneau în fața ei. În definitiv, Arya avea harta, iar Plăcintă Fierbinte părea aproape la fel de îngrozit de ea ca de oamenii care i-ar putea urmări. Văzuse străjerul pe care-l omorâse. *E mai bine dacă se teme de mine,* își spuse. *În felul ăsta, va face așa cum spun eu, în loc să facă vreo prostie.*

Arya știa că ar fi trebuit să fie și ea mai speriată. Avea doar zece ani, o față numai piele și os, călare pe un cal furat, cu o pădure întunecată în față, iar în spate cu niște bărbați care i-ar tăia bucuroși picioarele. Cu toate acestea, era cumva mai liniștită decât fusese vreodată la Harrenhal. Ploaia îi spălase sângele străjerului de pe degete, purta o sabie pe spate, lupii umblau după pradă prin întuneric, ca niște umbre sfrijite cenușii, iar Arya Stark era neînfricăată. *Teama taie mai adânc decât o sabie,* șopti ea cuvintele învățate de la Syrio Forel. Și cuvintele lui Jaqen H'ghar, *valar morghulis.*

Ploaia se opri, porni din nou, se opri iarăși și iarăși se stârni, dar aveau pelerine bune, să-i apere. Arya îi conducea fără oprire, într-un ritm domol și egal. Era prea întuneric sub copaci ca să meargă mai repede, băieții nu erau călăreți, nici unul, iar pământul moale, crăpat, era primejdios, cu rădăcini pe jumătate îngropate și pietre ascunse. Se încrucișară cu un alt drum, cu fgașe adânci, pline de apă, dar Arya îl evită. În sus și în jos, pe dealurile vălurite, îi purtă Arya, printre ierburi și mărăcini și prin desişuri întortocheate, pe fundul viroagelor înguste, unde crengile încărcate de frunze ude le tăiau calea, biciuindu-le fețele.

O dată, iapa lui Gendry își pierdu potcoava în mocirlă, lăsându-se cu putere pe picioarele din spate și aruncându-l din şa, dar nici cal, nici călăreţ nu păţiră nimic şi Gendry își luă figura aceea îndărătnică şi încalecă îndată la loc. Nu după mult timp, dădură peste trei lupi care devorau stârvul unui căprior. Când calul lui

Plăcintă Fierbinte simți mirosul, se sperie și o luă la goană. Doi dintre lupi fugiră și ei, dar al treilea își înălță capul și își dezgoli colții, pregătit să-și apere prada.

— La o parte, îi spuse Arya lui Gendry. Încet, să nu-l sperii. Se îndepărtară pe furiș, până când lupul și prada lui nu se mai zăreau. Doar atunci, Arya se întoarse și se luă după Plăcintă Fierbinte, care se ținea cu disperare în șa, gonind printre copaci.

Mai târziu, trecură printr-un sat pârjolit, croindu-și drum cu grijă printre ruinele colibelor carbonizate, pe lângă oasele unei duzini de oameni morți ce atârnavă într-un șir de meri. Când îi văzu, Plăcintă Fierbinte începu să se roage, o rugăciune firavă, șoptită, pentru îndurarea Mamei, repetată iar și iar. Arya își ridică privirea la morții descărnați, în hainele lor putrede, și își spuse și ea rugăciunea. *Ser Gregor*, sunau cuvintele, *Dunsen*, *Dulcele Raff*, *Gădilătorul și Câinele*, *Ser Ilyn*, *Ser Meryn*, *Regele Joffrey*, *Regina Cersei*. Își încheie rugăciunea cu *valar morghulis*, atingând moneda lui Jaqen, ascunsă sub centură, și apoi întinse mâna și culese un măr dintre cadavre, în timp ce trecea călare pe sub ele. Era moale și răscopt, dar îl mancă pe de-a-ntregul, cu viermi cu tot.

Era o zi fără răsărit. Încetul cu încetul, cerul se luminează în jurul lor, dar soarele nu-l văzură nici o clipită. Negrul se transformă în gri, iar culorile reveniră, cu sfială, în lume. Pinii erau înveșmântați în nuanțe de verde mohorât, iar copacii aveau frunze căzătoare, roșcate și aurii, ce treceau deja spre maroniu. Făcură un popas, cât să adape caii și să înfulece în grabă un mic dejun rece, rupând din pâinea pe care Plăcintă Fierbinte o furase din bucătării și trecând din mână în mână bucați mari de brânză uscată, îngălbenită.

— Tu știi unde mergem? o întrebă Gendry.

— Spre nord, răspunse Arya.

Plăcintă Fierbinte privi împrejur, nesigur.

— În ce parte e nordul?

Arya îi arată, făcând semn cu bucata de brânză.

— Într-acolo.

— Dar nu se vede soarele. De unde știi?

— După mușchi. Vezi cum cresc pe o singură parte a copacilor? Acolo e sudul.

— Ce căutăm noi la nord? vru Gendry să știe.

— Tridentul. Arya desfășură harta furată, să le arate. Vedeți? Când ajungem la Trident, nu trebuie decât să mergem în susul râului, până ajungem la Riverrun, aici. Degetul ei trăsă drumul. E cale lungă, dar n-avem cum să ne rătăcim, atât timp cât urmărim cursul râului.

Plăcintă Fierbinte se uită chiorăș la hartă.

— Care e Riverrunul?

Riverrunul era pictat ca un turn de castel, la bifurcația dintre liniile albastre, unduite, ce marcau două râuri, Piatra Răsucită și Furca Roșie.

— Uite. Arya puse degetul pe el. Scrie *Riverrun*.

— Tu știi să citești scrisul? o întrebă el admirativ, ca și cum ar fi spus că poate să umble pe apă.

Arya înclină din cap.

— Vom fi în siguranță când vom ajunge la Riverrun.

— Adevărat? De ce?

Fiindcă Riverrunul este castelul bunicului meu, și fratele meu Robb va fi acolo, îi venea să spună. Își mușcă buza și înfășură harta.

— Pur și simplu. Dar numai dacă ajungem acolo.

Arya fu prima în șa. Se simțea prost că-i ascundea lui Plăcintă Fierbinte adevărul, dar nu avea încredere să-i dezvăluie secretul. Gendry știa, dar asta era altceva. Gendry avea și el secretul lui, deși nici chiar el nu părea să știe care era acesta.

În ziua aceea, Arya grăbi pasul, ținând caii la trap, atât cât îndrăzne, și îmboldindu-i uneori la galop, când zărea o fâșie de câmp neted înaintea lor. Asta se întâmpla, totuși, destul de rar; pe măsură ce înaintau, ținutul era din ce în ce mai deluros. Dealurile nu erau înalte, nici foarte abrupte, dar parcă nu se mai sfârșeau și în curând obosiră să urce și să coboare și pașii îi purtară singuri de-a lungul vadurilor și printr-un labirint de văi împădurite, peste care copacii își întindeau bolta deasă.

Din când în când, îi trimitea pe Gendry și Plăcintă Fierbinte înainte, iar ea se întorcea pe unde veniseră, încercând să încurce urmele, ciulind urechea în tot acest timp la primul semn al urmăritorilor. *Prea încet*, își spuse mușcându-și buza, *înaintăm prea încet, ne vor prinde, cu siguranță*. O dată, de pe creasta unui deal, zări siluete întunecate traversând un râu, în valea din spatele lor și, pentru o fracțiune de secundă, se temu că erau călăreții lui Roose Bolton, dar când se uită mai atent, își dădu seama că era doar o haită de lupi.

— *Ahoooooooooo, ahooooooooo!*

Când cel mai mare dintre lupi își înălță capul și îi răspunse, urlând, sunetul o înfiora.

Pe la amiază, Plăcintă Fierbinte începu să se plângă. Îl dureau șezutul, le spuse el, șaua îl freca între picioare și, în plus, trebuia să doarmă puțin.

— Sunt atât de obosit încât am să cad de pe cal.

Arya îi aruncă o privire lui Gendry.

— Dacă o să cadă, cine crezi că-l va găsi mai întâi, lupii sau Măștile?

— Lupii, răspunse Gendry. Au nasul mai bun.

Plăcintă Fierbinte deschise gura și o închise. Nu căzu de pe cal. Ploaia se porni din nou, la scurt timp după aceea. Încă nu văzuseră nici o geană de soare. Se făcea tot mai frig, și aburi albi de ceață se strecurau printre pini și rățăceau peste câmpurile sterpe, pârjolite.

Gendry era aproape la fel de chinuit ca Plăcintă Fierbinte, dar era prea

încăpățânat ca să se văicărească. Se ținea în șa, cu o figură dârză sub păru-i negru, lăptos, dar Arya își dădea seama că nu era un călăreț priceput. *Ar fi trebuit să-mi amintesc*, își zise. Ea călărise de când se știa, ponei când a fost mică și mai târziu cai, dar Gendry și Plăcintă Fierbinte erau orășeni, iar la oraș oamenii de rând umblau pe jos. Yoren îi adusese călare de la Debarcaderul Regelui, dar una era să stai călare pe un măgar, tropăind în spatele unei căruțe, pe drumul regelui, și cu totul alta să conduci un cal de vânatoare prin pădurile sălbatice și câmpurile pârjolite.

Arya știa că de una singură ar fi mers mult mai repede, dar nu putea să-i părăsească. Erau haita ei, prietenii ei, singurii prieteni care-i mai rămăseseră în viață și, dacă n-ar fi fost ea, ei s-ar fi aflat și acum la adăpost, la Harrenhal. Gendry ar fi asudat în fierăria lui, iar Plăcintă Fierbinte în bucătărie. *Dacă ne prind Măștile, le voi spune că sunt fiica lui Ned Stark și sora regelui Nordului. Le voi porunci să mă ducă la fratele meu și să nu le facă nici un rău lui Gendry și lui Plăcintă Fierbinte*. Totuși, era posibil să n-o creadă, și chiar dacă ar crede-o... Lordul Bolton era purtătorul de flamuri al fratelui său, dar tot o înspăimânta. *N-am să-i las să ne prindă*, își jură în tăcere, întinzând mâna peste umăr, să atingă mânerul sabiei pe care Gendry o furase pentru ea. *N-am să-i las*.

Târziu în după-amiaza aceea, ieșiră de sub bolta copacilor și se pomeniră pe malurile unui râu. Plăcintă Fierbinte scoase un țipăt de încântare.

— Tridentul! Acum nu mai trebuie decât să mergem în susul râului, cum ai spus. Aproape am ajuns!

Arya își mușcă buza.

— Nu cred că ăsta e Tridentul. Râul era umflat de ploaie, dar nici așa nu putea fi mai lat de zece metri, își amintea că Tridentul era mult mai larg. E prea mic ca să fie Tridentul, le spuse, și n-am ajuns destul de departe.

— Ba da, insistă Plăcintă Fierbinte. Am călătorit toată ziua și nu ne-am oprit aproape deloc. Trebuie să fi străbătut cale lungă.

— Haideți să ne mai uităm o dată la harta aia, fu de părere Gendry.

Arya descăleca, scoase harta, o desfăcu. Ploaia răpăia pe pielea de oaie și se scurgea în șiroaie.

— Suntem pe undeva pe aici, cred, zise ea arătând cu degetul, în timp ce băieții se uitau peste umerii ei.

— Dar, făcu Plăcintă Fierbinte, asta nu e nimic. Vezi, Harrenhalul e acolo, lângă degetul tău. Aproape îl atingi. Și am mers toată ziua.

— E cale lungă până la Trident, spuse Arya. N-o să ajungem decât peste multe zile. Asta trebuie să fie alt râu, unul dintre astea, vezi? Îi arătă una dintre liniile albastre mai subțiri, pictate de cartograf, fiecare cu un nume înscris caligrafic sub ea. Darry, Mărul Verde, Fecioara... Uite, ar putea fi ăsta, Salcia Mică.

Plăcintă Fierbinte se uită de la linie la râu.

— Mie nu mi se pare așa de mic.

Gendry se încruntă și el.

— Țsta pe care-l arăți tu se varsă în celălalt, vezi?

— Salcia Mare, citi ea.

— Salcia Mare, atunci. Uite, și Salcia Mare se varsă în Trident, așa că am putea să mergem pe firul unuia până la celălalt, dar ar trebui să mergem în josul apei, nu în sus. Numai dacă nu cumva râul ăsta nu e Salcia Mică; dacă e celălalt de lângă...

— Pârâul Susurător, citi Arya.

— Vezi, face o buclă și curge către lac, înapoi spre Harrenhal. Gendry trase o linie cu degetul.

Plăcintă Fierbinte făcu ochii mari.

— Nu! Ne vor omorî, cu siguranță.

— Trebuie să știm ce râu e ăsta, declară Gendry, mai îndârjit ca oricând. Trebuie să știm.

— Ei, bine, nu știm. Harta o fi având inscripții sub liniile albastre, dar pe malul râului n-a scris nimeni nici un nume. Nu vom merge nici în sus, nici în jos, hotărî ea, înfășurând harta. Vom traversa râul și vom ține drumul către nord, așa cum făceam.

— Caii știi să înoate? întrebă Plăcintă Fierbinte. Pare *adânc*, Arry. Ce ne facem dacă sunt șerpi?

— Ești sigur că ne îndreptăm spre nord? întrebă Gendry. Toate dealurile astea... dacă ne întorcem...

— Mușchiul de pe copaci...

Gendry arată către un copac din apropiere:

— Pomul ăla are mușchi pe trei părți, iar celălalt nu are mușchi deloc. Poate ne-am rătăcit și ne învârtim pur și simplu în cerc.

— Poate, zise Arya, dar oricum, eu am să trec râul. Puteți să veniți sau puteți să rămâneți aici. Se urcă înapoi în șa, ignorându-i pe amândoi. Dacă nu voiau s-o urmeze, n-aveau decât să găsească singuri Riverrunul, deși, cel mai probabil, o să-i găsească pe ei Măștile Însângerate.

Fu nevoită să străbată aproape un kilometru pe malul râului până să găsească, în sfârșit, un loc pe unde să poată trece fără grijă și, chiar și acolo, iapa ei se lăsă cu greu înduplecată să intre în apă. Râul, oricum s-ar fi numit, curgea maroniu și repede, iar porțiunea adâncă din mijloc trecea de burta animalului. Apa îi umplu cizmele, dar fără să se sinchisească, dădu pinteni și ieși pe malul celălalt. Din spate, auzi un pleoscăit și nechezatul nervos al unei iepe. *Așadar, m-au urmat. Bine.* Se întoarse și-i privi pe băieți chinându-se să traverseze râul și să iasă șiroind din apă, în urma ei.

— N-a fost Tridentul, le spuse. *N-a fost.*

Următorul râu era mai puțin adânc și mai ușor de trecut. Nici acela nu era Tridentul și nimeni nu o contrazise când le spuse că-l vor traversa.

Întunericul cădea când se opriră din nou, să lase caii să se odihnească și să împartă alte bucate, pâine și brânză.

— Mi-e frig și sunt ud, se plânse Plăcintă Fierbinte. Acum suntem departe de Harrenhal, asta e sigur. Am putea să facem un foc...

— NU! strigară într-un glas Arya și Gendry, în exact aceeași clipă. Plăcintă Fierbinte începu să tremure puțin. Arya îi aruncă pe furiș o privire lui Gendry. *A spus-o odată cu mine, așa cum făcea odinioară Jon, la Winterfell.* Îi era dor de Jon Snow, mai mult decât de oricare altul dintre frații ei.

— Am putea să dormim, cel puțin? întrebă Plăcintă Fierbinte. Sunt așa de obosit, Arry, și mă doare fundul! Cred că am bășici.

— O să ai mai mult de atât, dacă ne prind, răspunse ea. Trebuie să mergem mai departe. Trebuie.

— Dar e aproape întuneric și nici măcar nu se vede luna.

— Treci înapoi pe cal.

Înaintând cu greu, la pas, cu lumina pălind în jurul lor, Arya descoperi povara propriei oboseli. Avea nevoie de somn, la fel de mult ca Plăcintă Fierbinte, dar era prea riscant. Dacă adormeau, când vor deschide ochii, o să-l vadă, poate, pe Vargo Hoat stând deasupra lor, cu Shagwell Nebunul și Credinciosul Urswyck, cu Rorge și cu Mușcătorul și cu Septonul Utt și toți ceilalți monștri ai lui.

Cu toate acestea, după o vreme, mișcarea calului deveni liniștitoare, ca balansul unui leagăn, și Arya descoperi că ochii îi erau tot mai grei. Îi lăsă să se închidă doar pentru o clipă, apoi îi căscă, dintr-odată. *Nu pot să adorm!* își strigă în tăcere. *Nu pot, nu pot!* Se lovi cu degetele peste ochi și îi frecă tare, ca să-i țină deschiși, strângând hăturile cu putere și dând pintenii calului, într-un galop ușor. Dar nici ea, nici calul nu puteau să mențină ritmul și nu trecură decât câteva momente până când începură să meargă din nou la pas și alte câteva până când ochii i se închiseră iar. De data aceasta nu se deschiseră la fel de repede.

Când, în cele din urmă, ochii i se căscară, calul ei se oprise și ciugulea dintr-un smoc de iarbă, în vreme ce Gendry o scutura de braț.

— Ai adormit, îi spuse.

— Nu făceam decât să-mi odihnesc ochii.

— Atunci ți-i odihnești de mult timp. Calul tău mergea în cerc, dar până nu s-a oprit, nu mi-am dat seama că dormi. Plăcintă Fierbinte, la fel, a intrat într-o creangă de copac și a căzut de pe cal, ar fi trebuit să-l auzi țipând. Nici măcar *asta* nu te-a trezit. Trebuie să te oprești și să dormi.

— Pot să merg atât cât poți și tu. Arya căscă.

— Mincinoaso, făcu el. Continuă să mergi dacă vrei să fii idioată, dar eu mă opresc. Fac eu prima strajă. Tu culcă-te.

— Dar Plăcintă Fierbinte?

Gendry îi arătă. Plăcintă Fierbinte era deja pe jos, cuibărit sub mantie, pe un pat de frunze umede, și sforăia încetișor. Strângea în pumn o bucată mare de

brânză, dar se pare că adormise între mușcături.

Arya își dădu seama că n-avea rost să se opună. Gendry avea dreptate. *Măștile au și ele nevoie de somn*, își spuse, sperând că era adevărat. Era atât de obosită, încât era un chin să coboare din șa, dar nu uită să-și priponească iapa înainte de a-și găsi culcuș sub un fag. Pământul era tare și umed. Se întreba cât timp va mai trece până ce va dormi iarăși într-un pat, cu mâncare fierbinte și foc s-o încălzească. Ultimul lucru pe care îl făcu, înainte de a închide ochii, fu să-și scoată sabia din teacă și s-o așeze lângă ea.

— Ser Gregor, șopti ea, câscând, Dunsen, Polliver, Dulcele Raft, Gădilătorul și... Gădilătorul... Câinele...

Avu vise roșii și sălbatice. I se înfățișară Măștile, cel puțin patru la număr, un palid lysean și un întunecat și sălbatic luptător cu toporul din Ib, călărețul Dothraki cel plin de cicatrici căruia i se zicea Iggo și un bărbat dornishean al cărui nume nu-l știa. Veneau necontenit, călărind prin ploaie, în zale ruginite și veșmintele din piele ude, cu săbiile și securile zornăind, lovindu-se de șei. Credeau că o urmăresc, Arya știa asta cu toată strania certitudine a viselor, dar se înșelau. Ea îi urmărea pe ei.

În vis, nu era fetiță. Era lup. Un lup uriaș și puternic, iar când ieși în fața lor de sub copaci, dezvelindu-și colții și mârâind încet, simți duhoarea rancedă a friicii, venind dinspre cal și om deopotrivă. Calul lyseanului se ridică pe picioarele din spate și țipă, cuprins de spaimă, iar ceilalți începură să strige unul către altul, cu glasuri omenești, dar înainte să apuce să treacă la acțiune, ceilalți lupi țâșniră din întuneric și ploaie, o haită mare, sfrijiti, uzi și tăcuți.

Lupta fu scurtă, dar sângeroasă. Bărbatul păros se prăbuși în timp ce-și dezlega securea, cel oacheș muri întinzând o săgeată, iar lyseanul palid încercă să fugă. Frații și surorile ei îl încolțiră, dându-i ocol, iar și iar, atacându-l din toate părțile, repezindu-se la picioarele calului său și sfâșiind beregata călărețului când acesta căzu, cu o bufnitură, la pământ.

Numai omul cu clopoței în păr rămase pe poziție. Calul său lovi cu piciorul capul uneia dintre surorile ei, iar bărbatul spintecă un altul, aproape în două, cu gheara lui curbată, argintie, în timp ce părul îi suna încet.

Plină de furie, îi sări în spate, îl doborî din șa, cu capul în jos. Fălcile i se închiseră pe brațul lui, în cădere, cu dinții afundându-se în piele, în lână și carne moale. Când se prăbușiră la pământ, ea își smuci sălbatic capul și îi smulse brațul din umăr. Exultând, îl clătină în gură, dintr-o parte în alta, împrăștiind picăturile roșii și calde în ploaia neagră și rece.

TYRION

Se trezi la scârțâitul vechilor balamale de fier.

— Cine-i? întrebă el răgușit. Cel puțin glasul nu-l părăsise, așa aspru și dogit cum era. Încă avea febră și nu-și dădea seama cât ar putea fi ceasul. Cât timp dormise de data aceasta? Era atât de slăbit, atât de îngrozitor de slăbit. Cine-i? întrebă el din nou, mai tare. Prin ușa deschisă pătrundea lumina torțelor, dar în cameră singura lumină venea dinspre un ciot de lumânare de lângă pat.

Când văzu silueta înaintând spre el, Tyrion începu să tremure. Aici, la Fortăreața lui Maegor, fiecare servitor era în slujba reginei, așa că orice musafir putea fi una dintre iscoadele lui Cersei, trimisă acolo să isprăvească treaba începută de Ser Mandon.

Apoi bărbatul păși în lumina lumânării, cercetă atent chipul palid al piticului și chicoti:

— Te-ai tăiat la bărbierit, nu-i așa?

Degetele lui Tyrion atinseră tăietura care îi brăzda adânc fața, de deasupra unui ochi și până jos, la maxilar, peste ceea ce-i mai rămăsese din nas. Carnea umflată din jurul rănii era încă aspră și caldă la atingere.

— Da, cu un brici înfricoșător de mare.

Părul negru ca tăciunile al lui Bronn era proaspăt spălat și pieptănat pe spate, lăsând să i se vadă liniile aspre ale feței. Purta cizme ușoare și moi, din piele argășită, o curea lată bătută cu ținte de argint și o mantie de mătase, verde-pal. Pe lâna cenușie a jiletcii sale era brodat în diagonală, cu fir verde strălucitor, un lanț cuprins de flăcări.

— Unde ai fost? ceru să știe Tyrion. Am trimis după tine... acum vreo două săptămâni, pare-mi-se.

— Acum patru zile, mai degrabă, preciza mercenarul, și am fost aici de două ori și te-am găsit pe lumea cealaltă.

— Nu eram pe lumea cealaltă. Deși dulcea mea surioară s-a străduit, nu încape vorbă. Probabil că n-ar fi trebuit să spună asta în gura mare, dar Tyrion nu se mai sinchisea. Cersei era în spatele încercării lui Ser Mandon de a-l omorî, simțea asta în stomac. Ce-i urâtenia aia de pe pieptul tău?

Bronn zâmbi.

— Blazonul meu de cavaler. Un lanț învâpăiat, pe fond gri-fumuriu. Prin porunca nobilului tău tată, Pezevenghiule, acum sunt Ser Bronn de Apa Neagră. Vezi să nu uiți asta.

Tyrion își așeză mâinile pe plapuma de puf și se trase o palmă mai în spate, sprijinindu-se de perne.

— Eu am fost cel care ți-a promis titlul de cavaler, ai uitat? Nu-i plăcea defel acel *din porunca nobilului tău tată*. Lordul Tywin nu pierduse vremea. Faptul că-și mutase fiul din Turnul Măinii, revendicându-l pentru sine, era un semn pe care oricine îl putea desluși, iar acesta era încă unul. Eu mi-am pierdut jumătate din nas, iar tu te alegi cu rangul de cavaler. Zeii au de dat socoteală, nu glumă. Vocea îi era plină de amărăciune. Tata te-a ridicat el însuși în rang?

— Nu. Pe noi, cei care au supraviețuit bătăliei de la turnuri, ne-a uns Înaltul Septon și Garda Regelui ne-a făcut cavaleri. A durat o jumătate de zi, doar cu trei Săbii Albe rămase să facă onorurile.

— Știam că Ser Mandon a murit în luptă. *Pod l-a aruncat în râu, cu o fracțiune de secundă înainte ca ticălosul trădător să-mi poată înfige sabia în inimă.* Pe cine am mai pierdut?

— Câinele, răspunse Bronn. Nu e mort, doar dispărut. Mantiile aurii spun că s-a pierdut cu firea și că tu ai condus un atac în locul lui.

N-a fost una dintre ideile mele cele mai strălucite. Tyrion simțea cum cicatricea i se strânge când se încruntă. Îi făcu semn lui Bronn să se așeze pe un scaun.

— Sora mea m-a luat drept ciupercă. Mă ține în întuneric și mă hrănește cu rahat. Pod e băiat bun, dar are la limbă un nod mai mare decât Casterly Rock și nu mă încred nici în jumătate din ce-mi spune. L-am trimis după Ser Jacelyn, iar el s-a întors și mi-a zis că-i mort.

— El și alți o mie. Bronn se așeză.

— Cum? întrebă Tyrion, simțindu-se dintr-odată de o mie de ori mai rău.

— În timpul bătăliei. Sora ta i-a trimis pe frații Kettleblack să-l aducă pe rege înapoi la Fortăreața Roșie, după câte am auzit. Când mantiile aurii l-au văzut plecând, jumătate au hotărât să meargă cu el. Mâna de Fier le-a tăiat calea și a încercat s-o facă să se întoarcă la ziduri. Se spune că Bywater îi muștruluia bine și aproape că îi lămurise, când cineva i-a străpuns gâtul cu o săgeată. N-a mai părut așa de fioros apoi, așa că l-au tras jos de pe cal și l-au omorât.

Încă un păcat de pus în cârca lui Cersei.

— Nepotul meu, Joffrey, spuse el. L-a încercat vreo primejdie?

— Nu mai mult decât pe unii și mai puțin decât pe majoritatea.

— A pățit ceva? A fost rănit? I s-a ciufulit părul, s-a înțepat la deget, și-a rupt vreo unghie?

— Nu, din câte am auzit.

— Am prevenit-o pe Cersei ce urma să se întâmple. Cine e acum la comanda mantiilor aurii?

— Nobilul tău tată a încredințat-o unuia dintre oamenii lui de încredere de la vest, un cavaler pe nume Addam Marbrand.

În mod obișnuit, mantiilor aurii nu le-ar fi plăcut deloc să fie adus un străin la comanda lor, dar Ser Addam Marbrand era o alegere iscusită. Ca și Jaime, era genul de bărbat pe care ceilalți îl urmau fără preget. *Am pierdut garda orașului.*

— L-am trimis pe Pod să-l caute pe Shagga, dar n-a avut noroc.

— Ciorile de Piatră sunt și acum în pădurea regelui. Se pare că Shagga a prins gust pentru locul ăla. Timett i-a condus acasă pe Oamenii Arși, cu toată prada pe care au luat-o din tabăra lui Stannis, după bătălie. Chelia și-a făcut apariția, într-o dimineață, la Poarta Râului, cu o duzină de Urechii Negre, dar mantiile roșii ale

tatălui tău i-au alungat, în timp ce oamenii de la Debarcaderul Regelui aruncau în ei cu bălegar și îi huiduiau.

Ingrații. Urechile Negre au murit pentru ei. În vreme ce Tyrion zăcea, visând, amețit de leacuri, cei de un sânge cu el îi smulseseră ghearele, una câte una.

— Vreau să te duci la Cersei. Neprețuitul ei fiu a ieșit din luptă viu și nevătămat, așa că sora mea nu mai are nevoie de nici un ostatic. A jurat cândva s-o elibereze pe Alayaya, îndată ce...

— A eliberat-o. Acum opt, nouă zile, după biciuire.

Tyrion își urni trupul, ridicându-se mai sus, ignorând durerea ce-i străfulgera dintr-odată umărul.

— *Biciuire?*

— Au legat-o în curte de un stâlp și au biciuit-o, pe urmă au azvârlit-o pe poartă afară, goală și plină de sânge.

Învăța să citească, gândi Tyrion, fără noimă. Peste față, cicatricea i se strânse și, pentru o clipă, avu impresia că îi va exploda capul de furie. Adevărat, Alayaya era o târfă, dar era cea mai dulce, mai curajoasă și mai inocentă fată pe care o cunoscuse vreodată. Tyrion nu se atinsese de ea, Alayaya nu fusese altceva decât un vâl care o ascundea pe Shae. În nepăsarea lui, nu se gândise niciodată ce preț ar putea avea rolul ei.

— I-am promis surorii mele că-l voi trata pe Tommen așa cum o va trata ea pe Alayaya, își aminti el cu voce tare. Simțea că-i vine să vomite. Cum aș putea biciui un copil de opt ani? *Dar dacă n-am s-o fac, Cersei va ieși învingătoare.*

— Nu-l ai pe Tommen, îi zise Bronn pe șleau. După ce a aflat că Mâna de Fier a murit, regina i-a trimis pe frații Kettleblack după el și nimeni de la Rosby n-a avut bărbăția să li se împotrivească.

Altă lovitură, dar în același timp, o ușurare, trebuia să recunoască. Ținea la Tommen.

— Parcă era vorba că frații Kettleblack sunt de partea noastră, îi reaminti lui Bronn, iritat peste măsură.

— Au fost, atât timp cât am putut să le dau câte două monede de-ale tale pentru fiecare monedă a reginei, dar acum Cersei a ridicat prețul. După bătălie, Osney și Osfryd au fost făcuți cavaleri, ca și mine. Numai zeii știu de ce; nimeni nu i-a văzut la luptă.

Supușii mă părăsesc, prietenii mei sunt năpăstuiți și umiliți, iar eu zac și putrezesc aici, gândi Tyrion. *Credeam c-am câștigat nenorocita de bătălie. Asta să fie gustul victoriei?*

— E adevărat că Stannis a fost pus pe fugă de fantoma lui Renly?

Bronn schiță un zâmbet.

— De la turnuri, noi n-am văzut altceva decât flamuri în noroi și oameni aruncându-și sulile și fugind, dar prin cârciumi și bordeluri sunt sute care sunt gata să-ți spună cum l-au văzut pe Lordul Renly omorându-l pe unul sau pe altul.

Cei mai mulți dintre oștenii lui Stannis fuseseră la început ai lui Renly și s-au întors la el îndată ce l-au văzut în armura aceea verde, strălucitoare.

După toate planurile pe care le ticluise, după ofensiva și podul lui de corăbii, după ce s-a ales cu fața sfărțecată în două, Tyrion fusese eclipsat de un mort. *Dacă Renly e mort într-adevăr.* Alt lucru pe care trebuia să-l cerceteze.

— Cum a scăpat Stannis?

— Lysenii lui și-au ținut galerele în golf, dincolo de lanțul tău. Când bălălia a luat-o razna, au pătruns de-a lungul țărmului și au luat cu ei câți au putut. La urmă, oamenii s-au omorât între ei ca să urce la bord.

— Dar cu Robb Stark ce s-a întâmplat? Ce mai face?

— Câțiva lupi ai lui își croiesc drum către Duskendale, pârjolind totul în cale. Tatăl tău l-a trimis pe Lordul Tarly să le vină de hac. Mi-a trecut prin minte să merg cu ei. Se spune că e un bun soldat și cu mână largă când vine vorba de pradă.

Gândul că l-ar putea pierde pe Bronn era ultima picătură.

— Nu. Locul tău e aici. Ești căpitan al Gărzii Măinii.

— Nu ești Mâna Regelui, îi reaminti Bronn tăios. Mâna e tatăl tău, și el are propria lui afurisită de gardă.

— Ce s-a întâmplat cu toți oamenii pe care i-ai angajat pentru mine?

— Unii au murit la turnuri. Unchiul ăla al tău, Ser Kevan, ne-a plătit pe noi, ceilalți, și s-a descotorosit de noi.

— Ce frumos din partea lui, zise Tyrion caustic. Asta înseamnă că ți-ai pierdut gustul pentru aur?

— Nici pomeneală.

— Bine, căci întâmplarea face să mai am nevoie de tine. Ce știi despre Ser Mandon Moore?

Bronn izbucni în râs.

— Știu că e înecat de-a binelea.

— Am o datorie mare la el, dar cum să i-o plătesc? Își atinse fața, pipăind cicatricea. Știu foarte puține despre el, la drept vorbind.

— Avea ochi ca de pește și purta o mantie albă. Ce altceva mai trebuie să știi?

— Pentru început, totul, răspunse Tyrion. Ceea ce voia era o dovadă că Ser Mandon fusese omul lui Cersei, dar nu îndrăznea s-o spună cu voce tare. În Fortăreața Roșie, era cel mai bine să-ți ții gura. În ziduri erau șobolani și păsările care ciripeau prea mult, și păianjeni. Ajută-mă să mă ridic, spuse el, luptându-se cu așternuturile. E timpul să-mi vizitez tatăl și să mă fac din nou văzut.

— Ce privesc încântătoare, îl zeflemisi Bronn.

— Ce contează o jumătate de nas pe un chip ca al meu? Dar, fiindcă veni vorba de chipuri drăgălașe, Margaery Tyrell a sosit deja la Debarcaderul Regelui?

— Nu, dar se apropie, iar orașul o iubește la nebunie. Tyrellii aduc mâncare cu căruțele de la Highgarden și o dau de pomană în numele ei. Sute de căruțe în

fiecare zi. Mii de oameni ai lui Tyrell își dau ifose cu trandafirii lor galbeni cusuți pe jileți și nici măcar unul nu-și plătește vinul. Soție, văduvă sau târfă, toate femeile își lasă la o parte virtutea în fața oricărui puștan cu un trandafir galben pe piept.

Pe mine mă scuipă și Tyrellilor le dau de băut. Tyrion coborî cu băgare de seamă din pat. Picioarele i se înmuieră sub greutatea corpului, camera începu să se învârtă și fu nevoit să se agate de brațul lui Bronn, ca să nu se prăvălească pe podea.

— *Pod!* strigă el. Podrick Payne! Unde mama naibii ești? Durerea mușca din trupul lui, ca un câine știrb. Tyrion ura slăbiciunea, mai ales pe a lui. Îl umilea, și umilința îl înfuria. Pod, *vino aici!*

Băiatul veni într-un suflet. Când îl văzu pe Tyrion în picioare, agățat de brațul lui Bronn, rămase cu gura căscată.

— Stăpâne, te-ai ridicat. Vrei... ai nevoie de vin? Vinul viselor? Să-l aduc pe Maester? Spunea că trebuie să stai. În pat, vreau să zic.

— Am stat prea mult în pat. Adu-mi veșminte curate.

— Veșminte?

Tyrion nu înțelesese niciodată cum putea fi băiatul ăsta atât de ager și descurăreț în luptă și atât de năuc în restul timpului.

— Haine, repetă el. Tunică, jiletcă, pantaloni, ciorapi. Pentru mine. Să mă îmbrac cu ele. Ca să pot pleca din celula asta blestemată.

Fu nevoie de toți trei ca să-l îmbrace. Oricât de hidoasă i-ar fi fost fața, rana cea mai urâtă era la articulația dintre umăr și braț, unde propria cămașă de zale îi intrase în carne la subsuoară, sub lovitura unei săgeți. Din carnea palidă îi curgeau încă puroi și sânge, ori de câte ori Maester Frenken îi schimba bandajul și fiecare mișcare era un chin cumplit.

În cele din urmă, Tyrion se lăsă îmbrăcat cu o pereche de pantaloni și o cămașă de noapte mult prea mare, care îi atârna pe umeri. Bronn îi îndesă cizmele în picioare, în timp ce Pod plecă să caute un toiag de care să se sprijine. Bău o cană din vinul viselor, să prindă puteri. Vinul era îndulcit cu miere și avea destul mac cât să-l ajute să suporte durerea o vreme.

Chiar și așa, când răsuci încuietorea, era deja amețit, iar coborând scările întortocheate de piatră, picioarele începură să-i tremure. Mergea cu toiagul într-o mână și cu cealaltă pe după umărul lui Bronn. Pe când coborau, o slujitoare urca scările. Se holbă la ei cu ochi mari, albi, de parcă ar fi văzut o fantomă. *Piticul s-a sculat din morți*, gândi Tyrion. *Și, uite, e mai hidos ca oricând, fugi și spune-le amicilor tăi.*

Fortăreața lui Maegor era locul cel mai bine apărat din Cetatea Roșie, un castel în castel, înconjurat de un șanț adânc și uscat, mărginit de țepușe. Când ajunseră la poartă, podul mobil era ridicat pentru noapte. În fața lui stătea Ser Meryn Trant, în armura-i palidă și mantia-i albă.

— Coboară podul, îi ordonă Tyrion.

— Regina a poruncit să ridicăm podul pe timp de noapte. Ser Meryn fusese întotdeauna omul lui Cersei.

— Regina doarme, iar eu am treabă cu tatăl meu.

Numele Lordului Tywin Lannister funcționa ca o vrajă. Bodogănind, Ser Meryn Trant dădu ordinul și podul mobil fu coborât. Un al doilea cavaler din Garda Regelui stătea de pază dincolo de șanț. Ser Osmund Kettleblack reuși să schițeze un zâmbet când îl văzu pe Tyrion apropiindu-se, cu mersu-i legănat.

— Te simți mai bine, stăpâne?

— Mult mai bine. Când e următoarea bătălie? Ard de nerăbdare!

Totuși, când ajunse împreună cu Pod la scările șerpuitoare, Tyrion nu putu decât să se oprească în fața lor, cu gura căscată, cuprins de disperare. *Nu le voi urca niciodată pe picioarele mele*, recunosc în sinea lui. Înghițindu-și mândria, îi ceru lui Bronn să-l ducă în brațe, sperând din răsuputeri că, la ora aceasta, nu va fi nimeni să-l vadă și să zâmbească, nimeni care să spună povestea piticului purtat în brațe pe scări, ca un prunc de țată.

Curtea exterioară era înțesată de corturi și pavilioane, cu zecile.

— Oamenii lui Tyrell, îi explică Podrick Payne în timp ce își croiau drum printr-un labirint de mătăsuri și pânze de cort. Ai Lordului Rowan, de asemenea, și ai Lordului Redwyne. N-a fost loc destul pentru toți. În castel, vreau să zic. Unii au luat camere. Camere în oraș. În hanuri și peste tot. Au venit pentru nuntă. Nunta regelui, a Regelui Joffrey. Vei fi destul de zdravăn ca să participi, stăpâne?

— Hrăpărețele hiene n-au cum să mă țină la distanță. Acesta era avantajul nunților față de bătălii, cel puțin; probabilitatea să-ți taie cineva nasul era mai mică.

Luminile ardeau încă difuze în spatele ferestrelor cu obloane din Turnul Măinii. Oamenii de la ușă purtau mantiile purpurii și coifurile cu lei ale gărzii tatălui său. Tyrion îi cunoștea pe amândoi și îl lăsară să intre de cum îl văzură... deși, observă el, nici unul nu suportă să se uite prea mult la fața lui.

Înăuntru, dădură peste Ser Addam Marbrand care cobora scara în spirală, înveșmântat în platoșa neagră, bogat ornamentată, și mantia de brocart ale unui ofițer din Garda Orașului.

— Stăpâne, spuse el, ce bine-mi pare să te văd. Am auzit...

— ... zvonuri că se sapă un mormânt micuț? Și eu. În condițiile astea, mi s-a părut că e cel mai bine să mă ridic din pat. Am auzit că ești comandantul Gărzii Orașului. Să-ți transmit felicitări sau condoleanțe?

— Mă tem că de amândouă. Ser Addam zâmbi. Moartea și dezertarea m-au lăsat cu vreo patru mii patru sute. Numai zeii și Degețel știu cum vom reuși să plătim în continuare atât de mulți, dar sora ta îmi interzice să-l las pe vreunul să plece.

Ești încă neliniștită, Cersei? Acum că bătălia s-a sfârșit, mantiile aurii nu te

vor mai ajuta.

— Vii de la tatăl meu? întrebă Tyrion.

— Da, mă tem că nu l-am lăsat în cea mai bună dispoziție. Lordul Tywin e de părere că patru mii patru sute de soldați sunt mai mult decât suficienți ca să găsească un singur cavaler răătăcit, dar vărul tău Tyrek rămâne dispărut.

Tyrek era fiul răposatului său unchi Tygett, un băiat de treisprezece ani. Dispăruse în timpul răzmeriței, la scurt timp după ce se căsătorise cu Lady Ermesande, o copilă încă de țăță, care s-a întâmplat să fie ultima moștenitoare în viață a Casei Hayford. *Și probabil prima mireasă din istoria Celor Șapte Regate care a rămas văduvă înainte de a fi înțărcată.*

— Nici eu nu l-am putut găsi, mărturisi Tyrion.

— E hrană pentru viermi, spuse Bronn, cu tactul său obișnuit. Mâna de Fier l-a căutat, iar eunucul a zornăit o pungă dolofană. N-au avut mai mult noroc decât noi. Renunță, ser.

Ser Addam se uită la mercenar cu dezgust.

— Lordul Tywin e înverșunat când vine vorba de sângele lui. Îl vrea pe băiat, viu sau mort, și am de gând să-i fac voia. Se uită din nou la Tyrion: Îl găsești pe tatăl tău în solariul lui.

Solariul meu, gândi Tyrion.

— Cred că știu drumul.

Drumul însemna alte trepte de urcat, dar de data asta se descurcă pe propriile-i picioare, cu o mână pe umărul lui Pod. Bronn îi deschise ușa. Lordul Tywin Lannister ședea lângă fereastră, scriind la lumina unei lămpi. Își ridică privirea la sunetul zăvorului.

— Tyrion. Liniștit, așeză pana deoparte.

— Mă bucur că-ți amintești de mine, stăpâne. Tyrion își luă mâna de pe umărul lui Pod, se sprijini de toiaș și se apropie cu pași șovăitori. *Ceva nu e în regulă*, știu el dintr-odată.

— Ser Bronn, spuse Lordul Tywin, Podrick, poate ar fi mai bine să așteptați afară până ce terminăm.

Bronn îi aruncă Măinii Regelui o privire aproape insolentă. Totuși, făcu o plecăciune și se retrase, cu Pod după el. Ușa grea se închise cu putere în spatele lor și Tyrion Lannister rămase singur cu tatăl său. Chiar și cu obloanele trase, răcoarea din încăpere era palpabilă. *Ce fel de minciuni îi tot spune Cersei?*

Lordul de Casterly Rock era suplu ca un bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr, chipeș chiar, în felul său auster. Obrajii îi erau acoperiți de o barbă blondă, aspră, încadrând o față rigidă, un cap pleșuv și o gură fermă. La gât purta un lanț din mâini de aur, cu degetele încheștate, fiecare, pe încheietura celeilalte.

— E un lanț frumos, remarcă Tyrion. *Deși mie îmi stătea mai bine.*

Lordul Tywin ignoră înțepătura.

— Mai bine te-ai așeza. Crezi că e înțelept că te-ai ridicat din patul de

suferință?

— Nu mai suport patul de suferință. Tyrion știa cât de mult disprețuia tatăl său slăbiciunea. Își adjudecă scaunul cel mai apropiat. Ce camere plăcute ai. Îți vine să crezi – în timp ce eram pe moarte, cineva m-a mutat într-o celulă mică și întunecată din Fortăreața lui Maegor.

— Fortăreața Roșie e plină de nuntași. După ce pleacă, îți vom găsi un loc mai potrivit.

— Mie mi-a plăcut mai mult locul *ăsta*. Ați stabilit data pentru nunta asta măreață?

— Joffrey și Margaery se vor căsători în prima zi a noului an, care se nimește a fi și prima zi a noului secol. Ceremonia va vesti zorile unei noi ere.

O nouă eră Lannister, gândi Tyrion.

— O, ce păcat, mă tem că mi-am făcut alte planuri pentru ziua aceea.

— Ai venit aici doar ca să te plângi de dormitorul tău și să faci glume nesărate? Am de terminat scrisori importante.

— *Scrisori importante*. Fără doar și poate.

— Unele bătlui se câștigă cu săbii și sulite, altele cu condeie și corbi. Scutește- mă de reproșurile astea în doi peri, Tyrion. Ți-am vizitat patul de suferință ori de câte ori mi-a îngăduit Maester Ballabar, când credeam că vei muri. Își îndoi degetele sub bărbie. De ce l-ai dat afară pe Ballabar?

Tyrion ridică din umeri.

— Maester Frenken nu pare atât de hotărât să mă țină mereu cu simțurile amorțite.

— Ballabar a venit în oraș în suita Lordului Redwyne. Un vindecător înzestrat, se spune. A fost frumos din partea lui Cersei că l-a rugat să aibă grijă de tine. Se temea pentru viața ta.

Se temea că s-ar putea să nu mi-o pierd, vrei să spui.

— Fără îndoială, de aceea a stat mereu la căpătâiul meu.

— Nu fi impertinent. Cersei are de pregătit o nuntă regală, iar tu ești în afara oricărui pericol de cel puțin două săptămâni. Lordul Tywin examina fața desfigurată a fiului său, privindu-l, cu ochii săi mari și verzi, fără să clipească. Deși rana e chiar oribilă, te asigur. Ce nebunie a pus stăpânire pe tine?

— Inamicul era la porți cu un berbec. Dacă Jaime ar fi condus ofensiva, ai numi această nebunie curaj.

— Jaime n-ar fi fost niciodată atât de nesăbuit încât să-și scoată coiful în timpul luptei. Sper că l-ai ucis pe cel care te-a rănit.

— O, ticălosul e mort de-a binelea. Deși Podrick Payne fusese cel care-l omorâse pe Ser Mandon, aruncându-l în râu, unde s-a înecat sub povara propriei armuri. Un dușman mort e o eternă bucurie, spuse voios Tyrion, cu toate că nu Ser Mandon fusese adevăratul lui dușman. Omul nu avea nici un motiv să-l vrea mort. *A fost doar o unealtă, și cred că știi cine era meșterul. Cersei îi spusese să*

se asigure că nu ies viu din bătălie. Dar în lipsa dovezilor, Lordul Tywin nu ar pleca niciodată urechea la o asemenea acuzație. Tată, de ce te afli aici, în oraș? N-ar trebui să fii plecat, să te lupți cu Lordul Stannis sau cu Robb Stark sau cu altcineva? *Și cu cât mai repede cu atât mai bine.*

— Până când Lordul Redwyne nu-și aduce flota, nu avem cu ce corăbii să atacăm Piatra Dragonului. Nu contează. Soarele lui Stannis Baratheon a apus la Apa Neagră. Cât despre Stark, băiatul e încă la vest, dar o mare oștire de nordici, sub comanda lui Helman Tallhart și Robert Glover, coboară către Duskendale. L-am trimis pe Lordul Tarly în întâmpinarea lor, în timp ce Ser Gregor înaintează pe drumul regelui ca să le taie retragerea. Tallhart și Glover vor fi prinși între ei, cu o treime din oastea lui Stannis.

— Duskendale? La Duskendale nu era nimic care să merite riscul. Oare Tânărul Lup făcuse, în sfârșit, o boacăna?

— Nu e nimic cu care trebuie să te frământă. Ești palid la față ca moartea și sângele ți se prelinge prin bandaje. *Spune ce vrei și du-te înapoi în pat.*

— Ce vreau... își simțea gâtul aspru și încheștat. Ce voia, de fapt? *Mai mult decât îmi vei putea oferi vreodată, tată.* Pod mi-a spus că Degețel a fost numit Lord de Harrenhal.

— Un titlul gol, atât timp cât Roose Bolton ține castelul pentru Robb Stark, dar Lordul Baelish era dornic să primească această onoare. A făcut treabă bună în problema căsătoriei în familia Tyrell. Un Lannister își plătește datoriile.

Căsătoria aceea fusese, de fapt, ideea lui Tyrion, dar ar fi părut o mojiicie să revendice asta acum.

— S-ar putea ca titlul ăla să nu fie chiar atât de gol cum crezi, îl preveni Tyrion. Degețel nu face nimic fără motive întemeiate. Dar, fie ce-o fi. Spuneai ceva despre plata datoriilor, pare-mi-se?

— Iar tu îți vrei răsplata cuvenită, asta e? Foarte bine. Ce anume ai vrea de la mine? Pământuri, castele, vreo funcție?

— Nițică afurisită de recunoștință ar fi un bun început.

Lordul Tywin îl privi fără să clipească.

— Măscăricii și maimuțele cer aplauze. La fel a vrut și Aerys, dacă veni vorba. Ai procedat așa cum ți s-a poruncit și sunt sigur că ai făcut tot ce ți-a stat în putință. Nimeni nu neagă rolul pe care l-ai jucat.

— *Rolul* pe care l-am jucat? Ceea ce-i mai rămăsese lui Tyrion din nări ar fi putut, cu siguranță, să scoată flăcări. Ți-am salvat nenorocitul de oraș, dacă nu mă înșel.

— Se pare că majoritatea oamenilor sunt de părere că atacul meu asupra flancului lui Stannis a fost cel care a schimbat cursul bătăliei. Lordul Tyrell, Rowan, Redwyne și Tarly au luptat și ei vitejește. Și mi s-a spus că sora ta, Cersei, a fost cea care le-a cerut piromanților să facă focul sălbatic care a distrus flota lui Baratheon.

— În vreme ce eu n-am făcut decât să-mi tund părul din nas, asta vrei să spui? Tyrion nu-și putea ascunde amărăciunea din glas.

— Lanțul tău a fost o mișcare iscusită și crucială pentru victoria noastră. Asta voiai să auzi? Mi s-a spus că tot ție trebuie să-ți mulțumim și pentru alianța noastră cu Dornul. S-ar putea să-ți facă plăcere să afli că Myrcella a ajuns teafără la Sunspear. Ser Arryn Oakheart scrie că Myrcella are o mare simpatie pentru Prințesa Arianne și că Prințul Trystane e încântat de ea. Nu-mi place să-i dau Casei Martell un ostatic, dar bănuiesc că era inevitabil.

— Vom avea propriul nostru ostatic, spuse Tyrion. Din înțelegere a făcut parte și un loc în consiliu. Dacă nu cumva își aduce armata când vine să-l revendice, Prințul Doran se va preda în mâna noastră.

— Aș vrea ca acel loc în consiliu să fie tot ce va revendica Martell, răspunse Lordul Tywin. I-ai promis și răzbunare.

— I-am promis dreptate.

— Spune-i cum vrei, tot la sânge se rezumă.

— Nu e un element de care să ducem lipsă, asta e sigur. În timpul bătăliei, m-am bălăcit în lacuri de sânge. Tyrion nu vedea nici un motiv să nu spună lucrurilor pe nume. Sau te-ai atașat atât de mult de Gregor Clegane încât nu poți suporta să te desparți de el?

— Ser Gregor are întrebuințările lui, la fel au avut și frații săi. Fiecare stăpân are nevoie, din când în când, de o fiară – o lecție pe care pare-se că ai învățat-o, judecând după Ser Bronn și clanul ăla al tău.

Tyrion se gândi la ochiul ars al lui Timett, la Shagga cu securea, Chelia cu șiragul de urechi uscate. Și la Bronn. Mai cu seamă la Bronn.

— Pădurile sunt pline de fiare, îi reaminti tatălui său. Și străzile, la fel.

— Adevărat. Probabil că și alți câini ar vâna. Mă voi gândi la asta. Dacă nu mai e altceva...

— Da, ai scrisori importante. Tyrion ridică un picior nesigur, închise ochii o clipă, fu cuprins de un val de amețeală și făcu un pas tremurător către ușă. Mai târziu, avea să reflecteze că ar fi putut să-l facă pe al doilea, apoi pe al treilea. În schimb, se întoarse. Mă întrebi ce vreau? Îți spun eu ce vreau. Vreau ceea ce este al meu de drept. Vreau Casterly Rock.

Gura tatălui său se încleșta.

— Dreptul prin naștere al fratelui tău?

— Cavalerilor din Garda Regelui le este interzis să se căsătorească, să aibă copii și să dețină pământ, știi asta la fel de bine ca mine. Din ziua în care a îmbrăcat mantia albă, Jaime a renunțat la Casterly Rock, dar nu ai recunoscut-o niciodată. A sosit timpul. Vreau să stai în fața regatului și să proclami că eu sunt fiul și moștenitorul tău legal.

Ochii Lordului Tywin erau de un verde-deschis, cu pete aurii, pe cât de luminoși pe atât de necruțători.

— Casterly Rock, zise el ritos, pe un ton rece, complet inexpressiv. Și pe urmă adăugă: Niciodată!

Cuvântul pluti între ei, imens, aspru, otrăvit.

Știam răspunsul înainte de a întreba, își spuse Tyrion. *Sunt optsprezece ani de când Jaime a intrat în Garda Regelui și nu am ridicat problema nici măcar o dată. Ar fi trebuit să știu, ar fi trebuit să știu dintotdeauna.*

— De ce? se forță să întrebe, deși știa că va regreta.

— Tu întrebi asta? Tu, cel care ți-ai omorât mama ca să vii pe lume? Ești o făptură hidoasă, parșivă, nesupusă și răzbunătoare, plină de invidie, desfrâu și violenție. Legile oamenilor îți dau dreptul să-mi porți numele și să etalezi culorile casei mele, atât timp cât nu pot dovedi că nu ești al meu. Ca să mă învețe smerenia, zeii m-au condamnat să te privesc bălăbănindu-te de colo-colo, purtând leul acela semeț care a fost cândva blazonul tatălui meu și, mai înainte, al tatălui său. Dar nici zeii, nici oamenii nu mă vor obliga vreodată să te las să faci din Casterly Rock bordelul tău.

— *Bordelul* meu? Se revărsau zorile. Tyrion înțelese dintr-odată de unde venea toată această ranchiună. Scrâșni din dinți și spuse: Cersei ți-a spus despre Alayaya.

— Așa o cheamă? Mărturisesc că nu-mi pot aminti numele tuturor târfelor tale. Cine era cea cu care te-ai căsătorit pe când erai băiețandru?

— Tysha. Tyrion scui pă răspunsul, sfidător.

— Și copila aia de trupă de la Furca Verde?

— Ce-ți pasă ție? întrebă el, nevrând nici măcar să rostească numele lui Shae în prezența lui.

— Nu-mi pasă. Nu mai mult decât îmi pasă dacă ele trăiesc sau mor.

— Tu ai pus să fie biciuită Yaya. Nu era o întrebare.

— Sora ta mi-a spus despre amenințările tale la adresa nepoților mei. Glasul Lordului Tywin era mai rece ca gheața. A mințit?

Tyrion nu avea de gând să nege.

— Da, am făcut amenințări. Ca s-o feresc pe Alayaya. Ca să n-o maltrateze frații Kettleblack.

— Ca să salvezi virtutea unei târfe, îți ameninți propria Casă, propriul neam? Așa merge treaba?

— Tu m-ai învățat că o amenințare bună e adesea mai convingătoare decât o lovitură. Nu că Joffrey nu m-ar fi ispitit de câteva sute de ori. Dacă ești atât de dornic să biciuiești oamenii, poți să începi cu el. Dar Tommen... de ce i-aș face rău lui Tommen? E un băiat bun și e de un sânge cu mine.

— După cum a fost și mama ta. Lordul Tywin se ridică brusc, dominându-și fiul pitic. Întoarce-te în patul tău, Tyrion, și nu-mi mai vorbi mie despre drepturile tale la Casterly Rock. Ți vei primi recompensa, dar va fi una pe care o voi considera potrivită cu rangul și serviciile tale. Și, bagă de seamă – asta e ultima

oară când îți voi mai îngădui să dezonozezi Casa Lannister. Ai *terminat* cu târfele. Dacă mai găsesc vreuna în patul tău, o spânzur.

DAVOS

Privi pânzele crescând, vreme îndelungată, încercând să hotărască dacă prefera să trăiască sau să moară. Să moară ar fi fost mai ușor, știa asta. Nu trebuia decât să se târască în peștera sa, lăsând corabia să treacă, și moartea îl va găsi. Febra îi ardea trupul deja de mai multe zile, întorcându-i mațele pe dos și făcându-l să tremure în somnu-i agitat. Fiecare dimineață îl găsea mai slăbit. *Nu va mai dura mult*, se obișnuise să-și spună.

Dacă febra n-avea să-l răpună, cu siguranță o va face setea. Nu avea nici strop de apă proaspătă aici, în afara ploilor răzlețe care băteau în scobiturile din stâncă. Doar cu trei zile în urmă (sau fuseseră patru? Pe stâncă lui, era greu să deosebești o zi de alta) bălțile fuseseră uscate ca osul învechit, iar imaginea golfului, înconjurându-l cu unduirile sale verzi și gri, fusese aproape de nesuportat. Știa că odată ce ar începe să bea apă de mare, moartea ar veni în grabă, însă fusese cât pe ce să ia acea primă înghițitură, atât de uscat îi era gâtul. Îl salvase o furtună iscată din senin. Ajunsese deja atât de slăbit, încât n-a putut decât să zacă în ploaie cu ochii închiși și gura căscată, lăsând apa să-i răpăie pe buzele crăpate și limba umflată. Dar apoi s-a simțit ceva mai puternic, iar bălțile, crăpăturile și șanțurile insulei au prins viață din nou.

Dar asta se întâmplase cu trei zile în urmă (sau poate patru) și apă nu mai rămăsese aproape deloc. O parte se evaporase, iar restul îl sorbise el. Până a doua zi, avea să simtă din nou gustul noroiului și va linge iarăși pietrele reci de pe fundul adânciturilor.

Și dacă nu setea sau febra, foamea avea să-l ucidă cu siguranță. Insula lui nu era altceva decât un pisc sterp fășnind din imensitatea Golfului Apei Negre. În vremea refluxului, putea găsi uneori crabi minusculi de-a lungul plajei pietroase, unde valurile îl aruncaseră pe Davos după bătălie. Îl mușcau dureros de degete, înainte ca el să-i zdrobească de pietre ca să le soarbă carnea de pe clești și măruntaiele din carapace.

Dar plaja dispărea ori de câte ori năvăleau valurile și Davos era nevoit să se cațere pe stâncă, pentru a nu fi iarăși măturat în golf. Piscul se înălța la cinci metri deasupra apei când fluxul era la apogeu, însă când apele golfului deveneau agitate, valurile fășneau mai sus, astfel că nu era chip ca Davos să rămână uscat, nici măcar în peștera sa (care, de fapt, nu era mai mult decât o scobitură în stâncă, sub o ieșitură). Pe stâncă nu creșteau decât licheni și până și păsările ocoleau locul acela. Din când în când, în vârf se opreau câțiva pescăruși, iar Davos încerca să prindă unul, însă erau prea iuți și nu-i putea ajunge. Se apucase să arunce cu pietre

în ei, dar era prea slăbit ca să poată să le azvârle cu putere; chiar și atunci când pietrele îi loveau, pescărușii nu făceau decât să țipe deranjați și să-și ia zborul.

Din adăpostul lui se mai zăreau și alte stânci, piscuri pietroase, îndepărtate, mai înalte decât al lui. Cel mai apropiat se înălța la doisprezece metri buni deasupra apei, după câte își dădea seama, deși era greu să fii sigur, de la o asemenea distanță. În preajma celui alt pisc se învârtea mereu un stol de pescăruși și Davos se gândea adesea să treacă apa, ca să le prade cuiburile. Dar aici apa era rece, curenții puternici și periculoși, și Davos știa că nu are puterea să înoate atât. Asta l-ar ucide, la fel de sigur ca apa băută din mare.

Din anii de demult, își amintea că toamna în Marea îngustă putea să fie adesea umedă și ploioasă. Zilele erau suportabile atâta vreme cât soarele strălucea, dar nopțile erau din ce în ce mai reci și uneori vântul bătea în rafale peste golf, trasând pe apă o linie albă, înspumată și, în scurt timp, Davos tremura, ud learcă. Febra și frisoanele îl asaltau rând pe rând și, în ultimul timp, îl săcăia o tuse persistentă.

Peștera îi era singurul adăpost, un adăpost destul de neînsemnat. În timpul refluxului, marea lăsa pe plajă lemne plutitoare și rămășițe carbonizate, dar nu era chip să aprindă o scânteie ca să facă un foc. Odată, cuprins de disperare, încercase să frece una de alta două bucăți de lemn, dar, fiind putrede, nu s-a ales decât cu bășici de pe urma efortului său. Hainele îi erau și ele îmbibate de apă, și își pierduse una dintre cizme undeva, în golf, înainte ca valurile să-l poarte la mal.

Sete, foame, pericol. Aceștia erau tovarășii lui, însoțindu-l zi de zi, ceas de ceas și, cu timpul, ajunsese să se gândească la ei ca la niște prieteni. În curând, unul sau altul dintre acești prieteni avea să se îndure de el și să-l izbăvească de nesfârșita-i suferință. Sau poate, într-o bună zi, va pași pur și simplu în apă și va porni în căutarea țărmlui pe care-l știa undeva la nord, unde nu-l putea ajunge cu privirea. Era prea departe ca să înoate până acolo, așa slăbit, dar asta nu avea importanță. Davos fusese marinar toată viața, era menit să moară în mare. *Zei din adâncuri mă așteaptă*, își spunea. *E timpul să mă duc la ei*.

Dar acum zărea o corabie, doar un grăunte la orizont, însă creștea cu fiecare clipă. *O corabie acolo unde n-ar trebui să fie nici o corabie*. Davos știa, mai mult sau mai puțin, pe unde se afla stânca lui; făcea parte dintr-un lanț de munți ce se înălțau de pe fundul Golfului Apei Negre. Cel mai înalt țâșnea la treizeci de metri deasupra valurilor și o duzină de munți mai mici se înălțau la zece, douăzeci de metri. Marinarii îi numeau *sulițele regelui merlan* și știau că, pentru fiecare pisc ce străpungea suprafața apei, alte zeci pândeau, înșelătoare, imediat dedesubt. Oricare căpitan cu judecată se ținea departe de ele.

Davos privea vela umflându-se, prin ochii-i palizi, tivți cu roșu, încercând să audă sunetul vântului prins în pânză. *Vine încoace*. Dacă nu va schimba direcția curând, va trece la o aruncătură de băț de adăpostu-i sărac. Putea să însemne viață. Dacă o voia. Nu era convins.

De ce aş trăi? se întrebă el, cu lacrimile împăienjenindu-i privirea. O, zei milostivi, de ce? Fiii mei sunt morţi. Dale şi Allard, Maric şi Matthos, poate şi Davos. Cum poate supravieţui un tată atâtor fii tineri şi puternici? Cum voi merge mai departe? Sunt o cochilie goală, crabul a murit şi înăuntru nu a mai rămas nimic. Oare zeii nu ştiu asta?

Porniseră în susul Apei Negre, arborând inima înflăcărată a Stăpânului Luminii. Davos şi *Betha Neagră* se aflaseră în linia a doua de luptă, între *Spectrul* lui Dale şi *Lady Marya*, cu Allard la cârmă. Maric, cel de-al treilea născut al său, era căpitan de vâsle pe *Furia*, în mijlocul primei linii, în timp ce Matthos era secundul tatălui său. Sub zidurile Fortăreţei Roşii, galerele lui Stannis Baratheon se alăturaseră flotei mai mici a lui Joffrey, regele băieţandru, şi pentru câteva clipe, râul răsunase de zbârnăitul arcurilor şi de bubuitul berbecilor de fier ce zdrobeau vâsle şi carene deopotrivă.

Şi pe urmă o fiară sălbatică scosese un răcnet şi în jurul lor erau numai flăcări verzi: foc sălbatic, urina piromanţilor, demonul de jad. Matthos stătea lângă el, pe puntea *Bethei Negre*, când corabia s-a ridicat parcă din apă. Davos s-a pomenit în râu, dând din mâini, purtat de curent şi învârtit, iar şi iar. În amonte, flăcările despicau cerul, înalte de cincisprezece metri. Vedea *Betha Neagră* arzând, şi *Furia* şi o mulţime de alte corăbii; vedea oameni cuprinşi de flăcări sărind în apă, unde se înecau. *Spectrul* şi *Lady Marja* dispăruseră, scufundate, sfărâmate sau ascunse în spatele unui vâl de foc sălbatic, şi Davos nu avea timp să le caute, căci gura râului stătea să-l înghită şi, dincolo de ea, Lannisterii ridicaseră un lanţ mare de fier. De la un ţarm la altul, nu se zăreau decât corăbii arzând şi foc sălbatic. În faţa unei asemenea privelişti, inima i se oprise parcă o clipă în loc, şi Davos îşi amintea şi acum acel sunet, trosnetul flăcărilor şi şuierul aburului; ţipetele muri-bunzilor şi, în sfârşit, bătaia acelei călduri îngrozitoare pe faţă, în timp ce curentul îl trăgea în jos, către iad.

Nu trebuia decât să aştepte. Câteva secunde încă şi avea să fie alături de fiii săi, odihnindu-se în pământul verde şi rece de pe fundul golfului, cu peştii ciugulindu-i faţa.

Dar nu. Davos a tras o gură zdravănă de aer şi s-a scufundat, căutând cu picioarele fundul râului. Singura lui speranţă era să treacă pe sub lanţ, pe sub corăbiile în flăcări şi focul sălbatic ce pluteau la suprafaţă şi să înoate din răputeri, către golful ferit de dincolo. Davos fusese întotdeauna un înotător puternic, iar în ziua aceea nu purtase armură, doar coif, însă şi pe acesta îl pierduse odată cu *Betha Neagră*. În timp ce străpungea întunecimea verde, vedea alţi oameni zbătându-se pe sub apă, traşi în jos şi înecaţi sub povara platoşei şi a zalelor. Davos a înotat pe lângă ei, dând din picioare cu toată forţa ce-i mai rămăsese, lăsându-se purtat de curent, cu apa năvălindu-i în ochi. Adânc, tot mai adânc, şi iarăşi mai adânc. Cu fiecare mişcare îi era tot mai greu să-şi ţină respiraţia. Îşi amintea că văzuse fundul apei, moale şi mocirlos, în timp ce de pe

buze îi țâșnea aerul în șuvoaie. Ceva i-a atins piciorul... un ciot sau un pește, sau un om care se îneca, nu-și putea da seama.

Avea nevoie de aer, dar se temea. Oare trecuse de lanț? Oare era în golf? Dacă ieșea sub o navă, avea să se înece, iar dacă se iveau la suprafață în mijlocul peticelor plutitoare de foc sălbatic, plămânii aveau să i se facă scrum la prima gură de aer. S-a răsucit în apă, ca să privească în sus, dar nu era nimic de văzut, doar întunecimea verde, iar pe urmă s-a învârtit prea departe și prea brusc și n-a mai știut care e susul și care e josul. Panica a pus stăpânire pe el. Mâinile au lovit fundul apei, stârnind un nor de nămol care l-a orbit. Pieptul îi era tot mai încordat cu fiecare clipă. A apucat apa cu mâinile, a dat din picioare, împingându-se, răsucindu-se, cu plămânii strigând după aer, lovind cu picioarele, izbind, pierdut acum în pâcla râului, dând din picioare până ce nu s-a mai putut mișca. Când a deschis gura într-un strigăt, apa i-a năvălit înăuntru și Davos Seaworth a știut că se îneacă.

Când se trezise, soarele era sus pe cer, iar el zăcea pe o plajă stâncoasă, la poalele unui pisc golaș, numai piatră, cu golful pustiu de jur împrejur și un catarg sfărâmat, o velă pârjolită și un cadavru umflat lângă el. Catargul, vela și cadavrul dispărură la următorul flux, lăsându-l pe Davos singur pe stâncă lui, printre sulile regelui merlan.

În lungii săi ani de contrabandist, Davos ajunsese să cunoască apele din preajma Debarcaderului Regelui ca-n palmă și știa că adăpostul lui de acum nu era decât un fir de nisip pe hartă, într-un loc pe care adevărații marinari îl ocoleau, nicidecum nu-l căutau... deși chiar el trecuse pe acolo o dată sau de două ori, în vremurile de demult, pe când era mai bine să stea nevăzut. *Când mă vor găsi mort aici, dacă mă vor găsi vreodată, probabil că vor da stâncii numele meu, gândi el. Stânca Ceapă o vor numi; îmi va fi piatră de mormânt și testament.* Nu merita mai mult. *Tatăl își apără fiii*, așa era învățătura septonului, însă Davos își dusesese fiii la pieire. Dale nu-i va dăruia niciodată soției sale fiul pe care și-l doriseră; cât despre Allard, cu iubita lui din Orașul Vechi și cea de la Debarcaderul Regelui, și cu cea din Braavos – vor plânge toate în curând. Matthos nu va fi niciodată la comanda propriei sale corăbii, așa cum visase. Maric nu va ajunge cavaler.

Cum pot trăi când ei sunt morți? Atâția bravi cavaleri și lorzi măreți au murit, oameni mai destoinici decât mine și de neam. Intră târâș în peștera ta, Davos. Intră târâș, fă-te mic și corabia va pleca și nimeni nu te va mai deranja vreodată. Dormi pe perna ta de piatră și lasă pescărușii să-ți ciugulească ochii, în timp ce crabii se ospătează din carnea trupului tău. Tu te-ai ospătat destul din ei, le ești dator. Ascunde-te, contrabandistule. Ascunde-te, stai liniștit și mori.

Corabia era aproape. Câteva clipe încă și va trece, fără să-l tulbure, și va putea să moară în pace.

Își duse mâna la gât, băjbâind după mica pungă de piele pe care o purta

întotdeauna. Înăuntru păstra oasele celor patru degete pe care i le retezase regele lui, în ziua când l-a făcut cavaler. *Norocul meu*. Își atinse pieptul cu degetele-i scurtate, bâjbâind, negăsind nimic. Pungața dispăruse, și oasele degetelor împreună cu ea. Stannis nu reușise niciodată să înțeleagă de ce-și păstra oasele.

— Ca să-mi amintească de dreptatea regelui meu, șopti el, cu buzele-i crăpate. Dar acum dispăruseră. *Focul mi-a luat norocul, ca și fiii*. În visele sale, râul era încă în flăcări și demonii dansau pe ape, cu bice de foc în mâini, în timp ce oamenii se înnegreau și ardeau sub lovituri. *Mamă, ai milă*, se ruga Davos. *Salvează-mă, blândă Mamă, salvează-ne pe toți. Mi-am pierdut norocul și fiii*. Acum plângea nestăpânit. Lacrimi de sare îi șiroiau pe obraji. *Focul a luat totul, focul...*

Probabil era doar vântul care se lovea de stâncă sau sunetul mării pe țărm, dar pentru o clipă, Davos Seaworth îi auzi răspunsul.

— Ai chemat focul, șopti ea cu glasul abia auzit, ca sunetul valurilor într-o scoică, trist și blând. Ne-ai ars... ne-ai ars... arsssss...

— *Ea a fost!* strigă Davos. Mamă, nu ne părăsi. Ea a fost cea care te-a ars, femeia roșie, Melisandre, *ea!* O vedea aievea, cu fața în formă de inimă, cu ochii roșii, părul lung, arămiu, cu veșmintele roșii unduindu-se ca niște flăcări când umbla, un vârtej de mătase și satin. Venise din Asshai la răsărit, venise la Piatra Dragonului și o câștigase pe Selyse și-i câștigase pe oamenii reginei sale de partea zeului ei străin, iar apoi pe rege, pe Stannis Baratheon însuși. Mersese până într-acolo încât așezase inima înflăcărată pe flamurile sale, inima înflăcărată a lui R'hllor, Stăpânul Luminii și Zeul Strălucirii și al Umbrei. La îndemnul lui Melisandre, îi târâse pe Cei Șapte din templul lor de la Piatra Dragonului și le dăduse foc în fața porților castelului, iar mai târziu arsesse lemnul zeilor la Capătul Furtunii, chiar și copacul inimii, un copac alb, uriaș, cu o față solemnă.

— A fost lucrarea ei, spuse Davos din nou, mai moale. *A ei și a ta, cavaler ceapă. Ai dus-o cu barca la Capătul Furtunii, în crucea nopții, ca să-și poată elibera copilul-umbră. Nu ești fără vină, nu. Ai călărit sub flamura ei și ai arborat-o pe catargul tău. I-ai privit pe Cei Șapte arzând la Piatra Dragonului și nu ai făcut nimic. A dat focului Dreptatea Tatălui, îndurarea Mamei și înțelepciunea Babei. Fierar și Străin, Fecioară și Războinic, ea i-a ars pe toți pentru gloria zeului ei crud, iar tu ai stat și n-ai deschis gura. Nici când l-a ucis pe bătrânul Maester Cressen, nici chiar atunci, n-ai spus nimic.*

Corabia era la o sută de metri depărtare și traversa cu repeziciune golful. În alte câteva clipe, va trece pe lângă el și se va face tot mai mică.

Ser Davos Seaworth începu să se cațere pe stâncă, își ridică trupul, cu mâini tremurânde. Capul îi ardea de febră. De două ori, degetele-i schilodite alunecară pe piatra umedă și Davos era cât pe ce să cadă, dar reuși cumva să rămână pe poziție. Dacă se prăbușea, era mort, iar el trebuia să trăiască. Încă scurt timp, cel puțin. Mai era un lucru pe care trebuia să-l facă.

Vârful stâncii era prea mic ca să stea fără griji în picioare, slăbit cum era, așa că se lăsă pe vine și își flutură brațele descărnate.

— *Corabie!* țipă el în bătaia vântului. Corabie, aici, *aici!* De acolo, de sus, o putea vedea mai limpede. Carena suplă, vârgată, pânza umflată. Pe carenă nu era pictat nici un nume, dar Davos nu învățase să citească. *Corabie!* strigă el din nou, *Ajutor! AJUTOR!*

Un membru al echipajului îl zări de pe teugă și făcu semn cu mâna. Davos privi cum ceilalți marinari se îndreaptă către copastie, privindu-l cu uimire. La scurt timp, pânza fu coborâtă, vâslele încetîniră și corabia alunecă spre adăpostul lui. Era prea mare ca să se apropie mai mult de stâncă, dar la o distanță de treizeci de metri, lansă la apă o barcă mică. Davos stătea agățat de stânca lui și o privea furișându-se spre el. Patru oameni vâsleau, în timp ce al cincilea stătea la pupa.

— Tu, strigă cel de-al cincilea bărbat, când se aflau la doar câțiva metri de insulă, tu de colo, de pe stâncă. Cine ești?

Un contrabandist care și-a depășit condiția, gândi Davos, un nebun care și-a iubit regele prea mult și și-a uitat zeii.

— Eu... Gâtul îi era uscat și uitase să vorbească. Simțea cuvintele ciudat pe limbă, iar în urechi îi sunau și mai straniu. Am fost la luptă. Am fost căpitan, cavalier... am fost cavalier.

— Da, ser, răspunse omul, și ce rege ai slujit?

Își dădu seama dintr-odată că galera putea fi a lui Joffrey. Dacă rostea acum numele greșit, avea să-l lase în voia sorții. Dar nu, carena era vârgată. Era din Lys, era a lui Salladhor Saan. Mama o trimisese aici, Mama, în milostenia ei. Avea o misiune pentru el. *Stannis trăiește, știa. Încă mai am un rege. Și fii. Mai am și alți fii, și o soție credincioasă și iubitoare.* Cum a putut să uite? Mama era, într-adevăr, milostivă.

— Stannis, le strigă lysenilor. Zei, fiți milostivi, îl slujesc pe Regele Stannis.

— Da, zise bărbatul din barcă, la fel și noi.

SANSA

Invitația părea destul de nevinovată, dar, ori de câte ori o citea, i se puneau un nod în stomac. *E pe cale să devină regină, e frumoasă și bogată și toată lumea o iubește, de ce ar vrea să ia cina cu fiica unui trădător?* Poate din curiozitate, presupunea Sansa, poate Margaery Tyrell voia să-și măsoare rivala căreia îi luase locul. *Oare mă detestă? Oare crede că-i port pică? ...*

Sansa privise de pe zidurile castelului cum Margaery Tyrell și escorta ei își croiau drum în susul Muntelui lui Aegon. Joffrey își întâmpinase viitoarea mireasă la Poarta Regelui, să-i ureze bun venit în oraș, și înaintau călare, unul lângă altul, prin mulțimea care îi ovaționa, Joff scripind în armura-i aurită, iar fata

Tyrell, superbă în verde, cu o mantie cu flori de toamnă revărsată pe umeri. Avea șaisprezece ani, părul castaniu și ochii căprui, era zveltă și frumoasă. În timp ce trecea, oamenii îi strigau numele, își ridicau copiii ca să-i binecuvânteze și-i presărau flori în cale. Mama și bunica o urmau îndeaproape, într-o caleașca înaltă, împodobită cu ghirlande din sute de trandafiri sculptați, fiecare strălucind în aur poleit. Oamenii din popor le aclamau și pe ele.

Aceiași oameni care m-au doborât de pe cal și care m-ar fi omorât, dacă n-ar fi fost Câinele. Sansa nu făcuse nimic ca poporul s-o urască, după cum nici Margaery Tyrell nu făcuse nimic ca să le câștige dragostea. *Oare vrea s-o iubesc și eu?* Cercetă invitația, care părea scrisă de mâna lui Margaery. *Oare vrea binecuvântarea mea?* Se întreba dacă Joffrey avea știință despre cina aceasta. După cum îl cunoștea, putea fi mâna lui. Gândul acesta o înfricoșa. Dacă Joff se afla în spatele invitației, probabil că pusese la cale vreo farsă crudă, ca s-o umilească în ochii celorlalte. Va porunci oare Gărzii sale s-o despoaie din nou? Ultima oară unchiul său, Tyrion, îl oprise, dar Pezevenghiul n-o mai putea salva acum.

Nimeni nu mă poate salva, doar Florian al meu. Ser Dontos îi promisese c-o va ajuta să fugă, dar nu înainte de noaptea nunții lui Joffrey. Planurile erau bine ticluite, o asigurase devotatul său cavaler-devenit-bufon; nu era nimic de făcut până atunci, decât să rabde și să numere zilele.

Și să iau cina cu înlocuitoarea mea...

Probabil că-i făcea o nedreptate lui Margaery Tyrell. Probabil că invitația nu era decât o simplă amabilitate, un gest de curtoazie. *Poate că e doar o cină.* Dar se afla la Fortăreața Roșie, la Debarcaderul Regelui, aceasta era curtea Regelui Joffrey Baratheon, Primul pe Numele Său, și dacă exista un lucru pe care Sansa Stark îl învățase aici, acela era neîncrederea.

Chiar și așa, trebuia să accepte. Acum era un nimeni, era fiica renegată a unui trădător și sora dizgrațiată a unui lord rebel. Nu avea cum s-o refuze pe viitoarea regină a lui Joffrey.

Mi-aș dori să fie aici Câinele. În noaptea bătăliei, Sandor Clegane venise în camera ei, s-o ducă din oraș, dar Sansa îl refuzase. Uneori zăcea noaptea cu ochii deschiși, întrebându-se dacă fusese înțeleaptă. Ținea ascunsă mantia lui albă într-un cufăr de cedru, sub mătăsurile ei de vară. Nu putea spune de ce o păstra. Câinele se pierduse cu firea, a auzit spunându-se. În toiul luptei, se îmbătase într-atât, încât Pezevenghiul a fost nevoit să preia comanda oamenilor săi. Dar Sansa înțelegea. Cunoștea secretul chipului său ars. *Doar de foc se temea.* În noaptea aceea, focul sălbatic învăpăiașe râul însuși și umpluse tot aerul de flăcări verzi. Chiar și în castel, Sansei îi fusese frică. Afară... nici nu-și putea închipui.

Suspînând, scoase pana și cerneala și-i scrisese lui Margaery un politicos bilet de acceptare.

Când sosi seara stabilită, un altul din Garda Regelui veni după ea, un bărbat la

fel de diferit de Sandor Clegane ca... ei, bine, *ca o floare de un câine*. Când îl văzu pe Ser Loras Tyrell în pragul ușii, inima Sansei începu să bată puțin mai repede. Era pentru prima dată când se afla atât de aproape de el, de când acesta se întorsese la Debarcaderul Regelui în fruntea avangărzii oștirii tatălui său. Pentru o clipă, Sansa nu știu ce să spună.

— Ser Loras, reuși ea să îngaima în cele din urmă, arăți... arăți atât de bine.

El îi zâmbi încurcat.

— Doamna mea e prea bună. Și, în plus, frumoasă. Sora mea arde de nerăbdare să te întâlnească.

— Abia am așteptat această cină.

— Margaery la fel, și nobila mea bunică. O luă de braț și o conduse către scări.

— Bunica ta? Sansei i se părea nespus de greu să meargă, să vorbească și să gândească în același timp, cu Ser Loras atingându-i brațul. Simțea prin mătase căldura mâinii sale.

— Lady Olenna. Va cina și ea cu voi.

— O, zise Sansa. *Vorbesc cu el și el mă atinge, mă ține de braț și mă atinge*. I se spune Regina Ghimpilor, nu-i așa?

— Așa e. Ser Loras râse. *Are râsul cel mai cald*, gândi Sansa în timp ce Loras continua să vorbească. Totuși, ar fi bine să nu folosești acest nume în prezența ei, dacă nu vrei să te înțepi.

Sansa roși. Orice nătărău și-ar fi dat seama că nici unei femei nu i-ar plăcea să fie numită Regina Ghimpilor. *Poate că sunt într-adevăr așa de proastă cum spune Cersei*. Căută cu disperare ceva inteligent și fermecător de spus, dar își pierduse orice brumă de istețime. Era cât pe ce să-i spună cât de frumos era, dar își aminti că o făcuse deja.

Dar *era* frumos. Părea mai înalt decât prima oară când îl întâlnise, dar atât de mlădios și de delicat. Și nu mai văzuse niciodată un băiat cu ochi atât de încântători. *Totuși, nu e băiat, e bărbat în toată firea, cavalier al Gărzii Regale*. I se părea că arată chiar mai bine în alb decât în veșmintele verzi cu auriu ale Casei Tyrell. Sigura pată de culoare de pe trupul său era o broșă cu care-i era prinsă mantia, trandafirul Highgardenului făurit din aur moale, așezat pe un pat de frunze verzi și delicate de jad.

Ser Balon Swann le ținu deschisă ușa de la camera lui Margaery, ca să treacă. Era și el înveșmântat în alb din cap până-n picioare, deși nu-i ședea nici pe jumătate la fel de bine ca lui Ser Loras. În spatele șanțului plin de țepușe, două duzini de oameni exersau cu sabia și scutul. Castelul fiind atât de plin, curtea exterioară fusese cedată oaspeților, ca să-și ridice pavilioanele și corturile, lăsând pentru exerciții doar curțile interioare, mai mici. Unul dintre gemenii Redwyne pășea cu spatele, împins de Ser Tallad, cu ochii pe scut. Ser Kennos de Kayce, cel scund și îndesat, care pufăia și gâfăia de fiecare dată când își ridica sabia lungă, părea că se descurcă destul de bine cu Osney Kettleblack, dar fratele său, Osfryd,

îl ataca sălbatic pe Morros Slynt, scutierul cu chip de broască. Cu sau fără săbii boante, Slynt va avea o recoltă bogată de vânătași până mâine. Sansa se înfiora numai privind. *Nici nu au terminat de îngropat morții din ultima bătălie și deja se pregătesc pentru următoarea.*

La marginea curții, un cavaler singuratic, cu o pereche de trandafiri roșii pe scut, ținea la distanță trei dușmani. Chiar în timp ce priveau, îl lovi pe unul peste cap și îl lăsă fără cunoștință.

— Acela e fratele tău? întrebă Sansa.

— Da, doamna mea, răspunse Ser Loras. Garlan se antrenează adesea luptând cu trei deodată, chiar și cu patru. În bătălie, rareori lupta se duce unu la unu, zice el, așa că îi place să fie mereu pregătit.

— Trebuie să fie foarte viteaz.

— E un cavaler minunat, răspunse Ser Loras. Mânuieste sabia mai bine ca mine, la drept vorbind, dar eu sunt mai bun lăncier.

— Îmi amintesc, zise Sansa. Călărești minunat, ser.

— Doamna mea e amabilă că spune asta. Când m-a văzut ea pe mine călărind?

— La turnirul Mâinii, nu-ți amintești? Călăreai un gonaci alb și armura ta era din o sută de feluri diferite de flori. Mi-ai dat un trandafir. Un trandafir *roșu*. Ai aruncat trandafiri albi celorlalte fete în ziua aceea. Vorbind despre asta, Sansa roși. Ai spus că nici o victorie nu e pe jumătate la fel de frumoasă ca mine.

Ser Loras îi zâmbi sfielnic:

— N-am făcut decât să rostesc un simplu adevăr, pe care orice bărbat care are ochi îl poate vedea.

Nu-și amintește, își dădu seama Sansa, uluită. E doar amabil. Nu-și amintește de mine sau de trandafir, de nimic. Fusesse atât de sigură că însemnase ceva, că însemnase totul. Un trandafir roșu, nu unul alb.

— A fost după ce l-ai doborât de pe cal pe Ser Robar Royce, spuse ea cu disperare.

Ser Loras își luă mâna de pe brațul ei.

— L-am ucis pe Robar la Capătul Furtunii, doamna mea.

Nu se fălea, părea trist.

Hm, și pe încă unul din Garda Regelui Renly, Garda Curcubeului, da. Sansa auzise femeile vorbind despre asta la fântână, dar pentru o clipă, uitase.

— Asta s-a întâmplat când a fost ucis Lordul Renly, nu-i așa? Ce îngrozitor pentru sora ta!

— Pentru Margaery? Avea glasul sugrumat. Negreșit. Dar se afla la Podul Amar. N-a văzut.

— Chiar și așa, când a auzit...

Ser Loras își trecu palma ușor peste mânerul sabiei. Era din piele albă, cu măciulia un trandafir de alabastru.

— Renly e mort. Robar la fel. Ce folos să vorbim despre ei?

Asprimea din tonul lui o luă pe nepregătite.

— Eu... eu, stăpâne... n-am vrut să te jignesc, ser.

— Nici n-ai putea, Lady Sansa, replică Ser Loras, dar toată căldura din glas îi dispăruse. Și nici de braț n-o mai luă.

Urcară scările șerpuitoare într-o tăcere adâncă.

O, de ce a trebuit să pomenesc de Ser Robar? se întrebă Sansa. Am stricat totul. Acum e supărat pe mine. Încercă să se gândească la ceva de spus, ca să repare lucrurile, dar toate vorbele care-i veneau în minte erau firave și neconvingătoare. *Taci din gură, altfel o să agravezi și mai mult situația, își spuse.*

Lordul Mace Tyrell și suita sa fuseseră cazați în spatele septului regal, în fortăreața lungă, acoperită cu ardezie, care purta numele de Beciul Fecioarelor, de când Regele Baelor cel Binecuvântat și-a închis acolo surorile pentru ca, la vederea lor, să nu fie ispitit de gânduri carnale. În fața porților sale din lemn sculptat stăteau doi străjeri cu coifuri aurite și mantii verzi, cu pulpanele din satin auriu și trandafirul de aur al Highgardenului cusut pe piept. Amândoi erau înalți de doi metri, cu umeri largi, talii înguste și mușchi de toată frumusețea.

Când ajunse destul de aproape ca să le vadă fețele, Sansa nu-i putu deosebi. Aveau aceleași maxilare puternice, aceiași ochi albaștri, adânci, aceeași mustață deasă și roșcată.

— Cine sunt? îl întrebă pe Ser Loras, uitându-și, pentru o clipă, stinghereala.

— Garda personală a buncii mele, îi explică el. Mama lor le-a dat numele de Erryk și Arryk, dar bunica nu-i poate deosebi, așa că le spune Stângul și Dreptul.

Stângul și Dreptul deschiseră porțile, iar Margaery Tyrell în persoană își făcu apariția și coborî în grabă micul șir de trepte, pentru a-i întâmpina.

— Lady Sansa, strigă ea, mă bucur că ești aici. Fii bine-venită.

Sansa îngenunche la picioarele viitoarei sale regine.

— Îmi faci o deosebită onoare, Înălțimea Ta.

— Nu vrei să-mi spui Margaery? Te rog, ridică-te. Loras, ajut-o pe Lady Sansa. Pot să-ți spun Sansa?

— Dacă-ți face plăcere. Ser Loras o ajută să se ridice în picioare.

Margaery îl condecie cu un sărut frățesc și o luă pe Sansa de mână.

— Vino, bunica ne așteaptă și nu e cea mai răbdătoare doamnă din lume.

Un foc trosnea în cămin și pe podea fuseseră risipite paie frumos mirositoare. În jurul mesei lungi de lemn erau așezate mai multe femei. Sansa o recunoscuse doar pe soția înaltă, demnă, a Lordului Tyrell, Lady Alerie, care-și purta părul într-o coadă lungă, împletită, prinsă în inele cu nestemate. Margaery făcu celelalte prezentări. Erau acolo trei verișoare ale lui Tyrell, Megga, Alia și Elinor, toate de vârste apropiate cu Sansa. Lady Janna cea durdulie era sora Lordului Tyrell, căsătorită cu unul dintre merele verzi Fossoway; grațioasa Lady Leonette, cu ochii strălucitori, era și ea o Fossoway, căsătorită cu Ser Garlan. Septa Nyserica avea o față urâtă, mâncată de vărsat, dar părea jovială. Palida și eleganta Lady

Graceford aștepta un copil, iar Lady Bulwer era ea însăși un copil, nu mai mare de opt ani. Iar dacă ar fi fost să dea cuiva numele voioșiei, aceasta ar fi fost Meredyth Crane, cea dolofană și gălăgioasă, dar cu siguranță nu Lady Merryweather, o focoasă cu ochi negri, cu frumusețea femeilor din Myr.

La sfârșit, Margaery o aduse în fața unei păpuși de femeie, zbârcită, cu părul cărunț, care ședea în capul mesei.

— Sunt onorată să ți-o prezint pe bunica mea, Lady Olenna, văduvă a răposatului Luthor Tyrell, Lord de Highgarden, a cărui amintire este o mângâiere pentru noi toți.

Bătrâna mirosea a apă de trandafiri. *Păi, e doar o fărâmă de om.* Nu era nimic țepos în înfățișarea ei.

— Sărută-mă, copilă, spuse Lady Olenna, apucând-o pe Sansa de încheietură cu o mână moale și pătată. E foarte frumos din partea ta să iei cina cu mine și cârdul meu aiurit de găini.

Îndatoritoare, Sansa o sărută pe obraz.

— Ești atât de bună că m-ai primit, doamna mea.

— L-am cunoscut pe bunicul tău, Lordul Rickard, dar nu foarte bine.

— A murit înainte să mă nasc.

— Știi, copila mea. Se spune că bunicul tău din partea familiei Tully e și el pe moarte. Lordul Hoster, ți-au spus, nu-i așa? E bătrân, deși nu atât de bătrân ca mine. Cu toate acestea, noaptea se așterne pentru noi toți până la urmă, prea curând pentru unii. Tu trebuie să știi asta mai bine ca oricine, biată copilă. Ți-ai avut partea de mâhnire, știu. Regretăm pierderile pe care le-ai suferit.

Sansa îi aruncă o privire lui Margaery.

— M-am întristat când am auzit de moartea Lordului Renly, Alteță. Era foarte galant.

— E frumos din partea ta că spui asta.

Bunica fornăi:

— Galant, da, și fermecător și foarte pedant. Știa cum să se îmbrace și cum să zâmbească și știa cum să se spele, și i-a intrat cumva în cap ideea că e potrivit să fie rege. Baratheonii au avut întotdeauna unele idei ciudate, asta e sigur. Aș crede că li se trage de la sângele lor de Targaryen. Pufni. Odată, au încercat să mă căsătorească și pe mine cu un Targaryen, dar am încheiat repede cu asta.

— Renly era blând și curajos, bunico, spuse Margaery. Și tata îl plăcea, la fel și Loras.

— Loras e tânăr, zise aspru bunica și se pricepe foarte bine să dea jos oamenii de pe cai cu bățul. Asta nu îl face înțelept. Cât despre tatăl tău, mi-aș dori să mă fi născut țărancă și să am o lingură mare de lemn, așa poate aș fi putut să-i vâr mințile în capul ăla gras.

— *Mamă!* o dojeni Lady Alerie.

— Taci, Alerie, nu vorbi cu mine pe tonul ăsta. Și nu-mi spune mamă. Dacă

te-aș fi născut, sunt sigură că mi-aș aminti. Mă fac vinovată doar pentru soțul tău, lordul mocofan al Highgardenului.

— Bunico, spuse Margaery, bagă de seamă cum vorbești, ce-o să creadă Sansa despre noi?

— S-ar putea să creadă că avem ceva minte. Una dintre noi, în orice caz. Bătrâna i se adresează din nou Sansei: Asta e trădare, i-am prevenit; Robert are doi fii, iar Renly are un frate mai mare, cum e cu putință să aibă vreo pretenție asupra celui jilț urât de fier? Măi să fie, zice fiul meu, nu vrei ca odorul tău să ajungă regină? Voi, cei din familia Stark, ați fost cândva regi, Arrynii și Lannisterii la fel, și chiar și Baratheonii, pe linia feminină, dar Tyrellii n-au fost mai mult decât slujitori până când Aegon Dragonul a venit și l-a fript pe Regele de drept al Reachului, pe Câmpia de Foc. Dacă e să spunem adevărul, chiar și pretenția noastră asupra Highgardenului e puțin dubioasă, întocmai cum se văicăresc Florentii aceia îngrozitori. Ce contează, mă întrebi și, desigur, nu contează decât pentru nătarăi ca fiul meu. Gândul că, într-o zi, și-ar putea vedea nepotul cu fundul pe Tronul de Fier îl face pe Mace să se umfle în pene ca un... cum i se spune? Margaery, tu ești isteată, fii drăguță și spune-i bieteii tale bunici bătrâne și scrântite numele celui pește ciudat din Insulele Verii care se umflă și se face de zece ori mai mare când îl împungi.

— Li se spune pești umflați, bunico.

— Păi cum să nu. Insularii n-au pic de imaginație. Fiul meu ar fi trebuit să-și ia peștele umflat drept blazon, dacă e să fim sinceri. Ar putea să-i pună coroană, așa cum e cerbul Baratheonilor, asta l-ar face fericit. Ar fi trebuit să ne ținem cât mai departe de toată nebunia asta sângeroasă, dacă mă întrebi pe mine, dar după ce vaca a fost mulsă, nu-i chip să-i mai vâri smântână înapoi în uger. După ce Lordul Pește Umflat a așezat coroana pe capul lui Renly, am intrat în mocirlă până la genunchi, așa că asta e situația. Și ce spui tu de asta, Sansa?

Gura Sansei se deschise și se închise. Se simțea ea însăși ca un pește umflat.

— Tyrellii își pot urmări descendența până la Garth Mână-Verde, fu răspunsul cel mai bun pe care Sansa reuși să-l dea.

Regina Ghimpilor pufni:

— Așa pot face și cei din familiile Florents, Rowan, Oakheart și jumătate dintre celelalte case nobiliare ale sudului. Lui Garth îi plăcea să-și lase sămânța pe pământuri fertile, așa se spune. N-ar trebui să mă mire asta mai mult decât că avea mâinile verzi.

— Sansa, interveni Lady Alerie, trebuie că ți-e foarte foame. Nu vrei să mâncăm împreună o bucățică de mistreț și niște prăjituri cu lămâie?

— Prăjiturile cu lămâie sunt preferatele mele, mărturisi Sansa.

— Așa ni s-a spus, declară Lady Olenna care, în mod evident, n-avea de gând să se lase redusă la tăcere. Individul acela, Varys, credea, pare-mi-se, că ar trebui să-i fim recunoscători pentru informație. La drept vorbind, nu mi-a fost niciodată

prea limpede care e rolul unui eunuc. Mie mi se pare că sunt doar bărbați cu părțile folositoare tăiate. Alerie, le spui să aducă mâncarea sau ai de gând să mă omori prin înfometare? Uite, Sansa, stai aici, lângă mine, sunt mult mai puțin plictisitoare decât ăștia alții. Sper că îți plac măscăricii.

Sansa își netezi rochia și se așază.

— Cred... Măscărici, doamna mea? Adică... din aceia îmbrăcați în haine pestrițe?

— Cu pene, în cazul de față. Despre ce-ți închipuiai că vorbesc? Despre fiul meu? Sau despre aceste doamne încântătoare? Nu, nu roși! Cu părul pe care-l ai, te face să arăți ca o rodie. Toți bărbații sunt niște măscărici, la drept vorbind, dar cei bălțați sunt mai amuzanți decât cei cu coroane. Margaery, copilă, cheamă-l pe Butterbumps, să vedem dacă poate s-o facă pe Lady Sansa să zâmbească. Voi, celelalte, luați loc, chiar trebuie să vă spun eu tot ce să faceți? Sansa crede probabil că nepoata mea are o turmă de oi pe post de suită.

Butterbumps sosi mai repede decât mâncarea, îmbrăcat într-un costum de bufon din pene verzi și galbene, cu o tichie pleoștită pe cap. Imens, rotund și gras, cât trei Băieți ai Lunii, apăru făcând roata carului, sări pe masă și așază un ou gigantic direct în fața Sansei.

— Sparge-l, doamna mea, îi ceru el. Când Sansa făcu așa cum îi spusese, o mulțime de pui galbeni ieșiră din ou și începură să alerge în toate direcțiile. *Prindeți-i!* strigă Butterbumps. Micuța doamnă Bulwer înhață unul și i-l întinse, la care bufonul își dădu capul pe spate, vâri repede puilul în gura-i enormă și păru că-l înghite cu totul. Când râgâi, din nas începură să-i zboare pene mici și galbene. Lady Bulwer începu să plângă nefericită, dar lacrimile i se prefăcură dintr-odată într-un țipăt de încântare când puilul ieși, vânzolindu-se, din mâneca rochiei sale și îi coborî pe braț.

În timp ce servitorii aduceau o supă de praz cu ciuperci, Butterbumps începu să facă jonglerii și Lady Olenna se aplecă, sprijinindu-și coatele pe masă.

— Îl cunoști pe fiul meu, Sansa? Lordul Pește Umflat de Highgarden?

— Un mare lord, răspunse cu politețe Sansa.

— Un mare nătărău, zise Regina Ghimpilor. Tatăl său a fost și el un nătărău. Soțul meu, răposatul Lord Luthor. O, l-am iubit destul, să nu mă înțelegi greșit. Era un om bun și nu lipsit de pricepere în pat, dar în același timp îngrozitor de nătărău. A reușit să cadă de pe stâncă în timp ce vâna cu șoimul. Se spune că se uita la cer și nu era atent unde îl duce calul. Iar acum mocofanul meu de fiu face la fel, numai că el călărește un leu în loc de buiestraș. E ușor să urci călare pe un leu, dar nu la fel de ușor să te dai jos – l-am avertizat, însă el doar a râs. Dacă vei avea vreodată un fiu, Sansa, bate-l regulat, ca să învețe să te asculte. Eu am avut doar un băiat și nu l-am bătut aproape deloc, așa că acum ascultă mai mult de Butterbumps decât de mine. Un leu nu e o pisică, i-am spus, iar el îmi zice, hai, lasă-mă, mamă. E mult prea mult *lasă-mă să te las* în ținutul ăsta, dacă mă

întrebi. Toți regii ăștia s-ar descurca mult mai bine dacă ar lăsa deoparte săbiile și ar asculta de mamele lor.

Sansa își dădu seama că stă iarăși cu gura deschisă. O umplu cu o lingură de supă, în timp ce Lady Alerie și celelalte femei chicoteau privind spectacolul lui Butterbumps, care jongla cu portocale pe cap, pe coate și pe șoldurile-i largi.

— Vreau să-mi spui adevărul despre acest băiat cu sânge de rege, zise pe neașteptate Lady Olenna. Acest Joffrey.

Degetele Sansei se încleștară în jurul lingurii. *Adevărul! Nu pot. Nu-mi cere asta, te rog. Nu pot.*

— Eu... eu... eu...

— Tu, da. Cine ar ști mai bine? Flăcăul pare destul de nobil, te asigur. Puțin trufaș, dar trebuie că i se trage de la sângele lui de Lannister. Totuși, am auzit unele povești neliniștitoare. E ceva adevărat în ele? Acest băiat te-a maltratată?

Sansa privi împrejur agitată. Butterbumps își aruncă o portocală întreagă în gură, o mestecă și o înghiți, se lovi peste obraz și suflă semințe prin nas. Femeile chicoteau și râdeau. Servitorii veneau și plecau, iar Beciul Fecioarelor răsuna de zornăitul lingurilor și al farfuriilor. Unul dintre pui săltă înapoi pe masă și alergă spre supa lui Lady Graceford. Nimeni nu părea să-i acorde nici o atenție, dar chiar și așa, Sansa era speriată.

Lady Olenna devenea nerăbdătoare.

— De ce căști gura la Butterbumps? Ți-am pus o întrebare, aștept un răspuns. Ți-au furat Lannisterii limba, copilă?

Ser Dontos o prevenise să vorbească liber numai în pădurea zeilor.

— Joff... Regele Joffrey, el e... Înălțimea Sa e foarte chipeș și... și neînfricat ca un leu.

— Da, toți Lannisterii sunt lei, iar când un Tyrell scapă vânturi, miroase a trandafiri, izbucni bătrâna femeie. Dar cât e de *bun*? Cât de deștept? Are o inimă bună, o mână blândă? E galant, așa cum se cuvine unui rege? O va prețui pe Margaery și se va purta cu blândețe, îi va apăra onoarea ca pe a lui?

— Da, minți Sansa. Este foarte... foarte frumos.

— Ai mai spus-o. Știi, copilă, unii spun că ești la fel de nebună ca Butterbumps și încep să-i cred. *Frumos*? Sper că am reușit s-o învăț pe Margaery a mea cât valorează frumusețea. Ceva mai puțin decât bășina unui măscărici. Aerion Brightfire era frumos, nu încapе vorbă, dar în același timp era un monstru, întrebarea este: ce e Joffrey? Întinse mâna ca să oprească o servitoare care trecea: Nu-mi place prazul. Ia supa asta și adu-mi niște brânză.

— Brânza va fi servită după prăjituri, doamna mea.

— Brânza va fi servită când vreau eu, iar eu vreau să fie servită acum. Bătrâna se întoarse din nou către Sansa: Te temi, copilă? Nu e nevoie, aici suntem doar femei. Spune-mi adevărul, nu ți se va întâmpla nimic.

— Tatăl meu spunea întotdeauna adevărul, zise Sansa abia șoptit, dar chiar și

așa, abia reușea să rostească cuvintele.

— Lordul Eddard, da, avea acest renume, dar l-au numit trădător și i-au luat capul. Ochii bătrânei o sfredeliră, tăioși și strălucitori ca vârfurile unor săbii.

— Joffrey, spuse Sansa, Joffrey a făcut asta. Mi-a promis că va fi îndurător și i-a tăiat capul tatălui meu. Zicea că *asta* înseamnă îndurare, și m-a dus cu el sus, pe ziduri și m-a obligat să mă uit. La cap. Voia să plâng, dar... Se opri dintr-odată. *Dacă mă va pâri cineva?*

— Continuă. Cea care o îndemna era chiar Margaery, viitoarea regină a lui Joffrey. Sansa nu știa cât anume auzise.

— Nu pot. *Dacă îi spune, dacă vorbește? Atunci mă va ucide cu siguranță, sau mă va da pe mâna lui Ser Ilyn.* N-am vrut să... Tata era un trădător, fratele meu și el, am sânge de trădător, vă rog, nu mă faceți să spun mai mult.

— Liniștește-te, copilă, porunci Regina Ghimpilor.

— E îngrozită, bunico, uită-te la ea.

Bătrâna îl strigă pe Butterbumps.

— *Bufonule!* Cântă-ne ceva. Un cântec lung, aș fi de părere. „Ursul și frumoasa fecioară” ar fi potrivit.

— Ar fi! răspunse grăsanul măscărici. Ar fi potrivit, într-adevăr. Să-l cânt stând în cap, stăpâna mea?

— Ar suna mai bine?

— Nu.

— Atunci stai în picioare. Nu vrem să-ți cadă tichia. Din câte-mi amintesc, nu-ți speli niciodată părul.

— Cum poruncește stăpâna mea. Butterbumps făcu o plecăciune adâncă, lăsând să-i scape un prelung râgâit, apoi se îndreptă, își umflă burta și începu să răcnească: *Era un urs, un urs, un URS! Negru și cafeniu, acoperit de păr...*

Lady Olenna se aplecă spre Sansa.

— Încă de pe când eram mai tânără ca tine, era bine cunoscut că la Fortăreața Roșie chiar și pereții au urechi. Ei bine, vor fi cât se poate de potrivite pentru un cântec, iar între timp noi, fetele, vom vorbi nestingherite.

— Dar, spuse Sansa, Varys... el știe, întotdeauna el...

— *Cântă mai tare!* îi strigă Regina Ghimpilor lui Butterbumps. Urechile astea bătrâne sunt aproape surde, știi? Îmi șoptești, bufon grăsan? Nu te plătesc pentru șoapte. *Cântă!*

— ... *URSUL!* tună Butterbumps cu glasul puternic, grav, răsunând pe grinzile tavanului. O, *VINO! ZICEAU, VINO LA TÂRG! LA TÂRG? A ZIS, DAR SUNT UN URS NEGRU ȘI CAFENIU, ACOPERIT DE PĂR!*

Bătrâna zbârcită zâmbi.

— La Highgarden, avem mulți păianjeni printre flori. Atâta vreme cât își văd de treabă, îi lăsăm să-și țeară pânzele mici, dar dacă ne ajung sub picioare, îi călcăm. O bătu ușor pe Sansa pe mână. Acum, copila mea, adevărul. Ce fel de om

e Joffrey, cel care își zice Baratheon, dar arată atât de Lannister?

— *MERGEAU PE DRUM, DE COLO-COLO, DE COLO-COLO! TREI FECIORI, O CAPRĂ ȘI UN URS DANSATOR.*

Sansa își simțea inima în gât. Regina Ghimpilor era atât de aproape, încât putea simți mirosul acriu al răsufării sale. Degetele ei sfrijite îi strângeau încheietura. Alături, Margaery asculta și ea. Sansa fu străbătută de un fior.

— Un monstru, șopti ea, atât de tremurat încât abia își auzi propria voce. Joffrey e un monstru. A mințit în legătură cu băiatul măcelarului și l-a făcut pe tata să-mi omoare lupul. Când nu-i sunt pe plac, pune Garda Regală să mă bată. E hain și crud, doamna mea, așa este. Și regina la fel.

Lady Olenna Tyrell și nepoata ei schimbă o privire.

— Ah! făcu bătrâna. Păcat.

O, zei, gândi Sansa îngrozită. Dacă Margaery nu se va căsători cu el, Joff va ști că eu port vina.

— Vă rog, izbucni ea, nu opriți nunta...

— N-ai teamă, copilă. Lordul Pește Umflat e hotărât s-o facă pe Margaery regină. Iar cuvântul unui Tyrell valorează mai mult decât tot aurul de la Casterly Rock. Cel puțin așa era pe vremea mea. Oricum, îți mulțumim pentru sinceritate, copilă.

— ... *A DANSAT ȘI S-A-NVÂRTIT, TOT DRUMUL PÂNĂ LA TÂRG! LA TÂRG! LA TÂRG!* Butterbumps sălta și răcnea și dansa apăsător.

— Sansa, ai vrea să vizitezi Highgardenul? Când Lady Margaery zâmbea, semăna foarte mult cu fratele ei, Loras. Toate florile toamnei sunt înflorite acum, și acolo sunt crânguri și fântâni, curți umbroase, coloane de marmură. Nobilul meu tată are mereu cântăreți la curte, cu glas mai dulce decât al lui Butterbumps, și flautiști, scripcari și harpiști. Avem caii cei mai buni și bărci cu care ne plimbăm pe Mander. Știi să vânezi, Sansa?

— Puțin, recunosc eu ea.

— *O, ERA DULCE, PURĂ ȘI FRUMOASĂ! FECIOARA CU MIERE ÎN PĂR!*

— Vei îndrăgi Highgardenul, ca și mine, știu asta. Margaery netezi o șuviță rebelă din părul Sansei. După ce ai să-l vezi, nu vei mai dori să pleci niciodată. Și poate că nici nu va trebui.

— *PĂRUL EI! PĂRUL EI! FECIOARA CU MIERE ÎN PĂR!*

— Taci, copilă, Sansa nici măcar nu ne-a spus că vrea să vină în vizită.

— O, dar așa vrea, zise Sansa. Highgardenul i se părea locul la care visase dintotdeauna. Magica, frumoasa curte regală pe care nădărduse că o va găsi la Debarcaderul Regelui.

— *SIMȚI MIREASMA AERULUI VERII! URSUL! URSUL! NEGRU ȘI CAFENIU, ACOPERIT DE PĂR!*

— Dar regina, continuă Sansa, nu mă va lăsa să plec...

— Ba da. Fără Highgarden, Lannisterii n-au nici o speranță să-l păstreze pe

Joffrey pe tron. Dacă fiul meu, lordul mocofan, i-o cere, nu va avea altceva de făcut decât să-i îndeplinească dorința.

— O va face? întrebă Sansa. I-o va cere?

Lady Olenna se încruntă.

— Nu cred că e cazul să-i dau de ales. Desigur, el n-are habar de adevăratul nostru scop.

— *SIMȚI MIREASMA AERULUI VERII!*

Sansa își încreți fruntea.

— Adevăratul nostru scop, doamna mea?

— *ADULMECA, RĂGEA ȘI MIROSEA MIERE ÎN AERUL VERII!*

— Să te vedem căsătorită și fără griji, copilă, răspunse bătrâna femeie, în timp ce Butterbumps răcnea cântecul vechi de când lumea. Cu nepotul meu.

Căsătorită cu Ser Loras, oh... Sansei i se tăie răsuflarea. Și-l amintea pe Ser Loras în armura scânteietoare cu safire, aruncându-i un trandafir. Ser Loras în mătase albă, atât de pur, de inocent, de frumos. Gropițele din colțurile gurii când zâmbea. Dulceața râsului său, căldura mâinii. Își putea închipui cum ar fi să-i ridice tunică și să mângâie pielea netedă de dedesubt, să se ridice pe vârfuri ca să-l sărute, să-și treacă degetele prin buclele acelea dese, castanii, și să se înece în ochii lui adânci, căprui. Roșeața i se ridică pe gât.

— *O, SUNT FECIOARĂ, SUNT PURĂ ȘI FRUMOASĂ! NU VOI DANSA NICIODATĂ CU UN URS PĂROS! UN URS PĂROS! NU VOI DANSA NICIODATĂ CU UN URS PĂROS!*

— Ți-ar plăcea, Sansa? întrebă Margaery. N-am avut niciodată o soră, doar frați. O, te rog, spune da, spune că vei încuviința să te căsătorești cu fratele meu.

Cuvintele țâșniră din gura ei, într-o cascadă:

— Da, vreau. Mi-ar plăcea mai mult decât orice. Să mă căsătoresc cu Ser Loras, să-l iubesc...

— *Loras?* Lady Olenna părea iritată. Nu fi ridicolă, copilă. Cei din Garda Regelui nu se căsătoresc niciodată. Chiar nu te-au învățat nimic la Winterfell? Vorbeam despre nepotul meu, Willas. E puțin cam bătrân pentru tine, nu încapе îndoială, dar e o comoară de băiat. Câtuși de puțin nerod și, în plus, moștenitor al Highgardenului.

Sansa era amețită. Acum o clipă mintea i-a fost plină de vise despre Loras, iar în clipa următoare totul i-a fost răpit. *Willas? Willas?*

— Eu, spuse ea prosteste. *Curtoazia este armura unei doamne. Nu trebuie să le jignești, ai grijă ce spui.* Eu nu-l cunosc pe Ser Willas. N-am avut niciodată plăcerea, doamna mea. Este... este un cavaler la fel de destoinic ca frații lui?

— ... *O RIDICĂ SUS, ÎN AER! URSUL! URSUL!*

— Nu, răspunse Margaery. N-a făcut legământ...

Bunica se încruntă.

— Spune-i fetei adevărul. Bietul băiat e schilod și cu asta, basta.

— A fost rănit pe când era scutier, în primul său turnir, îi mărturisi Margaery. Calul a căzut și i-a zdrobit piciorul.

— Șarpele acela din Dorne a fost de vină, acel Oberyn Martell. El și maestrul lui.

— *AM CHEMAT UN CAVALER, DAR EȘTI UN URS! UN URS! UN URS! NEGRU ȘI CAFENIU ȘI ACOPERIT DE PĂR!*

— Willas are un picior bolnav, dar o inimă bună, spuse Margaery. Îmi citea când eram mică și îmi desena stelele. Îl vei iubi la fel de mult ca și noi, Sansa.

— *A DAT DIN PICIOARE ȘI S-A JELIT, ATÂT DE FRUMOASA FECIOARĂ! DAR EL I-A LINS MIEREA DIN PĂR, DIN PĂR! I-A LINS MIEREA DIN PĂR!*

— Când aș putea să-l întâlnesc? întrebă Sansa șovăitoare.

— Curând, promise Margaery. Când vei veni la Highgarden, după ce Joffrey și cu mine ne căsătorim. Te va duce bunica.

— Te voi duce, întări bătrâna, mângâind mâna Sansei și zâmbindu-i cu un zâmbet moale, zbârcit. Așa voi face.

— *ATUNCI EA SUSPINĂ ȘI ȚIPĂ ȘI DĂDU DIN PICIOARE! URSUL MEU, CÂNTĂ EA, ATÂT DE FRUMOS! ȘI PORNIRĂ, DE COLO-COLO, URSUL, URSUL ȘI FRUMOASA FECIOARĂ!*

Butterbumps răcni ultimul vers, făcu un salt în aer și ateriza pe ambele picioare, cu o bufnitură care zgudui cupele de vin de pe masă. Femeile râseră și bătură din palme.

— Credeam că nu se mai sfârșește niciodată cântecul acela îngrozitor, spuse Regina Ghimpilor. Dar, iată, sosește brânza mea.

JON

Lumea era o beznă cenușie, mirosind a pin, a mușchi și a frig. Aburi palizi se ridicau din pământul negru, în timp ce călăreții își croiau drum printre pietre risipite și copacii răzleți, în jos, către focurile îmbietoare, presărate ca niște nestemate pe întreaga albie a văii. Erau mai multe focuri decât putea număra Jon Snow, sute de focuri, mii, un al doilea râu de lumini pâlپătoare de-a lungul malurilor albe și înghețate ale Apei Laptelui. Degetele i se deschiseră și i se închiseră pe sabie.

Coborau de pe creastă fără flamuri sau goarne, într-o liniște întreruptă doar de susurul îndepărtat al râului, de tropotul copitelor și cloncănitul armurii de oase a lui Rattleshirt. Undeva, în văzduh, un vultur plutea pe aripi mari, albastre-cenușii, în timp ce mai la vale veneau oameni, câini, cai și un lup străvechi, alb ca zăpada.

O piatră săltă în josul povârnișului, mișcată din loc de copita unui cal, și Jon văzu cum Năluca întoarce capul la sunetul neașteptat. Îi urmărise de la distanță toată ziua, așa cum îi era obiceiul, dar când luna s-a ridicat deasupra pinilor,

venise în salturi, cu ochii-i roșii scânteind. Căinii lui Rattleshirt l-au întâmpinat cu un cor de mârâituri, arătându-și colții și lătrând sălbatic, ca întotdeauna, dar lupul nu s-a sinchisit defel. Cu șase zile în urmă, cel mai mare dintre câini îl atacase pe la spate, când sălbaticii s-au oprit să-și așeze tabăra pentru noapte, dar Năluca se întorsese și se năpustise asupra lui, azvârlindu-l cât colo, cu coapsa sângerând. După acest moment, restul haitei s-a ținut la distanță.

Calul lui Jon Snow necheză încet, dar o mângâiere și o vorbă blândă îl liniștiră curând. Ar fi vrut ca propriile-i temeri să poată fi la fel de ușor potolite. Era înveșmântat în negru din cap până-n picioare, negrul Rondului de Noapte, dar inamicul era și în față și în spate. *Sălbatici*, iar eu sunt cu ei. Ygritte purta mantia lui Qhorin Halfhand, Lenyl haina lui de zale, marea sulitașă Ragwyle mănușile, unul dintre arcași, cizmele. Coiful lui Qhorin fusese purtat de un bărbat scund, respingător, pe nume Ryk Longspear, dar nu se potrivea pe capul lui îngust, așa că i-l dăduse și pe acesta lui Ygritte. Iar Rattleshirt avea oasele lui Qhorin în raniță, împreună cu capul însângerat al lui Ebben, cel care pornise împreună cu Jon să cerceteze Trecătoarea Țipătului. *Morți, toți morți, în afară de mine, iar eu sunt mort pentru lume.*

Ygritte venea călare imediat în spatele lor. În frunte se afla Ryk Longspear. Lordul Oaselor îi făcuse pe cei doi străjerii lui Jon.

— Dacă zboară cioara, am să vă ard și vouă oasele, îi avertizase la plecare, rânjind prin dinții craniului gigantic pe care-l purta drept coif.

Ygritte se răstise la el:

— Vrei să-l păzești tu? Dacă vrei s-o facem noi, lasă-ne în pace și-o vom face.

Aceștia sunt oameni liberi într-adevăr, a remarcat Jon. Rattleshirt era căpetenia lor, dar nici unul dintre ei nu se sfia să-i întoarcă vorba.

Căpetenia sălbaticilor îl fixase cu o privire plină de ură.

— Poate că pe ceilalți i-ai prostit, cioară, dar să nu crezi că pe Mance ai să-l duci de nas. Va ști dintr-o singură privire că ești un impostor. Și când se va întâmpla asta, o să-mi fac o mantie din lupul ăla al tău, o să-ți despic burta moale de băietan și o să cos înăuntru o nevăstuică.

Mâna dreaptă a lui Jon s-a închis și s-a deschis, îndoind degetele arse sub mănușă, dar Ryk Longspear doar a râs:

— Și unde ai să găsești tu o nevăstuică în zăpadă?

În acea primă noapte, după o lungă zi călare, își așezaseră tabăra într-o mică adâncitură în stâncă, în vârful unui munte fără nume, îngrămădindu-se aproape de foc, în timp ce zăpada începea să cadă. Jon privea cum fulgii se topesc deasupra flăcărilor. În ciuda straturilor de lână, blană și piele, simțea frigul până în măduva oaselor. Ygritte s-a așezat lângă el după ce a mâncat, cu gluga trasă pe cap și mâinile vârate în mâneci, ca să se încălzească.

— Când Mance va auzi ce ai făcut pentru Halfhand, te va lua destul de repede.

— Mă va lua drept ce?

Fata a răs cu dispreț:

— Drept unul de-al nostru. Crezi că ești prima cioară care a zburat vreodată de pe Zid? În adâncul inimii, vreți cu toții să zburați liberi.

— Și când voi fi liber, a zis el încetișor, voi fi liber să plec?

— Cu siguranță. Avea un zâmbet cald, în pofida dinților strâmbi. Iar noi vom fi liberi să te omoram. E periculos să fii liber, dar celor mai mulți ajunge să le placă gustul. Și-a așezat mâna înmănușată pe piciorul lui, imediat deasupra genunchiului. Vei vedea.

Voi vedea, gândi Jon. Voi vedea, voi auzi și voi învăța, iar după aceea voi duce vorba înapoi la Zid. Sălbaticii îl luaseră drept sperjur, dar în inima lui era încă omul Rondului de Noapte, îndeplinindu-și ultima misiune pe care Qhorin Halfhand i-o încredințase, *înainte să-l omor.*

La poalele povârnișului, dădură peste un pârlău care curgea dinspre coline, vărsându-se în Apa Laptelui. Părea numai pietre și sticlă, dar puteau auzi sunetul apei curgând pe sub pojghița de gheață. Rattleshirt îi conduse pe malul celălalt, zdrobind crusta înghețată.

Călăreții lui Mance Rayder se apropiau cu fiecare pas. Jon îi măsură dintr-o privire. Opt călăreți, bărbați și femei deopotrivă, înveșmântați în blănuri și piele fiartă, ici și colo câte un coif și o haină de zale. Erau înarmați cu sulite și lănci oțelite, toți în afară de conducătorul lor, un bărbat blond, cărnos, cu ochii umezi, care avea o coasă mare, ascuțită. *Plângătorul*, știu el dintr-odată. Frații în negru spuneau povești despre el. Ca și Rattleshirt, Harma Cap de Câine și Alfyn Ucigașul Ciorilor, *Plângătorul* era un cunoscut războinic.

— Lordul Oaselor, spuse *Plângătorul* de îndată ce îi văzu. Dădu cu ochii de Jon și de lupul său. Iar asta ce-i?

— O cioară care a venit cu noi, răspunse Rattleshirt, care prefera ca pentru armura zornăitoare pe care o purta să i se spună Lordul Oaselor.

— Se temea c-am să-i iau oasele, ca lui Halfhand. Își scutură sacul cu trofee în fața celorlalți sălbatici.

— L-a omorât pe Qhorin Halfhand, spuse Ryk Longspear. El și lupul ăla al lui.

— Și i-a făcut felul și lui Orell, adăugă Rattleshirt.

— Flăcăul e un om-lup sau pe aproape, interveni Ragwyle, marea sulitașă. Lupul lui a luat o bucată din piciorul lui Halfhand.

Ochii roșii, umezi, ai *Plângătorului* îi aruncară din nou o privire lui Jon.

— Da? Ei, bine, are un aer lulesc, acum, dacă mă uit mai bine. Aduceți-l în fața lui Mance, s-ar putea să-l păstreze. Își răsucii calul și se îndepărtă la galop, cu călăreții săi gonind pe urmele lui.

Vântul bătea umed și aspru în timp ce traversau valea Apei Laptelui și străbăteau, într-un singur șir, tabăra de la marginea râului. Năluca se ținea aproape de Jon, dar mirosul lui mergea înainte, ca un vestitor, și curând fură împresurați de câinii sălbaticilor, mărâind și lătrând. Lenyl încercă să-i potolească, dar câinii

nu-i dădură atenție.

— Nu le prea pasă de fiara aia a ta, îi zise Ryk Longspear lui Jon.

— Ei sunt câini, iar el e lup, răspunse Jon. Știi că nu e de-al lor. *Nu mai mult decât sunt eu de-al vostru.*

Dar trebuia să nu-și uite datoria, misiunea pe care i-o încredințase Qhorin Halfhand când au stat împreună lângă acel ultim foc: să joace rolul trădătorului și să afle ce căutau sălbaticii în pustietatea neagră și rece a Colților de Gheață. *O anume putere*, o numise Qhorin în fața Bătrânului Urs, dar murise înainte să afle ce era sau dacă Mance Rayder o descoperise, în căutările lui.

De-a lungul râului erau risipite focuri, cât vedeai cu ochii, printre căruțe, care și sănii. Mulți dintre sălbatici ridicaseră corturi din piei, din blănuri și lână dăruită. Alții se cuibăreau în spatele bolovanilor, în adăposturi improvizate. Sau dormeau pe sub căruțe. Lângă un foc, Jon Snow zări un bărbat ascuțind vârfulurile unor sulite lungi de lemn și aruncându-le într-o stivă. Altundeva, doi tineri bărboși înveșmântați în haine de piele fiartă se luptau cu bețele, săltând pe deasupra flăcărilor, mărâind de fiecare dată când unul dintre ei dădea o lovitură. În preajmă, mai multe femei ședeau în cerc, potrivit pene la săgeți.

Săgeți pentru frații mei, gândi Jon. *Săgeți pentru poporul tatălui meu, pentru oamenii din Winterfell și Deepwood Motte și Ultima Vatră. Săgeți pentru nord.*

Dar nu tot ceea ce vedea îi amintea de război. Jon văzu și femei dansând, auzi un copil plângând, iar în fața calului său țâșni un băiețel încotoșmănat în blănuri și gâfâind de atâta joacă. Oile și caprele hoinăreau în voie, în timp ce boii se plimbau greoi de-a lungul râului, căutând iarbă. Dinspre unul dintre focuri răzbătea miros de oaie friptă, iar deasupra altuia văzu un mistreț învârtindu-se pe o frigare de lemn.

Într-un luminiș înconjurat de pini înalți și verzi, Rattleshirt descăleca.

— Vom poposi aici, le spuse lui Lenyl, lui Ragwyle și celorlalți. Hrăniți caii, apoi câinii, pe urmă pe voi. Ygritte, Longspear, aduceți cioara, ca Mance să poată să-i arunce o privire. Pe urmă îi vom scoate mațele.

Parcurseră pe jos restul drumului, pe lângă alte focuri și alte corturi, cu Năluca pe urmele lor. Jon nu mai văzuse niciodată atâția sălbatici. Se întreba dacă mai văzuse cineva. *Tabăra se întinde la nesfârșit*, gândi el, *dar sunt mai degrabă o sută de tabere, nu una, și fiecare e mai vulnerabilă decât precedenta.* Întinzându-se pe mulți kilometri, construcțiile nu aveau nici un fel de apărare, nici capcane, nici țepușe, doar mici grupuri de cercetași patrulând în preajma lor. Fiecare grup sau clan sau sat se oprise pur și simplu acolo unde voise, dacă îi văzuseră pe alții oprindu-se sau găsiseră un loc potrivit. *Poporul liber.* Dacă frații în negru i-ar prinde într-o asemenea harababură, cu siguranță mulți dintre ei ar plăti cu sânge pentru libertatea lor. Erau numeroși, dar Rondul de Noapte era disciplinat, iar în luptă disciplina e mai importantă decât numărul și iese învingătoare în nouă cazuri din zece, așa îi spusese tatăl lui.

Nu încăpea nici o îndoială care era cortul regelui. Era de trei ori cât cele mai mari dintre celelalte pe care le văzuse Jon și dinăuntru se auzea muzică. Ca multe dintre corturile mai mici, era făcut din piei cusute, cu blana încă pe ele, dar ale lui Mance Rayder erau blănuri albe, lăptoase, de urși polari. Acoperișul ascuțit era încoronat cu o pereche imensă de coarne de la unul dintre elanii uriași care cândva hoinăriseră liberi prin tot ținutul Celor Șapte Regate, pe vremea Primilor Oameni.

Aici, cel puțin, găsiră paznici: doi străjeri ce flancau intrarea cortului, sprijiniți în sulite înalte, cu scuturi rotunde de piele prinse de braț. Când zăriră lupul străvechi, unul dintre ei coborî vârful sulitei și zise:

— Bestia aia rămâne aici.

— Năluca, șezi, porunci Jon. Lupul se așeză.

— Longspear, păzește animalul. Rattleshirt dădu la o parte clapa cortului și le făcu semn lui Jon și lui Ygritte să intre.

În cort era zăpușeală și fum. În toate cele patru colțuri erau așezate coșuri cu turbă aprinsă, umplând aerul de o lumină palidă, roșiatică. Mai multe blănuri acopereau pământul. Jon se simți din cale-afară de stingher în veșmintele-i negre, la discreția trădătorului ce-și spunea Regele-de-Dincolo-de-Zid. Când ochii i se obișnuiră cu întunecimea roșie, cețoasă, văzu șase oameni, dar nici unul nu-i dădu atenție câtuși de puțin. Un tânăr brunet și o frumoasă blondă împărțeau un corn de mied. O femeie însărcinată stătea deasupra unui mangal, gătind niște găini, în timp ce un bărbat cărunt, într-o mantie jerpelită, roșu cu negru, stătea cu picioarele încrucișate pe o pernă, ciupind corzile unei lăute și cântând.

*Frumoasă ca soarele era nevasta din Dome,
cu sărutări mai calde ca o primăvară,
Dar sabia bărbatului din Dorne din oțel negru era
și avea un sărut ce te-nfioară.*

Jon cunoștea cântecul, dar îi părea ciudat să-l audă aici, într-un cort din blană lăptoasă, dincolo de Zid, la zeci de mii de kilometri de munții roșii și vânturile calde ale Dornului.

Rattleshirt își scoase coiful îngălbenit, așteptând sfârșitul cântecului. Sub armura lui din oase și piele, era un om mărunț, iar fața ascunsă în craniul uriașului era obișnuită, cu bărbia noduroasă, mustața subțire și obrajii supti, ciupiți. Avea ochii apropiați, cu sprâncene împreunate și un păr negru, rar, formând un v pe frunte.

*Nevasta din Dorne se-mbăia tot cântând,
cu glasul-i mai dulce ca vinul
Dar sabia bărbatului avea al său cânt*

și mușca mai amar ca veninul.

Lângă mangal, un bărbat scund, dar extrem de gras, stătea pe un taburet, mâncând o găină de pe frigare. Unsoarea fierbinte i se prelingea pe bărbie și prin barba albă ca neaua, dar zâmbea fericit, fără să-i pese. Brățări groase de aur gravate cu stihuri îi strângeau mâinile masive și purta o cămașă grea, neagră, de zale, care nu putea proveni decât de la un cercetaș mort. Aproape de el, un bărbat mai înalt și mai suplu, înveșmântat într-o cămașă de piele cusută cu solzi de bronz, stătea aplecat, încruntându-se, deasupra unei hărți, cu o sabie mare cu două tăișuri atârnată de-a curmezișul spatelui, într-o teacă de piele. Era drept ca o sulică, numai vână, proaspăt bărbierit, chel, cu un nas drept, puternic și cei mai adânci ochi cenușii. Ar fi putut fi chiar chipeș dacă ar fi avut urechi, dar le pierduse cu timpul pe amândouă. Dacă din cauza degerăturilor sau de cuțitul vreunui dușman, Jon nu-și putea da seama. În absența lor, capul bărbatului părea îngust și ascuțit.

Lui Jon îi fu limpede dintr-o privire că amândoi, bărbatul cu barba albă și cel pleșuv, erau războinici. *Aștia doi sunt de departe mai periculoși decât Rattleshirt.* Se întreba care dintre ei era Mance Rayder.

*Pe când sta la pământ, de beznă-nconjurat
cu gustul de sânge pe buze
Frații-au ingenuncheat și pentru el s-au rugat
Iar el zâmbi și cântă și el râse.
O, frați dragi ai mei, zilele mi s-au sfârșit,
Bărbatul din Dome femeia mi-a luat
Dar c-o moarte cu toții avem de plătit
Iar eu din nevasta lui am gustat.*

Când ultimele acorduri ale „Nevestei din Dorne” se stinseră, bărbatul pleșuv, fără urechi, își ridică privirea de pe hartă și se încruntă fioros la Rattleshirt și la Ygritte, cu Jon între ei:

— Ce-i asta? O cioară?

— Ticălosul în negru care l-a ucis pe Orell, făcu Rattleshirt, care mai e și un nemernic de om-lup, pe deasupra.

— Trebuia să-i uciideți pe toți.

— Acesta s-a predat, explică Ygritte. L-a omorât pe Qhorin Halfhand cu mâinile lui.

— Băiețandru ăsta? Vestea îl mânia pe bărbatul fără urechi. Halfhand trebuia să fie al meu. Ai un nume, cioară?

— Jon Snow, Înălțimea Ta. Se întreba dacă trebuia să plece genunchiul.

— Înălțimea Ta? Bărbatul fără urechi se uită la cel cu barba albă: Vezi, mă ia

drept rege.

Bărbosul râse atât de tare, încât împrășcă peste tot bucăți de carne. Își șterse unsoarea de pe gură cu dosul palmei sale uriașe.

— Băiatul e orb, fără doar și poate. Cine a auzit vreodată de un rege fără urechi? Păi, coroana i-ar cădea drept pe gât. Ha! Îi rânji lui Jon, ștergându-și degetele de pantaloni. Închide-ți pliscul, cioară. Întoarce-te, poate că vei găsi ceea ce cauți.

Jon se întoarse. Cântărețul se ridică în picioare.

— Eu sunt Mance Rayder, spuse el, lăsând jos lăuta. Iar tu ești bastardul lui Ned Stark, Snow din Winterfell.

Uluit, Jon rămase o clipă fără grai, înainte de a-și reveni îndeajuns ca să spună:

— Cum... cum ai știut...

— Asta e o poveste pentru mai târziu, răspunse Mance Rayder. Cum ți-a plăcut cântecul, băiete?

— Destul. L-am mai auzit.

— *Dar c-o moarte cu toții avem de plătit*, zise încetișor Regele-de-Dincolo-de-Zid. *Iar eu din nevasta lui am gustat*. Spune-mi, Lordul Oaselor spune adevărul? L-ai omorât pe vechiul meu prieten, Halfhand?

— Da. *Deși a fost mai mult fapta lui decât a mea*.

— Turnul Umbrei nu va mai părea niciodată la fel de fioros, spuse regele cu tristețe în glas. Qhorin era dușmanul meu. Dar cândva mi-a fost și frate. Așadar... să-ți mulțumesc că l-ai ucis, Jon Snow? Sau să te blestem? Îi aruncă lui Jon un zâmbet batjocoritor.

Regele-de-Dincolo-de-Zid nu arăta defel ca un rege, nici măcar prea mult ca un sălbatic. Era de statură mijlocie, suplu, cu fața ascuțită, ochi căprui, vicleni, și un păr lung, castaniu, încărunit aproape în întregime. Nu avea coroană pe cap, brățări de aur la mâini, giuvaiere la gât, nici măcar o sclipire de argint. Avea straie din lână și piele și singurul lui veșmânt de seamă era o manite jerpelită din lână neagră, peticită cu mătase roșie, decolorată.

— Ar trebui să-mi mulțumești pentru că ți-am ucis dușmanul, zise în cele din urmă Jon, și să mă blestemi pentru că ți-am ucis prietenul.

— Ha! Tună bărbatul cu barba albă. Bine răspuns!

— De acord. Mance Rayder îi făcu semn lui Jon să se apropie. Dacă vrei să ni te alături, ar fi cel mai bine să ne cunoști. Bărbatul cu care m-ai confundat este Styr, Magnar al Thennei. *Magnar* înseamnă *lord*, în Limba Veche. Omul fără urechi îl fixă pe Jon cu răceală, în timp ce Mance se întoarse către bărbatul cu barba albă. Fiorosul nostru măncător de găini, aici de față, este credinciosul meu Tormund. Femeia...

Tormund se ridică în picioare.

— Stai așa. I-ai dat onorurile lui Styr, e rândul meu.

Mance Rayder râse.

— Cum poștești. Jon Snow, în fața ta stă Tormund Năpasta uriașilor, Mare Orator, Gornist și Spărgător de Gheață. Și de asemenea, Tormund Pumn de Fier, Consort al Ursoaicelor, Regele-Mied de la Castelul Afurisit, Vorbitor cu Zeii și Tată al Oștirilor.

— Așa parcă mai seamănă cu mine, zise Tormund. Mă bucur să te cunosc, Jon Snow. Întâmplarea face să îmi placă oamenii-lup, chiar dacă nu îmi plac cei din familia Stark.

— Buna doamnă de lângă mangal, continuă Mance Rayder, este Dalia. Femeia însărcinată zâmbi sfioasă. Poartă-te cu ea așa cum te-ai purta cu orice regină, poartă în pânțe copilul meu. Se întoarse către ultimii doi: Frumusețea aceasta este sora ei, Val. Tânărul Jarl de lângă ea este ultimul ei favorit.

— Nici un bărbat nu-mi spune mie favorit, zise Jarl, încruntat și feroce.

— Iar Val nu e bărbat, pufni Tormund cel cu barba albă. Ar fi trebuit să observi asta până acum, băiete.

— Așadar, iată-ne, Jon Snow, zise Mance Rayder. Regele-de-Dincolo-de-Zid și curtea sa, așa cum e ea. Iar acum, câteva cuvinte din partea ta, așa crede. De unde ai venit?

— De la Winterfell, răspunse el. Pe la Castelul Negru.

— Și ce te aduce pe Apa Laptelui, atât de departe de focurile de acasă? Nu așteptă răspunsul lui Jon, ci se uită de îndată la Rattleshirt. Câți au fost?

— Cinci. Trei sunt morți și băiatul e aici. Ceilalți au plecat în sus, urcând pe un versant unde nici un cal n-a putut să-i urmeze.

Ochii lui Rayder îi întâlneau din nou pe al lui Jon.

— Ați fost doar voi cinci? Sau mai stau la pândă și alți frați ai tăi?

— Am fost patru, iar Qhorin Halfhand făcea cât douăzeci de oameni obișnuiți.

Regele-de-Dincolo-de-Zid zâmbi la auzul acestor cuvinte.

— Așa credeau unii. Totuși... un băiat de la Castelul Negru, cu cercetași de la Turnul Umbrei? Cum s-a ajuns la asta?

Jon avea minciuna pregătită.

— Lordul Comandant m-a trimis la Halfhand pentru pregătire, așa că m-a luat cu el în cercetare.

Styr Magnarul se încruntă.

— Cercetare, spui? De ce ar veni ciorile să cerceteze Trecătoarea Țipătului?

— Satele erau părăsite, răspunse Jon, cu sinceritate. Era ca și cum toți oamenii liberi dispăruseră.

— Dispăruseră, da, zise Mance Rayder. Și nu doar oamenii liberi. Cine ți-a spus unde suntem, Jon Snow?

Tormund râse zgomotos.

— Dacă nu a fost Craster, eu sunt o fecioară neprihănită. Ți-am zis eu, Mance, că omul ăla trebuie să fie scurtat cu un cap.

Regele îi aruncă mai vârstnicului bărbat o privire enervată:

— Tormund, încearcă o dată să gândești înainte de a vorbi. Știu că a fost Craster. L-am întrebat pe Jon ca să văd dacă spune adevărul.

— Ha! scui-pă Tormund. Ei, bine, m-am trezit vorbind! Îi zâmbi lui Jon. Vezi, băiete, de-aia el e rege, iar eu nu. Pot să-l întrec la băut, la luptă și la cântat, iar brațul meu e de trei ori cât al lui, dar Mance e șiret. A fost crescut cioară, știi, iar cioara e o pasăre vicleană.

— Aș vrea să vorbesc cu băiatul între patru ochi, Lord al Oaselor, îi spuse Mance Rayder lui Rattleshirt. Lăsați-ne, toți.

— Ce, și eu? făcu Tormund.

— Nu, *mai ales* tu, răspunse Mance.

— Nu mănânc la masa la care nu sunt poftit. Tormund se ridică în picioare. Eu și găinile plecăm, înhață încă o găină, o vârî în buzunarul cusut în căptușeala mantiei, spuse: Ha! și ieși, lingându-se pe degete. Ceilalți îl urmară, toți în afară de Dalia.

— Ia loc, dacă dorești, spuse Rayder după ce plecară. Ți-e foame? Tormund ne-a lăsat cel puțin două găini.

— Mi-ar face plăcere să mănânc, Înălțimea Ta. Și mulțumesc.

— Înălțimea Ta? Regele zâmbi. Asta nu e un nume ce poate fi auzit prea des de pe buzele oamenilor liberi. Sunt Mance, pentru cei mai mulți. *Unicul Mance*, pentru unii. Vrei un corn cu mied?

— Bucuroș, zise Jon.

Regele turnă el însuși băutura, în timp ce Dalia tăie găinile bine fripte și aduse fiecăruia câte o jumătate. Jon își scoase mânușile și mancă direct cu degetele, mușcând fiecare bucățiță de carne de oase.

— Tormund a spus adevărul, zise Mance Rayder, rupând în două o bucată de pâine. Cioara neagră e o pasăre șireată, așa este... dar eu am fost cioară pe când tu nu erai mai mare decât pruncul din pânțelele Daliei, Jon Snow. Așa că ai grijă să nu faci pe vicleanul cu mine.

— Așa cum ai văzut, Înălțimea... Mance...

Regele râse.

— Înălțimea Mance! De ce nu? Ți-am promis mai devreme o poveste despre cum te-am cunoscut. Ai deslușit misterul până acum?

Jon clătină din cap.

— A trimis vorbă Rattleshirt înaintea noastră?

— Pe aripi? Nu avem corbi antrenați. Nu, îți cunoșteam chipul, l-am mai văzut înainte. De două ori.

La început Jon nu pricepu, dar când răsuci povestea în minte, se lumină.

— Când ai fost frate al Rondului...

— Foarte bine! Da, asta a fost prima oară. Erai doar un copil, iar eu eram în negru din cap până-n picioare, unul din zecile care îl escortau pe bătrânul Lord Comandant Qorgyle când a venit la Winterfell să-l vadă pe tatăl tău. Patrulam pe

zid în jurul curții, când am dat de tine și de fratele tău, Robb. Ninsese cu o noapte înainte și voi doi clădiserăți un munte mare deasupra porții și așteptați ca pe dedesubt să treacă cineva.

— Îmi amintesc, spuse Jon, cu un râs uluit. Un frate tânăr în negru pe metereze, da... Ai jurat să nu spui nimănui.

— Și mi-am ținut jurământul. Cel puțin pe acela.

— Am răsturnat zăpada peste Tom cel Gras. Era străjerul cel mai greoi al tatei. După aceea, Tom îi alergase în jurul curții, până ce fuseseră toți trei roșii ca merele toamnei. Dar ai spus că m-ai văzut de două ori. Când a fost a doua oară?

— Atunci când Regele Robert a venit la Winterfell ca să-l numească Mână pe tatăl tău, zise încet Regele-de-Dincolo-de-Zid.

Jon făcu ochii mari, neîncrezător.

— Nu se poate una ca asta.

— Ba da. Când tatăl tău a aflat despre sosirea regelui, a trimis vorbă fratelui său Benjen, la Zid, ca să poată veni la ospăț. Există mai multe legături între frații în negru și oamenii liberi decât știi tu, și destul de curând vorbele au ajuns și la urechile mele. Era o ocazie prea rară ca să-i pot rezista. Unchiul tău nu mă cunoștea după înfățișare, așa că n-aveam nici o teamă în privința lui și nu îmi imaginam că tatăl tău ar putea să țină minte o cioară tânără pe care o întâlnise în grabă, cu ani în urmă. Voiam să-l văd pe acest Robert cu ochii mei, de la rege la rege, și să-mi fac o idee despre unchiul tău, Benjen. Era Prim Cercetaș pe atunci, și năpasta tuturor alor mei. Așadar, mi-am înșeuat cel mai iute cal și am pornit la drum.

— Dar, obiectă Jon, Zidul...

— Zidul poate opri o armată, dar nu un singur om. Am luat cu mine o lăută și un sac cu arginți, am escaladat gheața lângă Movila Lungă, am mers pe jos câțiva kilometri, la sud de Noul Dar, și am cumpărat un cal. Una peste alta, am înaintat mult mai repede decât Robert, care călătorea cu o caleașca mare, pentru confortul reginei. La o zi de mers de Winterfell, l-am ajuns din urmă și am mers mai departe împreună. Călăreții liberi și cavalerii rătăcitori se agață întotdeauna de procesiunile regale, în speranța de a găsi o slujbă în preajma regelui, și lăuta mea mi-a deschis porțile cu ușurință. Râse. Știu fiecare cântec deocheat care a fost cântat vreodată, la nord sau la sud de Zid. Așadar, iată, ai aflat. În seara când tatăl tău l-a ospătat pe Robert, eu am stat în fundul sălii, pe o bancă, împreună cu ceilalți călăreți liberi, ascultându-l pe Orland din Orașul Vechi cântând la harpă despre regii morți pe fundul mării. M-am ospătat din carnea și mielul nobilului tău tată, i-am zărit pe Regicid, pe Pezevenghi... și i-am remarcat în treacăt pe copiii Lordului Eddard și puii de lup care alergau la călcăiele lor.

— Bael Bardul, spuse Jon, amintindu-și povestea pe care i-o spusese Ygritte la Colții de Gheață, în noaptea în care el fusese cât pe ce s-o omoare.

— Aș vrea eu să fiu. N-am să neg că isprava lui Bael m-a inspirat... dar eu nu

le-am furat pe nici una dintre surorile tale, din câte-mi amintesc. Bael își scria singur cântecele și le trăia. Eu doar cânt cântecele pe care le-au făcut alții mai buni decât mine. Mai vrei mied?

— Nu, răspunse Jon. Dacă ai fi fost descoperit, capturat...

— Tatăl tău mi-ar fi tăiat capul. Regele ridică din umeri. Deși, odată așezat la masa lui, eram protejat de dreptul oaspetelui. Legile ospitalității sunt vechi, de pe vremea Primilor Oameni, și sacre ca un copac al inimii. Arată către masa dintre ei, către pâinea ruptă și oasele de găină. Aici, tu ești oaspetele și ești ferit de orice rău din partea mea... în noaptea asta, cel puțin. Așa că, spune-mi adevărul, Jon Snow. Ești un laș care și-a lepădat mantia de frică sau există vreun alt motiv care te aduce la cortul meu?

Cu sau fără legea ospitalității, Jon Snow știa că aici pășește pe o gheață subțire. Un singur pas greșit și ar putea cădea în apa destul de rece ca să-i oprească inima. *Cântărește fiecare cuvânt înainte de a-l rosti*, își spuse. Luă o prelungă sorbitură din mied, ca să câștige timp. Când așază cornul deoparte, începu:

— Spune-mi de ce ți-ai lepădat mantia și am să-ți spun și eu de ce mi-am lepădat-o pe a mea.

Mance Rayder zâmbi, așa cum sperase Jon că va face. Regele era, în mod limpede, un om căruia îi plăcea sunetul propriului glas.

— Ai auzit, negreșit. Povești despre dezertarea mea.

— Unii spun că a fost pentru o coroană, unii zic că pentru o femeie. Alții că aveai sângele sălbaticilor.

— Sângele sălbaticilor se află în sângele Primilor Oameni, același care curge prin venele familiei Stark. Cât despre coroană, vezi vreuna?

— Văd o femeie. Jon aruncă o privire către Dalia.

Mance o luă de mână și o trase mai aproape.

— Doamna mea n-are nici un amestec, am cunoscut-o când m-am întors de la castelul tatălui tău. Halfhand era cioplit din stejar bătrân, dar eu sunt făcut din carne și am o slăbiciune prea mare pentru farmecele femeiești... ceea ce nu mă deosebește cu nimic de trei sferturi din Rond. Există bărbați ce poartă încă veșmintele negre și care au cunoscut de zece ori mai multe femei decât acest biet rege. Mai ai de ghicit, Jon Snow.

Jon chibzui o clipă.

— Halfhand spunea că ai o pasiune pentru muzica sălbatică.

— Am avut, am. Ești mai aproape, da. Dar n-ai nimerit. Mance Rayder se ridică, desfăcu catarama cu care îi era prinsă mantia și își lăsa veșmântul să cadă peste bancă. Pentru asta am făcut-o.

— Pentru o mantie?

— Mantia neagră de lână a Fraților Jurați ai Rondului de Noapte, zise Regele-de-Dincolo-de-Zid. Într-o zi, într-o misiune, am doborât un elan mare și frumos. Îl

jupuiam, când mirosul sângelui a atras o pisică-sălbatică din ascunzișul ei. Am alungat-o, dar nu înainte să-mi facă mantia fășii. Vezi? Aici, aici și aici. Chicoti. Mi-a sfâșiat și brațul și spatele, și am sângerat mai rău decât elanul acela. Frații mei se temeau că aş putea să mor înainte de a ajunge la Maester Mullin, la Turnul Umbrei, așa că m-au dus în satul de sălbatici unde știam că trăiește o vindecătoare, întâmplarea a făcut că murise, dar fiica ei s-a îngrijit de mine. Mi-a curățat rănilor, m-a cusut și mi-a dat terci și poțiuni până ce m-am întremat îndeajuns să pot călări din nou. Și mi-a cusut și rupturile din mantie, cu un fir de mătase roșie din Asshai, pe care bunica ei o scosese de pe epava unei corăbii naufragiate pe Țărutul înghețat. Era comoara cea mai de preț pe care o avea. Și darul ei pentru mine. Mance Rayder își trase din nou mantia peste umeri. Dar la Turnul Umbrei, am primit o mantie nouă, de lână, neagră cu negru și tivită cu negru, ca să se asorteze cu pantalonii mei negri și cizmele mele negre, cu jiletca neagră și cămașa neagră de zale. Noua mantie nu era roasă, nu era ruptă, nici sfâșiată și, mai cu seamă, nu avea roșu. Bărbații Rondului de noapte se îmbracă în negru, mi-a amintit aspru Ser Denys Mallister, ca și cum aş fi uitat. Vechea mea mantie putea fi arsă acum, mi-a spus el.

Am plecat în dimineața următoare, într-un loc unde un sărut nu era o crimă și un bărbat putea să poarte orice mantie dorea. Închise catarama și se așeză din nou. Iar tu, Jon Snow?

Jon luă o altă înghițitură de mied. *Există o singură poveste pe care ar putea-o crede.*

— Spui că ai fost la Winterfell, în noaptea în care tatăl meu l-a ospătat pe Regele Robert.

— Așa am spus, într-adevăr, fiindcă așa a fost.

— Atunci, ne-ai văzut pe toți. Prințul Joffrey și Prințul Tommen, Prințesa Myrcella, frații mei Robb, Bran și Rickon, surorile mele Arya și Sansa. I-ai văzut trecând pe culoarul central, cu toți ochii ațintiți asupra lor și ocupându-și locurile la masă, chiar sub dais, unde ședea regele și regina.

— Îmi amintesc.

— Și ai văzut unde stăteam eu, Mance? Se aplecă spre el. Ai văzut unde e așezat bastardul?

Mance Rayder privi îndelung chipul lui Jon.

— Cred că ar fi cel mai bine să-ți găsim o mantie nouă, spuse regele, întinzând mâna.

DAENERYS

Peste apa albastră și liniștită se auzea, dinspre galere, bătaia lentă, ritmică, a tobelor, însoțită de foșnetul domol al vâslelor. Corabia masivă gemea în urma

galerelor, cu parâmele încordate între ele. Pânzele *Balerionului* se povârneau fără vlagă, atârând părăsite de pe catarge. Cu toate acestea, stând pe punte și privind hârjoana dragonilor săi pe cerul albastru, fără nori, Daenerys Targaryen era mai fericită ca oricând.

Dothrakii ei numeau această mare *apa otrăvită*, neîncrezători în orice lichid pe care caii lor nu puteau să-l bea. În ziua în care cele trei corăbii ridicaseră ancora la Qarth, ai fi zis că porneau către iad, nu către Pentos. Bravii ei călăreți de sânge priveau cu ochi mari și albi linia coastei ce se pierdea în zare, fiecare din cei trei tineri hotărât să nu-și arate teama în fața celorlalți doi, în timp ce slujitoarele ei, Irri și Ihiqui, se agățau cu disperare de parapet și vomitau peste bord, la fiecare val. Ceilalți membri ai micului *khalasar* rămăseseră sub punți, preferând compania propriilor cai agitați în locul lumii nețărnută ce se întindea, înfricoșătoare, de jur împrejurul corăbiilor. Când, la șase zile de drum, fuseseră potopiți de o furtună iscată din senin, i-a auzit sub punte: caii nechezau și loveau cu copitele, iar călăreții se rugau cu glasuri subțiri, tremurătoare, la fiecare mișcare a *Balerionului*.

Însă pe Dany nici o furtună n-o putea speria. *Daenerys, Născută din Furtună*, i se spunea, căci venise pe lume, țipând, în îndepărtata Piatră a Dragonului, în timp ce afară urla cea mai aprigă furtună din istoria Westerosului, o furtună atât de năprasnică încât smulsese garguiele de pe zidurile castelului și făcuse țandări flota tatălui său.

Marea îngustă era adesea furtunoasă, iar Daenerys o traversase de zeci de ori pe când era copilă, alergând de la un Oraș Liber la altul, mereu cu un pas înaintea ucigașilor plătiți ai Uzurpatorului. Iubea marea. Îi plăceau mirosul înțepător, sărat, al aerului și imensitatea orizontului, mărginit doar de bolta cerului azuriu de deasupra. O făcea să se simtă mică, dar totodată liberă. Îi plăceau delfinii ce înotau uneori pe lângă *Balerion*, despicând valurile ca niște sulite de argint și îi plăceau peștii zburători pe care îi zăreau când și când. Îi plăceau chiar și marinarii, cu toate snoavele și cântecele lor. Odată, călătorind la Braavos, în timp ce privea echipajul căznindu-se, în plină vijelie, să coboare o imensă pânză verde, chiar îi trecuse prin minte cât de bine ar fi să fie marinar. Dar când i-a spus asta fratelui său, Viserys a tras-o de păr până când i-au dat lacrimile.

— Ești sângele dragonului, țipase la ea. *Dragon*, nu cine știe ce pește puturos.

A fost un mare nătrău în privința asta și în atâtea altele, gândi Dany. Dacă era mai înțelept și mai răbdător, ar fi călătorit el spre vest, să ia tronul care-i aparținea de drept. Viserys fusese prost și hain, ajunsese ea să-și dea seama, dar uneori îi era dor de el. Nu de omul crud, slab, care devenise spre sfârșit, ci de fratele care o lăsa uneori să se furișeze în patul lui, de băiatul care îi spunea povești despre Cele Șapte Regate și îi vorbea despre cât de frumoase aveau să fie viețile lor după ce-și va revendica el coroana.

Căpitanul se ivi lângă umărul ei.

— Aș vrea ca *Balerion* să zboare, Înălțimea Ta, precum cel al cărui nume-l poartă, spuse el într-o valyriană stricată, condimentată din belșug cu accente din Pentos. Atunci n-ar mai fi nevoie să vâslim, nici să cârmim, nici să ne rugăm să fie vânt.

— Întocmai, căpitane, răspunse Dany cu un zâmbet, mulțumită că-l câștigase.

Căpitanul Groleo era un bătrân din Pentos, asemeni stăpânului său, Illyrio Mopatis, și avusese emoții ca o fecioară să ducă trei dragoni pe corabia lui. Cincizeci de găleți cu apă de mare atârnav și acum de copastie, gata să stingă flăcările. La început, Groleo voise ca dragonii să fie închiși în cuști, iar Daenerys se învoise, ca să-i potolească temerile, dar suferința lor era atât de palpabilă, încât în curând se răzgândise și insistase să fie eliberați.

Până și căpitanul Groleo se bucura acum de asta. Avuseseră parte de un singur foc mic, stins cu ușurință. În schimb, *Balerion* începuse dintr-odată să aibă de departe mai puțini șobolani decât înainte, când navigase sub numele de *Saduleon*. Iar membrii echipajului, cândva pe cât de temători pe atât de curioși, începuseră să manifeste o mândrie neobișnuit de puternică față de dragonii „lor”. Fiecăruia dintre ei, de la căpitan la ajutorul bucătarului, îi plăcea să-i privească zburând... deși nici unuia atât de mult ca lui Dany.

Sunt copiii mei, își spuse, și dacă maegi a spus adevărul, atunci sunt singurii copii pe care s-ar putea să-i am vreodată.

Solzii lui Viserion erau de culoarea smântânii proaspete, iar coarnele, oasele aripilor și creasta spinală de un auriu-închis ce scânteia ca metalul în lumina soarelui. Rhaegal era zămislit din verdele verii și arămiul toamnei. Pluteau în cercuri largi deasupra corăbiei, sus, mai sus, fiecare încercând să se înalțe mai mult decât celălalt.

Dany învățase că dragonii preferau întotdeauna să atace de sus. Dacă vreunul ajungea între soare și celălalt dragon, își strângea aripile și cobora, țipând, în picaj, și amândoi, înlănțuiți, într-o minge încâlcită de solzi, se prăbușeau din văzduh, cu fălcile trosnind și cozile plesnind. Prima oară când făcuseră asta, Dany se temuse că aveau de gând să se omoare, însă era doar un joc. Îndată ce plonjau în apă, se depărtau și se ridicau din nou, țipând și suierând, cu apa sărată șiroind de pe trupurile lor, în timp ce aripile băteau aerul. Drogon era și el în văzduh, deși nu se zărea. Putea fi la mare distanță înaintea lor sau poate în urmă, vânând.

Întotdeauna era înfometat, Drogon al ei. *Era înfometat și creștea repede. Încă un an sau poate doi și s-ar putea să fie destul de mare pentru călărit. Atunci nu voi mai avea nevoie de corăbii ca să traversez imensa mare de sare.*

Dar vremea aceea nu sosise încă. Rhaegal și Viserion erau de dimensiunea unor cățeluși, Drogon doar cu puțin mai mare și orice dulău i-ar fi depășit. Erau doar aripile de ei, coada și gâtul, fiind mai ușori decât păreau. Și astfel, Daenerys Targaryen trebuia să se bizuiască pe lemn, pe vânt și pe pânză, ca s-o ducă acasă.

Lemnul și pânza o slujiseră destul de bine până acum, dar, capricios, vântul o

trădase. Timp de șase zile și șase nopți marea fusese liniștită, iar acum cea de-a șaptea zi sosise și încă nici o adiere nu le umfla velele. Din fericire, două dintre corăbiile pe care Magister Illyrio le trimisese după ea erau galere de negoț, cu două sute de vâsle fiecare și cu echipaje de vâslași vânjoși. Dar cu *Balerion* era altă poveste: o corabie burduhănoasă, cu cale imense și vele uriașe, dar neputincioasă în vreme de acalmie. *Rhaegar* și *Meraxes* aruncaseră funii ca s-o tragă după ele, dar înaintarea devenise chinuitor de înceată. Toate cele trei corăbii erau înțesate de oameni și încărcate până la refuz.

— Nu-l văd pe Drogon, zise Ser Jorah Mormont, alăturându-i-se. Iar s-a rătăcit?

— Noi suntem cei care ne-am rătăcit, ser. Lui Drogon nu-i place târâșul ăsta pe apă, nu mai mult decât îmi place mie.

Mai cutezător decât ceilalți doi, dragonul ei negru fusese primul care își încercase aripile deasupra apei, primul care zburase de la o corabie la alta, primul care se avântase într-un nor călător... și primul care ucisese. Peștii zburători nici nu apucau să străpungă suprafața apei că o sulită de foc îi lua în stăpânire, îi înghîța și îi înghițea.

— Cât de mare va crește? întrebă Daenerys curioasă. Știi?

— În Cele Șapte Regate, umblă vorba despre dragoni care au crescut atât de mari încât puteau să prindă krakeni uriași din mare.

Dany râse.

— Ar fi o priveliște de toată minunăția...

— E doar o poveste, *Khaleesi*, zise cavalerul său exilat. Se vorbește și despre dragoni bătrâni și înțelepți care trăiesc o mie de ani.

— Ei, bine, cât trăiește un dragon *cu adevărat*? Își ridică privirea, în timp ce Viserion plana deasupra corăbiei, bătând încet din aripi și stârnind velele pleoștite.

Ser Jorah ridică din umeri.

— Viața unui dragon este, în mod firesc, de mai multe ori cât viața unui om, sau cel puțin așa vor să ne facă să credem cântecele..., dar dragonii pe care Cele Șapte Regate i-au cunoscut cel mai bine au fost cei ai Casei Targaryen. Erau crescuți pentru luptă și în luptă au murit. Nu-i lucru ușor să ucizi un dragon, dar nu e imposibil.

Scutierul Barbă-Albă, care stătea la prova, cu o mână încolăcită pe după toiagu-i înalt, de lemn, se întoarse către ei și spuse:

— Balerion Teroarea Neagră avea două sute de ani când a murit, în timpul domniei lui Jaehaerys Pacificatorul. Era atât de mare, încât putea înghiți un zimbriu întreg. Un dragon crește neîncetat, Înălțimea Ta, atât timp cât are hrană și libertate.

Numele lui era Arstan, dar Vânjosul Belwas îl poreclise Barbă-Albă, după înfățișare, și aproape toată lumea îi spunea acum așa. Era mai înalt decât Ser

Jorah, dar nu la fel de musculos. Avea ochii de un albastru-deschis și o barbă lungă, albă ca neaua și fină ca mătasea.

— Libertate? întrebă Dany curioasă. Ce vrei să spui?

— La Debarcaderul Regelui, strămoșii tăi au ridicat un imens castel cu cupolă pentru dragonii lor. Groapa Dragonilor i se spune. Se află și acum în vârful Dealului lui Rhaenys, dar e cu totul în paragină. Acolo sălășluiau dragonii regali în vremurile de altădată și era un sălaș cavernos, cu uși de fier atât de mari, încât treizeci de cavaleri puteau trece alături prin ele. Însă s-a constatat că nici unul dintre dragonii din castel nu ajungea vreodată la dimensiunile strămoșilor lui. Maesterii spun că toată vina o purtau zidurile din jurul lor și marea cupolă de deasupra.

— Dacă zidurile ar împiedica oamenii să crească, atunci țăranii ar fi cu toții minusculi, iar regii, mari ca niște giganți, zise Ser Jorah. Am văzut oameni uriași născuți în bordeie și pitici care locuiesc în castele.

— Oamenii sunt oameni, răspunse Barbă-Albă. Dragonii sunt dragoni.

Ser Jorah pufni cu dispreț:

— Ce profund! Cavalerul exilului nu-l îndrăgea câtuși de puțin pe bătrân, lăsase să se înțeleagă asta limpede încă de la început. Oricum, ce știi tu despre dragoni?

— Destul de puține, e adevărat. Totuși, am slujit o vreme la Debarcaderul Regelui, în vremurile când Regele Aerys stătea pe Tronul de Fier, și m-am plimbat printre craniile de dragoni care priveau în jos de pe zidurile sălii tronului.

— Viserys vorbea despre aceste crani, interveni Dany. Uzurpatorul le-a dat jos și le-a ascuns. Nu suporta să le vadă privindu-l de sus, cum șade pe tronul furat. Daenerys îi făcu semn lui Barbă-Albă să se apropie. L-ai întâlnit vreodată pe nobilul meu tată?

Regele Aerys al II-lea murise înainte de nașterea fiicei sale.

— Am avut această onoare, Înălțimea Ta.

— Ți s-a părut bun și blând?

Barbă-Albă se strădui cum putu mai bine să-și ascundă sentimentele, dar erau acolo, i se citeau limpede pe chip. Alteța Sa era... adesea agreabil.

— Adesea? zâmbi Dany. Dar nu întotdeauna?

— Putea fi foarte aspru cu cei pe care-i considera dușmani.

— Un om înțelept nu-și face niciodată dușman un rege, spuse Dany. L-ai cunoscut și pe fratele meu, Rhaegar?

— Se spunea că nimeni nu l-a cunoscut vreodată pe Rhaegar cu adevărat. Dar am avut privilegiul să-l văd la turnir și l-am auzit adesea cântând la harpa sa cu corzi de argint.

Ser Jorah mârâi:

— Împreună cu alți o mie, la vreun festival al recoltei. Mai urmează să pretinzi că i-ai fost scutier.

— Nu pretind așa ceva, ser. Myles Mooton a fost scutierul Prințului Rhaegar și Richard Lonmouth după el. Când s-au dovedit vrednici, i-a făcut el însuși cavaleri și au rămas tovarășii lui nedespărțiți. Tânărul Lord Connington îi era și el drag regelui, dar cel mai vechi prieten al său a fost Arthur Dayne.

— Sabia Zorilor! exclamă Dany încântată. Viserys obișnuia să vorbească despre minunata lui sabie albă. Spunea că Ser Arthur a fost singurul cavaler din regat care îl egala pe fratele nostru.

Barbă-Albă plecă fruntea.

— Nu e locul meu să pun la îndoială cuvintele Prințului Viserys.

— Regele Viserys, îl corectă Dany. A fost rege, deși nu a domnit niciodată. Viserys, Al Treilea pe Numele Său. Dar ce vrei să spui? Răspunsul lui nu fusese cel la care s-ar fi așteptat. Cândva, Ser Jorah l-a numit cândva pe Rhaegar ultimul dragon. Cu siguranță trebuie să fi fost un luptător fără egal dacă a fost numit așa.

— Înălțimea Ta, zise Barbă-Albă, Prințul Pietrei Dragonului a fost un luptător puternic, dar...

— Continuă, îl îndemnă ea. Mie poți să-mi vorbești deschis.

— Cum poruncești. Bătrânul se sprijini de toiagu-i de lemn, încruntat. Un războinic fără egal..., astea sunt vorbe frumoase, Înălțimea Ta, dar bătăliile nu se câștigă cu vorbe.

— Bătăliile se câștigă cu săbii, spuse Ser Jorah fără ocolișuri. Iar Prințul Rhaegar știa să le mânuiască.

— Așa e, ser, dar... Am văzut o sută de turniruri și mai multe războaie decât mi-aș fi dorit și totuși, oricât de puternic, de ager sau de priceput ar fi un cavaler, sunt alții care-l pot egala. Un bărbat poate să câștige un turnir și să cadă în următorul. Un petic alunecos în iarbă poate însemna înfrângerea, sau ce ai mâncat la cină cu o seară înainte. O schimbare a vântului poate aduce darul victoriei. Aruncă o privire către Ser Jorah. Sau panglica unei doamne legată la brațul tău.

Chipul lui Mormont se întunecă.

— Ai grijă ce spui, bătrâne.

Dany știa că Arstan îl văzuse pe Ser Jorah luptând la Lannisport, în turnirul pe care Mormont îl câștigase cu panglica unei doamne legată în jurul brațului. Câștigase și inima doamnei, Lynesse din Casa Hightower, cea de-a doua soție a sa, frumoasă și de obârșie nobilă..., dar ea îl distrusese, îl părăsise și amintirea ei era acum amară pentru el.

— Fii blând, cavalerul meu. Dany așeză o mână pe brațul lui Ser Jorah. Arstan n-a vrut nicidecum să te jignească, sunt sigură.

— Cum spui, *Khaleesi*. Glasul lui Ser Jorah era plin de dușmănie.

Dany reveni la scutier.

— Știu puține despre Rhaegar. Doar poveștile pe care mi le-a spus Viserys, iar el era mic când a murit fratele nostru. Cum era el, cu adevărat?

Bătrânul chibzui o clipă.

— Înzestrat. Asta mai presus de orice. Hotărât, chibzuit, conștiincios, onest. Există o poveste despre el..., dar fără doar și poate, Ser Jorah o știe.

— Aș vrea s-o aud de la tine.

— Cum ți-e voia, răspunse Barbă-Albă. Pe când era copil, Prințul Pietrei Dragonului era studios din cale-afară. Învățase să citească atât de devreme, încât oamenii ziceau că Regina Rhaella trebuie să fi înghițit niște cărți și o lumânare în timp ce îl purta în pânțece. Pe Rhaegar nu-l interesau jocurile altor copii. Maesterii erau uluiți de inteligența lui, dar cavalerii tatălui său îl zeflemiseau, zicând că Baelor cel Binecuvântat renăscuse. Până când, într-o zi, Prințul Rhaegar a găsit în sulurile sale ceva care l-a schimbat. Nimeni nu știe ce ar fi putut să fie, doar că băiatul și-a făcut apariția în curte, într-o dimineață devreme, când cavalerii își îmbrăcau armurile. S-a dus la Ser Willem Darry, maestrul armurier, și i-a spus: Am nevoie de sabie și de armură. Se pare că trebuie să fiu luptător.

— Și a fost, spuse Dany încântată.

— A fost, într-adevăr. Barbă-Albă făcu o plecăciune. Îmi cer iertare, Înălțimea Ta. Noi vorbim de războinici și văd că Vânjosul Belwas s-a trezit. Trebuie să mă îngrijesc de el.

Dany privi spre pupa. Eunucul urca din cala centrală, ager în ciuda dimensiunilor sale. Belwas era scund, dar voinic, nouăzeci și cinci de kilograme bătute pe muchie de grăsime și mușchi, cu burduhanul tuciuriu brăzdat de cicatrici albe, palide. Purta pantaloni bufanți, o centură galbenă de mătase și o vestă de piele minusculă până la ridicol, smălțată cu ținte de fier.

— Vânjosului Belwas îi e foame, tună el, adresându-se tuturor și nimănui în special. Vânjosul Belwas va mânca acum. Întorcându-se, îl zări pe Arstan pe teugă. Barbă-Albă, ai să-i aduci de mâncare Vânjosului Belwas!

— Poți pleca, îi spuse Dany scutierului. Acesta se înclină din nou și se îndepărtă, să vadă de nevoile celui pe care-l slujea.

Ser Jorah îi urmărea, cu o privire încruntată pe chipu-i aspru și onest. Mormont era mare și vânjos, cu maxilarul puternic și umerii lați. Nu era nicidecum un bărbat chipeș, însă era cel mai devotat prieten pe care-l cunoscuse Dany vreodată.

— Ai fi înțeleaptă dacă n-ai lua de bun tot ce spune bătrânul ăla, îi spuse el, când Barbă-Albă nu-i mai putea auzi.

— O regină trebuie să-i asculte pe toți, îi reaminti ea. Pe cei de neam și pe cei de rând, pe cei puternici și pe cei slabi, pe cei nobili și pe cei lipsiți de scrupule. Poate că un glas te va minți, dar în mai multe vei găsi întotdeauna adevărul. Citise asta într-o carte.

— Atunci ascultă glasul meu, Înălțimea Ta, spuse cavalerul exilat. Acest Arstan Barbă-Albă te trage pe sfoară. E prea bătrân să fie scutier și vorbește cu prea multă elocință ca să fie servitorul aceluia mocofan de eunuc.

Pare într-adevăr ciudat, fu ea nevoită să recunoască. Vânjosul Belwas era un

fost sclav, crescut și educat în arenele de luptă de la Meereen. Magister Illyrio îl trimisese ca s-o păzească, sau cel puțin așa susținea Belwas, și era adevărat că Dany avea nevoie de pază. Uzurpatorul, de pe tronul lui, oferise pământuri și rangul de lord oricui o va ucide. O încercare fusese făcută deja, cu o cupă de vin otrăvit. Cu cât se apropia mai mult de Westeros, cu atât devenea mai probabil un nou atac. La Qarth, vrăjitorul Pyat Pree trimisese după ea un Om Mâhnit, să-i răzbune pe Cei Nemuritori, arși în Palatul de Pulbere. Se spunea că vrăjitorii nu uită niciodată răul ce li s-a făcut, iar Oamenii Mâhniți nu dau niciodată greș. Majoritatea Dothrakilor erau și ei, probabil, împotriva ei. Oamenii lui Khal Drogo conduceau acum propriile lor *khalasaruri* și nici unul n-ar ezita să-i atace pe dată micul alai, să nimicească oamenii și s-o târască pe Dany însăși înapoi la Vaes Dothrak, să-și ia locul convenit printre babornițele ofilite din *Dosh khaleen*. Dany spera că Xaro Xhoan Daxos nu-i era dușman, dar neguțătorul din Qarth îi râvnea dragonii. Și mai era Quaithe a Umbrelor, femeia aceea ciudată cu masca roșie de lac, cu toată povața ei criptică. Oare era și ea un dușman, sau doar un prieten periculos? Dany nu-și putea da seama.

Ser Jorah m-a salvat de otravă, iar Barbă-Albă de manticoră. Probabil că Vânjosul Belwas mă va apăra de ceea ce va urma. Era zdravăn, cu brațele ca niște copăcei și avea un *arakh* mare, curbat, atât de tăios încât ar fi putut să se bărbierească cu el, în cazul, greu de crezut, că pe acei obraji netezi, arși de soare, ar putea să răsară barba. Dar în același timp, era inocent ca un prunc. Ca protector, lăsa mult de dorit. *Din fericire, îl am pe Ser Jorah și călăreții mei de sânge. Și dragonii mei, să nu uit niciodată.* Cu timpul, dragonii aveau să fie cei mai strașnici străjeri, întocmai cum fuseseră pentru Aegon Cuceritorul și surorile lui, cu trei sute de ani în urmă. Totuși, în clipa de față, îi aduceau mai multă primejdie decât protecție. În lumea întreagă mai existau doar trei dragoni, și aceia erau ai ei; erau o minune, o teroare și erau de neprețuit.

Cugeta la ce avea să spună, când simți o răsuflare rece pe ceafă și o șuviță rebelă din păru-i argintiu-auriu începu să i se agite pe frunte. Deasupra, vela pârâia și se mișca și, dintr-odată, un strigăt puternic se ridică de pe tot cuprinsul *Balerionului*.

— Vânt, strigau marinarii. Vântul se întoarce, vânt!

Dany își ridică privirea către locul unde velele uriașei corăbii se unduiau, mugind, în timp ce parămele zbârnâiau, încordate, cântând cântecul dulce căruia îi duseseră dorul timp de șase nesfârșite zile.

Căpitanul Groleo alergă la pupa, strigând ordine. Pentoshii ridicau catargele, cei care nu ovaționau. Până și Vânjosul Belwas scoase un urlet puternic și țopâi puțin.

— Zeii sunt buni, zise Dany. Vezi, Jorah? Înaintăm din nou!

— Da, răspunse el, dar încotro, regina mea? Vântul bătu ziua întreagă, domol dinspre est la început, apoi în rafale sălbatice. Soarele apuse într-o vâlvătaie roșie.

Încă mă desparte o jumătate de lume de Westeros, își reaminti Dany, dar fiecare ceas mă duce mai aproape. Încercă să-și imagineze ce ar simți când ar zări întâia oară pământul peste care fusese născută să domnească. Va fi țărml cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată. Știu. Cum altfel ar putea fi?

Dar mai târziu în seara aceea, în timp ce Belwas se avânta prin întuneric și Dany stătea cu picioarele încrucișate în patul ei din cabina căpitanului, hrănindu-și dragonii – *Chiar și pe mare*, spusese Groleo, atât de curtenitor, *reginele au întâietate în fața căpitanilor* – se auzi o bubuitură puternică în ușă.

Irri dormea la picioarele patului (era prea îngust pentru trei, iar în seara aceasta era rândul lui Ihiqui să împartă patul de puf cu *khaleesi*), dar slujitoarea se trezi și se duse la ușă, Dany trase pe ea o cuvertură și și-o strânse sub brațe. Era goală și nu se aștepta la musafiri la ora aceasta.

— Intră, spuse ea, când îl văzu pe Ser Jorah stând în fața ușii, sub un felinar pâlpâitor.

Cavalerul exilului își aplecă fruntea când intră.

— Înălțimea Ta, îmi cer iertare că-ți tulbur somnul.

— Nu dormeam, ser. Vino și privește. Dany luă o bucată de carne sărată de porc din castronul pe care-l ținea în poală și o ridică, s-o vadă dragonii. Toți trei o priviră cu lăcomie. Rhaegar își deschise aripile verzi și agită aerul, iar gâtul lui Viserion se legănă înainte și înapoi, ca un șarpe lung și palid, urmărind mișcările mâinii ei. Drogon, spuse Dany încet, *dracarys*. Și aruncă bucata de carne în aer.

Drogon se mișcă mai iute ca o cobră la atac. Din gură îi țâșniră flăcări, portocalii, roșii și negre, pârjolind carnea înainte să cadă. Când dinții negri și ascuțiți ai dragonului se închiseră în jurul cărnii, capul lui Rhaegal se năpusti, ca și cum ar fi vrut să fure prada dintre fălcile fratelui său, dar Drogon o înghiți și tipă, iar dragonul verde, mai mic, nu putu decât să șuiere a pagubă.

— Încetează, Rhaegal, spuse Dany supărată, pocnindu-l peste cap. Tu ai primit data trecută. N-am nevoie de dragoni lacomi. Îi zâmbi lui Ser Jorah. Nu va mai fi nevoie să le prăjesc mâncarea deasupra mangalului.

— Așa se pare. *Dracarys!*

La auzul aceluia cuvânt, toți cei trei dragoni își întoarseră capetele, iar Viserion își descarcă mânia cu o vâpaie de flăcări aurii, care îl făcu pe Ser Jorah să schițeze un pas grăbit înapoi. Dany chicoti.

— Ai grijă cum folosești acel cuvânt, ser, dacă nu vrei să-ți pârlască barba. Înseamnă „focul dragonilor” în valyriana cultă. Am vrut să aleg drept comandă un cuvânt pe care nimeni să nu-l rostească din întâmplare.

Mormont clătină din cap.

— Înălțimea Ta, mă întreb dacă aș putea să-ți spun câteva vorbe între patru ochi.

— Desigur. Irri, lasă-ne puțin. Așeză o mână pe umărul gol al lui Jhiqui și o scutură, să se trezească. Și tu, draga mea. Ser Jorah vrea să-mi vorbească.

— Da, *Khaleesi*. Căscând, Jhiqui sări din pat goală, cu părul negru, des, răvășit. Se îmbracă în grabă și plecă împreună cu Irri, închizând ușa în spatele lor.

Dany le dădu dragonilor restul de carne sărată, lăsându-i să se încaiere în preajma ei și bătu cu palma patul, lângă ea.

— Șezi, dragă ser, și spune-mi ce te frământă.

— Trei chestiuni. Ser Jorah se așează. Vânjosul Belwas. Acest Arstan Barbă-Albă și Illyrio Mopatis, care i-a trimis.

Iar începe! Dany își trase cuvertura mai sus și își înfășură un capăt peste umăr.

— Și de ce, mă rog?

— Vrăjitorii din Qarth ți-au spus că vei fi trădată de trei ori, îi reaminti cavalerul exilului, în timp ce Viserion și Rhaegal începură să se hârjonească.

— O dată pentru sânge, o dată pentru aur și o dată pentru iubire. Dany nu era omul care să uite. Mirri Maz Duur fusese prima.

— Ceea ce înseamnă că mai rămân doi trădători... și acum își fac apariția aceștia doi. Mi se pare îngrijorător, da. Nu uita, Robert i-a promis titlul de lord celui care te va ucide.

Dany se aplecă și-l trase pe Viserion de coadă, ca să-l îndepărteze de fratele său verde. În mișcare, cuvertura îi dezgoli pieptul. O înșfacă iute și se acoperi la loc.

— Uzurpatorul a murit, spuse ea.

— Dar fiul său domnește în locul lui. Ser Jorah își ridică privirea și ochii săi întunecați îi întâlniră pe ai ei. Un fiu îndatoritor plătește datoriile tatălui său. Chiar și datoriile de sânge.

— Se prea poate ca acest băietan, Joffrey, să mă vrea moartă... dacă își amintește că sunt în viață. Ce legătură are asta cu Belwas și Arstan Barbă-Albă? Bătrânul nici măcar nu poartă sabie, ai văzut și tu.

— Da, și am văzut cu câtă dibăcie mânuiește toiagul ăla al său. Îți amintești cum a ucis manticora la Qarth? Se putea la fel de bine să-ți zdrobească ție gâtulejul.

— Se putea, dar n-a fost așa, sublinie ea. Era o manticoră ucigașă, menită să mă omoare pe mine. Mi-a salvat viața.

— *Khaleesi*, ți-a trecut prin minte că Barbă-Albă și Belwas ar fi putut să fie aliați cu asasinul? E posibil ca totul să fi fost un șiretlic menit să-ți câștige încrederea.

Râsul ei neașteptat îl făcu pe Drogon să șuiere și îl trimise pe Viserion, fălfâind din aripi, deasupra ferestrei de sus.

— Șiretlicul a funcționat de minune.

Cavalerul exilului nu-i întoarse zâmbetul.

— Sunt corăbiile lui Illyrio, căpitanii lui Illyrio, mateloții lui Illyrio... iar Vânjosul Belwas și Arstan sunt, la rândul lor, oamenii lui, nu ai tăi.

— Magister Illyrio m-a apărat în trecut. Vânjosul Belwas spune că a plâns

când a auzit că fratele meu e mort.

— Da, dar a plâns după Viserys sau pentru planurile pe care și le făcuse cu el?

— Nu e nevoie ca planurile sale să se schimbe. Magister Illyrio e prietenul Casei Targaryen și e bogat...

— Nu s-a născut bogat. După câte am văzut eu, nimeni nu se îmbogățește prin bunătațe, în lumea asta. Vrajitorii au spus că a doua trădare va fi pentru aur. Ce iubește Illyrio Mopatis mai mult decât aurul?

— Propria-i piele. În celălalt capăt al cabinei, Drogon se foi agitat, scoțând fum pe nări. Mirri Maz Duur m-a trădat. Am ars-o pentru asta.

— Mirri Maz Duur era sub puterea ta. La Pentos, vei fi tu sub puterea lui Illyrio. Nu e același lucru. Îl cunosc pe magister la fel de bine ca tine. E un om perfid, și abil...

— Am nevoie de oameni abili în jurul meu, dacă vreau să câștig Tronul de Fier.

Ser Jorah pufni.

— Vinarul ăla care a încercat să te otrăvească era și el un om abil. Oamenii abili urzesc intrigi ambițioase.

Dany își trase picioarele sub pătură.

— Tu mă vei apăra. Tu și călăreții mei de sânge.

— Patru oameni? *Khaleesi*, crezi că-l cunoști pe Illyrio Mopatis foarte bine. Cu toate acestea, insiști să te înconjurî de oameni pe care nu-i cunoști, ca acest eunuc plin de aere și cel mai bătrân scutier din lume. Învață de la Pyat Pree și de la Xaro Xhoan Daxos.

Are intenții bune, își reaminti Dany. Face totul din dragoste.

— Mi se pare că o regină care nu are încredere în nimeni e la fel de nesăbuită ca o regină care se încrede în toată lumea. Fiecare om pe care îl iau în slujba mea e un risc, înțeleg asta, dar cum să pun eu stăpânire pe Cele Șapte Regate fără asemenea riscuri? Să cuceresc Westerosul cu un cavaler al exilului și trei călăreți de sânge Dothraki?

Jorah își încheșta fălcile, cu îndărătnicie.

— Calea pe care ai ales-o e primejdioasă, nu voi tăgădui asta. Dar dacă te încrezi orbește în orice mincinos și în orice intrigant care îți iese în cale, vei sfârși asemenea fratelui tău.

Încăpățânarea lui o înfuria. *Nu are încredere în mine mai mult decât într-un copil.*

— Vânjosul Belwas n-a fost în stare să-și organizeze nici propriul mic dejun. Și ce minciuni mi-a spus Arstan Barbă-Albă?

— Nu e ceea ce vrea să pară. Îți vorbește cu mai mult curaj decât ar îndrăzni orice scutier.

— A vorbit deschis la porunca mea. L-a cunoscut pe fratele meu.

— O mulțime de oameni l-au cunoscut, Înălțimea Ta. În Westeros, Lordul

Comandant al Gărzii Regale șade în consiliul mic și îl slujește pe rege atât cu înțelepciunea, cât și cu sabia sa. Dacă eu sunt cel dintâi din Garda Reginei, te rog, ascultă-mă. Vreau să-ți înfățișez un plan.

— Ce plan? Vorbește!

— Illyrio Mopatis te vrea la Pentos, sub acoperișul lui. Prea bine, du-te la el... dar atunci când hotărăști tu, și nu singură. Hai să vedem cât de loiali și de ascultători sunt acești doi supuși ai tăi cu adevărat. Poruncește-i lui Groleo să schimbe direcția către Golful Sclavilor.

Dany nu era convinsă că-i place cum sună toate acestea. Tot ce auzise despre târgul de carne vie din marile orașe de sclavi Yunkai, Meereen și Astapor era cumplit și înfricoșător.

— Ce să caut eu la Golful Sclavilor?

— O oaste, răspunse Ser Jorah. Dacă îl placi atât de mult pe Vânjosul Belwas, poți cumpăra alți sute ca el în arenele de luptă de la Meereen..., dar la Astapor aș vrea eu să ajung. La Astapor poți cumpăra sclavi Nepătați.

— Din cei cu coifuri ascuțite de bronz? Dany văzuse străjeri Nepătați în Orașele Libere, postați la porțile magistraților, arhonților și dinaștilor. La ce-mi trebuie mie Nepătați? Nici măcar nu călăresc, iar cei mai mulți sunt grași.

— Cei Nepătați pe care poate că i-ai văzut la Pentos și Myr erau străjeri de casă. E o slujbă ușoară, iar eunucii au, oricum, tendința să se îngrășe. Mâncarea este singurul viciu care le este îngăduit. Să-i judeci pe Cei Nepătați după câțiva sclavi bătrâni de casă, Înălțimea Ta, e ca și cum ai judeca toți scutierii după Arstan Barbă-Albă. Știi povestea Celor Trei Sute din Qohor?

— Nu. Cuvertura îi alunecă de pe umăr și Dany și-o potrivea la loc.

— S-a întâmplat acum o sută de ani și mai bine, pe când Dothrakii au plecat pentru prima oară dinspre est, prădând și pârjolind orice oraș, mic sau mare, ce le ieșea în cale. *Khalul* pe care-l aveau în frunte purta numele de Temmo. *Khalasarul* lui nu era cât al lui Drogo, însă era destul de mare. Cinci mii, cel puțin. Jumătate dintre ei, războinici cu cosițe, cu clopoței sunători prinși în păr. Cei din Qohor știau că se apropie. Și-au întărit zidurile, și-au dublat gărzile și, în plus, au tocmit două companii libere, Stindardele Strălucitoare și Ceilalți Fii. Și, aproape în ultimul moment, au trimis un om la Astapor, să cumpere trei sute de Nepătați. Dar drumul înapoi la Qohor a fost un marș lung și, când s-au apropiat, au zărit fum și praf și au auzit larma îndepărtată a luptei.

Când Cei Nepătați au ajuns în apropiere de oraș, soarele apusese. Ciorile și lupii se ospătau la poalele zidurilor din ceea ce mai rămăsese din cavaleria grea a celor din Qohor. Stindardele Strălucitoare și Ceilalți Fii dăduseră bir cu fugiții, așa cum obișnuiesc să facă mercenarii când nu au șanse de izbândă. La lăsarea întinericului, Dothrakii se retrăseseră în taberele lor, să bea, să dănțuiască și să petreacă, dar nimeni nu se îndoia că se vor întoarce în zori, să zdrobească porțile orașului, să ia zidurile cu asalt, să prade și să siluiască după bunul plac.

Dar când s-a crăpat de ziuă și călăreții de sânge ai lui Temmo au pornit cu *khalassarul lor*, au găsit trei mii de Nepătați postați în fața porților, cu stindardul Caprei Negre fluturând deasupra capetelor. O oaste atât de neînsemnată era ușor de nimicit, dar știi cum sunt Dothrakii. Aveau în fața lor pedestrași, iar pedestrașii pot fi ușor doborâți de o oaste călare.

Dothrakii au atacat. Cei Nepătați și-au apropiat scuturile, au coborât sulițele și au stat neclintiți. Cu douăzeci de mii de oșteni care zbierau, cu clopoței în păr, în fața lor, au stat neclintiți.

De optsprezece ori au atacat Dothrakii și tot de atâtea ori s-au lovit de scuturile și sulițele acelea, ca niște valuri de un țarm stâncos. De trei ori și-a trimis Temmo arcașii înainte și săgețile lor au căzut ca ploaia asupra Celor Trei Mii, dar Cei Nepătați n-au făcut decât să-și ridice scuturile deasupra capetelor până când a trecut potopul. Până la sfârșit, doar șase sute au mai rămas..., dar mai mult de douăsprezece mii de Dothraki zăceau morți pe câmpul de bătălie, printre care Khal Temmo, cavalerii lui de sânge, al său *kos* și toții fiii pe care-i avea. În zorii celei de-a patra zile, noul *khal* și-a condus supraviețuitorii dincolo de porțile orașului, într-o măreață procesiune. Unul câte unul, fiecare bărbat și-a tăiat pleata și a aruncat-o la picioarele Celor Trei Mii. Din ziua aceea, straja orașului Qohor e formată doar din Nepătați, toți cu sulițe înalte, de care atârnă o șuviță de păr.

Asta vei găsi la Astapor, Înălțimea Ta. Acostează acolo și continuă drumul spre Pentos pe uscat. Va fi un drum mai lung, da..., însă când vei sta la masă cu Magister Illyrio, vei avea o mie de săbii în spate, nu doar patru.

Într-adevăr, e înțelept ce spune, gândi Dany, dar...

— Și cum o să cumpăr eu o mie de oșteni sclavi? N-am nimic de preț, în afară de coroana pe care mi-a dat-o Frăția Turmalinelor.

— Dragonii vor fi o minune la fel de mare în Astapor, ca în Qarth. S-ar putea ca sclavii să te copleșească, la rândul lor, cu daruri. De nu... aceste corăbii nu te poartă doar pe tine și cei patru călăreți de sânge ai tăi. Coți de mătase, baloți de blănuri de tigru, chihlimbare și jad, sculpturi, șofran, smirnă... Sclavii sunt ieftini, Înălțimea Ta, blănurile de tigru sunt scumpe.

— Sunt blănurile lui *Illyrio*, se împotrivi ea.

— Iar *Illyrio* este prietenul Casei Targaryen.

— Un motiv în plus să nu-i fur bunurile.

— La ce folos prietenii bogați, dacă nu-și pun avuția la dispoziția ta, regina mea? Dacă Magister *Illyrio* te va refuza, înseamnă că nu e decât un Xaro Xhoan Daxos cu patru bărbi. Iar dacă e sincer în devotamentul față de cauza ta, nu-ți va cere socoteală pentru trei corăbii cu mărfuri de negoț. Cum ar putea fi mai bine întrebuințate aceste blănuri decât ca să-ți cumpere un început de oaste?

E adevărat. Dany începea să se entuziasmeze.

— Un marș atât de lung nu va fi lipsit de pericole...

— Pericole există și pe mare. Corsarii și pirații străbat apele pe drumul dinspre

sud, iar la nord de Valyria, Marea Fumegândă e bântuită de demoni. Am putea fi zdrobiți sau scufundați de următoarea furtună, un kraken ne-ar putea trage la fund... sau am putea să ne pomenim din nou fără vânt și să murim de sete așteptând să se stârneasă. Un marș va avea alte primejdii, regina mea, dar nu mai mari.

— Dar dacă, totuși, căpitanul Groleo refuză să schimbe direcția? Și Arstan, Vânjosul Belwas, ei ce vor face?

Ser Jorah se ridică în picioare.

— Poate că e timpul să afli.

— Da, hotărî ea. Așa voi face. Dany dădu cuverturile la o parte și ridică din pat. Mă voi duce îndată la căpitan și am să-i poruncesc să se îndrepte către Astapor. Se aplecă deasupra cufărului său, deschise capacul și înhață primele veșminte care îi ieșiră în cale, o pereche de pantaloni largi de mătase. Dă-mi medalionul, îi porunci lui Jorah, trăgându-și pantalonii peste șolduri. Și vesta... începu ea, întorcându-se.

Ser Jorah o cuprinse în brațe.

— Oh, mai apucă ea să spună, în timp ce Jorah o strângea la piept, apăsându-i gura cu buzele. Mirosea a sudoare, a sare și a piele, iar țintele de fier ale jilecii sale săpară în sânii ei dezgoliți, când îi strivi trupul de trupul lui. O mână o ținea pe după umăr, iar cealaltă îi alunecă pe spate, către talie. Gura lui Dany se deschise, fără poruncă. *Barba lui mă înțeapă*, gândi ea, *dar gura îi e dulce*. Dothrakii nu purtau barbă, doar mustați lungi și, până atunci, doar Khal Drogo o mai sărutase. *N-ar trebui să facă asta, sunt regina, nu femeia lui*.

Fu un sărut lung, deși Dany nu ar fi putut spune cât de lung. Când se sfârși, Ser Jorah o eliberă, iar ea făcu iute un pas înapoi.

— N-ar fi... n-ar fi trebuit să...

— N-ar fi trebuit să aștept atât, completă el. Ar fi trebuit să te sărut la Qarth, la Vaes Tolloru. Ar fi trebuit să te sărut în pustiul roșu, în fiecare noapte și în fiecare zi. Ai fost făcută să fii sărutată, des și bine. Nu-și dezlipea privirea de sâinii ei.

Dany își acoperi pieptul cu mâinile, înainte ca sfârcurile s-o trădeze.

— Eu... nu se cuvine. Sunt regina ta.

— Regina mea, spuse el, și cea mai curajoasă, dulce și frumoasă dintre femei. Daenerys...

— *Înălțimea Ta!*

— Înălțimea Ta, se învoi el, *dragonul are trei capete*, îți amintești? Te-ai întrebat ce înseamnă asta, de când ai auzit-o de la vrăjitorii din Castelul de Pulbere? Ei, bine, iată semnificația: Balerion, Meraxes și Vhgar, călăriți de Aegon, Rhaerys și Visenya. Dragonul cu trei capete al Casei Targaryen – trei dragoni și *trei călăreți*.

— Da, răspunse Dany, dar frații mei sunt morți.

— Rhaenys și Visenya au fost soțiile lui Aegon și deopotrivă surorile lui. Tu

nu ai frați, dar poți să-ți iei soți. Și îți spun adevărul, Daenerys, nu există alt om pe lume care ți-ar fi vreodată la fel de credincios ca mine.

BRAN

Creasta se povârnea abruptă, o cută alungită de pietre și pământ, de forma unei gheare. De versanții de jos se agățau pomi, pini, frasini și păducei, dar mai sus pământul era sterp, iar linia despuiată a crestei se profila pe cerul înnourat.

Simțea chemarea înălțimilor. Începu să urce, săltând ușor la început, apoi mai repede, mai sus, mâncând pământul, cu picioarele-i puternice. În goana lui, păsările țâșneau dintre crengile copacilor, scoțându-și ghearele și fâlfâindu-și aripile către văzduh. Auzea suspinul vântului sus, printre frunze, veverițele ciorovăindu-se, chiar și sunetul unui con de pin căzând pe covorul pădurii. Miresmele îl împresurau ca un cântec, un cântec care umplea minunata lume verde.

Pietrele îi zburau de sub labe, în timp ce cucerea ultimii metri până în vârf. Soarele atârna deasupra pinilor înalți, imens și roșu, iar dedesubt, copacii și dealurile se întindeau la nesfârșit, până acolo unde ochiul și mirosul lui puteau străbate. În depărtări, un zmeu se învârtea în cercuri, întunecat pe cerul rozaliu.

Prinț. Sunetul-de-om îi veni în cap pe neașteptate, dar simțea adevărul din el. *Prinț al lumii verzi, prinț al pădurii lupilor.* Era puternic, ager și feroce și tot ce mișca în minunata lume verde îi știa de frică.

Depart, mai jos, la poalele pădurii, ceva se mișcă printre copaci. O scânteie de gri, doar o străfulgerare și dispăru, dar fu îndeajuns ca el să-și ciulească urechile. Acolo, jos, lângă un pâraiaș verde și iute, o altă siluetă se furișă, alergând. *Lupi*, știu el. Verii săi mai mici, hăituind vreo pradă. Acum prințul vedea mai mulți, umbre cu labe sprintene, cenușii. *O haită.*

Avusese și el o haită cândva. Cinci la număr fuseseră, și un al șaselea, care stătea deoparte. Undeva, în adâncul lui, se aflau sunetele cu care oamenii îi numiseră pentru a-i deosebi unul de altul, dar nu după sunetele oamenilor îi cunoștea el. Își amintea mirosurile lor, ale fraților și surorilor lui. Aveau cu toții același miros, miros de *haită*, dar, în același timp, fiecare era diferit.

Prințul simțea că fratele lui cel furios, cu ochii verzi, scânteietori, era prin preajmă, deși era multă vreme de când nu-l văzuse. Se îndepărta cu fiecare apus de soare, și acest frate fusese ultimul. Ceilalți erau risipiți, ca frunzele răvășite de vântul sălbatic.

Totuși, uneori îi putea simți, ca și cum încă s-ar fi aflat cu el, numai că erau ascunși privirii de un bolovan sau de un pâlc de copaci. Nu le simțea mirosul, nici nu-i auzea, însă îi simțea în spate... pe toți, în afară de sora pe care o pierduseră. Coadă i se pleoști când își aminti de ea. *Patru acum, nu cinci. Patru, și încă unul, cel alb, fără de glas.*

Pădurile acestea erau ale lor, versanții înzăpeziți și munții stâncoși, falnicii pini verzi și stejarii cu frunze aurii, pâraiele năvalnice și lacurile albastre, tivite cu degete albe de gheață. Dar sora lui părăsise lumea sălbăticiiei, pentru a păși în castelele de piatră ale oamenilor, unde alți vânători erau stăpâni, și odată intrat acolo, era greu să găsești calea înapoi. Prințul lup nu uitase.

Vântul se stârni pe neașteptate.

Căprioară și teamă și sânge. Mirosul prăzii îi deșteptă foamea. Prințul adulmecă iarăși aerul, întorcându-se și apoi o luă la goană, săltând de-a lungul crestei, cu fălcile pe jumătate deschise. În capătul celălalt, creasta era mai abruptă decât pe unde urcase, dar el zburda nestingherit peste pietre, peste rădăcini și frunze moarte, coborând printre copaci, în salturi lungi, mâncând pământul. Mirosul îi dădea ghes, zorindu-l.

Când ajunsese lângă ea, căprioara era la pământ, pe moarte, înconjurată de opt dintre verii săi mai mici. Căpeteniile haitei începuseră deja să mănânce, masculul mai întâi, pe urmă femela lui, sfâșiind pe rând carnea de pe pânțele roșu al prăzii. Ceilalți așteptau răbdători, toți în afară de coada haitei, care veghea, plimbându-se în cerc, la câțiva pași de ceilalți, cu propria coadă coborâtă. El avea să mănânce ultimul, ce rămânea de la frații lui.

Prințul venea împotriva vântului, astfel că nu-l simțiră, până când sări pe un buștean căzut, la șase pași de locul unde mâncau. Coada haitei îl văzu prima, scoase un scheunat jalnic și se retrase furișându-se. Frații lui de haită se întoarseră la auzul sunetului și-și dezveliră colții, mârâind toți, în afară de căpetenia haitei și de femela lui.

Lupul străvechi le răspunse cu un mârâit prelung, arătându-și, la randu-i, colții. Era mai voinic decât verii săi, de două ori cât coada sfrijită a haitei, și cu o jumătate de stat mai mare decât cele două căpetenii. Sări în mijlocul lor și trei dintre ei se îndepărtară, topindu-se în pădure. Un altul se apropie, clănțănind din dinți. Întâmpină atacul cu capul înainte, prinse laba lupului între fălci și îl azvârli cât colo, schelălăind și șchiopătând.

Și apoi mai rămase doar căpetenia lupilor de înfruntat, masculul mare, cenușiu, cu botul plin de sângele proaspăt de pe pânțele moale al prăzii. Avea și pete albe pe bot, semn că era un lup bătrân, iar când deschise gura, printre dinți i se prelinsese saliva roșie.

N-are teamă, gândi prințul, întocmai ca și mine. Avea să fie o luptă pe cinste. Se năpustiră unul asupra celuilalt.

Îndelung se luptară, rostogolindu-se încătușați peste rădăcini, pietre și frunze moarte și peste măruntaiele împrăstiate ale prăzii, sfâșiindu-se cu colții și ghearele, despărțindu-se, dându-și ocol și țășnind unul spre altul, pentru a se lupta din nou. Prințul era mai mare și de departe mai puternic, dar vârul lui avea o haită în spate. Femela se învârtea în jurul lor, pândindu-i de aproape, pufnind și mârâind, gata să intervină dacă tovarășul ei ar ceda, însângerat. Din când în când,

ceilalți lupi se repezeau și ei să-l înhațe pe prinț de un picior sau de o ureche, când era întors în cealaltă parte. Unul îl supără atât de tare, încât prințul se răsuci, negru de furie, și sfâșie beregata atacatorului. După asta, ceilalți se ținură la distanță.

Și pe când ultimele raze roșii de lumină se strecurau printre crengile verzi și aurii, bătrânul lup se culcă istovit la pământ și se rostogoli, arătându-și gâtletul și burta. Se preda.

Prințul îl adulmecă și îi linse sângele de pe blană și de pe carnea sfâșiată. Când bătrânul lup scânci încet, lupul străvechi se îndepărtă. Era foarte flămând acum, și prada era a lui.

— Hodor!

Sunetul neașteptat îl făcu să se oprească, mârâind. Lupii îl priviră cu ochi verzi și galbeni, strălucind de ultimele raze de lumină ale zilei. Nici unul nu auzise. Era un vânt bizar, care suflase doar în urechile lui. Își îngropa fălcile în burta căprioarei și sfâșie o bucată mare de carne.

— Hodor, Hodor.

Nu, gândi el. Nu, nu vreau. Era gândul unui băiat, nu al unui lup străvechi. Pădurile se întunecară de jur împrejur, până când mai rămaseră doar umbrele copacilor și ochii strălucitori ai verilor săi. Iar *prin* ochii aceștia, și dincolo de ei, zări fața zâmbitoare a unui om voinic și beciul de piatră cu zidurile pătate cu silitră. Gustul cald, vârtos, al sângelui, îi dispăru de pe limbă. *Nu, nu, nu, vreau să mănânc. Vrea. Vreau...*

— Hodor, hodor, hodor, hodor, hodor, incantă Hodor, scuturându-l ușurel de umeri, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Hodor încerca să fie blând, întotdeauna încercase, dar era înalt de doi metri și mai puternic decât își dădea seama și dinții lui Bran începură să clănțâne sub mâinile sale uriașe.

— *NU!* țipă el plin de furie. Hodor, lasă-mă. Sunt aici, sunt *aici*.

Hodor se opri, cu un aer stânjenit.

— Hodor?

Pădurile și lupii dispăruseră. Bran revenise jos, în beciul umed al unui străvechi turn de veghe, abandonat, pesemne, cu mii de ani în urmă. Nu prea se mai putea numi turn acum. Până și pietrele căzute la pământ erau năpădite de mușchi și iederă, de nu le puteai zări până ce nu te aflai chiar deasupra lor. Turnul Prăbușit, așa îl numise Bran; dar cea care găsisese drumul către beci fusese Meera.

— Ai fost prea mult timp plecat. Jojen Reed avea treisprezece ani, doar cu patru mai mulți decât Bran. Jojen nu era nici mult mai înalt, doar cu cinci centimetri, poate șase, dar avea un fel solemn de a vorbi care-l făcea să pară mai în vârstă și mai înțelept decât era de fapt. La Winterfell, Bătrâna Nan îl poreclise „micul bunic”.

Bran se încruntă la el.

— Voiam să mănânc.

— Meera se va întoarce în curând cu cina.

— Mi s-a urât de broaște. Meera era de la Gât, unde se mâncau broaște, așa că Bran bănuia că nu o putea chiar *învinui* că prindea atât de multe, dar... Voiam să mănânc căprioara. Pentru o clipă, își aminti gustul, sângele și carnea crudă, consistentă, și simți cum îi lasă gura apă. *Am câștigat lupta pentru ea. Am câștigat.*

— Ai marcat copacii?

Bran se îmbujora. Jojen îi spunea întotdeauna să facă anumite lucruri când își deschidea al treilea ochi și intra în pielea Verii. Să zgârie scoarța unui copac, să prindă un iepure și să-l aducă în gură, nemâncat, să împingă niște pietre într-un sir. *Lucruri stupide.*

— Am uitat.

Era adevărat. *Avea de gând* să facă lucrurile pe care i le cerea Jojen, dar, odată devenit lup, ele nu mai păreau niciodată importante. Erau întotdeauna lucruri de văzut și lucruri de mirosit, o întreagă lume verde de cutreierat. Și putea alerga! Nu era nimic mai plăcut decât să alergi, în afară de goana după pradă.

— Am fost prinț, Jojen, îi spuse băiatului mai mare. Am fost prințul pădurilor.

— *Ești* prinț, îi aminti Jojen cu blândețe. Ți amintești, nu-i așa? Lui Bran îi veni pur și simplu să-l pocnească.

— Vreau să rostești cuvintele. Spune-mi cine ești.

— Bran, zise el ursuz. *Bran cel Zdrobit.* Brandon Stark. *Băiatul Schilod.* Prințul de Winterfell. Un Winterfell pârjolit și prăbușit, cu oamenii risipiți sau uciși. Grădinile de sticlă erau sfărâmate și apa fierbinte țâșnea din zidurile crăpate, fumegând sub soare. *Cum poți fi prințul unui tărâm pe care poate nu-l vei revedea niciodată?*

— Și cine este Vara? îl îndemnă Jojen.

— Lupul meu străvechi. Zâmbi. Prințul pădurii.

— Bran băiatul și Vara lupul. Sunteți doi, așadar?

— Doi, suspină el, și unul. Îl ura pe Jojen când devenea atât de netot. *La Winterfell voia să-mi visez visul de lup, iar acum, când știu cum s-o fac, mă cheamă mereu înapoi.*

— Nu uita asta, Bran. Nu uita de tine însuși, altfel lupul te va mistui. Când vă uniți, nu e suficient să alergi, să vânez și să urlu în pielea lupului.

Pentru mine, este, gândi Bran. Se simțea mai bine în pielea lupului decât într-a lui. *La ce bun să-ți poți schimba pielea dacă nu poți s-o porți pe cea care-ți place?*

— N-ai să uiți? Și, data viitoare, marchează copacii. Orice copac, nu contează, atât timp cât o faci.

— O voi face. O să-mi aduc aminte. Aș putea să mă întorc și s-o fac acum, dacă vrei. Nu voi uita de data asta. *Dar îmi voi mânca mai întâi căprioara și mă voi mai lupta nițel cu lupii ăia.*

Jojen își scutură capul.

— Nu. Mai bine stai și mănâncă. Cu gura ta. Un om-lup nu poate să trăiască din ceea ce mănâncă animalul lui.

De unde știi tu? gândi Bran cu ranchiună. *N-ai fost niciodată om-lup, nu știi cum e.*

Hodor se ridică dintr-odată în picioare, aproape lovindu-și capul de tavanul boltit.

— HODOR! urlă el, repezindu-se la ușă. Meera o deschise chiar înainte ca el să ajungă lângă ea și pași în adăpostul lor. Hodor hodor! spuse imensul grăjdar, zâmbind larg.

Meera Reed avea șaisprezece ani, femeie în toată firea, dar nu era mai înaltă decât fratele ei. Toți oamenii mlaștinilor erau scunzi, îi spusese ea odată lui Bran, când o întrebase de ce nu e mai înaltă. Cu părul castaniu și ochii verzi, plată ca un băiat, umbla cu o grație mlădioasă pe care Bran nu putea decât s-o privească și s-o invidieze. Meera purta un pumnal lung și ascuțit, dar cel mai mult îi plăcea să se bată cu un trident ascuțit de prins broaște într-o mână și un năvod în alta.

— Cui îi e foame? întrebă ea, ridicându-și captura: doi păstrăvi mici, argintii, și șase broaște verzi și grase.

— Mie, răspunse Bran. *Dar nu de broaște.* La Winterfell, înainte să se întâmple toate nenorocirile, Walderii obișnuiau să spună că, dacă mănânci broaște, ți se înverzesc dinții și îți crește mușchi sub braț. Se întreba dacă Walderii erau morți. Nu le văzuse trupurile la Winterfell..., însă fuseseră cadavre o mulțime, iar în interiorul clădirilor nu căutaseră.

— Atunci, n-avem decât să te hrănim. Bran, mă ajuți să curăț captura?

Bran încuviință. Era greu să fii îmbufnat cu Meera. Era mult mai veselă decât fratele ei și parcă știa întotdeauna cum să-l facă să zâmbească. Niciodată n-o speria sau n-o supăra nimic. *Ei, bine, în afară de Jojen, uneori...* Jojen Reed putea să sperie aproape pe oricine. Se îmbrăca în verde din cap până-n picioare, avea ochii întunecoși ca mușchiul de pe pietre și avea vise verzi. Ceea ce visa Jojen se adevăra. *Doar că m-a visat mort și nu sunt.* Totuși, într-un fel, era.

Jojen îl trimise pe Hodor afară după lemne și aprinse un foculeț, în timp ce Bran și Meera spălau peștele și broaștele. Folosiră coiful Meerei pe post de oală, tăind carnea în cubulețe și aruncând înăuntru niște apă și niște ceapă sălbatică. Hodor învățase să facă tocană de broaște. Nu se compara cu căprioara, dar nu era nici rea, hotărî Bran în timp ce mânca.

— Mulțumesc, Meera, spuse el. Doamna mea!

— Cu multă plăcere, Înălțimea Ta.

— Măine, anunță Jojen, ar fi bine să plecăm.

Bran o văzu pe Meera crispându-se.

— Ai avut un vis verde?

— Nu, recunoscu el.

— Atunci de ce să plecăm? întrebă sora lui. Turnul Prăbușit e un loc bun pentru noi. Fără sate prin preajmă, pădurile sunt pline de vânat, în lacuri și pâraie sunt pești și broaște... și cine să ne găsească vreodată aici?

— Nu e locul unde ar trebui să fim.

— Totuși, e sigur.

— *Pare* sigur, știu, răspunse Jojen, dar pentru cât timp? La Winterfell a avut loc o bătălie, am văzut morții. Bătăliile înseamnă războaie. Dacă vreo armată ne-ar lua pe nepregătite...

— S-ar putea să fie oastea lui Robb, spuse Bran. Robb se va întoarce din sud în curând, știu că așa va fi. Se va întoarce cu toate flamurile și îi va alunga pe oamenii de fier.

— Maesterul tău n-a zis nimic de Robb, când zăcea pe moarte, îi reaminti Jojen. *Oameni de fier pe Țărmlul Stâncos*, a zis el, și *la est, Bolton Bastardul*. Moat Cailin și Deepwood Motte prăbușite, moștenitorul Casei Cerwyn mort, și castelanul de la Castelul lui Torrhen. *Război pretutindeni, așa a spus, fiecare împotriva vecinului său*.

— Iar o luăm de la început, zise Meera. Tu vrei să mergem la Zid și la cioara ta cu trei ochi. Foarte bine, numai că Zidul e departe și Bran nu are alte picioare în afară de ale lui Hodor. Dacă am avea cai...

— Dacă am fi vulturi am putea zbura, i-o tăie Jojen, dar aripi nu avem, așa cum nu avem nici cai.

— Cai putem găsi, zise Meera. Chiar și în adâncul pădurii lupilor, există pădurari, țărani, vânători. Unii dintre ei trebuie să aibă cai.

— Și dacă au, ce facem, îi furăm? Ce suntem noi, hoți? Atâta ne mai trebuie, să ne mai și urmărească cineva!

— Am putea să-i cumpărăm, preciza ea. Să-i târguim.

— Uită-te la noi, Meera. Un băiat infirm cu un lup străvechi, un uriaș nătâng și doi mlăștinari la o mie de leghe de Gât. *Vom fi recunoscuți*. Și va merge vorba. Atât timp cât Bran rămâne mort, e în siguranță. Viu, devine pradă pentru cei care-l vor mort pe veci și de-a binelea. Jojen se duse la foc și începu să ațâțe jarul cu un băț. Undeva, la nord, cioara cu trei ochi ne așteaptă. Bran are nevoie de un dascăl mai bun decât mine.

— Cum, Jojen? întrebă sora lui. Cum?

— Pe jos, răspunse el. Pas cu pas.

— Drumul de la Apa Cenușie la Winterfell ne-a luat o veșnicie și pe atunci eram călare. Tu vrei să străbaterăm un drum și mai lung pe jos, fără măcar să știm unde se sfârșește. Dincolo de Zid, spui tu. Eu n-am fost acolo, și nici tu, dar știu că Dincolo de Zid e un ținut mare, Jojen. Există mai multe ciori cu trei ochi sau numai una? Cum o găsim?

— Probabil ne va găsi ea pe noi.

Înainte ca Meera să găsească o replică, auziră sunetul: urletul îndepărtat al

unui lup, străbătând prin noapte.

— Vara? întrebă Jojen, ciulind urechea.

— Nu. Bran cunoștea glasul lupului său.

— Ești sigur? întrebă micul bunic.

— Sigur. Vara hoinărise departe în ziua aceea și n-avea să se întoarcă până în zori. *O fi având Jojen vise verzi, dar nu poate deosebi un lup obișnuit de un lup străvechi.* Bran se întreba de ce îi dădeau cu toții atât de mult ascultare lui Jojen. Nu era prinț, așa cum era el, nu era mare și puternic, ca Hodor, și nici nu era un vânător atât de iscusit ca Meera, și totuși, Jojen era întotdeauna cel care le spunea ce să facă. Ar trebui să furăm cai, așa cum vrea Meera, zise Bran, și să pornim călare spre Umbers, până la Ultima Vatră. Chibzui o clipă. Sau am putea să furăm o barcă și să o luăm în josul Pumnalului Alb, până la Portul Alb. Acolo stăpânește Lordul Manderly, grăsanul. A fost prietenos la sărbătoarea recoltei. Voia să construiască corăbii. Poate că a și construit câteva și am putea să mergem pe apă până la Riverrun și să-l aducem pe Robb acasă, cu toată oștirea lui. Atunci n-ar mai conta cine ar ști că sunt în viață. Robb n-ar lăsa pe nimeni să ne facă vreun rău.

— Hodor, izbucni Hodor. Hodor, hodor.

Era singurul căruia îi plăcea planul lui Bran. Meera nu făcu decât să-i zâmbească, iar Jojen se încruntă. Nu-i făceau niciodată pe voie, deși Bran era un Stark și, mai mult, un prinț, iar cei din clanul Reed, de la Gât, erau purtătorii de flamuri ai Casei Stark.

— Hooooodor, zise Hodor, legănându-se. Hoooooooo-dor, hoooooodor, hoDOR, hoDOR, hoDOR. Îi plăcea să facă asta uneori, să-și spună pur și simplu numele în mai multe feluri, la nesfârșit. Alteori, stătea atât de liniștit încât uitai de prezența lui. Nu puteai ști niciodată la ce să te aștepți de la Hodor. HODOR, HODOR, HODOR! strigă el.

No să se oprească, își dădu seama Bran.

— Hodor, ce ar fi să te duci tu afară și să exersezi cu sabia?

Grăjdarul uitase de sabia lui, dar acum își amintea.

— Hodor! izbucni el, plecând să-și caute sabia. Luaseră trei săbii din criptele de la Winterfell, acolo unde Bran și fratele său, Rickon, se ascunseseră de oamenii de fier ai lui Theon Greyjoy. Bran revendicase sabia unchiului său Brandon, Meera pe cea găsită pe genunchii bunicului său, Lordul Rickard. Sabia lui Hodor era mult mai veche, o bucată imensă de fier, roasă de secolele cât zăcuse nefolosită, și pătată din belșug de rugină. Hodor era în stare s-o învârtă câte patru ore, fără oprire. Lângă pietrele prăbușite se afla un copac putrezit pe care îl tăiasse în bucăți, pe jumătate.

Chiar și după ce ieși, îl mai auziră, prin ziduri, răcnind HODOR, în timp ce lovea copacul, în dreapta și-n stânga. Din fericire, pădurea lupilor era imensă și nu era de așteptat să fie cineva prin preajmă, ca să-l audă.

— Jojen, ce-ai vrut să spui despre dascăl? Întrebă Bran. *Tu ești dascălul meu. Știu că n-am însemnat copacii, dar data viitoare am s-o fac. Cel de-al treilea ochi îmi e deschis, așa cum ai vrut...*

— Atât de larg deschis încât mă tem c-o să te prăbușești prin el și o să trăiești toată viața ca lup al pădurii.

— N-am să fac asta, îți promit.

— Băiatul promite. Dar lupul își va aminti? Alergi cu Vară, vânezi cu el, ucizi cu el..., dar te supui voinței lui mai mult decât se supune el voinței tale.

— Pur și simplu, uit, se plânse Bran. Am doar nouă ani. Mă voi descurca mai bine când voi fi mai mare. Nici măcar Florian Bufonul sau Prințul Aemon Cavalerul Dragon n-au fost mari cavaleri când aveau *nouă ani*.

— E adevărat, zise Jojen, și ar fi un lucru înțelept de spus, dacă zilele ar crește... dar nu e așa. Ești un copil al verii, știu. Spune-mi sloganul Casei Stark.

— *Vine iarna*. Numai rostind cuvintele, lui Bran i se făcu frig.

Jojen clătină solemn din cap.

— Am visat un lup înaripat, legat de pământ cu lanțuri de piatră și am venit la Winterfell să-l eliberez. Acum ți-ai lepădat lanțurile, dar nu zbori.

— Atunci, învață-mă. Bran se temea și acum de cioara cu trei ochi care îi bântuia uneori visele, ciugulindu-i la nesfârșit pielea dintre ochi și spunându-i să zboare. Tu ai viziunea verde.

— Nu, răspunse Jojen, sunt doar un băiat care visează. Cei care aveau viziunea verde erau mai mult decât atât. Erau și oameni-lup, ca tine, și cel mai mare dintre ei putea intra în pielea oricărei făpturi care zboară, înoată sau se târăște și putea să se uite prin ochii copacilor inimii și să vadă adevărul din spatele lunii.

— Zeii dau multe daruri, Bran, continuă Jojen. Sora mea vânează. Are darul de a alerga repede și de a sta atât de nemișcată încât parcă dispare. Are urechi ascuțite, ochi ageri și o mână sigură, cu năvodul și sulița. Poate să respire noroi și să zboare printre copaci. Eu n-aș putea face asta, nu mai mult decât tine. Mie zeii mi-au dat vise verzi, iar ție... tu ai putea să mă depășești, Bran. Tu ești lupul înaripat și nu se știe cât de sus și de departe ai putea să zbori... dacă ai avea pe cineva care să te învețe. Cum te pot ajuta eu să stăpânești un dar pe care nu-l înțeleg? Noi ne amintim de Primii Oameni de la Gât și de copiii pădurii care le erau prieteni... dar atât de multe au rămas uitate și atât de multe n-am știut niciodată.

Meera îl luă pe Bran de mână.

— Dacă rămânem aici, fără să deranjăm pe nimeni, vei fi în siguranță până când se termină războiul. Dar nu vei învăța decât ce-ți poate spune fratele meu, și i-ai auzit părerea. Dacă plecăm de aici și ne căutăm adăpost la Ultima Vatră sau dincolo de Zid, riscăm să fim luați ostatici. Ești doar un copil, știu, dar mai ești și prințul nostru, fiul stăpânului nostru și adevăratul moștenitor al regelui nostru. Ți-am jurat credință, pe bronz și fier, pământ și apă, pe gheață și foc. Riscul e al

tău, Bran, la fel și darul. Cred că și alegerea ar trebui să-ți aparțină. Suntem la dispoziția ta. Meera zâmbi. Cel puțin în privința asta.

— Vrei să spui, întrebă Bran, că veți face așa cum spun? Cu adevărat?

— Cu adevărat, prințul meu, răspunse fata, așa că gândește-te bine.

Bran încercă să cumpănească, așa cum ar fi făcut tatăl său. Unchii Mareluijon, Hother Whoresbane și Mors Crowfood, erau oameni feroce, dar bănuia că erau loiali. Iar Casa Karstark, la fel. Karhold era un castel puternic, așa spune mereu tatăl său. *Vom fi în siguranță la clanurile Umber și Karstark.*

Sau ar putea merge spre sud, la Lordul Manderly, grăsanul. La Winterfell fusese foarte vesel și nu păruse niciodată să-l privească pe Bran cu atâta milă, asemenea celorlalți lorzi. Castelul Cerwyn era mai aproape decât Portul Alb, dar Maester Luwin spusese că Cley Cerwyn era mort. *Poate că și cei din clanurile Umber, Karstark și Manderly sunt cu toții morți*, își dădu el seama. Așa cum ar fi și el, dacă l-ar fi prins oamenii de fier sau Bolton Bastardul.

Dacă ar rămâne aici, ascunși în spatele Turnului Prăbușit, nimeni nu i-ar găsi. Ar rămâne în viață. *Și schilod.*

Bran își dădu seama că plângea. *Copilaș prost*, își zise în gând. Indiferent unde s-ar duce, la Karhold, la Portul Alb sau la Straja Apei Cenușii, când ar ajunge acolo ar fi tot un infirm. Își strânse mâinile în pumn.

— Vreau să zbor, le spuse. Vă rog, duceți-mă la cioară.

DAVOS

Când urcă pe punte, promontoriul alungit al insulei Driftmark se micșora în spatele lor, în timp ce, în față, Piatra Dragonului se înălța din mare. O dără alburie de fum se ridica din vârful muntelui, indicând locul unde se afla insula. *Muntele Dragonului e agitat în dimineața aceasta*, gândi Davos, *dacă nu cumva Melisandre arde iar pe cineva.*

Se gândise mult la Melisandre, pe când *Dansul Shayalei* își croia drum prin Golful Apei Negre și prin Trecătoare, înfruntând vânturile potrivnice, îndărătnice. Focul imens care ardea în vârful turnului de veghe de la capătul Ciocului lui Massey îi amintea de rubinul pe care îl purta Melisandre la gât, iar când lumea se înroșea în zori sau la asfințit, norii călători căpătau culoarea foșnitoarelor ei rochii de mătase și satin.

Avea să-l aștepte și ea la Piatra Dragonului, în toată splendoarea și puterea, cu zeei ei, umbrele ei și cu regele lui. Preoteasa roșie păruse a-i fi loială lui Stannis întotdeauna, până acum. *L-a dresat, așa cum dresează un om un cal. L-ar duce, încălecat, spre putere, de-ar putea, și pentru asta mi-a dat focului fiii. Am să-i smulg inima bătând din piept și am s-o privesc cum arde.* Atinse mânerul frumosului pumnal lung din Lys, pe care i-l dăruise căpitanul.

Căpitanul fusese foarte bun cu el. Se numea Khorane Sathmantes, un lysean, ca Salladhor Saan, a cărui corabie era aceasta. Avea ochii de un albastru-deschis pe care îi vedeai adesea în Lys, încastrați într-o față osoasă, tăbăcită, dar petrecuse mulți ani ocupându-se cu negoțul în Cele Șapte Regate. Când aflase că bărbatul pe care îl culesese de pe mare era vestitul Cavaler Ceapă, i-a cedat propria-i cabină și propriile haine și o pereche de cizme noi, care aproape că i se potriveau. A insistat să-și împartă și proviziile cu Davos, dar asta sfârșise prost. Stomacul lui nu putea tolera melcii, mreana și alte mâncăruri grele pe care Căpitanul Khorane le savura într-atât și, după prima lor masă împreună, Davos și-a petrecut tot restul zilele bălăbănindu-și când capul, când picioarele, peste parapet.

Piatra Dragonului se profila tot mai impunătoare cu fiecare bătaie a vâslelor. Davos putea desluși acum conturul muntelui și, lângă el, imensa citadelă neagră, cu garguiile și turnurile ei în formă de dragon. Figura de bronz de la prora *Dansului Shayalei* tăia apa, stârnind valuri înaripate de sare. Davos se sprijini de parapet, recunoscător pentru reazemul pe care-l găsea. Calvarul prin care trecuse îi slăbise puterile.

Dacă stătea prea mult timp ridicat, picioarele îi tremurau și uneori cădea pradă unor accese incontrolabile de tuse, scuipând bucăți mari de flegmă cu sânge. *Nu-i nimic*, își spunea. *Cu siguranță zei nu m-au adus teafăr prin foc și prin apă doar ca să mă ucidă cu o hemoragie.*

Ascultând bubuitul tobei căpitanului de galeră, zbârnăitul veleii, lipăitul și scârțâitul ritmic al vâslelor, își aduse aminte de vremurile de odinioară, când aceleași sunete îi stârniseră teamă în suflet, în multe dimineți înnegurate. Vesteau apropierea gărzii marine a bătrânului Ser Tristimun, iar garda marină însemna moarte pentru contrabandiști, în vremea când pe Tronul de Fier ședea Aerys Targaryen.

Dar asta se întâmpla într-o altă viață, gândi el. Asta se întâmpla înainte de corabia-ceapă, înainte de Capătul Furtunii, înainte ca Stannis să-mi scurteze degetele. Asta era înainte de război, înainte de cometa roșie, înainte ca eu să devin Seaworth sau cavaler. Eram alt om în vremea aceea, înainte ca Lordul Stannis să mă ridice.

Căpitanul Khorane îi povestise despre sfârșitul speranțelor lui Stannis, în noaptea în care râul a ars, cuprins de flăcări. Lannisterii îl luaseră prin învăluire și nestatorniciei săi purtători de flămuri îl abandonaseră cu sutele la ceas de cumpănă.

— Umbra Regelui Renly a fost văzută și ea, spusese căpitanul, spintecând în stânga și dreapta, în fruntea oștirii lordului leu. Se spune că armura lui verde a căpătat o strălucire fantomatică în lumina focului sălbatic, iar coarneaule îi sclipeau de flăcări aurii.

Umbra lui Renly. Davos se întreba dacă fiii săi se vor întoarce și ei, sub forma unor umbre. Văzuse prea multe lucruri stranii pe mare ca să spună că fantomele nu existau.

— Nu i-a rămas nici unul credincios? întrebare.

— Doar câțiva, a răspuns căpitanul. Rudele reginei, îndeosebi. Am luat cu noi mulți dintre cei ce purtau ca însemne vulpea și florile, dar mult mai mulți au rămas pe țărniș, cu tot soiul de blazoane. Lordul Florent este acum Mâna Regelui la Piatra Dragonului.

Muntele era tot mai înalt, încununat de un fum alburiu, cât vedeai cu ochii. Vela vâjâia, toba bătea, vâslele se mișcau mai domol și, în scurt timp, gura portului se deschise în fața lor. *Atât de gol*, gândi Davos, amintindu-și cum fusese mai demult, cu corăbiile îngrămădindu-se la fiece chei și legănându-se, ancorate dincolo de dig. Vedea corabia-stindard a lui Salladhor Saan, *Valyriana*, amarată la chei, acolo unde cândva acostaseră *Furia* și surorile ei. De ambele părți, corăbiile aveau și ele carenele vârgate ale lysenilor. În zadar căuta vreun semn, nu era nici urmă de *Lady Marya* ori de *Spectru*.

Coborâră vela în timp ce intrau în port, înaintând doar cu vâslele. Căpitanul se apropie de Davos în timp ce acostau.

— Prințul meu va dori să te vadă îndată.

Un acces de tuse puse stăpânire pe Davos, când încercă să răspundă. Se sprijini de parapet și scuipă peste bord.

— Regele, horcăi el, trebuie să merg la rege. *Căci acolo unde se află regele, o voi găsi pe Melisandre*.

— Nimeni nu se duce la rege, răspunse Khorane Sathmantes cu fermitate. Salladhor Saan îți va spune. El primul.

Davos era prea slăbit ca să-l înfrunte. Nu putu decât să încuviințeze.

Salladhor Saan nu era la bordul *Valyrianei* lui. Îl găsiră la un alt debarcader, la jumătate de kilometru distanță, jos, în cala burduhănoasei corăbii de negoț Pentoshi pe nume *Recolta îmbelșugată*, făcând inventarul caricului împreună cu doi eunuci. Unul ținea un felinar, celălalt o tăbliță de ceară și un condei.

— Treizeci și șapte, treizeci și opt, treizeci și nouă, număra bătrânul tâlhar, în timp ce Davos și căpitanul coborau prin bocaport. Astăzi purta o tunică rubinie și cizme din piele înălbită, ornamentate cu arabescuri de argint. Desfăcând capacul unui vas, mirosi, zâmbi batjocoritor și spuse: Măcinat mare și de calitatea a doua, așa decretează nasul meu. Foaia de expediție zice patruzeci și trei de borcane. Unde au ajuns celelalte, mă întreb. Acești Pentoshi chiar cred că eu nu știu să număr? Când îl zări pe Davos, se opri dintr-odată. Oare mă ustură ochii de la piper sau din cauza lacrimilor? Cel ce stă în fața mea este cavalerul cepelor? Nu, cum se poate una ca asta, bunul meu prieten Davos a murit pe râul în flăcări, o știu cu toții. De ce a venit să mă bântuie?

— Nu sunt stafie, Salla.

— Dar ce altceva? Cavalerul cepei pe care l-am cunoscut eu n-a fost niciodată atât de slab, nici atât de palid ca tine. Salladhor Saan își croi drum printre vasele cu mirodenii și baloții de pânzeturi care umpleau cala corăbiei de negoț, îl

cuprinse pe Davos într-o îmbrățișare înflăcărată, pe urmă îl sărută pe fiecare obraz și a treia oară pe frunte. Încă ești cald, ser, și îți simt inima bubuind. Poate fi adevărat? Marea care te-a înghițit te-a scuipat înapoi afară?

Davos își reaminti de Chip Peticit, bufonul nătâng al Prințesei Shireen. Și el dispăruse în mare și, când ieșise la suprafață, era nebun. *Oare sunt și eu nebun?* Tuși într-o mână înmănușată și spuse:

— Am înnotat pe sub lanț și am ieșit la mal pe sulia unui rege merlan. Aș fi murit acolo, dacă *Dansul Shayalei* nu ar fi dat peste mine.

Salladdor Saan își trecu un braț pe după umerii căpitanului.

— Bună treabă, Khorane. Vei primi o recompensă frumoasă, mă gândesc. Meizo Mahr, fii un bun eunuc și du-l pe prietenul meu Davos în cabina căpitanului acestui vas. Adu-i niște vin fierbinte cu cuișoare, nu-mi place cum sună tusea aia. Stoorce și niște lămâie în el. Și adu telemea și un castron cu măsline din alea verzi, zdrobite, de care am numărat mai devreme. Davos, voi veni și eu în curând, după ce o să am o vorbă cu bunul nostru căpitan. Știu că mă vei scuza. Nu mânca toate măslinele, dacă nu vrei să ai de-a face cu mine.

Davos îl lăsă pe cel mai în vârstă dintre cei doi eunuci să-l conducă la o cabină spațioasă și somptuoasă de la pupa corăbiei. Covoarele erau groase, ferestrele din sticlă colorată și pe fiecare dintre scaunele mari de piele ar fi putut sta cât se poate de comod trei ca Davos. Brânza și măslinele sosiră în scurt timp, alături de o cupă de vin fierbinte, aburind. O luă cu ambele mâini și sorbi, recunoscător. Căldura îi dădu o senzație liniștitoare, răspândindu-i-se prin piept.

Salladhor Saan își făcu apariția nu mult după aceea.

— Trebuie să mă ierți pentru vin, prietene. Acești Pentoshi ar fi în stare să-și bea propria urină dacă ar fi roșie.

— Îmi va face bine, spuse Davos. Vinul fierbinte e mai bun pentru piept decât o compresă, obișnuia să spună mama mea.

— Vei avea nevoie și de comprese, mă gândesc. Să stai pe o sulia atâta amar de vreme, vai mie. Cum ți se pare scaunul acela excelent? Are buci mari, nu-i așa?

— Cine? întrebă Davos printre sorbituri.

— Illyrio Mopatis. O balenă cu barbă, zău. Scaunele astea au fost croite pe măsura lui, deși arareori se urnește el de la Pentos ca să stea pe ele. Un om gras șade întotdeauna comod, cred eu, fiindcă își ia perna cu el oriunde merge.

— Cum se face că ai ajuns pe o corabie Pentoshi? întrebă Davos. Te-ai făcut din nou pirat?

— O calomnie mârșavă. Cine a suferit mai mult din cauza piraților decât Salladhor Saan? Cer numai ceea ce mi se cuvine. Mult aur am de primit, o, da, dar nu sunt necugetat, așa că, în loc de bani am luat un frumos pergament, foarte fragil. Poartă numele și sigiliul Lordului de la Golful Apei Negre, și nici un vas nu poate trece mărețele mele ape fără mărinimoasa mea permisiune, nu. Iar când

acești nelegiuiți încearcă să se furișeze pe lângă mine, la adăpostul nopții, ca să ocolească taxele și impozitele mele legale, ei, bine, nu sunt mai buni decât contrabandiștii, așa că am tot dreptul să pun mâna pe ei. Bătrânul pirat râse. Totuși, nu tai degetele nimănui. La ce folos niște bucăți de degete? Eu la iau corăbiile, marfa, mici despăgubiri, nimic exagerat. Îi aruncă lui Davos o privire aspră. Nu te simți bine, prietene. Tusea aia... și ești atât de slab, că ți se văd oasele prin piele. Și totuși, nu-ți văd traista cu oasele degetelor...

Obişnuința îl făcu pe Davos să întindă mâna după punga de piele care nu mai era acolo.

— Am pierdut-o în râu. *Norocul meu.*

— Râu a fost îngrozitor, spuse Salladhor Saan cu solemnitate. Vedeam chiar și din golf, și tremuram.

Davos tuși, scuipă și tuși din nou.

— Am văzut *Betha Neagră* arzând, la fel și *Furia*, reuși el să articuleze, răgușit, în cele din urmă. Nici una dintre corăbii n-a scăpat din foc? O parte din el încă spera.

— *Lordul Steffon, Colțuroasa Jenna, Sabia Iute, Lordul Surâzător* și alte câteva au fost în amonte de urina piromanților, da. N-au ars, dar, cu lanțul ridicat, nici n-au putut scăpa. Câteva s-au predat. Cele mai multe au vâslit în susul Apei Negre, departe de câmpul de luptă, iar apoi au fost scufundate de echipajele lor, ca să nu cadă în mâinile Lannisterilor. *Colțuroasa Jenna* și *Lordul Surâzător* se joacă încă de-a pirații pe râu, după câte am auzit, dar cine poate spune dacă e așa?

— *Lady Marya?* întrebă Davos. *Spectrul?*

Salladhor Saan își așază o mână pe brațul lui Davos și îl strânse.

— Nu. Ele nu. Îmi pare rău, prietene. Au fost oameni buni, Dale și Allard ai tăi. Dar atâta mângâiere poți să-ți aduc – fiul tău cel mic, Devan, a fost printre cei pe care i-am luat cu noi la sfârșit. Bravul băiat nu s-a dezlipit de lângă rege, sau cel puțin așa se spune.

Pentru o clipă, Davos se simți aproape amețit, atât de palpabilă îi era ușurarea. Îi fusese frică să întrebe despre Devan.

— Mama e milostivă. Trebuie să mă duc la el, Salla. Trebuie să-l văd.

— Da, răspunse Salladhor Saan. Și ești nerăbdător să pleci la Capul Mânicii, știu, să-ți vezi nevasta și pe cei doi micuți. Ai o nouă corabie, mă gândesc.

— Înălțimea Sa îmi va da o corabie, zise Davos.

Lyseanul clătină din cap.

— Dacă vine vorba de corăbii, Înălțimea Sa nu are nici una, iar Salladhor Saan are multe. Corăbiile regelui au ars pe râu, dar ale mele nu. Vei primi una, vechiul meu prieten. Vei naviga pentru mine, așa-i? Te vei furișa în Braavos, Myr și Volantis în toiul nopții, nevăzut, și apoi te vei strecura afară, cu mătăsuri și mirodenii. Vom avea pungile grase, da.

— Ești generos, Salla, dar datoria mi-e față de rege, nu față de punga ta.

Războiul va continua. Stannis rămâne moștenitorul de drept după toate legile Celor Șapte Regate.

— Legile nu sunt de nici un folos când toate corăbiile se fac scrum, mă gândesc. Iar regele tău, ei, bine, mă tem că-l vei găsi schimbat. De la bătălie, nu primește pe nimeni, doar stă și clocește în Toba lui de Piatră. Regina Selyse se ocupă de treburile curții în locul lui, împreună cu unchiul ei, Lordul Alester, care își zice Mână. Selyse i-a dat sigiliul regelui acestui unchi, să-și pecetluiască scrisorile, așa cum a făcut și cu drăgălașul meu pergament. Dar regatul pe care-l stăpânesc ei este mic, sărac și stâncos, da. Nu se găsește aur, nici măcar puținul cu care să-i plătească credinciosului Salladhor Saan ceea ce i se cuvine, ci doar acei cavaleri pe care i-am luat la sfârșit, și nici un fel de corăbii, în afară de cele câteva ale mele, mici și arătoase.

O tuse chinuitoare îl încovoie dintr-odată pe Davos. Salladhor Saan dădu să-i vină în ajutor, însă Davos îi făcu semn să se îndepărteze, iar după o clipă își reveni.

— Nimeni? hârâi el. Cum adică nu primește pe nimeni? Glasul îi suna încărcat și răgușit, chiar și în propriile urechi și, pentru o clipă, cabina se învârti în jurul lui.

— Pe nimeni în afară de *ea*, răspunse Salladhor Saan, iar Davos nu trebui să întrebe la cine se referea. Prietene, te obosești. De un pat ai tu nevoie, nu de Salladhor Saan. Un pat și multe pături, cu o compresă fierbinte pe piept și încă niște vin cu cuișoare.

Davos clătină din cap.

— O să mă descurc. Spune-mi, Salla, trebuie să știu. Pe nimeni, în afară de Melisandre?

Lyseanul îi aruncă o privire lungă, întrebătoare și continuă, fără tragere de inimă:

— Străjerii îi țin pe toți ceilalți la distanță, chiar și pe regină și pe fetița lui. Slujitorii aduc mâncare de care nu se atinge nimeni. Se aplecă și coborî glasul: Vorbe ciudate am auzit, despre focuri mistuitoare în munte și cum Stannis și femeia roșie coboară împreună să privească flăcările. Există puțuri și scări secrete care coboară în inima muntelui, unde doar *ea* poate umbla fără să se ardă. E mai mult decât îndeajuns să-i dai unui om bătrân asemenea spaime, ca uneori să nu găsească nici puterea să mănânce.

Melisandre. Davos fu cuprins de un fior.

— Femeia roșie i-a făcut asta, spuse el. Ea a trimis focul să ne mistuie, ca să-l pedepsească pe Stannis fiindcă a îndepărtat-o, ca să-i arate că nu poate spera să învingă fără vrăjitoriile ei.

Lyseanul alege o măslină rotofeie din castronul aflat între ei.

— Nu ești primul care spune asta, prietene. Dar dacă aș fi în locul tău, n-aș spune-o așa de tare. Piatra Dragonului mișună de oamenii acestei regine, o, da, și

au urechi ascuțite și pumnale încă și mai ascuțite.

Pocni măsline în gură.

— Am și eu un cuțit. Căpitanul Khorane mi l-a dăruit. Scoase pumnalul și îl așeză pe masă, între ei. Un cuțit cu care să spintec inima lui Melisandre. Dacă are așa ceva.

Salladhor Saan scuipe sâmburele de măsline.

— Davos, bunule Davos. N-ar trebui să spui asemenea lucruri, nici măcar în glumă.

— Nici o glumă. Am de gând s-o omor. *Dacă poate fi ucisă de armele muritorilor.* Davos nu era convins că putea fi. Îl văzuse pe bătrânul Maester Cressen vârand otrava în vinul ei, cu ochii lui îl văzuse, dar când au băut amândoi din cupa otrăvită, maesterul a fost cel care a murit, nu preoteasa roșie. *Totuși, un pumnal în inimă... chiar și demonii pot fi uciși de fierul rece, spun cântăreții.*

— Sunt vorbe primejdioase, prietene, îl preveni Salladhor Saan. Mă gândesc că încă ți-o fi rău din cauza mării. Febra ți-a înfierbântat mințile, da. Mai bine te-ai duce în patul tău și te-ai odihni pe îndelete, până ce te mai întremezi.

Până ce îmi slăbește voința, vrei să spui. Davos se ridică în picioare. Se simțea, într-adevăr, înfierbântat și ușor amețit, dar nu avea importanță.

— Ești un tâlhar bătrân și perfid, Salladhor Saan, dar în același timp un bun prieten.

Lyseanul își mângâie barba argintie, ascuțită.

— Așadar, rămâi cu acest grozav prieten, da?

— Nu, am să plec. Tuși.

— Să pleci? Uită-te la tine! Tușești, tremuri, ești slab și firav. Unde să te duci?

— La castel. Patul meu este acolo. Și fiul meu.

— Și femeia roșie, adăugă Salladhor Saan bănuitor. Și ea e tot la castel.

— Și ea. Davos își vârî înapoi pumnalul în teacă.

— Ești un contrabandist de ceapă, ce știi tu despre furișat și înjunghiat? Și ești bolnav, nu poți nici măcar să ții pumnalul în mână. Știi ce ți se va întâmpla dacă vei fi prins? În timp ce noi ardeam pe râu, regina roșie îi ardea pe trădători. *Slujitori ai întinericului*, i-a numit, bieții de ei, și femeia roșie cânta în timp ce focurile erau aprinse.

Davos nu era surprins. *Știam, gândi el, știam înainte să-mi spună el.*

— L-a luat pe Lordul Sunglass din temniță, ghici el, și pe fiii lui Hubbard Rambton...

— Întocmai, și i-a ars, așa cum te va arde și pe tine. Dacă o omori pe femeia roșie, te vor arde, drept răzbunare, iar dacă nu reușești s-o omori, te vor arde fiindcă ai încercat. Ea va cânta, iar tu vei țipa și pe urmă vei muri. Și abia ai revenit la viață!

— Da, tocmai pentru asta, spuse Davos. Ca să *fac* acest lucru. Ca să se termine cu Melisandre din Ashai și toate lucrările ei. De ce altceva m-ar fi scuiat marea?

Cunoști Golful Apei Negre la fel de bine ca mine, Salla. Nici un căpitan cu judecată nu și-ar duce vreodată corabia printre sulitele regelui merlan, riscând să-i sfâșie fundul. *Dansul Shayalei* n-ar fi trebuit să se apropie de mine.

— Un vânt, insistă Salladhor Saan cu glas sonor. Un vânt potrivit, atâta tot. Un vânt a dus-o prea departe spre sud.

— Și cine a trimis vântul? Salla, Mama mi-a vorbit.

Bătrânul lysean îi aruncă o privire furișă:

— Mama ta e moartă...

— Mama cea mare. M-a binecuvântat cu șapte fii, și totuși i-am lăsat s-o ardă. Mi-a vorbit. Noi *am chemat* focul, mi-a zis ea. Noi am chemat și umbrele. Eu am fost cel care a dus-o cu barca pe Melisandre în măruntaiele Capătului Furtunii și am privit-o născând un monstru. Încă îl vedea în coșmaruri, cu mâinile negre, sfrijite, împingând coapsele femeii roșii, în timp ce ea se zvârcolea, eliberându-se din pântecul-i umflat. Ea i-a ucis pe Cressen, pe Lordul Renly și pe viteazul pe nume Cortnay Penrose, și tot ea mi-a ucis fiii. Acum a sosit vremea s-o omoare cineva pe ea.

— *Cineva*, spuse Salladhor Saan. Da, chiar așa, cineva. Dar nu tu. Ești slab ca un copil și nu ești un războinic. Rămâi, te implor, vom mai vorbi și vei mânca și poate vom merge la Braavos, unde vom tocmi un Om fără Chip să facă treaba asta, da! Dar tu, nu, tu trebuie să stai și să mănânci.

Face să-mi fie mult mai greu, gândi Davos vlăguit, *și mi-a fost al naibii de greu să mă urnesc*.

— Am răzbunarea în stomac, Salla. Nu mai e loc pentru mâncare. Lasă-mă să plec acum. În numele prieteniei noastre, urează-mi succes și lasă-mă să plec.

Salladhor Saan se ridică în picioare.

— Nu ești un prieten adevărat, mă gândesc. Când vei muri, cine o să-ți ducă la soția ta cenușa și oasele, spunându-i că a pierdut un soț și patru fii? Nimeni altul decât nefericitul bătrân Salladhor Saan. Dar, fie, brav cavaler, du-te învărtindu-te în mormânt. Îți voi aduna oasele într-un sac și le voi da fiilor pe care-i lași în urmă, să le poarte în punguțe la gât. Flutură o mână nervoasă, cu inele pe fiecare deget. Pleacă, pleacă, pleacă!

Davos nu voia să plece așa.

— Salla...

— DU-TE! Sau mai bine rămâi, dar dacă pleci, pleacă.

Pleacă.

Drumul său de la *Recolta îmbelșugată* la Piatra Dragonului fu lung și însingurat. Străzile din apropierea docului, care fuseseră înțesate de soldați, marinari și oameni de rând, erau acum goale și părăsite. Acolo unde cândva pășise printre porci care guîtau și copii despuiați, mișunau șobolanii. Își simțea picioarele moi ca un terci și de trei ori tușea îl chinui atât de rău, încât fu nevoit să se oprească și să se odihnească. Nimeni nu-i veni în ajutor, lumea nici măcar nu se uită pe o

fereastră, să vadă ce se întâmplă. Ferestrele erau închise cu obloane, porțile erau încuiate și mai mult de jumătate dintre case afișau un semn de doliu sau altul. *Cu miile au pornit în susul Apei Negre și s-au întors sute, cugetă Davos. Fiii mei n-au murit singuri. Fie ca Mama să aibă milă față de toți.*

Când ajunsese la porțile castelului, le găsi și pe acestea închise. Davos lovi cu pumnul în lemnul ținut cu fier. Când nu primi nici un răspuns, lovi cu piciorul, iar și iar.

În cele din urmă, un arbaletist își făcu apariția în vârful barbacanei, privind în jos printre gargaie.

— Cine-i acolo?

Își trase capul înapoi și își duse mâinile pâlnie la gură:

— Ser Davos Seaworth, ca să-l vadă pe rege.

— Ești beat? Pleacă și încetează cu bubuitul ăla.

Salladhor Saan îl prevenise. Davos încercă o altă abordare.

— Trimite după fiul meu, atunci. Devan, scutierul regelui.

Străjerul se încruntă:

— Cine ziceai că ești?

— Davos, strigă el. Cavalerul ceapă.

Capul dispăru, pentru a reveni o clipă mai târziu.

— Vezi-ți de drum. Cavalerul ceapă a murit pe râu. Corabia lui a ars.

— Corabia lui a ars, îi dădu dreptate Davos, dar el a rămas în viață și iată-l în fața ta. Jate mai e și acum comandantul porții?

— Cine?

— Jate Blackberry, mă cunoaște destul de bine.

— N-am auzit niciodată de el. Probabil e mort.

— Lordul Chyttering, atunci.

— Pe ăsta îl știu. A ars pe Apa Neagră.

— Will Cârlig? Hal Hârciogul?

— Mort și iarăși mort, zise arbaletistul, dar chipul său trăda o umbră de îndoială ivită din senin. Așteaptă aici. Dispăru din nou.

Davos rămase în așteptare. *S-au dus, s-au dus cu toții*, gândi el cu amărăciune, amintindu-și cum pânțelele gras al lui Hal răsărea mereu de sub jiletca-i pătată cu grăsime, cicatricea alungită pe care harponul o lăsase pe fața lui Will, felul în care Jate își scotea mereu boneta în fața femeilor, fie că erau de cinci, fie că de cincizeci de ani, de obârșie nobilă sau modestă, *înecați sau arși, împreună cu fiii mei și alții o mie, s-au dus să facă un rege în iad.*

Pe neașteptate, arbaletistul se întoarse.

— Ocolește și du-te la poteră și te vor primi.

Davos făcu așa cum i s-a cerut. Străjerii care îl întâmpinară îi erau străini. Aveau lănci, iar pe piept purtau blazonul Casei Florent, vulpea și florile. Nu-l conduseră spre Toba de Piatră, așa cum se așteptase, ci pe sub bolta Cozii

Dragonului și în jos, către Grădina lui Aegon.

— Așteaptă aici, îi spuse comandantul lor.

— Înălțimea Sa știe că m-am întors? întrebă Davos.

— Să fiu al naibii dacă am habar. Așteaptă aici, am zis. Bărbatul plecă, luându-și lăncierii cu el.

Grădina lui Aegon răspândea un miros plăcut de pin și era străjuită de copaci înalți, întunecați. Erau și trandafiri sălbatici, arbuști înalți și țepoși și un colț mlăștinos, unde creșteau răchitele.

De ce m-au adus aici? se întrebă Davos.

Apoi auzi un clinchet ușor de clopoței, chicotitul unui copil și, dintr-odată, Chip Peticit, bufonul, răsări din tufișuri, târșându-și picioarele cât putea de repede, cu Prințesa Shireen pe urmele lui.

— Vino imediat înapoi, striga ea după el. Chip Peticit, vino înapoi.

Când îl zări pe Davos, bufonul se opri cu o smucitură, zornăindu-și clopoțelei prinși de coarnele coifului de tinichea, *ding-dong, ding-dong*. Țopăind de pe un picior pe altul, începu să cânte: *Sânge de bufon, sânge de rege, sânge din coapsa fecioarei, dar lanțuri pentru oaspeți și lanțuri pentru mire, da, o, da, o, da*. Atunci Shireen aproape îl ajunsese din urmă, însă, în ultima clipă, Chip Peticit sări peste un pâlț de ferigi și dispăru printre copaci. Prințesa era imediat în spatele lui. Văzându-i, Davos zâmbi.

Se întorsese cu spatele, ca să tușească într-o mânășă, când o altă siluetă mică țâșni din tufișuri și dădu nas în nas cu el, doborându-l la pământ.

Băiatul căzu și el, dar fu din nou în picioare aproape imediat.

— Ce cauți aici? întrebă el pe un ton poruncitor, ștergându-se de praf. Părul negru ca tăciunele îi cădea până pe umeri și avea ochi de un albastru nemaivăzut. N-ar trebui să-mi ieși în cale când fug.

— Nu, fu de acord Davos, n-ar trebui. Fu cuprins de un nou acces de tuse, pe când se căznea să se ridice în picioare.

— Nu te simți bine? Băiatul îl luă de braț și-l ridică. Să-l chem pe maester?

Davos clătină din cap.

— O simplă tuse. Va trece.

Băiatul îl crezu pe cuvânt.

— Ne jucăm de-a monștrii și fecioarele, îi explică el. Eu eram monstrul. E un joc copilăresc, dar vărului meu îi place. Ai un nume?

— Ser Davos Seaworth.

Băiatul îl măsură de sus până jos, neîncrezător.

— Ești sigur? Nu ai o înfățișare prea cavaleriească.

— Sunt cavalerul cepelor, stăpâne.

Ochii albaștri clipiră.

— Cel cu corabia neagră?

— Știi povestea aceea?

— I-ai adus unchiului meu Stannis pește să mănânce înainte ca eu să mă fi născut, pe când l-a asediat Lordul Tyrell. Băiatul își îndreptă spatele.

— Eu sunt Edric Storm, anunță el. Fiul Regelui Robert.

— Bineînțeles. Davos știuse asta aproape din prima clipă. Băiatul avea urechile proeminente ale unui Florent, dar părul, ochii, maxilarul și pomeții erau în întregime ai unui Baratheon.

— L-ai cunoscut pe tatăl meu? vru să știe Edric Storm.

— L-am văzut de multe ori când îl vizita pe unchiul tău, la curte, dar n-am vorbit niciodată.

— Tata m-a învățat să lupt, spuse băiatul cu mândrie. Venea să mă vadă aproape în fiecare an și uneori ne antrenam împreună. La ultima mea aniversare, mi-a trimis un ciocan de război, exact ca ăsta, numai că mai mic. Însă m-au pus să-l las la Capătul Furtunii. E adevărat că unchiul meu Stannis ți-a tăiat degetele?

— Doar ultima articulație. Am și acum degete, numai că mai scurte.

— Arată-mi.

Davos își scoase mănua. Băiatul îi examina mâna cu băgare de seamă.

— Nu ți-a tăiat degetul mare?

— Nu. Davos tuși. Nu, pe ăsta mi l-a lăsat.

— N-ar fi trebuit să-ți taie nici unul dintre degete, hotărî băiatul. A fost rău ce a făcut.

— Eram contrabandist.

— Da, dar i-ai dus pește și ceapă.

— Lordul Stannis m-a făcut cavaler pentru ceapă și mi-a luat degetele pentru contrabandă. Davos își trase mănua la loc.

— Tatăl meu nu ți-ar fi retezat degetele.

— Așa cum spui, stăpâne. *Robert era altfel decât Stannis, într-adevăr. Băiatul seamănă cu el. Da, și cu Renly.* Gândul acela îl neliniști.

Băiatul era pe cale să mai adauge ceva, când auziră pași. Davos se întoarse. Ser Axell Florent se apropia pe alea grădinii, împreună cu o duzină de străjeri, în jilecki vătuite. Pe piept, purtau inima înflăcărată a Lordului Luminii. *Oamenii reginei*, gândi Davos. Tusea puse stăpânire pe el dintr-odată.

Ser Axell era scund și musculos, avea pieptul bombat, brațe vânjoase, picioare lungi și păr în urechi. Ca unchi al reginei, slujise drept castelan la Piatra Dragonului timp de zece ani și îl tratase întotdeauna pe Davos curtenitor, știind că se află în grațiile Lordului Stannis. Dar nu fu nici curtoazie, nici căldură în tonul său, când spuse:

— Ser Davos, neînecat. Cum se poate una ca asta?

— Cepele plutesc, ser. Ai venit să mă duci la rege?

— Am venit să te duc în temniță. Ser Axell le făcu semn oamenilor săi. Puneți mâna pe el și luați-i pumnalul. Are de gând să-l folosească pentru *doamna noastră*.

JAIME

Jaime fu cel dintâi care zări hanul. Clădirea principală îmbrățișa țărmul sudic, acolo unde râul cotea, cu aripile lungi, joase, întinse de-a lungul apei, ca și cum ar fi vrut să îmbrățișeze călătorii care treceau în aval. Parterul era din piatră cenușie, etajul din lemn vâruit, acoperișul de ardezie. Vedea și grajduri și un chioșc încărcat de viță.

— Nici un fum din hornuri, sublinie el, în timp ce se apropiau. Nici o lumină la ferestre.

— Hanul era încă deschis ultima oară când am trecut pe aici, zise Ser Cleos Frey. Făceau o bere bună. Poate a mai rămas ceva în pivniță.

— S-ar putea să fie oameni, spuse Brienne. Ascunși sau morți.

— Te sperii de câteva cadavre, fătucă? făcu Jaime.

Brienne îi aruncă o privire aspră:

— Mă cheamă...

— Brienne, da. Nu ți-ar plăcea să dormi, pentru o noapte, într-un pat, Brienne? Am fi mai în siguranță decât în largul râului și s-ar putea să fie înțelept să aflăm ce s-a întâmplat aici.

Ea nu-i răspunse, dar, după o clipă, trase cârma pentru a îndrepta luntrea către docul părăginit din lemn. Ser Cleos se urcă să coboare vela. Când se loviri ușor de chei, ieși să lege barca. Jaime se cațără după el, îngreunat de lanțuri.

La capătul docului, o stinghie scorjită se legăna pe un stâlp de fier, pictată cu chipul unui rege îngenuncheat, cu mâinile împreunate într-un gest de loialitate. Jaime aruncă o privire și răs zgomotos:

— Nici c-am fi putut găsi un han mai bun.

— E vreun loc deosebit? întrebă fetișcana, bănuitoare.

Ser Cleos îi răspunse:

— Acesta e Hanul Omului îngenuncheat, doamna mea. Se află chiar pe locul unde ultimul Rege al Nordului a îngenuncheat în fața lui Aegon Cuceritorul, în semn de supunere. Cel de pe tăbliță este el, presupun.

— Torrhen și-a adus oastea spre sud, după căderea celor doi regi pe Câmpul de Foc, spuse Jaime, dar când a văzut dragonul lui Aegon și oștirea-i numeroasă, a ales calea înțelepciunii, plecându-și genunchii înghețați. Jaime se opri, la nechezatul unui cal. Cai în grajd. Unul, cel puțin. *Și doar de unul am nevoie, ca să scap de fătuca asta.* Haideți să vedem cine este acasă, bine? Fără să aștepte un răspuns, Jaime porni, zornăind, în josul docului, înfipse un umăr în poartă, o deschise și...

... și se pomeni față în față cu o arbaletă încărcată. În spatele ei era un băiat îndesat de cincisprezece ani.

— Leu, pește sau lup? întrebă flăcăul.

— Noi speram la un clapon. Jaime își auzi tovarășii intrând în urma lui. Arbaleta e o armă de laș.

— Dar la fel de bine îți va înfige o săgeată în inimă.

— Poate, dar înainte să poți trage din nou, vărul meu, aici de față, îți va împrăștia mâțele pe jos.

— Nu-l speria acum pe flăcău, interveni Ser Cleos.

— Nu vrem să-ți facem nici un rău, zise Brienne. Și avem bani să plătim pentru mâncare și băutură. Scoase o monedă de argint din pungă.

Băiatul privi neîncrezător moneda, pe urmă cătușele lui Jaime.

— Omul ăsta de ce e în lanțuri?

— Am ucis câțiva arbaletști, spuse Jaime. Ai bere?

— Da. Băiatul coborî arbaleta câțiva milimetri. Desfaceți-vă centurile și lăsați-le să cadă și poate că vă vom hrăni. Se răsuci, pentru a privi prin ochiurile de sticlă groase, hexagonale, să vadă dacă mai erau și alții afară.

— Acea e o corabie a Casei Tully.

— Venim de la Riverrun. Brienne își desfăcu centura și o lăsă să cadă, zdrăngănind, pe podea. Ser Cleos o urmă.

Un bărbat smead, cu o față cleioasă, ciupită de vărsat, păși pe ușa beciului, ținând în mână un satâr greu de măcelar.

— Trei sunteți, așa-i? Avem destulă carne de cal pentru trei. Calul era bătrân și îndărătnic, dar carnea lui e proaspătă încă.

— Pâine este? întrebă Brienne.

— Pâine tare și turte uscate de ovăz.

Jaime zâmbi.

— Iată un hangiu cinstit. Toți îți servesc pâine uscată și carne ațoasă, dar cei mai mulți n-o recunosc atât de nestingheriți.

— Nu sunt hangiu. L-am îngropat afară, în spate, cu femeile lui.

— I-ai omorât?

— Crezi că ți-aș spune, dacă aș fi făcut-o? Bărbatul scuipă. Probabil a fost isprava lupilor, sau poate a leilor, ce contează? Nevastă-mea și cu mine i-am găsit morți. După cum vedem noi lucrurile, locul e al nostru acum.

— Unde e soția asta a ta? întrebă Ser Cleos. Bărbatul îi aruncă o privire bănuitoare.

— Și de ce ai vrea tu să știi asta? Nu-i aici... după cum nu veți fi nici voi, dacă nu cumva îmi place gustul argintului vostru.

Brienne îi azvârli moneda. Bărbatul o prinse din zbor, o mușcă și o dosi.

— Mai are, anunță băiatul cu arbaleta.

— Sigur că mai are. Băiete, du-te jos și adu-mi niște ceapă.

Flăcăul își ridică arbaleta pe umăr, le aruncă o ultimă privire aspră și se făcu nevăzut în beci.

— Fiul tău? întrebă Ser Cleos.

— Doar un băiat pe care nevasta și cu mine l-am luat pe lângă noi. Am avut doi fii, dar pe unul l-au omorât leii, iar celălalt a murit de difterie. Băiatul și-a

pierdut mama, ucisă de Măștile însângerate. În vremurile astea, omul are nevoie de un suflet care să vegheze când el doarme. Făcu semn cu securea către masă: Puteți să ședeți.

Semineul era rece, dar Jaime alege scaunul cel mai apropiat de cenușă și își întinse picioarele lungi sub masă. Zornăitul lanțurilor îi însoțea fiecare mișcare. *Un sunet iritant. Înainte să se isprăvească toate astea, voi înfășură lanțurile pe după gâtulejul fătucii, să văd cum îi place atunci.*

Bărbatul care nu era hangiu prăji trei hălci de carne de cal și fripse ceapa în untură, astfel că turtele uscate de ovăz trecură aproape neobservate. Jaime și Cleos băură bere, Brienne o cană de cidru. Băiatul se ținu la distanță, cocoțat pe butoiul de cidru, cu arbaleta pe genunchi, în poziție de tragere. Bucătarul își luă o stacană de bere și se așează cu ei la masă.

— Ce se mai aude despre Riverrun? îl întrebă pe Ser Cleos, luându-l drept șeful lor.

Ser Cleos îi aruncă o privire Briennei, înainte de a răspunde.

— Lordul Hoster e pe ducă, dar fiul lui le ține piept Lannisterilor la vadrile Furcii Roșii. S-au dus lupte.

— Lupte peste tot. Încotro mergeți, ser?

— La Debarcaderul Regelui. Ser Cleos își șterse unsoarea de pe buze.

Gazda lor pufni:

— Atunci sunteți trei nebuni. Ultima veste pe care am auzit-o era că Regele Stannis se află lângă zidurile orașului. Se spune că are o sută de mii de oameni și o sabie fermecată.

Măinile lui Jaime se înfășurară în jurul lanțului care îi lega încheieturile și îl răsuciră, dorindu-și să aibă puterea să-l rupă în două. *Atunci am să-i arăt eu lui Stannis unde să-și vâre sabia fermecată.*

— În locul vostru, m-aș ține departe de drumul ăla al regelui, continuă bărbatul. E mai rău decât îți poți închipui, după câte am auzit. Lupi și lei deopotrivă, și cete de oameni de nimic care jefuiesc pe oricine le iese în cale.

— Lepădături, decretă Ser Cleos cu dispreț. Asemenea oameni n-ar îndrăzni niciodată să se lege de oameni înarmați.

— Să-mi fie cu iertare, ser, dar eu, unul, văd un singur bărbat înarmat care călătorește cu o femeie și un prizonier în lanțuri.

Brienne îi aruncă bucătarului o privire întunecată. *Fătuca urăște să i se aducă aminte că e o fătucă*, gândi Jaime, trăgând din nou de lanțuri. Zalele erau reci și aspre pe piele, fierul neîndurător. Cătușele îi roseseră încheieturile.

— Am de gând să urmez cursul Tridentului, spre mare, îi spuse gazdei lor fetișcana. Vom găsi cai la Iazul Fecioarelor și vom merge călare pe la Duskendale și Rosby. Asta ar trebui să ne țină departe de focul bătăliilor.

Gazda lor clătină din cap.

— Nu veți ajunge niciodată la Iazul Fecioarelor pe râu. La nici cincisprezece

kilometri de aici, câteva bărci au ars și s-au scufundat, iar canalul e înămolit în jurul lor. Acolo e un cuib de proscrisi care atacă pe oricine încearcă să se apropie, și alții ca ei în josul râului, în preajma Pietrelor Săltătoare și a Insulei Cerbului Roșu. Iar lordul fulgerului a fost zărit și el prin părțile alea. Trece râul oriunde-i place, călărind înapoi și încolo, fără astâmpăr.

— Și cine este acest lord al fulgerului? Întrebă Ser Cleos Frey.

— Lordul Beric, cu voia ta, ser. I se spune așa fiindcă lovește atât de neașteptat, ca un fulger din senin. Zice-se că nu are moarte.

Au cu toții moarte, când îi străpungi cu o sabie, gândi Jaime.

— Thoros din Myr e și acum cu el?

— Da, vrăjitorul roșu. Am auzit vorbindu-se că are puteri neobișnuite.

Ei, bine, a avut puterea să bea cot la cot cu Robert Baratheon și destul de puțini se puteau lăuda cu asta. Jaime îl auzise odată pe Thoros spunându-i regelui că a devenit preot în straie roșii fiindcă acestea ascund atât de bine petele de vin. Robert a râs cu atâta poftă încât a vărsat berea pe toată mantia de mătase a lui Cersei.

— Departe de mine gândul să mă împotrivesc, spuse Jaime, dar poate că Tridentul nu e traseul nostru cel mai sigur.

— Aș spune că așa este, fu de acord bucătarul. Chiar dacă reușiți să treceți de Insula Cerbului Roșu fără să dați nas în nas cu Lordul Beric și cu vrăjitorul roșu, mai aveți în fața voastră vadul rubiniu. Ultima oară am auzit că lupii Lordului Leech sunt stăpâni peste vad, dar asta a fost acum ceva vreme. Acum, ar putea să fie iarăși lei, sau Lordul Beric sau oricine.

— Sau nimeni, sugeră Brienne.

— Dacă doamna vrea să-și pună pielea la bătaie pentru asta, n-o voi opri... dar dacă aș fi în locul vostru, aș lăsa râul ăsta în pace și aș tăia-o pe uscat. Dacă vă țineți departe de drumurile principale și vă adăpostiți noaptea sub copaci, ascunși, cum ar veni... ei, bine, tot nu m-aș încumeta să merg cu voi, dar s-ar putea să aveți un dram de noroc.

Fata vânjoasă îl privea cu îndoială.

— Am avea nevoie de cai.

— Sunt cai aici, sublinie Jaime. Am auzit unul în grajduri.

— Da, sunt, răspunse hangiuul care nu era hangiu. Trei, dacă veni vorba, dar nu sunt de vânzare.

Jaime nu-și putu stăpâni râsul.

— Bineînțeles că nu. Dar, oricum, o să ni-i arăți.

Brienne se încruntă, dar bărbatul care nu era hangiu îi înfruntă privirea fără să clipească și, după o clipă, ea spuse:

— Arată-mi. Și se ridicară cu toții de la masă. Grajdurile nu fuseseră curățate de multă vreme, după cum miroseau. Sute de muște negre, grase, roiau în jurul paielor, bâzâind de la o boxă la alta și mișunând pe munții de bălegar care se aflau

la tot pasul, dar nu erau de văzut decât cei trei cai. Formau un trio ciudat: un cal murg, greoi, de tracțiune, un cal jugănit alb, bătrân și orb de un ochi, și o iapă sură și aprigă.

— Nu sunt de vânzare, cu nici un preț, anunță pretinsul lor proprietar.

— Cum te-ai ales cu caii ăștia? vru să știe Brienne.

— Murgul era aici, în grajd, când nevasta și cu mine am venit la han, spuse bărbatul, împreună cu ăla pe care tocmai l-ați mâncat. Calul jugănit a venit într-o noapte, iar iapa a prins-o băiatul. Alerga liberă, cu șaua și căpăstrul încă pe spate. Haideți să vă arăt.

Șaua pe care le-o arătă era ornamentată cu incrustații de argint. Valtrapul fusese la început în carouri roz și negre, dar acum era aproape în întregime maro. Jaime nu deosebi culorile originale, dar remarcă petele de sânge cu destulă ușurință.

— Ei, bine, proprietarul ei nu va veni s-o revendice prea curând. Examina picioarele iepei și numără dinții calului jugănit. Dă-i o monedă de aur pentru iapa sură, dacă ne dă și șaua, o sfătui pe Brienne. Un ban de argint pentru calul de plug. Iar fiindcă i-l luăm pe ăla alb de pe cap, ar trebui să ne plătească el.

— Nu vorbi nepoliticos despre calul tău, ser. Fetișcana deschise punga pe care i-o dăduse Lady Catelyn și scoase trei monede de aur. Am să-ți plătesc câte un dragon pentru fiecare.

Bărbatul clipi și întinse mâna după aur, pe urmă șovăi și și-o trase înapoi.

— Nu știu, nu pot călări un dragon de aur, dacă trebuie să plec. Nici să mănânc unul, dacă mi-e foame.

— Poți păstra și luntrea noastră, spuse ea. Să plutești pe râu, în sus și-n jos, după cum poțfești.

— Lasă-mă să gust nițel din aurul ăla. Bărbatul luă una dintre monede din palma ei și o mușcă. Hm, destul de bun, aș zice. Trei dragoni și luntrea?

— Te fură de nu te vezi, fătucă, zise Jaime prietenos.

— O să vreau și provizii, îi spuse Brienne gazdei lor, ignorându-l pe Jaime. Orice ai, de care te poți lipsi.

— Mai sunt turte de ovăz. Bărbatul înhață și ceilalți doi dragoni din palma ei și îi zornăi în pumn, zâmbind la auzul sunetului pe care îl făceau. Da, și pește afumat în saramură, dar ăsta te va costa un argint. Paturile mele costă și ele. Vreți, probabil, să rămâneți peste noapte.

— Nu, răspunse Brienne fără șovăire.

Bărbatul o privi încruntat.

— Femeie, doar n-ai de gând să plecați noaptea pe meleaguri străine, călare pe cai pe care nu-i cunoașteți. S-ar putea să vă împotmoliți în vreo mocirlă sau să rupeți piciorul unui cal.

— Luna va străluci în noaptea asta, răspunse Brienne. Vom găsi drumul fără probleme.

Gazda lor chibzui la acestea.

— Dacă nu ai argint, poate că niște monede de cupru ar fi de-ajuns ca să vă plătiți paturile și o pătură, două, să vă țină de cald. Nu sunt omul care să alunge călătorii, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Mi se pare mai mult decât mulțumitor, zise Ser Cleos.

— Paturile sunt și proaspăt spălate. Nevastă-mea s-a îngrijit de asta înainte să plece. Și nici urmă de purici, aveți cuvântul meu. Zornăi din nou monedele, zâmbind.

Ser Cleos era vizibil ispitit.

— Un pat cumsecade ne-ar prinde bine tuturor, doamna mea, îi spuse Briennei. Dacă ne odihnim, mâine vom înainta mai bine. Se uită spre vărul său, căutând sprijin.

— Nu, vere. Fătuca are dreptate. Avem promisiuni de ținut și multe leghe în fața noastră. Ar trebui să ne continuăm drumul.

— Dar, făcu Ser Cleos, ai spus chiar tu...

— Atunci. *Când am crezut că hanul e părăsit.* Acum am burta plină și o călătorie sub clar de lună va fi exact ceea ce ne trebuie. Îi zâmbi Briennei. Dar, dacă nu vreți să mă aruncați pe spatele calului ca pe un sac de făină, ar trebui careva să se ocupe de lanțurile astea. E greu să călărești cu gleznele legate.

Brienne privi încruntată lanțurile. Bărbatul care nu era hangiu își scarpină bărbia.

— E o fierărie în spatele grajdului.

— Arată-mi-o, spuse Brienne.

— Da, zise Jaime, și cu cât mai repede cu atât mai bine. E mult prea mult bălegar aici pentru gustul meu. N-aș suporta să calc în el. Îi aruncă fetișcanei o privire aspră, întrebându-se dacă era destul de isteță să priceapă subînțelesul vorbelor sale.

Jaime spera că îi va tăia și cătușele de la încheieturi, dar Brienne era încă bănuitoare. Fata despică la mijloc lanțul de la gleznele lui Jaime, lovind puternic, cu barosul, de mai multe ori, capătul bont al unei dălți de oțel. Când Jaime îi sugeră să-i taie și lanțul de la încheieturi, ea îl ignoră.

— La trei kilometri în josul râului veți vedea un sat pârjolit, le spuse gazda lor în timp ce-i ajuta să înșeueze caii și să-și încarce bagajele. De data aceasta, își îndreptă sfaturile către Brienne. Acolo drumul se desparte. Dacă o luați către sud, veți ajunge la fortăreața de piatră a lui Ser Warren. Acesta a plecat și a murit, așa că n-aș putea spune cine e stăpân acum acolo, dar e un loc de care e cel mai bine să te ferești. Ați face bine să o luați prin pădure, spre sud-est.

— Așa vom face, răspunse Brienne. Ai mulțumirile mele.

Principalul e că are aurul tău. Jaime păstră acest gând pentru sine. Se săturase să fie neglijat de această vacă urâtă de femeie.

Brienne luă calul de plug și hotărî să-i dea iapa lui Ser Cleos. Așa cum fusese

amenințat, Jaime se alese cu bătrânul cal chior, ceea ce puse capăt oricăror speranțe de a da pintoni, lăsând-o pe fetișcana în urmă, într-un nor de praf.

Bărbatul și băiatul ieșiră să-i privească plecând. Bărbatul le ură noroc și le spuse să revină în vremuri mai bune, în timp ce băiatul rămase tăcut, cu arbaleta sub braț.

— Ia sulita sau măciuca, îi spuse Jaime, te vor sluji mai bine. Băiatul îl privi cu neîncredere. *Gata cu sfaturile prietenesti.* Ridică din umeri, își întoarse calul și nu se mai uită în urmă.

În timp ce se îndepărtau, Ser Cleos se văicărea mereu, continuând să jelească după patul de puf pe care-l pierduse. Merseră spre est, pe malul râului scăldat în lumina lunii. Furca Roșie era foarte largă aici, dar apa era mică, cu malurile numai mâl și stuf. Calul lui Jaime tropăia tacticos, deși bietul animal avea tendința să se ducă spre partea ochiului său bun. Era plăcut să fie din nou călare. Jaime nu mai călărise de când arcașii lui Robb Stark îi omorâseră de sub el calul de luptă, la Pădurea Șoaptelor.

Când ajunseră la satul pârjolit, se găsiră în fața unor drumuri la fel de puțin promițătoare: făgașe înguste, adânc brăzdate de căruțele țăranilor care își cărau grânele la râu. Unul șerpuia către sud-est și se pierdea curând printre copacii pe care-i vedeau în zare, iar celălalt, mai drept și mai pietros, ducea direct spre sud. Brienne le cercetă dintr-o privire și apoi fășni cu calul pe drumul ce ducea către sud. Jaime fu plăcut surprins: era alegerea pe care ar fi făcut-o și el.

— Dar acesta este drumul pe care hangiul ne-a prevenit să-l ocolim, obiectă Ser Cleos.

— Nu era nici un hangiu. Brienne stătea cocoșată în șa, lipsită de grație, dar în același timp dădea impresia că se ține bine. Bărbatul s-a arătat prea interesat de traseul pe care-l avem de ales, iar pădurile alea... se știe că asemenea locuri sunt bânuite de tâlhari. S-ar putea să ne fi împins într-o cursă.

— Isteață fătucă. Jaime îi zâmbi vărului său. Aș pune rămașag că gazda noastră are prieteni în josul drumului. De la caii lor a căpătat grajdul lui acea mireasmă de neuitat.

— S-ar putea să fi mințit și în legătură cu râul, ca să ne pună pe caii ăștia, zise fetișcana, dar n-am putut să-mi asum riscul. S-ar putea să fie soldați la vadul rubinului și la răscruci.

Ei, bine, o fi ea urâtă, dar nu e chiar proastă de tot. Jaime îi aruncă un zâmbet pizmaș.

Lumina roșiatică de la fereastra de sus a fortăreței de piatră îi înștiința de prezența acesteia încă de departe, iar Brienne îi conduse pe câmp. Doar când cetatea rămase mult în urmă cotiră înapoi și regăsiră drumul.

Trecu o jumătate de noapte până când fetișcana hotărî că nu e periculos să se oprească. Toți trei atârnavu istoviți în șa. Se adăpostiră într-un crâng mic de stejari și frasini, lângă un pârau molatic. Fetișcana nu le îngădui să facă foc, așa că

mâncară împreună turte uscate de ovăz și pește sărat. O liniște stranie se așternea peste noapte. Deasupra, semiluna se odihnea pe cerul negru de fetru, înconjurată de stele. În depărtare, se auzeau lupii urlând. Unul dintre cai necheză agitat. În rest, totul era cufundat în tăcere. *Războiul n-a atins locul acesta*, gândi Jaime. Era bucurios să se afle aici, bucurios să fie în viață, bucurios să se întoarcă la Cersei.

— Voi sta prima de strajă, îi spuse Brienne lui Ser Cleos, și în curând Frey sforăia domol.

Jaime se așeză lângă scorbura unui stejar, întrebându-se ce făceau Cersei și Tyrion în clipa aceea.

— Ai frați sau surori, doamna mea? întrebă el.

Brienne îl privi cu coada ochiului, bănuitoare.

— Nu, am fost singurul fi... copil al tatălui meu.

Jaime chicoti.

— *Fiu*, ai vrut să spui. Te privește ca pe un fiu? Ești o fiică ciudată, fără doar și poate.

Fără să scoată o vorbă, Brienne îi întoarse spatele, cu degetele strânse pe mânerul sabiei. *Ce mai ființă jalnică*. Îi amintea de Tyrion, într-un mod ciudat, deși la prima vedere, doi oameni nu puteau fi mai diferiți. Probabil gândul acela la fratele său îl făcu să spună:

— N-am vrut să te jignesc, Brienne. Iartă-mă.

— Crimele tale nu pot fi iertate, Regicidule.

— Iarăși numele ăla. Jaime își răsuci plictisit lanțurile. De ce te scot așa din sărite? Nu ți-am făcut nici un rău, din câte știi.

— Le-ai făcut rău altora. Celor pe care ai jurat să-i aperi. Celor slabi, celor inocenți...

— ... regelui? Întotdeauna se ajungea la Aerys. Să nu crezi că poți să judeci ceea ce nu înțelegi, fătucă.

— Mă cheamă...

— Brienne, da. Ți-a spus cineva vreodată că ești pe cât de urâtă pe atât de plicticoasă?

— N-o să reușești să mă înfurii, Regicidule!

— O, aș putea, dacă m-aș sinchisi să încerc.

— De ce ai făcut jurământul? întrebă ea. De ce să îmbraci mantia albă, dacă ai de gând să trădezi tot ce reprezintă ea?

De ce? Ce ar putea spune ca ea să înțeleagă?

— Eram copil. Aveam cincisprezece ani. Era o mare onoare pentru cineva atât de tânăr.

— Țsta nu-i un răspuns, zise ea cu dispreț.

Nu ți-ar plăcea adevărul. Jaime intrase în Garda Regelui din dragoste, desigur.

Tatăl lor o chemase pe Cersei la curte pe când avea doisprezece ani, sperând

să-i aranjeze o căsătorie regală. El refuza fiecare cerere în căsătorie pentru fiica sa, preferând s-o țină cu el în Turnul Mâinii, în timp ce ea creștea, devenind din ce în ce mai femeie, din ce în ce mai frumoasă. Fără îndoială, aștepta ca Prințul Viserys să devină bărbat sau ca soția lui Rhaegar să moară pe patul de lăuzie. Elia din Dome nu fusese niciodată cea mai sănătoasă dintre femei.

Între timp, Jaime petrecuse patru ani ca scutier al lui Ser Sumner Crakehall și își câștigase renumele luptând împotriva Frăției Pădurii Regelui. Dar când, pe drumul de întoarcere de la Casterly Rock, trecuse pe la Debarcaderul Regelui, special ca să-și vadă sora, Cersei l-a luat deoparte și i-a șoptit că Lordul Tywin intenționează să-l însoare cu Lysa Tully, mergând până într-acolo încât îl invitase pe Lordul Hoster în oraș, să discute zestrea fetei. Însă, dacă Jaime ar îmbrăca straiile albe, ar putea fi mereu aproape de ea. Bătrânul Ser Harlan Grandison murise în somn, așa cum îi ședea bine unuia al cărui blazon era leul adormit. Aerys voia ca locul lui să fie luat de cineva tânăr, așa că, de ce nu un leu fioros în locul unuia somnoros?

— Tata nu va consimți niciodată, obiectase Jaime.

— Regele nu-i va cere părerea. Și, după ce faptul e împlinit, tata nu mai poate protesta, nu pe față. Aerys a pus să i se smulgă limba lui Ser Ilyn Payne doar fiindcă s-a fălit că Mâna Regelui era cea care conducea cu adevărat Cele Șapte Regate. Era vorba despre căpitanul gărzii Mâinii, și totuși tata nu a îndrăznit să se împotrivescă. Nu se va împotrivi nici la asta.

— Dar, a spus Jaime, mai e și Casterly Rock...

— O stâncă e ceea ce vrei? Sau pe mine?

Își amintea noaptea aceea de parcă ar fi fost ieri. Au petrecut-o într-un han vechi de pe Alea Tiparului, departe de ochii iscoditori. Cersei a venit la el îmbrăcată ca o simplă slujnică, ceea ce l-a stârnit cumva și mai mult. Jaime nu o văzuse niciodată mai înfocată. De fiecare dată când el adormea, Cersei îl trezea. Dimineața, Casterly Rock părea un preț mic de plătit pentru a fi mereu aproape de ea. Și-a dat consimțământul și Cersei i-a promis că va face restul.

O lună mai târziu, un corb regal a sosit la Casterly Rock să-l informeze că fusese ales pentru Garda Regelui. Avea ordin să se prezinte în fața regelui în timpul marelui turnir de la Harrenhal, să-și rostească jurămintele și să-și îmbrace mantia.

Investitura l-a eliberat de Lysa Tully. În rest, nimic nu a mers conform planului. Tatăl lui s-a înfuriat ca niciodată. Nu putea să obiecteze în mod deschis – Cersei judecase asta corect – dar a demisionat din funcția de Mână a Regelui, sub un pretext mărunț, și s-a întors la Casterly Rock, luându-și cu el fiica. În loc să fie împreună, Cersei și Jaime nu au făcut decât să schimbe locurile. Jaime se pomeni singur la curte, păzind un rege nebun, în timp ce alți patru bărbați mai mărunți au dansat, pe rând, pe cuțite, în pantofii, prea strâmți pentru ei, ai tatălui său. Atât de repede se ridicau și cădeau Mâinile, încât Jaime își amintea heraldica

lor mai bine decât chipurile. Mâna cornului abundenței și Mâna grifonilor dansând fuseseră, ambii, exilați, Mâna ghioaga-și-pumnalul s-a cufundat în foc sălbatic și a murit ars de viu. Lordul Rossart fusese ultimul. Blazonul lui fusese o torță arzând, o alegere nefericită, având în vedere soarta predecesorului său, însă alchimistul a fost răsplătit cu mărinimie, fiindcă împărtășea pasiunea regelui pentru foc. *Ar fi, trebuie să-l înec pe Rossart în loc să-i scot mâțele.*

Brienne aștepta încă răspunsul lui. Jaime spuse:

— Nu ai destui ani să-l fi cunoscut pe Aerys Targaryen...

Ea nu voia să audă nimic.

— Aerys a fost nebun și crud, nimeni n-a negat vreodată asta. Dar era regele tău, uns și încoronat. Iar tu ai jurat să-l aperi.

— Știi ce am jurat.

— Și ce ai făcut. Brienne se înălța deasupra lui, un munte de dispreț pistruiat, încruntat, furios.

— Da, și ce ai făcut și tu. Amândoi suntem regicizi, dacă e adevărat ce am auzit.

— Nu m-am atins de Renly. Am să-l omor pe cel care spune altceva.

— Atunci ar fi cel mai bine să începi cu Cleos. Și pe urmă vei avea o grămadă de omorât, după cum povestește el.

— *Minciuni!* Lady Catelyn era acolo când regele a fost omorât. A văzut. A apărut o umbră. Lumânările au pâlpâit, s-a făcut frig, și a fost sânge...

— O, foarte bine, râse Jaime. Ești mai isteță decât mine, recunosc. Când m-au găsit deasupra regelui meu mort, nu mi-a trecut prin minte să spun: Nu, n-am fost eu, a fost o umbră, o înfricoșătoare umbră rece. Râse din nou. Spune-mi cinstit, ca de la regicid la regicid, cine te-a plătit să-i spinteci beregata, familia Stark sau Stannis? Renly te-a respins, așa au stat lucrurile? Sau poate erai în acea perioadă a lunii. Să nu-i dai niciodată unei fetișcane o sabie în mână atunci când sângerează.

Pentru o clipă, Jaime crezu că Brienne îl va lovi.

Încă un pas și-i voi înșfăca pumnalul ăla din teacă, după care am să i-l vâr în pântece. Strânse un picior sub el, gata să sară, dar fetișcana nu se clinti.

— Să fii cavaler e un dar prețios și rar, spuse ea, iar să fii cavaler al Gărzii Regale înseamnă și mai mult. E un dar pe care puțini îl primesc, un dar pe care tu l-ai batjocorit și l-ai pângărit.

Un dar pe care îl vrei cu disperare, fătucă, și pe care nu-l vei putea avea niciodată.

— Mi-am dobândit titlul de cavaler. N-am căpătat nimic pe degeaba. Am câștigat un turnir la treisprezece ani, când încă eram scutier. La cincisprezece, am mers la luptă alături de Ser Arthur Dayne împotriva Frăției Pădurii Regelui, iar el m-a făcut cavaler pe câmpul de bătălie. Mantia aceea albă m-a pângărit pe mine, nu viceversa. Așa că scutește-mă de invidia ta. Zeii sunt cei care n-au avut grijă să te înzestreze cu un mădular, nu eu.

Privirea pe care i-o aruncă Brienne atunci fu plină de dezgust. *M-ar sfârteca bucuroasă, dacă n-ar fi scumpul ei jurământ, cugetă el. Bun. M-am săturat de atâta cucernicie și de ideile ei feciorelnice.* Fetișcana se îndepărtă țănoșă, fără să scoată o vorbă. Jaime se cuibări sub mantie, sperând să viseze cu Cersei.

Dar când închise ochii, îl văzu pe Aerys Targaryen singur, măsurând cu pasul sala tronului, pigulindu-și mâinile însângerate și pline de cruste. Se tăia mereu, nebunul, în țepii și muchiile ascuțite ale Tronului de Fier. Jaime se furișase înăuntru pe ușa regelui, înveșmântat în armura lui aurie, cu sabia în mână. *Armura aurie, nu cea albă, dar nimeni nu și-a amintit vreodată asta. Mi-aș dori să-mi fi scos și mantia aia blestemată.*

Când Aerys a văzut sângele de pe sabia lui, a vrut să știe dacă era al Lordului Tywin.

— Îl vreau mort pe trădător. Îi vreau capul, o să-mi aduci capul lui, sau vei arde cu toți ceilalți. Toți trădătorii, Rossart spune că sunt *între ziduri*. S-a dus să le facă o primire călduroasă. Al cui e sângele? *Al cui?*

— Al lui Rossart, a răspuns Jaime.

Ochii aceia purpurii s-au lărgit atunci, și, uluită, gura regală s-a căscat dintr-odată. S-a scăpat pe el, s-a întors și a fugit către Tronul de Fier. Sub ochii goi ai craniilor de pe pereți, Jaime l-a târât, pe trepte în jos, pe ultimul rege-dragon în persoană, guițând ca un porc și duhnind ca o hazna. O singură tăietură de-a lungul beregătei a fost de ajuns ca să pună capăt scenei. *Atât de ușor, își amintea că se gândise. Un rege ar trebui să fie mai greu de învins.* Rossart, cel puțin, încercase să se opună, deși la drept vorbind, lupta ca un alchimist. *Ciudat că n-au întrebat niciodată cine l-a ucis pe Rossart... dar, desigur, el era un nimeni, de obârșie modestă, Mână a Regelui pentru două săptămâni, doar un alt capriciu nebun al Regelui Nebun.*

Ser Elys Westerling, Lordul Crakehall și alți cavaleri ai tatălui său au năvălit în sală la timp să vadă finalul, astfel că n-a fost chip ca Jaime să se facă nevăzut și să lase vreun fanfaron să-i fure slava sau ocară. Avea să fie ocară, a știut îndată ce a văzut cum *îl priveau...* deși poate în ochii lor era teamă. Lannister ori ba, era unul din cei șapte ai lui Aerys.

— Castelul este al nostru, ser, la fel și orașul, i-a spus Roland Crakehall, ceea ce era pe jumătate adevărat. Loialiștii lui Targaryen își dădeau încă viața pe treptele palatului și în armură. Gregor Clegane și Amory Lorch luau cu asalt zidurile Fortăreței lui Maegor, iar Ned Stark intra tocmai atunci, în fruntea nordicilor săi, pe Poarta Regelui, dar Crakehall n-avea de unde să știe toate acestea. Nu păruse surprins să-l găsească pe Aerys ucis; Jaime fusese fiul Lordului Tywin cu mult înainte să fie primit în Garda Regelui.

— Spune-ți-le că Regele Nebun a murit, a poruncit el. Cruțați-i pe toți cei care se predau și luați-i ostatici.

— Să proclam și un nou rege? a întrebat Crakehall și Jaime a priceput foarte

bine întrebarea: Va fi tatăl tău sau Robert Baratheon, sau ai de gând să încerci să faci un nou rege-dragon? S-a gândit o clipă la Viserys, băiatul fugit la Piatra Dragonului, și la Aegon, la pruncul lui Rhaegar, aflat încă la Fortăreața lui Maegor, cu mama lui. *Un nou rege Targaryen și tatăl meu ca Mână. Cum vor mai urla lupii și cum se va sufoca de mânie lordul furtunii.* Preț de o clipă, a fost ispășit, până când a aruncat din nou o privire în jos, către trupul neînsuflețit ce zăcea pe podea, în balta-i de sânge. *Sângele lui curge în amândoi, a gândit Jaime.*

— Proclamă pe cine naiba poștești, i-a spus lui Crakehall. Pe urmă s-a urcat spre Tronul de Fier și s-a așezat cu sabia pe genunchi, să vadă cine va veni să revendice regatul. S-a întâmplat să fie Eddard Stark.

N-aveai nici tu dreptul să mă judeci, Stark.

În visele sale, morții veneau arzând, învăluți în vârtejuri de flăcări verzi. Jaime dănuia în jurul lor cu o sabie aurie în mână, dar, la fiecare pe care-l doboră, alți doi se ridicau.

Brienne îl trezi cu o cizmă în coaste. Lumea era încă întunecată și începuse să plouă. Mâncară turte de ovăz, pește sărat și câteva mure pe care Ser Cleos le găsisse și urcară înapoi în șa, înainte de răsăritul soarelui.

TYRION

Eunucul fredona fals, în surdină, când intră pe ușă, îmbrăcat în straie vapoase de mătase de culoarea piersicii și mirosind a lămâie. Când dădu cu ochii de Tyrion așezat lângă șemineu, se opri și rămase înmărmurit.

— Stăpâne Tyrion, izbucni el într-un chițait, punctat de un râs nervos.

— Așadar, îți amintești de mine? Începusem să mă îndoiesc.

— Mă bucur nespun de mult să văd că arăți atât de puternic și sănătos. Varys afișă zâmbetul său cel mai perfid. Deși, mărturisesc, nu m-am așteptat să te găsească în umilele mele camere.

— Sunt umile. Excesiv de umile, e adevărat. Tyrion așteptase până când Varys fusese chemat de tatăl său, ca să se furișeze înăuntru, pentru a-i face o vizită. Camerele eunucului erau mici și sărăcicioase, trei odăite fără ferestre, sub zidul dinspre nord. Am sperat să găsesc banițe pline de secrete succulente cu care să-mi omor timpul așteptându-te, dar nu-i de găsit nici o hârtie. Căutase și pasaje secrete, știind că Păianjenul trebuia să aibă pe unde să intre și să iasă nevăzut, dar și acestea se dovediseră la fel de iluzorii. Slavă zeilor, am găsit apă în carafele tale, continuă Tyrion, celula în care dormi nu e mai mare decât un coșciug, iar patul ăla... e făcut, într-adevăr, din piatră, sau doar așa pare?

Varys închise ușa și o zăvori.

— Mă chinuie durerea de șale, stăpâne, și prefer să dorm pe o suprafață dură.

— Eu aș fi zis că ești un om cu pene.

— Sunt plin de surprize. Ești supărat pe mine fiindcă te-am abandonat după bătălie?

— Asta m-a făcut să te privesc ca pe un membru al familiei mele.

— N-a fost din lipsă de dragoste, bunul meu stăpân. Am o natură atât de sensibilă, iar rana ta e atât de îngrozitoare de privit... Se scutură, cu un gest teatral. Bietul tău nas...

Tyrion își scarpină crusta nervos.

— Poate că ar trebui să comand unul nou, din aur. Ce fel de nas mi-ai sugera, Varys? Unul ca al tău, care să adulmece secretele? Sau să-i spun aurarului că vreau nasul tatălui meu? Zâmbi. Nobilul meu tată muncește cu atâta sânguință încât abia dacă-l mai văd. Spune-mi, e adevărat că-l readuce pe Marele Maester Pycelle în micul consiliu?

— Da, stăpâne.

— Trebuie să-i mulțumesc iubitei mele surori pentru asta? Pycelle fusese omul surorii sale. Tyrion îl văduvise de rang, barbă și demnitate și îl azvârlise într-o temniță neagră.

— Nicidecum, stăpâne. Mulțumește-le arhimaesterilor din Orașul vechi, cei care au insistat asupra reabilitării lui Pycelle, pe motiv că doar Conclavul poate să numească sau să demită un Mare Maester.

Idioți, gândi Tyrion.

— Parcă-mi amintesc că gâdele lui Maegor cel crud a demis vreo trei cu securea.

— Cât se poate de adevărat, spuse Varys. Iar cel de-al doilea Aegon l-a dat pe Marele Maester Gerardys dragonilor, să-l mănânce.

— Din păcate, eu chiar n-am nici un dragon. Bănuiesc că aş fi putut să-l cufund pe Pycelle în foc sălbatic. Oare Citadela ar fi preferat asta?

— Ei, bine, ar fi respectat mai mult linia tradiției. Eunucul chicoti. Din fericire, capetele mai luminate au precumpănit, iar Conclavul a recunoscut destituirea lui Pycelle și s-a apucat să-i aleagă succesorul. După ce i-a dat respectul cuvenit lui Maester Turquin și lui Maester Erreck, bastardul cavalerului rătăcitor, demonstrându-și astfel că dibăcia contează mult mai mult în ordinul lor decât obârșia, Conclavul era cât pe ce să ni-l trimită pe Maester Gormon, un Tyrell din Highgarden. Când i-am spus nobilului tău tată, a luat măsuri imediat.

Tyrion știa că Conclavul se întrunea în spatele ușilor închise. Dezbaterile lor erau, teoretic, secrete. *Așadar, Varys are mici ciripitori și în Citadelă.*

— Înțeleg. Deci tata a hotărât să smulgă buruiana din rădăcină? Râse pe înfundate. Pycelle e o canalie. Dar mai bine o canalie Lannister decât o canalie Tyrell, nu?

— Marele Maester Pycelle a fost întotdeauna un prieten bun al Casei tale, zise Varys suav. Probabil te va consola să afli că Ser Boros Blount a fost și el reabilitat.

Cersei îl lipsise pe Ser Boros de mantia albă fiindcă nu-și dăduse viața în apărarea Prințului Tommen atunci când Bronn a pus mâna pe băiat pe drumul spre Rosby. Omul nu-i era prieten lui Tyrion, dar după acea întâmplare, o ura probabil pe Cersei aproape la fel de mult. *Bănuiesc că asta e ceva.*

— Blount este un fanfaron laș, zise el pe un ton prietenos.

— Așa să fie? Vai, vai! Totuși, cavalerii Gărzii Regelui sunt, în mod tradițional, numiți pe viață. Poate că Ser Boros se va dovedi mai curajos pe viitor. Fără îndoială, va rămâne loial.

— Față de tatăl meu, țină să precizeze Tyrion.

— Că veni vorba despre Garda Regelui... Mă întreb, oare această încântătoare vizită inopinată a ta are întâmplător vreo legătură cu răposatul frate al lui Ser Boros, galantul Ser Mandon Moore? Eunucul își mângâie un obraz pudrat. Omul tău, Bronn, pare cât se poate de interesat de soarta lui în ultimul timp.

Bronn dezgropase tot ce putuse despre Ser Mandon, dar, fără doar și poate, Varys știa mult mai multe... dacă se hotăra să vorbească.

— Omul pare a fi chiar lipsit de prieteni, zise Tyrion cu prudență.

— Trist, spuse Varys, o, trist. Ți-ai putea găsi vreo rudă dacă ai răsturna câteva pietre în Vale, dar aici... Lordul Arryn l-a adus la Debarcaderul Regelui, iar Robert i-a dat mantia albă, dar mă tem că nici unul nu l-a iubit prea mult. Și nici nu era genul de om pe care poporul îl aclamă la turniruri, în ciuda incontestabilei sale dibăcii. Ei, bine, nici măcar frații săi din Garda Regelui nu s-au apropiat vreodată de el. Ser Barristan a fost auzit odată spunând că Ser Mandor nu avea alt prieten în afară de sabia sa și altă viață în afară de datorie... dar, mă-nțelegi, nu cred că Selmy a spus-o pe de-a-ntregul ca laudă. Ceea ce e ciudat, când stai să te gândești, nu? Acestea sunt tocmai calitățile pe care le căutăm la Garda Regală, se poate spune – oameni care nu trăiesc pentru ei înșiși, ci pentru regele lor. În această lumină, bravul nostru Ser Mandon era cavalerul alb perfect. Și a murit așa cum îi șade bine unui cavaler al Gărzii, cu sabia în mână, apărând pe cineva care era sânge din sângele regelui. Eunucul îi aruncă un zâmbet perfid și îl privi tăios.

Încercând să ucidă pe cineva care era sânge din sângele regelui, vrei să spui. Tyrion se întreba dacă Varys știa de fapt mai mult decât spunea. Nimic din ceea ce tocmai auzise nu era o noutate pentru el. Bronn îi adusese cam aceleași vești. Avea nevoie de o legătură cu Cersei, un semn că Ser Mandon fusese spionul ei. *Nu obținem întotdeauna ceea ce vrem,* cugetă el cu amărăciune, ceea ce îi aminti...

— Nu Ser Mandon e cel care mă aduce aici.

— Nu încape îndoială. Eunucul traversează camera, către carafă cu apă. Pot să te servesc, stăpâne? îl întreabă, umplând o cană.

— Da, dar nu cu apă. Își împreună mâinile. Vreau să mi-o aduci pe Shae.

Varys luă o înghițitură.

— Oare e înțelept, stăpâne? Dulcea copilă. Ar fi fost mare păcat ca tatăl tău s-o

spânzure.

Nu-l mira că Varys știa.

— Nu, nu e înțelept, e curată nebunie. Vreau s-o văd pentru ultima oară, înainte s-o trimit departe. Nu pot suporta s-o am atât de aproape.

— Înțeleg.

Cum ai putea? Tyrion o văzuse nu mai devreme decât ieri, urcând scările șerpuitoare ale castelului cu o găleată de apă în mână. Privise cum un tânăr cavaler s-a oferit să ducă găleata grea. Felul în care i-a atins brațul și i-a zâmbit l-a întors pe dos. Au trecut la un pas unul de altul, el coborând, ea urcând, atât de aproape încât a simțit parfumul curat și proaspăt al părului ei. *Stăp'ne*, i-a spus, cu o mică reverență, iar lui îi venea să întindă mâna, s-o ia în brațe și s-o sărute chiar acolo, dar n-a putut decât să dea din cap bășos și să treacă pe lângă ea, cu mersu-i clătinat.

— Am văzut-o de mai multe ori, îi spuse lui Varys, dar n-am îndrăznit să-i vorbesc. Bănuiesc că toate mișcărilor îmi sunt urmărite.

— Ești înțelept să bănuiești asta, bunul meu stăpân.

— Cine?

— Frații Kettleblack îi dau raportul frecvent iubitei tale surori.

— Când mă gândesc cu câți bani i-am plătit pe nenorociții ăia... crezi că există vreo șansă ca mai mult aur să-i îndepărteze de Cersei?

— Întotdeauna există o șansă, dar eu, unul, nu m-aș obosi să pun rămășag pe probabilități. Acum sunt cavaleri, toți trei, iar sora ta le-a promis și alte avansări. Un chicot malițios izbucni de pe buzele eunucului. Iar cel mai vârstnic, Ser Osmund din Garda Regelui, visează și la anumite alte... *favoruri*... O poți egala pe regină, n-am nici o îndoială, când vine vorba de bani, dar ea mai are o pungă, care e chiar inepuizabilă.

Șapte draci, gândi Tyrion.

— Vrei să sugerezi că Cersei și-o trage cu Osmund Kettleblack?

— O, vai de mine, nu, asta ar fi îngrozitor de periculos, nu crezi? Nu, regina doar *lasă să se înțeleagă* ... poate mâine, sau când se termină cu nunta... și apoi un zâmbet, o șoptă, o glumă deocheată... un sân frecându-se ușor de mâneca lui, în treacăt... și totuși, se pare că merge. Dar ce știe un eunuc despre asemenea lucruri? Vârful limbii trecu peste buza lui de jos, ca un animal roz, sfios.

De-aș putea să-i împing cumva dincolo de mângâieri furișe, să aranjez ca tata să-i prindă împreună în pat... Tyrion își duse mâna la crusta de pe nas. Nu vedea cum s-ar putea face una ca asta, dar poate că mai târziu avea să-i vină în minte vreun plan.

— Frații Kettleblack sunt singurii?

— Aș vrea să fie așa, stăpâne. Mă tem că sunt mulți ochi asupra ta. Ești... cum să spun? *Remarcabil*. Și nu prea îndrăgit, mă doare sufletul să-ți spun. Fiii lui Janos Slynt te-ar denunța bucuroși, ca să-și răzbune tatăl, iar dragul nostru Lord

Petyr are prieteni în jumătate din bordelurile din Debarcaderul Regelui. Dacă ai fi atât de imprudent să vizitezi vreunul, Lordul Petyr va afla îndată și nobilul tău tată curând după aceea.

E chiar mai rău decât m-am temut.

— Și tata? El pe cine a pus să mă spioneze?

De data aceasta eunucul râse cât îl ținea gura.

— Păi, pe mine, stăpâne.

Tyrion râse și el. Nu era atât de nătărău încât să aibă încredere în Varys mai mult decât trebuia – dar eunucul știa deja destule despre Shae ca s-o trimită de-a dreptul la spânzurătoare.

— Ai să mi-o aduci pe Shae prin pereți, ascunsă de toți acești ochi. Așa cum ai făcut înainte.

Varys își frângea mâinile.

— O, stăpâne, nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, dar... Regele Maegor n-a vrut șobolani în zidurile sale, dacă mă-nțelegi. A cerut, într-adevăr, o ieșire secretă, în caz că ar fi prins vreodată în cursă de dușmani, dar ușa aceea nu are legătură cu nici un alt pasaj. Nu-i vorbă, aş putea să i-o răpesc lui Lady Lollys pe Shae a ta, o vreme, dar nu am cum s-o aduc în dormitorul tău fără să fim văzuți.

— Atunci adu-o altundeva.

— Dar unde? Nu există nici un loc sigur.

— Există. Tyrion rânji. Aici. Cred că e timpul să dai o întrebuintare mai bună patului ăluia al tău, tare ca piatra.

Gura eunucului se deschise. Apoi Varys chicoti.

— Lollys obosește cu ușurință în perioada asta. Stă să nască. Îmi închipui că va dormi dusă la răsăritul lunii.

Tyrion săltă jos de pe scaun.

— La răsăritul lunii, atunci. Vezi să aduci niște vin. Și două cupe curate.

Varys făcu o plecăciune.

— Va fi după porunca stăpânului meu.

Restul zilei se târî parcă, încet ca melcul. Tyrion urcă în bibliotecă și încercă să-și mute gândul citind *Istoria Războaielor de pe Rhoyn*, dar nu putea vedea elefanții, căci în minte îi venea zâmbetul lui Shae. Când se făcu după-amiază, lăsă cartea deoparte și se duse să facă o baie. Se frecă până când apa se răci și pe urmă îl puse pe Pod să-i ajusteze barba. Pentru el, barba era o povară, o încălceală de păr blond, alb și negru, aspră și asimetrică. Arareori era altfel decât hidoasă, dar îi era de folos ca să-i ascundă o parte a feței și asta era un mare avantaj.

Când fu cât se poate de curat, rozaliu și tuns, Tyrion își cercetă dulapul și alese o pereche de pantaloni strâmți de satin, de culoarea purpurie a Lannisterilor, și cea mai bună tunică a sa, cea din catifea neagră, cu ținte în formă de cap de leu. Și-ar fi pus și lanțul de mâini aurii, dacă tatăl său nu i l-ar fi furat pe când se zbătea între viață și moarte. Abia după ce fu gata îmbrăcat își dădu seama de dimen-

siunea nebuniei sale. *Șapte draci, piticule, ți-ai pierdut toate mințile, odată cu nasul? Oricine te va vedea o să se întrebe de ce ți-ai pus veșmintele de gală ca să-l vizitezi pe eunuc.* Înjurând, Tyrion se dezbracă și se îmbracă din nou, în haine simple: pantaloni negri de lână, o tunică albă veche și o jiletcă maro de piele. *N-are importanță, își spuse, în timp ce aștepta răsăritul lunii. Oricum ai fi îmbrăcat, rămâi tot un pitic. Nu vei fi niciodată înalt, asemeni cavalerului de pe scări, cu picioarele sale lungi și drepte, abdomenul puternic și umerii largi, bărbătești.*

Luna se ivea deasupra zidului castelului când îi spuse lui Podrick Payne că îi va face o vizită lui Varys.

— Stai mult, stăpâne? întrebă băiatul.

— O, sper că da.

Cu Fortăreața Roșie atât de ticsită de lume, Tyrion nu putea spera să treacă neobservat. Ser Balon Swann stătea de strajă la poartă, iar Ser Loras Tyrell la podul basculant. Tyrion se opri să schimbe politețuri cu amândoi. Era ciudat să-l vezi pe Cavalerul Florilor îmbrăcat în alb din cap până-n picioare, când înainte fusese întotdeauna colorat ca un curcubeu.

— Câți ani ai, Ser Loras? îl întrebă Tyrion.

— Șaptesprezece, stăpâne.

Șaptesprezece, frumos și deja o legendă. Jumătate dintre fetele Celor Șapte Regate vor să se culce cu el și toți băieții vor să fie în locul lui.

— Iartă-mă că întreb, ser – de ce ar alege cineva să intre în Garda Regelui la șaptesprezece ani?

— Prințul Aemon, Cavalerul Dragon, și-a făcut jurămintele la șaptesprezece ani, răspunse Ser Loras, iar fratele tău Jaime a fost încă și mai tânăr.

— Motivele lor le cunosc. Care sunt ale tale? Onoarea de a sluji sub modele de virtute precum Meryn Trant sau Boros Blount? Îi aruncă băiatului un zâmbet batjocoritor. Ca să păzești viața regelui, ți-o dai pe a ta. Renunți la pământurile și la triburile tale, renunți la speranța de a te căsători, de a avea copii...

— Casa Tyrell continuă prin frații mei, răspunse Ser Loras. Nu e necesar ca un al treilea fiu să se căsătorească sau să aibă copii.

— Nu e necesar, dar unora li se pare plăcut. Cum rămâne cu dragostea?

— Când soarele apune, nici o lumânare nu-i poate ține locul.

— Asta e dintr-un cântec? Tyrion își înălță capul, zâmbind. Da, ai șaptesprezece ani, acum îmi dau seama.

Ser Loras se crispa.

— Îți bați joc de mine?

Un flăcău țepos.

— Nu. Dacă te-am jignit, iartă-mă. Am iubit și eu cândva și aveam și un cântec al nostru. *Am iubit o fecioară, frumoasă ca o vară, cu soare în păr.* Îi ură lui Ser Loras o seară bună și își văzu de drum.

Lângă adăposturi, un grup de oșteni asista la lupta dintre doi câini. Tyrion se

opri cât să vadă cum câinele mai mic sfâșie capul celui mai mare. Smulse câteva hohote răgușite de răs, remarcând că învinsul semăna acum cu Sandor Clegane și apoi, sperând că reușise să le adoarmă vigilența, își continuă drumul către zidul nordic și în jos, pe șirul scurt de trepte care duceau către umila reședință a eunucului. Ușa se deschise în timp ce Tyrion ridica mâna să bată.

— Varys? Tyrion se strecură înăuntru. Ești aici? O singură lumânare licărea în întuneric, răspândind mireasmă de iasomie.

— Stăpâne? O femeie se furișă în lumină, dolofană, moale, cu un aer de matroană, o față roz ca o lună plină și bucle negre, grele. Tyrion dădu înapoi. E ceva în neregulă?

Varys, își dădu el seama, iritat.

— Preț de o clipă înfiorătoare, am crezut că mi-ai adus-o pe Lollys în loc de Shae. Unde e?

— Aici, stăp'ne. Shae îi acoperi ochii cu mâinile, din spate. Poți să ghicești cu ce sunt îmbrăcată?

— Cu nimic?

— O, ești așa de isteț, se bosumflă ea, retrăgându-și repede mâinile. De unde ai știut?

— Ești foarte frumoasă îmbrăcată cu nimic.

— Adevărat? întrebă ea. Chiar sunt?

— O, da.

— Atunci n-ar trebui să te culci cu mine în loc să mă ții de vorbă?

— Mai întâi trebuie să scăpăm de Lady Varys. Nu sunt genul de pitic căruia îi place publicul.

— A plecat, spuse Shae.

Tyrion se întoarse să vadă. Era adevărat. Eunucul dispăruse, cu fuste cu tot. *Ușile secrete sunt aici pe undeva, trebuie să fie.* Doar atât avu timp să gândească.

Shae îi întoarse capul ca să-l sărute. Gura ei era umedă și lacomă, și nici măcar nu părea să-i vadă cicatricea sau crusta aspră din locul unde îi fusese nasul. Îi simțea sub degete pielea caldă și mătăsoasă. Când degetul lui mare alunecă peste sfârcul ei stâng, acesta se întări dintr-odată.

— Grăbește-te, îl îndemnă ea printre sărutări, în timp ce mâinile lui Tyrion se îndreptară către cingătoare. O, mai repede, mai repede, te vreau în mine, în mine, în mine. Nici măcar nu avu timp să se dezbrace cum se cuvine. Shae îi trase penisul afară din pantaloni, apoi îl împinse jos, pe podea și se urcă deasupra lui. Țipă când o pătrunse și îl călări sălbatic, gemând: *Uriașul meu, uriașul meu, uriașul meu*, cu fiecare mișcare. Tyrion era atât de dornic, încât explodă la cea de-a cincea mișcare, dar pe Shae nu păru s-o deranjeze. Zâmbi lasciv când îl simți țâșnind și se aplecă, sărutându-i sudoarea de pe frunte. Uriașul meu Lannister, murmură ea. Rămâi în mine, te rog. Îmi place să te simt acolo.

Astfel, Tyrion nu se clinti, doar o cuprinse cu brațele. *E atât de plăcut s-o*

îmbrățișez și să fiu îmbrățișat, gândi el. Cum poate un lucru atât de plăcut să fie o crimă pentru care să meriți să fii spânzurat?

— Shae, spuse el, iubita mea, aceasta trebuie să fie ultima noastră întâlnire. Pericolul e prea mare. Dacă nobilul meu tată te-ar descoperi...

— Îmi place cicatricea ta. O urmări cu degetul. Te face să arăți foarte fioros și puternic.

Tyrion râse.

— Foarte urât, vrei să spui.

— Stăp'nul meu nu va fi niciodată urât în ochii mei. Sărută crusta care acoperea ciotul zdrențuit al nasului său.

— Nu fața mea trebuie să te preocupe, ci tatăl meu...

— Nu mă sperie. Acum îmi dă stăp'nul bijuteriile și mătăsurile înapoi? L-am întrebat pe Varys dacă le pot primi, când ai fost rănit în luptă, dar n-a vrut să mi le dea. Ce s-ar fi ales de ele, dacă tu ai fi murit?

— N-am murit. Iată-mă aici.

— Știu. Shae se vânzoli deasupra lui, zâmbind. Exact unde ți-e locul. Gura ei se îmbufna. Dar cât mai trebuie să continui cu Lollys acum, că ești bine?

— Ai ascultat ce vorbesc? Întrebă Tyrion. Poți rămâne cu Lollys, dacă vrei, dar ar fi mai bine să părăsești orașul.

— Nu vreau să plec. Mi-ai promis că mă muți iarăși într-un castel, după bătălie. Îl strânse ușor între coapse și Tyrion începu să se întărească din nou, în ea. Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile, spunea.

— Shae, zeii fie blestemați, încetează. Ascultă-mă. Trebuie să pleci. Orașul e plin de Tyrelli chiar în clipa asta, iar eu sunt atent supravegheat. Nu înțelegi pericolele.

— Pot să vin la nunta regelui? Lollys nu vrea să meargă. I-am spus că n-o s-o violeze nimeni în sala tronului, dar e așa de proastă! Când Shae se rostogoli pe o parte, penisul lui ieși din ea cu un sunet moale, umed. Symon zice că vor fi saltimbanci, un turnir al cântăreților, chiar și o întrecere a bufonilor.

Tyrion aproape că uitase despre blestematul de cântăreț al lui Shae.

— Cum de ai vorbit cu Symon?

— I-am spus lui Lady Tanda despre el, iar ea l-a angajat pentru Lollys. Muzica o liniștește când copilul începe să lovească. Symon zice că la nuntă va fi un urs dansator, și vinuri de la Arbor. N-am văzut niciodată un urs dansând.

— Dansează mai prost decât mine. Cântărețul îl preocupa pe el, nu ursul. O singură vorbă scăpată în urechea cui nu trebuie și Shae ar fi spânzурată.

— Symon zice că vor fi șaptezeci și șapte de feluri de mâncare și o sută de porumbei, într-un tort uriaș. Când capacul se va deschide, vor țâșni toți afară și vor zbura.

— După care își vor găsi adăpost pe grinzi, de unde va ploua cu găinaț peste oaspeți.

Tyrion mai suportase asemenea torturi de nuntă. Porumbeilor le plăcea să se ușureze în special deasupra lui, sau cel puțin așa i se păruse întotdeauna.

— N-aș putea să mă îmbrac în veșmintele mele de mătase și catifea și să merg ca doamnă, nu ca o slujitoare? Nimeni nu-și va da seama că nu sunt.

Toată lumea va ști că nu ești, gândi Tyrion.

— Lady Tanda s-ar putea întreba unde a găsit slujitoarea lui Lollys atâtea giuvaiere.

— O să fie o mie de invitați, zice Symon. Nici măcar nu mă va vedea. O să găsesc un loc, într-un ungher întunecat, mai jos de salieră, dar ori de câte ori te vei ridica să mergi să te ușurezi, aș putea să mă furișez afară și să ne întâlnim. Îi prinse penisul în mână și îl mângâie ușor. Nu voi purta lenjerie sub rochie, așa că stăp'nul nu va trebui să mă dezbrace. Se juca cu el, plimbându-și degetele în sus și-n jos. Sau, dacă vrea, pot să-i fac asta. Îi luă bărbăția în gură.

Curând, Tyrion fu gata din nou. De data asta, dură mai mult. Când termină, Shae se urcă din nou peste el și i se cuibări sub braț.

— Ai să mă lași să vin, nu-i așa?

— Shae, e riscant, gemu el.

O vreme, ea nu scoase nici un cuvânt. Tyrion încercă să vorbească despre alte lucruri, dar se lovi de un zid de politețe ursuză, rece și neînduplecată ca Zidul pe care îl colindase cândva, la nord. *Zei, aveți milă,* gândi el obosit, privind cum lumânarea se topește, *cum am lăsat să se întâmple asta din nou, după Tysha? Chiar sunt un mare nătărău, așa cum crede tata?* Bucuros i-ar fi făcut promisiunea pe care o vroia, bucuros ar fi condus-o în dormitorul lui pe brațe, s-o lase să se îmbrace în veșmintele de mătase și catifea pe care le iubea atât de mult. Dacă ar fi fost după el, ar fi lăsat-o să-i stea alături la masa de nuntă a lui Joffrey și să danseze cu toți urșii cu care ar fi vrut. Dar n-o putea vedea spânzurată.

Când lumânarea se stinse, Tyrion se desprinsese din îmbrățișarea ei și aprinse o alta. Apoi dădu ocol camerei și ciocăni fiecare perete în parte, căutând ușa secretă. Shae îl privea, cu genunchii la piept și brațele în jurul picioarelor. În cele din urmă, spuse:

— Sunt sub pat. Treptele secrete.

Tyrion se uită la ea neîncrezător.

— Sub pat? Patul e din piatră masivă. Cântărește o jumătate de tonă.

— Este un loc unde Varys apasă și patul se ridică drept în sus. L-am întrebat cum face, iar el mi-a spus că e o vrajă.

— Da. Tyrion nu-și putu stăpâni un zâmbet larg. O vrajă care se cheamă contragreutate.

Shae se ridică în picioare.

— Ar trebui să mă întorc. Uneori bebelușul mișcă și atunci Lollys se trezește și mă strigă.

— Varys trebuie să sosească din clipă în clipă. Probabil ne ascultă fiecare

cuvânt. Tyrion așeză jos lumânarea. Avea o pată udă pe pantaloni, în partea din față, dar în întineric ar trebui să treacă neobservată. Îi spuse lui Shae să se îmbrace și să-l aștepte pe eunuc.

— Așa voi face, promise ea. Tu ești leul meu, nu-i așa? Uriașul meu Lannister.

— Da, răspunse el, iar tu ești...

— ... târfa ta. Shae îi așeză un deget pe buze. Știu. Aș fi doamna ta, dar nu se poate. Altfel m-ai duce la ospăț. Nu contează. Îmi place să-ți fiu târfă, Tyrion. Doar păstrează-mă, leul meu, și ai grijă de mine.

— Așa voi face. *Nebunule, nebuniile*, strigă glasul său interior. *De ce ai spus asta? Ai venit aici ca s-o trimiți departe.* În schimb, o mai sărută o dată.

Drumul înapoi i se păru lung și stingher. Podrick Payne dormea în patul lui de campanie, la piciorul patului lui Tyrion, dar piticul îl trezi.

— Bronn, spuse el.

— Ser Bronn? Pod își frecă ochii, alungându-și somnul. Oh, să-l aduc? Stăpâne?

— Păi, nu, te-am trezit să stăm la taifas despre felul cum se îmbracă, zise Tyrion, dar își irosi sarcasmul. Pod îl privi cu gura căscată, nedumerit, până când Tyrion își ridică mâinile și spuse: Da, adu-l. Adu-l acum.

Flăcăul se îmbracă în grabă și ieși valvârtej din cameră. *Sunt chiar atât de înfricoșător?* se întrebă Tyrion, schimbându-se în cămașa de noapte și turnându-și niște vin.

Era la cea de-a treia cupă și noaptea trecuse când Pod reveni, în sfârșit, cu cavalerul mercenar după el.

— Sper că flăcăul a avut un motiv serios să mă târască afară din casa Chatayei, zise Bronn, așezându-se.

— Casa *Chatayei*? făcu Tyrion iritat.

— E bine să fii cavaler. Nu mai cauți bordelurile mai ieftine din josul străzii. Bronn zâmbi. Acum putem vorbi de Alayaya și Marei în același pat de puf, cu Ser Bronn la mijloc.

Tyrion fu nevoit să-și înghită frustrarea. Bronn avea dreptul să se culce cu Alayaya ca orice alt bărbat, dar... *N-am atins-o niciodată, oricât mi-aș fi dorit, dar Bronn n-are de unde să știe asta. Ar fi trebuit să-și țină bărbăția departe de ea.* Tyrion nu îndrăznea să viziteze casa Chatayei. Dacă ar face-o, Cersei s-ar îngriji ca tatăl lor să afle și Yaya ar avea de îndurat mai mult decât o biciuire. Îi trimisese fetei un colier din argint și jad și o pereche de brățări pe potrivă, prezentându-și astfel scuzele, dar în afară de asta...

E zadarnic.

— Există un cântăreț care-și spune Symon Limbă de Argint, zise Tyrion obosit, lăsând la o parte sentimentul vinovăției. Cântă uneori pentru fiica Doamnei Tanda.

— Ce-i cu el?

Omoară-l, ar fi putut să spună, dar omul nu făcuse nimic, doar cântase câteva cântece. *Și-i umpluse căpșorul lui Shae cu vise despre porumbei și urși dansatori.*
— Găsește-l, spuse el, în schimb. Găsește-l înainte să-l găsească altcineva.

ARYA

Scotea legume din pământ, în grădina unui om mort, când auzi cântecul.

Arya înțepeni, neclintită ca o stâncă, ascultând, cu cei trei morcovi din mână dați uitării dintr-odată. Se gândi la Măștile însângerate și la oamenii lui Roose Bolton și un fior de spaimă îi coborî pe șira spinării. *Nu-i drept, când am găsit, în sfârșit, Tridentul, când credeam că suntem aproape în siguranță.*

Numai că, de ce ar cânta Măștile?

Cântecul venea din susul râului, de undeva de dincolo de colina dinspre est.

— *Spre Gulltown am pornit, s-o văd pe frumoasa fecioară, hei-ho, hei-ho...*

Arya se ridică în picioare, cu morcovii atârându-i din mână. Se auzea ca și cum un cântăreț venea de-a lungul râului. Puțin mai departe, printre verze, Plăcintă Fierbinte auzea și el cântecul, judecând după expresia de pe chipul lui. Gendry se culcase la umbra casei pârjolite și nu auzea nimic.

— *Îi voi fura un dulce sărut cu vârful sabiei, hei-ho, hei-ho.*

I se păru că aude și o harpă de lemn, dincolo de susurul apei.

— Auzi? întrebă Plăcintă Fierbinte cu o șoptă răgușită, strângând în brațe un morman de varză. Vine cineva.

— Du-te și trezește-l pe Gendry, îi spuse Arya. Scutură-l doar de umăr, nu face mare târăboi. Gendry era ușor de trezit, spre deosebire de Plăcintă Fierbinte, căruia trebuia să-i tragi șuturi și să-i strigi în urechi.

— *O voi face iubita mea și ne vom odihni în umbră, hei-ho, hei-ho.* Cântecul se auzea tot mai puternic, cu fiecare cuvânt.

Plăcintă Fierbinte își desfăcu brațele. Verzele căzură pe pământ, cu bufnituri surde.

— Trebuie să ne ascundem.

Unde? Coliba pârjolită și grădina năpădită de buruieni se aflau chiar pe malul Tridentului. Câteva sălcii creșteau de-a lungul albiei râului, iar mai jos, în apele mocirloase de la mal, era stufăriș, dar prin preajmă terenul era, în cea mai mare parte, ca-n palmă. *Știam că n-ar fi trebuit să ieșim din pădure,* gândi ea. Însă fuseseră atât de flămânzi, iar grădina era o ispită prea mare. Pâinea și brânza furate de la Harrenhal se terminaseră cu șase zile în urmă, pe când se aflau în inima pădurii.

— Du-l pe Gendry, împreună cu caii, în spatele colibei, hotărî ea. O parte din zid era încă în picioare, destul de mare, poate, ca să ascundă doi băieți și trei cai. *Dacă nu nechează caii și dacă acel cântăreț nu vine să scotocească prin grădină.*

— Dar tu?

— Eu o să mă ascund după copac. Probabil e singur. Dacă mă supără, îl omor.
Du-te.

Plăcintă Fierbinte plecă și Arya aruncă morcovii și își scoase sabia furată de după umăr. Își prinsese teaca de-a curmezișul spatelui. Sabia lungă era făurită pe măsura unui bărbat și se lovea de pământ când o purta pe șold. *În plus, e prea grea*, gândi ea, simțind lipsa Acului, așa cum se întâmpla de fiecare dată când lua sabia aceea grosolană în mână. Dar era o sabie și putea ucide cu ea, asta era suficient.

Tiptil, se îndreptă către salcia bătrână și mare care creștea la răspântia drumului și se așeză cu un genunchi în iarbă și noroi, sub paravanul ramurilor plângătoare. *Voi, vechi zei*, se rugă ea, în timp ce glasul cântărețului se auzea tot mai tare, *voi, zei ai copacilor, ascundeți-mă și faceți-l să treacă pe lângă mine*. În clipa următoare, un cal necheză și cântecul se frânse brusc. *A auzit*, înțelese Arya, *dar poate că e singur sau, dacă nu e, poate că e la fel de speriat de noi cum suntem noi de el*.

— Ai auzit? întrebă un glas de bărbat. E ceva dincolo de zidul ăla, aș zice.

— Da, răspunse un al doilea glas, mai profund. Ce crezi c-ar putea să fie, Arcașule?

Doi, așadar. Arya își mușcă buza. Nu-i putea vedea din locul unde stătea îngenunchiată, din cauza sălciei. Dar îi putea auzi.

— Un urs. Un al treilea sau iarăși primul glas.

— Un urs cu o grămadă de carne, zise glasul mai gros. Și o grămadă de grăsime, toamna. Bună de mâncat, dacă e pregătită cum se cuvine.

— Poate că e un lup. Poate un leu.

— Cu patru picioare, ce crezi? Sau cu două?

— N-are nici o importanță. Sau are?

— Nu, din câte știu eu. Arcașule, ce vrei să faci cu toate săgețile alea?

— Să trag câteva peste zid. Orice s-ar ascunde acolo va ieși afară cât ai bate din palme. Stai să vezi.

— Dar dacă e vreun om cinstit? Sau o biată femeie cu copilul la sân?

— Un om cinstit ar ieși să-și arate fața. Doar un tâlhar ar sta pitit și ne-ar pândi.

— Da, asta așa-i. Dă-i drumul și aruncă-ți săgețile.

Arya sări în picioare.

— Nu! Le arată sabia. Erau trei, vedea acum. *Doar trei*. Syrio se putea lupta cu mai mult de trei, iar ea îi avea pe Gendry și Plăcintă Fierbinte să i se alăture, poate. *Dar ei sunt băieți, iar aceștia sunt bărbați*.

Călătoreau pe jos, murdari și plini de noroi. Își dădu seama care era cântărețul, după harpa de lemn pe care o legăna la piept, așa cum o mamă ar legăna un prunc. Un bărbat mărunț, de vreo cincizeci de ani după înfățișare, cu o gură mare, un nas

ascuțit și părul rar, castaniu. Verdele spălăcit al hainelor sale se amesteca ici și colo cu petice vechi de piele maro. Purta o pereche de pumnale la șold și o secure de pădurar atârnată pe spate.

Bărbatul de lângă el era cu mai bine de treizeci de centimetri mai înalt și avea înfățișarea unui soldat. Din centura-i de piele ținută atârnavă o sabie lungă și un pumnal, pe cămașă avea cusute șiruri de inele de argint suprapuse, iar capul îi era acoperit de un coif negru de fier, de forma unui con. Avea dinții stricați și o barbă castanie, stufoasă, dar mantia lui galbenă, cu glugă, era cea care sărea în ochi. Groasă și grea, pătată ici cu iarbă, colo cu sânge, zdrențuită la margini și peticită cu piele de căprioară pe umărul drept, mantia îi dădea bărbatului voinic înfățișarea unei păsări galbene, uriașe.

Ultimul era un tânăr subțirel, ca și arcul său lung, dar nu chiar atât de înalt. Roșcovan și pistruiat, purta o cămașă de zale cu ținte, cizme, mănuși de piele fără degete și o tolă pe spate. Săgețile sale aveau la capăt pene de gâscă și șase dintre ele stăteau înfipite în pământ, în fața lui, ca un gârduleț.

Cei trei bărbați o priviră cum stătea acolo, în drum, cu sabia în mână. Apoi cântărețul ciupi alene o coardă.

— Băiete, zise el, lasă jos sabia aia chiar acum, dacă nu vrei cu orice preț să te rănești. E prea mare pentru tine, flăcăule și, în plus, Anguy, aici de față, ar putea să vâre trei săgeți în tine înainte să poți spera să ne atingi.

— N-ar putea, răspunse Arya, și sunt fată.

— Așa. Cântărețul făcu o plecăciune. Să-mi fie cu iertare.

— Vedeți-vă de drum. Mergeți înainte, iar tu continuă să cânti, ca să știm unde sunteți. Plecați și lăsați-ne în pace, și n-am să vă omor.

Pistruiatul izbucni în râs.

— Lem, n-o să ne omoare, ai auzit?

— Am auzit, răspunse Lem, soldatul voinic cu vocea groasă.

— Copilă, zise cântărețul, lasă sabia și o să te ducem într-un loc sigur, unde o să te alegi cu niște mâncare caldă în burta aia. Sunt lupi prin părțile astea și lei și lucruri mult mai rele. Nu-i un loc unde să se plimbe o fetiță singură.

— Nu e singură. Gendry ieși călare din spatele zidului colibeii, urmat de Plăcintă Fierbinte, ducând de căpăstru calul Aryei. În cămașa lui de zale, cu sabia în mână, Gendry părea aproape bărbat în toată firea și avea un aer periculos. Plăcintă Fierbinte arăta ca Plăcintă Fierbinte. Faceți cum v-a spus și lăsați-ne în pace, îi amenință Gendry.

— Doi și trei, numără cântărețul, și atâtia sunteți toți? Și caii, bineînțeles, frumoși cai. De unde i-ați furat?

— Sunt ai noștri. Arya le urmărea fiecare mișcare. Cântărețul îi distrăgea întruna atenția cu vorbăria lui, dar cel periculos era arcașul. *Dacă aș putea să scot o săgeată din pământ...*

— Ne spuneți cum vă numiți, ca niște oameni cinstiți? îi întrebă pe băieți.

— Eu sunt Plăcintă Fierbinte, spuse Plăcintă Fierbinte fără întârziere.

— Da, bravo ție. Bărbatul zâmbi. Nu mi-e dat să întâlnesc în fiecare zi un flăcău cu un nume atât de gustos. Și cum le-o fi zicând prietenilor tăi? Cotlet de Berbec și Porumbel?

Gendry privi mânios din șa.

— De ce ți-aș spune numele meu? Nu le-am auzit pe ale voastre.

— Ei, bine, cât despre asta, eu sunt Tom Șaptepâraie, dar mi se spune Tom Șaptecoarde, sau Tom de Șapte. Mocofanul ăsta cu dinții negri este Lem, prescurtarea de la Mantie-de-Lămâie. Mantia lui e galbenă, vezi, iar Lem e acru ca o lămâie. Și flăcăul de colo e Anguy, sau Arcașul, cum ne place să-i spunem. Acum, voi cine sunteți? Întrebă el cu glasul-i grav pe care Arya îl auzise printre crengile sălciei.

Nu era pregătită să-și divulge adevăratul nume atât de ușor.

— Porumbelul, dacă vreți, răspunse ea. Nu-mi pasă. Bărbatul voinic râse.

— Un porumbel cu sabie, zise el. Asta chiar e ceva ce nu vezi toată ziua.

— Eu sunt Taurul, zise Gendry, luându-se după Arya. Nu-l putea învinui că prefera să-și spună Taurul în loc de Cotlet de Berbec.

Șaptecoarde zdrăngăni din harpă.

— Plăcintă Fierbinte, Porumbelul și Taurul. Sunteți scăpați din bucătăria Lordului Bolton, nu-i așa?

— De unde ai știut? Întrebă Arya încurcată.

— Porți un blazon pe piept, micuța mea.

Arya uitase asta o clipă. Pe sub mantie, purta încă jiletca sa frumoasă de paj, cu bărbatul jupuit al Dreadfortului cusut pe piept.

— Nu-mi spune *micuța mea*.

— De ce nu? se miră Lem. Ești destul de mică.

— Sunt mai mare decât am fost. Nu mai sunt un copil. Copiii nu omorau oameni, iar ea o făcuse.

— Îmi dau seama, Porumbel. Nici unul nu e copil, nu când ați fost ai lui Bolton.

— N-am fost niciodată. Plăcintă Fierbinte nu știa când să tacă. Am fost la Harrenhal înainte să vină el, atâta tot.

— Așadar, sunteți pui de lei, așa stă treaba? Întrebă Tom.

— Nici așa. Nu suntem oamenii nimănui. Voi ai cui sunteți?

Anguy Arcașul spuse:

— Suntem oamenii regelui. Arya se încruntă:

— Care rege?

— Regele Robert, răspunse Lem, în mantia lui galbenă.

— Bețivanul ăla bătrân? făcu Gendry disprețuitor. E mort, ucis de vreun mistreț, toată lumea știe asta.

— Da, băiete, răspunse Tom Șaptecoarde, și cu atât mai rău. Smulse harpei

sale o notă tristă.

Arya nu credea nicidecum că erau oamenii regelui. Arătau mai degrabă ca niște tâlhari, jerpeliți din cap până-n picioare. Nici măcar nu aveau cai. Oamenii regelui ar fi avut cai.

Dar pe Plăcintă Fierbinte îl luă gura pe dinainte.

— Noi căutăm Riverrunul, spuse el. Câte zile sunt de mers călare, știți cumva? Aryei îi venea să-l omoare.

— Tu taci acolo, sau o să-ți îndes niște pietre în gura aia mare și proastă.

— Până la Riverrun e cale lungă, în susul râului. O cale lungă și flămândă. Nu v-ar plăcea o masă fierbinte înainte de a pleca? Nu departe se află un han al unor prieteni ai noștri. Am putea să bem împreună niște bere și să luăm o îmbucătură de pâine, în loc să ne certăm.

— Un han? Aryei îi chiorăiau mațele gândindu-se la mâncarea caldă, dar nu avea încredere în acest Tom. Nu oricine îți vorbea prietenos îți era cu adevărat prieten. E aproape, zici?

— Trei kilometri în amonte, răspunse Tom. Cel mult o leghe.

Gendry arăta pe cât de șovăielnic era.

— Cum adică *prieteni*? întrebă el precaut.

— Prieteni. Ai uitat ce sunt prietenii?

— Sharna e numele hangiței, interveni Tom. Are limba ascuțită și o privire aprigă, asta recunosc, dar are inima bună și îi plac fetițele.

— Nu sunt fetiță, zise Arya furioasă. Cine mai e acolo? Ai spus *prieteni*.

— Soțul Sharnei și un orfan pe care l-au luat de suflet. Nu vă vor face nici un rău. Au bere, dacă crezi că ești destul de mare. Pâine proaspătă și poate o bucățiță de carne. Tom aruncă o privire către colibă. Și, în plus, orice ați furat din grădina Bătrânului Pate.

— N-am furat nimic, zise Arya.

— Atunci ești fiica Bătrânului Pate? O soră? O soție? Nu mă minți, Porumbel, l-am îngropat pe Bătrânul Pate cu mâinile mele, chiar acolo, sub salcia aia unde te ascundeai, și nu semeni cu el. Scoase un sunet trist de pe strunele harpei. Am îngropat mulți oameni de treabă în anul ce a trecut, dar nu vrem să vă îngropăm și pe voi. Jur pe harpa mea. Arcașule, fă-i o demonstrație.

Mâna arcașului se mișcă mai iute decât ar fi crezut Arya. Săgeata suieră pe lângă capul ei, la doi centimetri de ureche, și se împlântă în trunchiul sălciei din spatele ei. Arcașul avea pregătită deja o a doua săgeată. Crezuse că a înțeles ce voia să spună Syrio prin: *fii ager ca un șarpe și moale ca mătasea verii*, dar acum știa că nu înțelesese. Săgeata bâzâi în spatele ei, ca o albină.

— Ai ratat, spuse ea.

— Mare nătăfleată ești dacă crezi asta, zise Anguy. Se duc unde le trimit.

— Chiar așa, fu de acord Lem Mantie-de-Lămâie.

Erau vreo doisprezece pași între arcaș și vârful sabiei ei. *Nu avem nici o șansă,*

își dădu seama Arya, dorindu-și să aibă un arc ca acesta și priceperea de a-l mânui. Posacă, își coborî sabia lungă până când vârful atinse pământul.

— Venim să vedem hanul ăla, cedă ea, încercând să-și ascundă îndoiala din inimă în spatele unor vorbe îndrăznețe. Voi veți merge în față, pe jos, iar noi vom veni în urma voastră, ca să putem vedea ce faceți.

Tom Șaptecoarde făcu o plecăciune adâncă și spuse:

— În față, în spate, n-are nici o importanță. Haideți, băieți, să le arătăm drumul. Anguy, mai bine ai scoate din pământ săgețile alea, n-o să mai avem nevoie de ele aici.

Arya își vârî sabia în teacă și traversă drumul spre locul unde prietenii ei stăteau pe cai, ținându-se la distanță de cei trei străini.

— Plăcintă Fierbinte, du-te și adu verzele alea, spuse ea, sărind în șa. Și morcovii.

Măcar de data asta băiatul nu se împotrivi. Porniră la drum așa cum dorise ea, conducându-și caii încet pe drumul brăzdat de fâgașe, la zece pași în urma celor trei bărbați care mergeau pe jos. Dar nu după mult timp, se pomeniră cumva chiar în spatele lor. Tom Șaptecoarde pășea încet și își zdrăngănea harpa în timpul mersului.

— Știi vreun cântec? îi întrebă el. Mi-ar plăcea din suflet să am cu cine să cânt, chiar mi-ar plăcea. Lem nu e în stare să scoată un sunet, iar flăcăul nostru cu arcul lung știe doar balade de hotar, fiecare lungă de o sută de versuri.

— Cântăm cântece adevărate, în ținuturile hotarelor, zise blajin Anguy.

— E o prostie să cânti, zise Arya. Cântatul face gălăgie. V-am auzit din depărtare. Am fi putut să vă omoram.

Zâmbetul lui Tom spunea că nu era de aceeași părere.

— Sunt lucruri și mai rele decât să mori cu un cântec pe buze.

— Dacă ar fi fost lupi prin preajmă, am fi știut, bombăni Lem. Sau lei. Astea sunt pădurile noastre.

— N-ați știut că suntem acolo, zise Gendry.

— Păi, flăcăule, n-ar trebui să fii așa de sigur de asta, zise Tom. Uneori un om știe mai multe decât spune.

Plăcintă Fierbinte se foi în șa.

— Eu știu cântecul despre urs, spuse el. O parte din el, oricum.

Tom își trecu degetele peste coarde.

— Atunci, hai să-l auzim, băiete-plăcintă. Își dădu capul pe spate și începu să cânte: *Era un urs, un urs, un urs. Negru și brun și părșos.*

Plăcintă Fierbinte i se alătură cu înflăcărare, chiar săltând ușurel în șa, pe versuri. Arya se uita la el cu gura căscată. Avea glas și cânta bine. *N-a făcut niciodată nimic bine, în afară de copt*, își zise în sinea ei.

Un pâraiaș se vărsa în Trident, ceva mai încolo. În timp ce traversau apa, o rață țâșni din stufăriș, la cântecul lor. Anguy se opri în loc, își desfăcu arcul, întinse o

săgeată și o doborî. Pasărea se prăbuși în valuri, nu departe de mal. Lem își scoase mantia galbenă și intră în apă, până la genunchi, s-o recupereze, văicărindu-se tot timpul.

— Crezi că s-ar putea ca Sharna să aibă lămâi, acolo jos, în beciul ăla al ei? îl întrebă Anguy pe Tom, în timp ce-l priveau pe Lem împrôșcând apa și înjurând. O fată din Dorne mi-a gătit odată rață cu lămâi. Părea nostalgic.

Tom și Plăcintă Fierbinte își reluară cântecul pe celălalt mal al pârauului, cu rața atârănând de centura lui Lem, pe sub mantia-i galbenă. Cântecul făcea drumul să pară cumva mai scurt. Nu după mult timp hanul se ivi în fața lor, înălțându-se în buza râului, în locul unde Tridentul cotea către nord. Pe măsură ce se apropiau, Arya se uita chiorâș la el, bănuitoare. Nu arăta ca un bârlog de tâlhari; avea o înfățișare prietenoasă, chiar îmbietoare, cu etajul văruit, acoperișul de ardezie și fumul răsucindu-se leneș din horn. Era înconjurat de grajduri și alte acareturi, iar în spate se aflau un arbore, meri și o mică grădină. Hanul avea chiar și propriul doc ce pătrundea în râu, și...

— Gendry, îl chemă ea cu glasul scăzut și precipitat. Au barcă. Am putea să călătorim pe apă restul drumului până la Riverrun. Cred că am ajunge mai repede decât călare.

Gendry părea sceptic.

— Ai condus vreodată o barcă?

— Ridici vela, răspunse ea, și vântul o împinge.

— Și dacă vântul bate în altă direcție?

— Atunci folosești vâslele.

— Împotriva curentului? Gendry se încruntă. Nu ar merge încet? Și dacă barca se răstoarnă și cădem în apă? Oricum, nu e barca noastră, e a hanului.

Am putea s-o luăm. Arya își mușcă buza și nu spuse nimic. Descălecară în fața grajdurilor. Nu se mai zărea nimeni, dar ea observă urme proaspete de bălegar în multe dintre boxe.

— Unul dintre noi trebuie să păzească animalele, zise ea cu prudență.

Tom o auzi.

— Nu-i nevoie, Porumbel. Haideți să mâncăți, caii sunt în siguranță.

— Eu rămân aici, zise Gendry, neluându-l în seamă pe cântăreț. Puteți veni după mine, după ce mâncăți ceva.

Clătinând aprobator din cap, Arya porni după Plăcintă Fierbinte și Lem. Sabia îi era încă pe spate, în teacă, iar ea își ținea mâna aproape de mânerul pumnalului furat de la Roose Bolton, în caz că n-o să-i fie pe plac ce va găsi înăuntru.

Tăblița pictată de deasupra ușii înfățișa imaginea unui rege bătrân, îngenuncheat. Înăuntru se afla sala de mese, unde o femeie urâtă, foarte înaltă, cu bărbia noduroasă, stătea cu mâinile în șold, cu o privire fioroasă.

— Nu sta așa acolo, băiete, pufni ea. Sau ești fată? Orice ai fi, îmi blochezi intrarea. *Intră sau ieși.* Lem, ce ți-am spus eu despre podeaua mea? Ești plin de

noroi.

— Am prins o rață. Lem ridică pasărea, ca pe un stindard de pace.

Femeia i-o smulse din mână.

— Anguy a prins o rață, vrei să spui. Scoate-ți cizmele, ești surd sau doar nătărău? Femeia se întoarce: *Bărbate!* strigă ea cât o ținea gura. Vino-ncoa! S-au întors băieții. *Bărbate!*

Urcând scările dinspre beci, apăru, bombănind, un bărbat cu un șorț plin de pete. Era cu un cap mai scund decât femeia, cu fața aspră și o piele fleșcăită, gălbuie, pe care încă se zăreau urme de vărsat.

— Sunt aici, femeie. Nu mai urla. Acum ce mai e?

— Atârnă asta, zise ea, înmânându-i rața. Anguy se foi.

— Ne gândeam că am putea s-o mâncăm. Cu lămâi, dacă ai.

— Lămâi. Și de unde să luăm noi lămâi? Te crezi la Dorne, neghiob pistruiat? Ce ar fi să te duci în spate, în livada cu lămâi, să culegi un coș și niște măslina frumusele, și, de ce nu, niște rodii? Clătină un deget spre el. Acum, presupun c-aș putea s-o prepar cu mantia lui Lem, dacă poștești, dar numai după ce stă la uscat vreo câteva săptămâni. Veți mânca iepure sau nu veți mânca nimic. Iepurele la frigare se face cel mai repede, dacă sunteți flămânzi. Sau poate vă place înăbușit, cu bere și ceapă.

Arya aproape că simțea gustul iepurelui.

— N-avem bani, dar am adus niște morcovi și varză pe care vi le-am putea da în schimb.

— Nu zău? Și unde să fie?

— Plăcintă Fierbinte, dă-i varza, spuse Arya, iar băiatul făcu întocmai, însă apropiindu-se de femeie cu băgare de seamă, de parcă ar fi fost Rorge sau Mușcătorul sau Vargo Hoat.

Femeia cercetă varza îndeaproape, iar pe băiat și mai îndeaproape.

— Unde e *plăcinta fierbinte*?

— Aici. Eu. E numele meu. Iar ea este... ăăă... Porumbelul.

— Nu sub acoperișul meu. Eu dau mesenilor și mâncărilor mele nume diferite, ca să-i pot deosebi. *Bărbate!*

Bărbatul ieșise, dar la strigătul ei, sosi în goană înapoi.

— Rața e atârnată. Acum ce mai e, femeie?

— Spală legumele astea! porunci ea. Voi, ceilalți, stați jos până ce mă apuc eu de iepuri. Băiatul vă va aduce de băut. Privi în josul nasului ei lung, către Arya și Plăcintă Fierbinte. N-am obiceiul să servesc băutură copiilor, dar cidrul s-a terminat, n-am vaci pentru lapte și apa are gust de război, cu toate cadavrele plutind în josul râului. Dacă v-aș da o cană de supă plină de muște moarte, ați bea-o?

— Arry da, zise Plăcintă Fierbinte. Vreau să spun Porumbelul.

— Și Lem la fel, sugeră Anguy, cu un zâmbet șiret.

— Nu-ți face tu griji pentru Lem, zise Sharna. Am bere pentru toți. Porni spre bucătărie, târșându-și picioarele.

Anguy și Tom Șaptecoarde se așezară la masa de lângă cămin, în timp ce Lem își agăța mantia mare și galbenă într-un cârlig. Plăcintă Fierbinte se prăbuși pe o bancă, la masa de lângă ușă, iar Arya se înghesui lângă el.

Tom își desfăcu harpa.

— *Un han singuratic pe un drum de pădure*, începu el să cânte, dibuind încet, după ureche, câte un sunet care să meargă cu versurile. *Soția hangiului era urâtă, ca o broască râioasă.*

— Încetează cu asta imediat, sau nu vom mai primi nici un iepure, îl preveni Lem. Știi cum e ea.

Arya se aplecă spre Plăcintă Fierbinte.

— Știi să conduci o barcă? îl întrebă.

Înainte ca el să apuce să răspundă, un băiat îndesat de cincisprezece sau șaisprezece ani își făcu apariția cu stacane de bere. Plăcintă Fierbinte și-o luă pe a lui, reverențios, cu ambele mâini și, după ce sorbi, afișă cel mai larg zâmbet pe care Arya îl văzuse vreodată la el.

— Bere, șopti el. Și iepure.

— Ei, bine, în cinstea Înălțimii Sale, strigă vesel Anguy Arcașul, ridicând halba într-un toast. Cei șapte să-l apere pe rege!

— Toți doisprezece, mormăi Lem Mantie-de-Lămâie. Bău și își șterse spuma de la gură cu dosul palmei.

Bărbatul năvăli pe ușa din față, cu un șorț plin de legume spălate.

— În grajduri sunt cai străini, anunță el, de parcă n-ar fi știut cu toții.

— Da, zise Tom lăsând harpa deoparte, și sunt cai mai buni decât cei trei pe care i-ai dat tu.

Bărbatul aruncă legumele pe o masă, iritat.

— Eu nu i-am dat pe degeaba, i-am *vândut* la un preț bun și ne-am ales cu o barcă. Oricum, voi, băieți, trebuia să-i aduceți înapoi.

Știam eu că sunt tâlhari, gândi Arya, ciulind urechea. Mâna îi alunecă sub masă, atingând mânerul pumnalului, să se asigure că era acolo. *Dacă încearcă să ne jefuiască, o să le pară rău.*

— Nu ne-au ieșit în cale, zise Lem.

— Ei, bine, eu, unul, i-am trimis. Probabil ați fost beți sau ați dormit.

— Noi? Beți? Tom dădu pe gât o dușcă zdravănă de bere. Niciodată!

— Ați fi putut să-i capturați chiar voi, îi spuse Lem.

— Ce? Doar cu băiatul ăsta? Ți-am spus de două ori, bătrâna era plecată la Lamswold s-o ajute pe acea Fern să-și nască pruncul. Și mai mult ca sigur că unul dintre voi a plantat copilul ăla în pânțele biete fete. Îi aruncă lui Tom o privire aspră. Tu, aș pune rămășag, cu harpa aia a ta, cântând toate cântecele alea triste, doar ca s-o faci pe biata femeie să-și ridice fusta.

— Dacă un cântec face o fecioară să dorească să-și dezbrace veșmintele și să simtă soarele bun și cald sărutându-i pielea, ei, bine, e vina cântărețului? întrebă Tom. Și în plus, pe Anguy îl plăcea ea. Pot să-ți ating arcul? am auzit-o întrebându-l. Ooohh, e atât de neted și de puternic. Pot să-l mângâi puțin?

Soțul mârâi.

— Tu și Anguy, n-are importanță care. Sunteți la fel de vinovați ca și mine pentru cai. Au fost trei, știi. Ce poate face un singur om când are în față trei?

— Trei, făcu Lem batjocoritor, dar printre ei o femeie și unul în lanțuri, ai spus-o chiar tu.

Bărbatul se strâmbă.

— O femeie voinică, îmbrăcată ca un bărbat. Și cel în lanțuri... nu mi-a plăcut privirea lui.

Anguy zâmbi deasupra berii sale.

— Mie, când nu-mi plac ochii cuiva, îi înfig o săgeată într-unui.

Arya își aminti săgeata care îi trecuse pe lângă ureche. Își dorea să știe să tragă cu arcul.

Soțul nu era impresionat.

— Tu taci când vorbesc cei mari. Bea-ți berea și ține-ți gura, sau o pun pe bătrână să vină cu lingura la tine.

— Cei mari vorbesc prea mult, și n-am nevoie să-mi spui tu să-mi beau berea. Bău cu nesaț, ca să demonstreze că așa era.

Arya făcu la fel. După zile de băut apă din pâraie și bălți, și pe urmă din Tridentul mocirlos, berea era la fel de bună ca micile înghițituri de vin pe care i le îngăduia tatăl ei. Dinspre bucătărie, venea un miros de îi lăsa gura apă, dar gândul îi era încă numai la barca aceea. *Va fi mai greu s-o conducem decât s-o furăm. Dacă așteptăm până când adorm cu toții...*

Slujitorul reapăru cu felii mari, rotunde, de pâine. Arya rupse hămesită o bucată și mușcă din ea. Dar era greu de mestecat, cumva bătucită și cu cocoloașe și arșă la fund.

Plăcintă Fierbinte se strâmbă îndată ce gustă din ea.

— E pâine proastă, spuse el. E arșă și tare, pe deasupra.

— E mai bună înmuiată în tocană, zise Lem.

— Ba nu, făcu Anguy, dar ai mai puține șanse să-ți rupi dinții.

— Poți s-o mănânci sau să faci foamea, zise bărbatul. Arăt eu ca un nenorocit de brutar? Mi-ar plăcea să te văd făcând una mai bună.

— Aș putea, răspunse Plăcintă Fierbinte. E ușor. Ai frământat coca prea mult, de aia e așa de greu de mestecat. Mai luă o sorbitură de bere și începu să vorbească drăgăstos despre pâine, plăcinte și tarte, toate lucrurile care îi plăceau. Arya își dădu ochii peste cap. Tom se așeză vizavi de ea.

— Porumbelule, spuse el, sau Arry, sau care o fi adevăratul tău nume, asta e pentru tine. Așeză o bucată murdară de pergament între ei, pe masa de lemn.

Ea o privi cu neîncredere.

— Ce este?

— Trei dragoni de aur. Trebuie să cumpărăm caii ăia. Arya îl privi bănuitoare.

— Sunt caii noștri.

— Adică i-ați furat chiar voi, așa să fie? Nu-i nici o rușine în asta, fetițo. Războiul face hoți din mulți oameni cinstiți. Tom lovi cu degetul bucată împăturită de pergament. Îți dau un preț frumos. Mai mult decât merită orice cal, la drept vorbind.

Plăcintă Fierbinte înșfacă pergamentul și îl despături.

— Nu e nici un aur, se plânse el în gura mare. E doar scris.

— Da, zise Tom, și-mi pare rău. Dar după război, avem de gând să-l transformăm în aur, aveți cuvântul meu, ca om al regelui.

Arya se îndepărtă de masă și se ridică în picioare.

— Nu sunteți nici un fel de oameni ai regelui. Sunteți tâlhari.

— Dacă ai fi întâlnit vreodată un tâlhar adevărat, ai ști că ei nu plătesc, nici măcar cu hârtii. Nu pentru noi vă luăm caii, copilă, ci pentru binele regatului, ca să putem merge mai repede de colo-colo și să luptăm luptele care trebuie luate. Luptele regelui. L-ai refuza pe rege?

Se uitau cu toții la ea: Arcașul, Lem cel voinic, bărbatul cu chipu-i palici și ochii-i vicleni. Până și Sharna, care stătea în ușa bucătăriei, cu ochii mijiți. *Ne vor lua caii indiferent ce spun eu, își dădu ea seama. Va trebui să mergem pe jos la Riverrun, dacă nu cumva...*

— Nu vrem hârtii. Arya smulse pergamentul din mână lui Plăcintă Fierbinte. Puteți lua caii noștri în schimbul bărcii ăleia de afară. Dar numai dacă ne arătați cum s-o mânuim.

Tom Șaptecoarde se holbă la ea o clipă, apoi gura lui largă, urâtă, se strâmbă într-un rictus îndurerat. Râse zgomotos. Anguy i se alătură și în clipa următoare râdeau cu toții, Lem Mantie-de-Lămâie, Sharna și bărbatul, până și slujitorul, care ieșise de după butoaie, cu o arbaletă sub braț. Aryei îi venea să țipe la ei, dar, în schimb, schiță un zâmbet...

— *Călăreți!* Strigătul lui Gendry era ascuțit și speriat. Ușa se dădu în lături și iată-l în prag. *Soldați*, gâfâi el. Vin pe malul râului, o duzină.

Plăcintă Fierbinte sări în picioare, răsturnându-și halba, dar Tom și ceilalți rămaseră netulburați.

— N-ai nici un motiv să-mi împrăștii berea bună pe podea, zise Sharna. Așază-te la loc și calmează-te, băiete, vine iepurele. Și tu, fetițo. Orice rău vi s-a întâmplat, s-a sfârșit, gata, iar acum sunteți cu oamenii regelui. Vom avea grijă de voi cum putem mai bine.

Singura reacție a Aryei fu să întindă mâna peste umăr, după sabie, dar înainte să ducă gestul la bun sfârșit, Lem o înhață de încheietură.

— Gata cu asta acum. Îi răsuci brațul, până ce mâna i se deschise. Degetele

bărbatului erau bătătorite și înfricoșător de puternice. *Iarăși!* gândi Arya. *Se întâmplă din nou, cum s-a întâmplat în sat cu Chiswyck și Roff și cu Muntele care Călărește.* Aveau să-i fure sabia și s-o transforme din nou în șoricel. Mâna liberă i se închise pe halbă, azvârlindu-i-o în față lui Lem. Berea se revărsă peste margine și îl împroșcă în ochi, iar Arya auzi cum i se rupe nasul și văzu sângele țâșnind. Răcnind, își duse mâinile la față și Arya era liberă.

— Fugiți! țipă ea, luând-o la goană.

Dar Lem o ajunse din urmă într-o clipită, cu picioarele sale lungi care făceau ca un pas al lui să fie cât trei ai ei. Arya se răsuci și lovi cu picioarele, dar el o ridică în aer fără nici un efort și o ținu, bălăbănindu-se, în timp ce sângele îi șiroia pe față.

— *Încetează, proastă mică,* țipă el, zgâlțâind-o. *Încetează acum!*

Gendry dădu să-i sară în ajutor, până când Tom Șaptecoarde îi sări în față, cu un pumnal în mână.

Era deja prea târziu să fugă. Arya auzea caii afară și glasuri de bărbați. O clipă mai târziu, un bărbat intra țănoș pe ușa deschisă, un Tyroshi mai voinic chiar decât Lem, cu o barbă mare și deasă, de un verde strălucitor la capete, dar crescând cărunț. În spatele lui veneau doi arbaletisti, sprijinind între ei un bărbat rănit, și pe urmă alții...

Arya nu mai văzuse niciodată o șleahță mai jerpelită, dar nu era nimic jerpelit la săbiile, topoarele și arcurile pe care le aveau. Vreo doi îi aruncară priviri curioase în timp ce intrau, dar nici unul nu scoase o vorbă. Un bărbat chior, cu un coif ruginit pe cap, adulmecă aerul și rânji, în timp ce un arcaș cu o chică de păr blond și aspru striga după bere. În urma lor venea un lăncier cu un coif cu cap de leu, un altul, mai în vârstă, șchiopătând, un mercenar Braavosi, un...

— Harwin? șopti Arya. *El era.* Sub barba și părul încâlcit se afla chipul fiului lui Huller, care obișnuia să plimbe poneiul în jurul curții, să se ia la întrecere cu Jon și Robb și să bea prea mult în zilele de ospăț. Era oarecum mai slab, mai musculos, și la Winterfell nu purtase niciodată barbă, dar era el – omul tatălui ei. *Harwin!* Zvârcolindu-se, Arya se aruncă înainte, încercând să scape din strânsoarea de fier a lui Lem. Sunt eu, strigă ea, Harwin, sunt eu, nu mă recunoști, nu? Lacrimile țâșniră și Arya se pomeni plângând ca un copil, întocmai ca orice fetiță prostuță. Harwin, *sunt eu!*

Ochii lui Harwin trecură de la chipul Aryei la omul jupuit de pe tunica ei.

— De unde mă cunoști? întreabă el, încruntându-se neîncrezător. Omul jupuit... cine ești, vreun slujitor al Lordului Leech?

Pentru o clipă, nu știu cum să răspundă. Avusese atâtea nume. Oare doar o visase pe Arya Stark?

— Sunt fată, se smiorcăi ea. Am fost slujitoarea Lordului Bolton, dar avea de gând să mă lase în seama țăpului, așa că am fugit cu Gendry și Plăcintă Fierbinte. *Trebuie să mă cunoști!* Îmi plimbai poneiul, când eram mică.

Harwin făcu ochii mari.

— O, zei milostivi, spuse el gâtuit. Arya Underfoot? Lem, las-o în pace.

— Mi-a spart nasul. Lem o lăsă să cadă grămadă pe podea. Și cine naiba o fi ea?

— Fiica Mâinii. Harwin plecă genunchiul în fața ei. Arya Stark de Winterfell.

CATELYN

Robb, știu ea, din clipa în care auzi adăposturile câinilor dezlănțuindu-se.

Fiul ei se întorsese la Riverrun, și Vântul Cenușiu era împreună cu el. Doar mirosul uriașului lup străvechi ar fi putut să stârnească în rândul câinilor o asemenea frenezie de urlete și lătrături. *Va veni la mine*, știa ea. Edmure nu revenise după prima sa vizită, preferând să-și petreacă zilele cu Marq Piper și Patrek Mallister, ascultând versurile lui Rymund Poetul despre bătălia de la Moara de Piatră. *Dar Robb nu e ca Edmure. Robb mă va căuta.*

Ploua de zile în șir, o ploaie rece care se potrivea cu starea de spirit a lui Catelyn. Tatăl ei era mai slab și mai delirant cu fiecare zi, trezindu-se doar ca să murmure *Tansy* și să-și ceară iertare. Edmure o ocolea, iar Ser Desmond Grell continua să-i refuze libertatea de a se plimba prin castel, oricât de nefericit părea că-l face asta. Doar întoarcerea lui Ser Robin Ryger și a oamenilor lui, istoviți și uzi până în măduva oaselor, îi mai ridicase moralul. Se pare că veniseră înapoi pe uscat. Regicidul reușise cumva să le scufunde galera și să scape, îi mărturisise Maester Vyman. Catelyn întrebase dacă ar putea să stea de vorbă cu Ser Robin, ca să afle mai multe despre cele întâmplate, dar acest lucru i-a fost refuzat.

Și mai era ceva în neregulă. În ziua când fratele ei s-a întors, la câteva ore după cearta lor, a auzit glasuri mânioase dinspre curtea de dedesubt. Când s-a urcat pe acoperiș să vadă, în fața castelului, lângă poarta principală, erau adunate cete de oameni. Din grajduri fuseseră scoși cai, înșeuăți și cu căpăstrul la gât, și se auzeau strigăte, dar Catelyn era prea departe ca să deslușească vorbele. Una dintre flamurile albe ale lui Robb zăcea la pământ, iar unul dintre cavaleri și-a întors calul și a trecut tropăind peste lupul străvechi, țâșnind spre poartă. Mai mulți alții au făcut același lucru. *Aceștia sunt cei care au luptat alături de Edmure la vaduri*, gândi ea. *Ce i-a putut supăra atât de tare? Oare fratele meu i-a ofensat cu ceva, i-a insultat?! s-a părut că-l recunoaște pe Ser Perwin Frey, care călătorise cu ea la Podul Amar, la Capătul Furtunii și înapoi, și pe fratele său vitreg, bastardul Maartyn Rivers, dar de la o asemenea depărtare nu putea fi sigură. Aproape patruzeci de oameni s-au revărsat pe porțile castelului – încotro, nu știa.*

Nu s-au întors. Și nici Maester Vyman nu i-a spus cine fuseseră, de ce au plecat și ce i-a mâniat atât de tare.

— Sunt aici doar ca să-l îngrijesc pe tatăl tău, doamna mea, nimic mai mult.

Fratele tău va fi în curând Lord de Riverrun. Ce vrea să știi trebuie să-ți spună el.

Dar acum Robb se întorsese de la vest, se întorsese în triumf. *Mă va ierta, își spuse Catelyn. Trebuie să mă ierte, e propriul meu fiu, iar Arya și Sansa sunt sângele lui, la fel de mult ca al meu. Mă va elibera din camerele astea și apoi voi afla ce s-a întâmplat.*

Când Ser Desmond veni după ea, Catelyn se îmbăiașe, se îmbrăcase și își pieptănase părul roșcat.

— Regele Robb s-a întors de la vest, doamna mea, spuse cavalerul, și poruncește să i te înfățișezi în Sala Mare.

Era momentul la care visase și de care se temuse. *Am pierdut doi fii sau trei? Avea să afle cât de curând.*

Sala era înțesată de oameni când intrară. Toți ochii erau îndreptați către dais, dar Catelyn îi cunoștea din spate. Lady Mormont, în cămașa din zale peticită, Marelejon și fiul său, înălțându-și capetele deasupra tuturor, Lordul Jason Mallister, cărunt, cu coiful său înaripat sub braț, Tyros Blackwood, în superba sa mantie cu pene de corb... *Jumătate dintre ei vor dori să mă spânzure acum. Cealaltă jumătate s-ar putea doar să-și întoarcă privirile.* O încerca sentimentul neliniștitor că mai lipsea cineva de aici.

Robb stătea pe dais. *Nu mai e un copil, își dădu ea seama, cu o strângere de inimă. Are deja șaisprezece ani, e bărbat în toată firea. Uită-te la el! Războiul îi topise toată blândețea de pe chip, lăsându-l obosit și sfrijit. Renunțase la barbă, dar păru-i roșcat îi cădea, netuns, pe umeri. Ploile recente îi ruginiseră cămașa de zale, lăsând pete maronii pe mantia-i albă și pe tunică. Sau poate că petele erau de sânge. Pe cap avea coroana-sabie care fusese făurită pentru el din bronz și fier. O poartă cu mai multă ușurință acum. O poartă ca un rege.*

Edmure stătea sub daisul înțesat de oameni, cu capul umil plecat, în timp ce Robb îi elogia victoria:

— ... întâmplat la Moara de Piatră nu va fi uitat niciodată. Nu e de mirare că Lordul Tywin și-a luat tălpășița, ferindu-se să-l înfrunte pe Stannis. Se săturase și de nordici și de riverani, în egală măsură. Vorbele lui stârniră ovații și hohote de râs, dar Robb ridică o mână, făcând liniște. Totuși, să nu vă înșelați. Lannisterii vor mărșălui din nou și vor mai fi și alte lupte de câștigat înainte ca regatul să fie în siguranță.

Marelejon răcni:

— *Rege în Nord!* și lovi aerul cu un pumn înmănușat în zale.

Lorzii riverani îi răspunseră strigând:

— *Regele Tridentului!*

Sala bubuia de pumni și bătăi din picioare.

Doar câțiva îi observară pe Catelyn și pe Ser Desmond în mijlocul tumultului, însă aceștia făcură semne vecinilor și, încet-încet, în jurul ei se așternu liniștea. Catelyn își ținu capul sus și ignoră ochii ațintiți asupra ei. *Să gândească ce vor.*

Judecata lui Robb e cea care contează.

Prezența chipului zbârcit al lui Ser Brynden Tully, pe dais, o liniștea. Un băiat pe care nu-l știa părea că joacă rolul de scutier al lui Robb. În spatele lui stătea un tânăr cavaler într-o tunică nisipie, cu blazonul scoicilor, și unul mai vârstnic, care purta blazonul celor trei pipernițe pe o bentiță oblică de culoarea șofranului, așezată de-a curmezișul pe un fond vărgat, în dungi verzi și argintii. Între ei se aflau o frumoasă doamnă mai în vârstă și o fată drăguță, care părea să-i fie fiică. Mai era și o altă fată, cam de vârsta Sansei. Catelyn știa că scoicile erau blazonul unei case mai mici: a bărbatului mai vârstnic pe care nu-l recunoștea. *Prizonieri!* De ce ar aduce Robb ostatici pe dais?

Utherydes Wayn lovi cu toiaagul în podea, în timp ce Ser Desmond o conduse pe Catelyn mai în față. *Dacă Robb mă privește așa cum m-a privit Edmure, nu știu ce am să fac.* Dar i se păru că nu era furie ceea ce vedea în ochii fiului său, ci altceva... teamă, poate? Nu, nu avea nici o noimă. De ce s-ar teme? Robb era Tânărul Lup, Regele Tridentului și al Nordului.

Unchiul ei fu primul care o salută. Ca un pește negru ce era, Ser Brynden nu se sinchisea de ce ar putea crede ceilalți. Coborî de pe dais cu un salt și o trase pe Catelyn în brațele sale. Când spuse: *Mă bucur să te văd acasă, Cat*, ea fu nevoită să se lupte ca să-și păstreze firea.

— Și eu mă bucur să te văd, șopti ea.

— Mamă!

Catelyn își ridică privirea către fiul ei înalt, măreț.

— Înălțimea Ta, m-am rugat să te întorci teafăr. Am auzit c-ai fost rănit.

— M-am ales cu o săgeată în braț, pe când asediam Cragul, răspunse el. Dar s-a vindecat bine. Am avut parte de cea mai bună îngrijire.

— Zeii sunt buni, așadar. Catelyn trase adânc aer în piept. *Spune-o. Nu poate fie evitat.* Probabil că ai aflat ce am făcut. Ți-au spus și motivele mele?

— Pentru fete.

— Am avut cinci copii. Acum mai am trei.

— Da, doamna mea. Lordul Rickard Stark își făcu loc pe lângă Marelejon, ca un spectru sinistru, cu zalele negre și barba-i lungă, albă și nepieptănată, împietrit și tras la față.

— Iar eu am un fiu și cândva am avut trei. M-ai privat de răzbunarea mea.

Catelyn îl înfruntă cu calm:

— Lord Rickard, moartea Regicidului n-ar fi cumpărat viață pentru fiii tăi. Dar viața lui poate cumpăra viață pentru copiii mei.

Lordul era neîmpăcat.

— Jaime Lannister te-a jucat pe degete. Ai cumpărat un sac de vorbe goale, nimic altceva. Fiii mei, Torrhen și Eddard, meritau mai mult de la tine.

— Lasă-ne, Karstark, murmură Marelejon, încrucișându-și brațele uriașe peste piept. A fost nesăbuința unei mame. Așa sunt femeile.

— Nesăbuiința unei mame? Lordul Karstark se întoarce către Lordul Umber. Eu o numesc trădare.

— *Ajunge!* Pentru o clipă doar, Robb semăna mai mult cu Brandon decât cu tatăl său. Nimeni nu o numește trădătoare pe doamna de Winterfell în prezența mea, Lord Rickard. Când i se adresează lui Catelyn, glasul i se înmuie: Dacă mi-aș putea dori ca Regicidul să se întoarcă în lanțuri, aș face-o. L-ai eliberat fără știrea sau consimțământul meu... dar știi că ai făcut-o din dragoste pentru Arya și Sansa, și din durere pentru Bran și Rickon. Am învățat că dragostea nu e întotdeauna *înțeleaptă*. Poate să ne conducă la o mare nebulie, dar ne urmărește inima... oriunde ne-ar duce. Nu-i așa, mamă?

Oare asta am făcut eu?

— Dacă inima m-a dus la nesăbuiință, mi-aș repara bucuroasă greșeala cum aș putea mai bine, în fața Lordului Karstark și a ta.

Chipul Lordului Rickard era neclintit.

— *Reparațiile* tale îi vor încălzi pe Torrhen și pe Eddard în mormintele reci în care i-a îngropat Regicidul? Își făcu loc printre Marelejon și Maege Mormont și părăsi sala.

Robb nu făcu nici un gest ca să-l rețină.

— Iartă-l, mamă.

— Dacă mă vei ierta și tu.

— Te-am iertat. Știu ce înseamnă să iubești cu atâta putere încât să nu te gândești la nimic altceva.

Catelyn își plecă creștetul.

— Îți mulțumesc. *Măcar pe acest copil nu l-am pierdut.*

— Trebuie să vorbim, continuă Robb. Tu și unchii mei. Despre asta și... altele. Intendent, anunță sfârșitul.

Utherydes Wayn lovi cu toiagul în podea și vesti retragerea, iar lorzii riverani și cei nordici se îndreptară cu toții către uși. Abia atunci își dădu seama Catelyn ce anume lipsea. *Lupul. Lupul nu e aici. Unde e Vânt Cenușiu?* Știa că lupul străvechi se întorsese cu Robb, auzise câinii, dar nu era în sală, nu se afla lângă fiul ei, unde-i era locul.

Dar înainte să se gândească măcar să-l întrebe pe Robb, se pomeni înconjurată de un cerc de binevoitori. Lady Mormont îi luă mâna și spuse:

— Doamna mea, dacă Cersei Lannister mi-ar fi luat două dintre fiice, aș fi făcut la fel.

Marelejon, care nu ținea la etichetă, o ridică, strivindu-i brațele cu mâinile-i imense și păroase:

— Puiul tău de lup l-a mușcat o dată pe Regicid, ar face-o din nou, dacă ar fi nevoie.

Galbart Glover și Lordul Jason Mallister erau mai reci, iar Jonos Bracken aproape glacial, dar cuvintele lor erau destul de curtenitoare. Fratele ei fu ultimul

care se apropie de ea.

— Mă rog și eu pentru fetele tale, Cat. Sper că nu te îndoiești de asta.

— Bineînțeles că nu. Îl sărută. Te iubesc pentru asta. Când nu mai rămase nimic de spus, Sala Mare a Riverrunului era aproape goală, doar cu Robb, cei trei Tully și cei șase străini pe care Catelyn nu știa de unde să-i ia. Îi privi curioasă.

— Doamna mea, domnilor, sunteți nou-veniți alături de cauza fiului meu?

— Nou-veniți, spuse tânărul cavaler, cel cu scoicile, dar aprig ne e curajul și neclintită loialitatea, după cum nădăjduiesc că vă vom dovedi, doamnă.

Robb avea un aer stânjenit.

— Mamă, zise el, dă-mi voie să ți-o prezint pe Lady Sybell, soția Lordului Gawen Westerling al Cragului. Femeia mai vârstnică se apropie, cu o mină solemnă. Soțul ei a fost unul dintre cei pe care i-am luat ostatici în Pădurea Șoaptelor.

Westerling, da, gândi Catelyn. Pe blazonul lor sunt șapte scoici albe pe fond nisipiu. O casă mică, jurată Lannisterilor.

Robb le făcu semn celorlalți străini să se apropie, fiecare pe rând.

— Ser Rolph Spicer, fratele Doamnei Sybell. A fost castelan la Crag când l-am capturat. Cavalerul pi-pernițelor își înclină capul. Îndesat, cu nasul spart și barba retezată scurt, bărbatul părea destul de îndrăzneț. Copiii Lordului Gawen și ai Doamnei Sybell. Ser Raynald Westerling. Cavalerul scoicilor zâmbi sub mustața-i stufoasă. Tânăr, uscățiv, grosolan, avea dinți sănătoși și o chică deasă de păr castaniu. Elenya. Fetița făcu o scurtă plecăciune. Rollam Westerling, scutierul meu. Băiatul dădu să îngenuncheze, observă că nimeni altcineva nu îngenunchea și făcu, în schimb, o plecăciune.

— Onoarea e de partea mea, spuse Catelyn. *Oare a reușit Robb să câștige loialitatea Cragului?* Dacă așa stăteau lucrurile, nu era de mirare că clanul Westerling era alături de el. Casterly Rock nu trecea ușor cu vederea asemenea trădări, de când Tywin Lannister ajunsese la vârsta potrivită să poată merge la război...

Fecioara se apropie ultima și cu multă sfială. Robb îi luă mâna.

— Mamă, spuse el, am marea onoare să ți-o prezint pe Lady Jeyne Westerling, fiica cea mare a Lordului Gawen și... ah... soția mea.

Primul gând care îi trecu prin minte lui Catelyn a fost: *Nu, nu se poate, ești doar un copil.*

Cel de-al doilea: *Și, în plus, te-ai făgăduit alteia.*

Iar cel de-al treilea gând: *Mamă, ai milă; Robb, ce-ai făcut?*

Abia apoi veni întârziata amintire: *Nesăbuițe făcute din dragoste! M-a prins cu abilitate, ca pe un iepure în cursă. Se pare că l-am iertat deja.* Cu supărarea ei se amesteca și o admirație îndurerată; scena fusese pregătită cu o iscusință de maestru păpușar... sau de rege.

— Am o nouă fiică, spuse ea, mai rece decât avusese de gând. O sărută pe fata

înspăimântată pe ambii obraji. Fii bine-venită în castelul și în inimile noastre.

— Mulțumesc, doamna mea. Îi voi fi lui Robb o soție bună și devotată, jur. Și o regină pe cât de înțeleaptă îmi stă în puteri.

Regină. Da, fetița asta drăgălașă este regină. Să nu uit asta. Era frumoasă, fără îndoială, cu bucelele-i castanii, fața în formă de inimă și zâmbetul acela sfios. Uscătivă, dar cu șolduri bine conturate, observă Catelyn. *Cel puțin ar trebui să poată naște cu ușurință copii.*

Lady Sybell interveni, înainte să mai continue discuțiile.

— Suntem onorați că ne-am unit cu Casa Stark, doamna mea, dar în același timp, suntem foarte osteniți. Am venit cale lungă, într-un timp foarte scurt.

Ne putem retrage în camerele noastre, ca să poți tăifăsu cu fiul tău?

— Ar fi cel mai bine. Robb o sărută pe Jeyne. Intendentul vă va găsi camere potrivite.

— Vă duc eu la el, se oferi Ser Edmure Tully.

— Ești foarte amabil, spuse Lady Sybell.

— Trebuie să plec și eu? întrebă Rollam, băiatul. Sunt scutierul tău.

Robb râse.

— Dar n-am nevoie de scutier chiar acum.

— Oh.

— Înălțimea Sa s-a descurcat timp de șaisprezece ani și fără tine, Rollam, zise Ser Raynald, cavalerul scoicilor. Cred că va mai supraviețui câteva ore. Luându-și hotărât frățiorul de mână, îl conduse afară din încăpere.

— Soția ta este încântătoare, spuse Catelyn când rămaseră singuri, iar familia Westerling pare vrednică... numai că Lordul Gawen e omul lui Tywin Lannister, nu-i așa?

— Da. Jason Mallister l-a capturat în Pădurea Șoaptelor și îl ține de atunci la Garda Mării, pentru răscumpărare. Desigur, acum îl voi elibera, deși s-ar putea să nu dorească să mi se alăture. Mă tem că ne-am căsătorit fără consimțământul lui, iar căsătoria asta îl pune în mare primejdie. Cragul nu e puternic. Din dragoste pentru mine, Jeyne ar putea pierde totul.

— Iar tu, zise Catelyn cu blândețe, i-ai pierdut pe Freyi.

Tresărirea lui spunea totul. Catelyn înțelegea acum glasurile furioase, de ce Perwyn Frey și Martyn Rivers plecaseră atât de grăbiți, făcând flamura lui Robb una cu pământul.

— Îndrăznesc să te întreb câte săbii vin cu mireasa ta, Robb?

— Cincizeci. O duzină cavaleri. Glasul îi era mohorât, și avea și de ce. Când se încheiase contractul de căsătorie, la Gemeni, bătrânul Lord Walder Frey îl însoțise pe Robb cu o mie de cavaleri călare și aproape trei mii de pedestri.

— Jeyne e pe cât de frumoasă pe atât de ageră. Și blândă, pe deasupra. Are o inimă nobile.

De săbii ai tu nevoie, nu de inimi nobile. Cum ai putut face asta, Robb? Cum

ai putut fi atât de nechibzuit, atât de prost? Cum ai putut fi atât de... atât de foarte... tânăr? Dar reproșurile nu-și aveau rostul aici. Nu spuse decât:

— Povestește-mi cum s-a întâmplat.

— Eu i-am luat castelul, iar ea mi-a luat inima. Robb zâmbi. Cragul era slab păzit, așa că l-am luat cu asalt într-o noapte. Walder cel Negru și Miculjon au condus grupuri de asalt peste ziduri, în timp ce eu spărgeam poarta principală cu un berbec. M-am ales cu o săgeată în braț chiar înainte ca Ser Rolph să ne predea castelul. Rana a părut un fleac la început, dar a puroiat. Jeyne a cerut să fiu dus în propriul ei pat și m-a îngrijit până ce mi-a trecut fierbințeala. Și era cu mine când Marelejon mi-a adus vestea despre... despre Winterfell. Bran și Rickon. În noaptea aceea, ea... ea mi-a adus alinare, mamă.

Lui Catelyn nu trebuia să i se spună ce fel de alinare îi adusese Jeyne Westerling fiului ei.

— Și ai luat-o de soție în ziua următoare.

Robb o privi în ochi, mândru și nefericit în același timp.

— A fost singurul lucru onorabil pe care-l puteam face. E blândă și dulce, mamă, îmi va fi o soție bună.

— Poate. Dar asta nu-l va aduce pe Lordul Frey la sentimente mai bune.

— Știi, răspunse îndurerat fiul ei. Am stricat totul, în afară de bătlăii, nu-i așa? Credeam că bătlăiile vor fi partea cea mai grea, dar... de ți-aș fi dat ascultare și l-aș fi ținut pe Theon ostatic, aș stăpâni nordul și acum, iar Bran și Rickon s-ar afla la Winterfell, vii și nevătămați.

— Poate. Sau poate că nu. Poate că și așa Lordul Balon ar fi riscat un război. Ultima oară când a încercat să pună mâna pe o coroană, l-a costat doi fii. Poate că i s-ar fi părut un chilipir să piardă doar unul de data asta. Îi atinse brațul. Ce s-a întâmplat cu Freyii după ce v-ați căsătorit?

Robb clătină din cap.

— Cu Ser Stevron poate că aș fi reușit să cad la pace, dar Ser Ryman e prost ca noaptea, iar Walder cel Negru... omul ăla nu și-a căpătat numele pentru culoarea bărbii, te asigur. A mers atât de departe, încât a spus că surorile lui nu vor fi dispuse să se mărite cu un văduv. Aș fi fost în stare să-l omor pentru asta, dacă Jeyne nu m-ar fi implorat să am milă.

— Ai adus Casei Frey o gravă insultă, Robb.

— Nici prin gând nu mi-a trecut. Ser Stevron și-a dat viața pentru mine, iar Olyvar a fost cel mai credincios scutier pe care și l-ar fi putut dori orice rege. A cerut să rămână cu mine, dar Ser Ryman l-a luat împreună cu ceilalți. Toată oastea lor. Marelejon m-a îndemnat să-i atac...

— Să te lupți cu ai tăi în mijlocul dușmanilor? S-ar fi zis cu tine.

— Da. Mă gândeam că am putea aranja alte partide pentru fiicele Lordului Walder. Ser Wendel Manderly s-a oferit să ia una, iar Marelejon îmi spune că unchii săi vor să se recăsătorească. Dacă Lordul Walder e rezonabil...

— Nu e rezonabil, zise Catelyn. E mândru și iute la mânie. Știi asta. Voia să fie bunic de rege. Nu-l vei îmbuna oferindu-i doi bătrâni tâlhari încărungiți și pe cel de-al doilea fiu al celui mai gras bărbat din Cele Șapte Regate. Nu numai că ți-ai încălcat jurământul, dar ai terfelit onoarea Gemenilor, alegând o soție dintr-o casă neînsemnată.

Robb se zburli la auzul acestor vorbe.

— Sângele Westerling e mai bun decât al Freyilor. Provin dintr-o familie străveche și descind din Primii Oameni. Regii Stâncii se căsătoreau uneori cu fete din familia Westerling, înainte de Cucerire, și a mai existat o Jeyne Westerling care a fost regina Maegor, acum trei sute de ani.

— Iar toate acestea nu vor face decât să-i pună sare pe rană Lordului Walder. Întotdeauna l-a ros faptul că mai vechile case i-au privit pe Frey de sus, ca pe niște parveniți. Nu e prima insultă pe care a îndurat-o. Jon Arryn nu a fost dispus să-i crească nepoții, iar tatăl meu l-a refuzat când i-a oferit una dintre fiicele sale pentru Edmure. Catelyn făcu semn cu capul către fratele ei, când acesta li se alătură din nou.

— Înălțimea Ta, spuse Brynden Peștele Negru, poate ar fi mai bine să continuăm discuția asta în particular.

— Da. Robb avea un glas obosit. Aș face moarte de om pentru o cupă cu vin. În sala de audiențe, cred.

În timp ce porniră în sus pe scări, Catelyn puse întrebarea care o frământa de când intrase în sala mare a castelului:

— Robb, unde e Vântul Cenușiu?

— În curte, cu o halcă de berbec. I-am spus îngrijitorului să-l hrănească.

— Înainte îl țineai întotdeauna cu tine.

— Un castel nu e locul potrivit pentru un lup. Devine agitat, ai văzut. Mârâie și dă să muște. N-ar fi trebuit să-l iau cu mine la război. A ucis prea mulți oameni ca să se mai teamă acum de ei. Jeyne e neliniștită în preajma lui, iar pe mama ei o sperie.

Și iată miezul problemei, gândi Catelyn.

— E parte din tine, Robb. Să se teamă de el înseamnă să se teamă de tine.

— Nu sunt lup, oricum mi s-ar spune. Robb părea iritat. Vântul Cenușiu a ucis un om la Crag, un altul la Ashemark și șase sau șapte la Oxcross. Dacă ai fi văzut...

— Am văzut lupul lui Bran sfârtecând beregata unui om la Winterfell, zise ea cu asprime, și pentru asta l-am iubit.

— Asta e altceva. Omul de la Crag era un cavaler pe care Jeyne îl cunoștea de o viață. N-o poți învinui că se teme. Vântul Cenușiu nu-l place nici pe unchiul ei. Își arată colții ori de câte ori Ser Rolph se apropie de el.

Catelyn fu străbătută de un fior.

— Alungă-l pe Ser Rolph. Numaidecât.

— Unde? Înapoi la Crag, ca Lannisterii să aibă ocazia să-i înalțe capul într-o țepă? Jeyne îl iubește. E unchiul ei și, în plus, un cavaler fără cusur. Am nevoie de mai mulți oameni ca Rolph Spicer, nu de mai puțini. N-am să-l izgonesc doar fiindcă lupului meu nu pare să-i placă felul cum miroase.

— Robb. Catelyn se opri și îl prinse de braț. Cândva ți-am spus să-l ții pe Theon Greyjoy aproape și nu m-ai ascultat. Ascultă-mă de data aceasta. *Scapă de omul ăsta*. Nu spun că trebuie să-l izgonești. Găsește o misiune care cere un om curajos, o sarcină onorabilă, n-are importanță ce... dar *nu-l ține lângă tine*.

Robb se încruntă.

— Ar trebui să-l pun pe Vânt Cenușiu să-mi adulmece toți cavalerii? S-ar putea să mai fie și alții al căror miros să nu-i fie pe plac.

— Orice om care nu e pe placul Vântului Cenușiu e un om pe care nu-l vreau în preajma ta. Lupii aceștia sunt mai mult decât lupi, Robb. Trebuie să știi asta. Cred că zeii ni i-au trimis. Zeii tatălui tău, vechii zei ai nordului. Cinci pui de lup, Robb, cinci pentru cinci copii Stark.

— Șase, zise Robb. A fost un lup și pentru Jon. Eu i-am găsit, ai uitat? Știu câți au fost și de unde au venit. Și eu gândeam ca tine, că lupii sunt străjerii noștri, protectorii noștri, până când...

— Până când?... îl îmboldi ea. Gura lui Robb se crispa.

— ... până când am aflat că Theon i-a ucis pe Bran și Rickon. Lupii nu le-au fost de ajutor. Nu mai sunt copil, mamă. Sunt rege și mă pot apăra singur. Oftă. Voi găsi o sarcină pentru Ser Rolph, un pretext oarecare ca să-l îndepărtez. Nu din cauza mirosului său, ci ca să te liniștesc. Ai suferit destul.

Ușurată, Catelyn îl sărută ușor pe obraz, înainte ca restul celorlalți să se ivească pe după cotul scării și, pentru o clipă, Robb fu din nou băiatul ei, nu regele ei.

Camera personală de audiențe a Lordului Hoster era o încăpere mică, deasupra Sălii Mari, mai potrivită pentru discuții intime. Robb se așeză pe jilt, își scoase coroana și o așeză pe podea, lângă el, în timp ce Catelyn sună după vin. Edmure îi împuia capul unchiului său cu întreaga poveste a bătăliei de la Moara de Piatră. Abia după ce servitorii veniră și plecară, Peștele Negru își dresе glasul și spuse:

— Cred c-am auzit cu toții destul din lăudăroșeniile tale, nepoate.

Edmure fu luat prin surprindere.

— Lăudăroșenii? Ce vrei să spui?

— *Vreau să spun*, zise Peștele Negru, că datorezi Înălțimii Sale mulțumiri pentru îngăduință. A jucat rolul acela în Sala Mare doar ca să nu te umilească în fața oamenilor tăi. De-aș fi fost în locul lui, te-aș fi luat la refec pentru nerozia ta, în loc să ridic în slăvi nebunia asta cu vadurile.

— Oameni destoinici au murit ca să apere acele vaduri, unchiule.

Edmure părea contrariat.

— Ce, nimeni nu poate să aibă victorii în afară de Tânărul Lup? Ți-am furat

gloria, Robb?

— *Înălțimea Ta*, îl corectă Robb, glacial. M-ai acceptat ca rege, unchiule. Sau ai uitat și asta?

Peștele Negru spuse:

— Ți s-a poruncit să aperi Riverrunul, Edmure, nimic mai mult.

— Am apărat Riverrunul și, în plus, am umplut de sânge nasul Lordului Tywin...

— Într-adevăr, replică Robb. Dar un război nu se câștigă cu un nas spart, nu-i așa? Ți-a trecut vreodată prin minte să te întrebi de ce am rămas în vest atâta vreme după Oxcross? Știai că nu am destui oameni ca să atac Lannisportul sau Casterly Rock.

— Păi... mai erau și alte castele... aur, vite...

— Crezi că noi am rămas acolo pentru *jafuri*? Lui Robb nu-i venea să-și creadă urechilor. Unchiule, voiam ca Lordul Tywin să vină spre vest.

— Eram cu toții călări, zise Ser Brynden. Oastea Lannisterilor era în cea mai mare parte pe jos. Intenționeam să-l hăituim pe Lordul Tywin de colo-colo pe coastă, pe urmă să ne furișăm în spatele lui, să luăm o poziție defensivă puternică pe drumul aurului, într-un loc găsit de cercetașii mei unde terenul ne-ar fi favorizat. Dacă ne-ar fi atacat acolo, ar fi plătit un preț amarnic. De nu, ar fi fost prins în cursă la vest, la o sută de leghe de locul în care ar fi trebuit să fie. În tot acest timp ne-am fi dus traiul din roadele pământului său, în loc ca el să trăiască din roadele pământului nostru.

— Lordul Stannis era cât pe ce să atace Debarcaderul Regelui, zise Robb. Poate ne-ar fi scăpat de Joffrey, de regină, de Pezevenghi dintr-o singură, sângeroasă lovitură. Apoi poate am fi reușit să încheiem o pace.

Edmure se uită de la unchi la nepot.

— Nu mi-ați spus niciodată.

— *Ți-am spus* să aperi Riverrunul, zise Robb. Care parte din porunca asta n-ai priceput-o?

— Când l-ai oprit pe Lordul Tywin la Furca Roșie, zise Peștele Negru, l-ai întârziat tocmai îndeajuns cât să ajungă la el călăreții care veneau de la Podul Amar și să-i spună ce se întâmpla la est. Lordul Tywin și-a întors oastea îndată, unindu-și forțele cu Matthis Rowan și Randyll Tarly, lângă izvoarele Apei Negre, și s-a îndreptat în marș forțat către Cascada Saltimbancului, unde i-a găsit pe Mance Tyrell și pe doi dintre fiii săi așteptând, cu o oaste uriașă și o flotă de corăbii cu pânze. Au plutit în josul râului, au debarcat la o jumătate de zi de mers călare de oraș și l-au atacat pe Stannis din spate.

Catelyn își amintea curtea Regelui Renly, așa cum o văzuse la Podul Amar. O mie de trandafiri aurii fâlfâind în vânt. Zâmbetul sfios al Reginei Margaery și vorbele-i blânde, fratele ei, Cavalerul Florilor, cu tâmplele însângerate. *Dacă a trebuit să cazi în brațele unei femei, fiul meu, de ce n-au putut să fie ale lui*

Margaery Tyrell? Bogăția și puterea Highgardenului ar fi cântărit greu în luptele ce aveau să vină. *Și, poate, Vântului Cenușiu i-ar fi plăcut mirosul ei.*

Edmure avea un aer năpăstuit.

— N-am vrut niciodată să... *niciodată*. Robb, trebuie să mă lași să-mi răscumpăr greșeala. Voi fi în fruntea următoarei bătălie.

Ca să-ți răscumperi greșeala, frățioare, sau de dragul gloriei? se întrebă Catelyn.

— Următoarea bătălie, spuse Robb. Ei, bine, asta se va întâmpla destul de curând. Odată Joffrey căsătorit, Lannisterii mă vor ataca din nou, nu mă îndoiesc, iar de data asta Tyrellii vor fi alături de ei. Și s-ar putea să fiu nevoit să-i înfrunt și pe Freyi, dacă va fi după voia lui Walder cel Negru...

— Atâta vreme cât Theon Greyjoy stă pe tronul tatălui nostru, cu mâinile mânjite de sângele fraților tăi, acești alți dușmani trebuie să mai aștepte, îi spuse Catelyn fiului ei. Datoria ta dintâi e să-ți aperi neamul, să recucerești Winterfellul și să-l atârni pe Theon într-o colivie pentru ciori, să moară încet. Sau, de nu, lasă coroana aceea deoparte pentru vecie, Robb, căci oamenii vor ști că nu ești nicidecum un rege adevărat.

După felul cum o privi, Catelyn își dădu seama că trecuse multă vreme de când cineva îndrăznise să-i vorbească lui Robb atât de direct.

— Când am aflat că Winterfellul a căzut, am vrut să mă duc îndată la nord, spuse el, ușor defensiv.

Voiam să-i eliberez pe Bran și Rickon, dar am crezut... niciodată nu mi-am închipuit că Theon ar fi în stare să le facă vreun rău, sincer. Dacă mi-ar fi trecut prin minte...

— E prea târziu pentru *dacă și parcă*, îl întrerupse Catelyn. Nu ne mai rămâne decât răzbunarea.

— Ultimele vești pe care le avem de la nord ne spun că Ser Rodrik a înfrânt o oaste a oamenilor de fier lângă Castelul lui Torrhen și adună trupe la Casterly Rock ca să recucerească Winterfellul, spuse Robb. Poate că a și făcut-o deja. N-am mai auzit nimic de multă vreme. Și ce se întâmplă cu Tridentul, dacă eu mă îndrept spre nord? Nu le pot cere lorzilor riverani să-și abandoneze propriul neam.

— Nu, spuse Catelyn. Lasă-i să-i păzească pe ai lor și recâștigă nordul cu oameni ai nordului.

— Cum să-i aduci pe oamenii nordului la nord? o întrebă fratele ei, Edmure. Oamenii nordului stăpânesc marea apusului. Casa Greyjoy e stăpână și peste Moat Cailin. Nici o armată n-a luat până acum Moat Cailin. Chiar și să mărșăluiești împotriva lui e o nebunie. Am putea fi prinși în cursă pe drum, cu oamenii de fier în fața noastră și Freyii furioși în spate.

— Trebuie să-i recâștigăm pe Freyi de partea noastră, zise Robb. Cu ei, încă avem o șansă de izbândă, oricât de mică. Fără ei, nu văd nici o speranță. Sunt dispus să-i dau Lordului Walder orice va cere... scuze, onoruri, pământuri, aur...

trebuie să existe *ceva* care să-i domolească mândria...

— Nu *ceva*, zise Catelyn. Cinea.

JON

— Ți se par destul de mari? Fulgii de nea se așezau ca niște pistrui pe fața largă a lui Tormund, topindu-i-se în păr și în barbă.

Uriășii se legănau încet pe spinarea mamuților, trecând călare, doi câte doi. Calul de luptă al lui Jon se feri, înfricoșat de o asemenea ciudățenie, dar era greu de spus dacă mamuții sau călăreții lor erau cei care îl speriaseră. Până și Nălucă făcu un pas înapoi, dezvelindu-și colții, cu un mârâit înfundat. Lupul străvechi era mare, dar mamuții îl întreceau de departe și erau cu duiumul.

Jon luă calul de căpăstru și-l ținu nemișcat, ca să poată număra uriașii ivindu-se prin zăpada viscolită și cețurile palide care se învârtiseau de-a lungul Apei Laptelui. Trecuse bine de cincizeci când Tormund spuse *ceva* și Jon pierdu șirul. *Trebuie că sunt sute*. Indiferent câți trecuseră, parcă nu mai conteneau să vină.

În poveștile Bătrânei Nan, uriașii erau oameni neobișnuit de mari care trăiau în castele colosale, se luptau cu săbii imense și umblau de colo-colo în cizme în care un băiat s-ar putea ascunde. Aceștia erau altfel, mai asemănători cu urșii decât cu oamenii și la fel de păroși ca mamuții pe care-i călăreau. Văzându-i așezați, era greu să-ți dai seama cât de mari erau de fapt. *Înalți de trei metri, poate, sau patru*, gândi Jon. *Poate cinci, dar nu mai înalți*. Piepturile bombate ar fi putut trece drept ale unor oameni, dar brațele lor atârnavă prea jos, iar umerii păreau de două ori mai largi decât talia. Aveau picioarele mai scurte decât brațele, însă foarte groase și nu purtau nici un fel de încălțări. Labele picioarelor – apariții lătărețe, aspre, bătătorite și negre. În absența gâtului, barba le țâșnea dintre omoplați, iar fețele lor erau turtite și grosolane. Ochii de șobolan, nu mai mari decât niște mărgele, aproape că se pierdeau între pliurile de carne bătucită, dar fojgăiau întruna, adulmecând tot ce vedeau.

Nu poartă blănuri, își dădu el seama. E părul lor. O blană lăptoasă le acoperea trupurile, mai deasă sub talie și mai rară deasupra. Dinspre ei se răspândeă o duhoare sufocantă, dar poate că venea de la mamuți. *Și Joramun suflă din Cornul Iernii și trezi uriașii din pământ*. Căută din priviri săbiile mari, lungi de trei metri, dar văzu numai ciomege. Majoritatea erau pur și simplu crengile copacilor uscați, unele târând încă după ele ramuri desfrunzite. Câteva aveau un fel de ghome legate la capăt, formând ghioage uriașe. *Cântecul nu spune dacă sunetul cornului i-a adormit*.

Unul dintre uriașii care veneau năvalnic spre ei părea mai vârstnic decât ceilalți. Avea blana cenușie cu dungi albe, iar mamutul pe care îl călărea, mai

mare decât oricare dintre mamuții celorlalți, era, de asemenea, gri cu alb. Tormund îi strigă ceva în trecere, cuvinte horcăite, într-o limbă pe care Jon nu o înțelege. Buzele uriașului se desfăcură, dezvelind o gură plină de dinți imenși, lați, și scoțând un sunet, jumătate râgâit, jumătate huruit. După o clipă, Jon își dădu seama că uriașul râdea. Mamutul își întoarse capul masiv pentru a le arunca o privire fugară celor doi, trecându-și un colț uriaș peste capul lui Jon în timp ce bestia înainta, lăsând urme gigantice în noroiul moale și zăpada proaspătă de la malul râului. Uriașul strigă și el ceva în aceeași limbă aspră pe care o folosisese Tormund.

— Era regele lor? întrebă Jon.

— Uriașii n-au regi, după cum n-au nici mamuții, nici urșii polari și nici balenele gigantice din marea cenușie. Acela era Mag Mar Tun Doh Weg. Mag cel Puternic. Poți să îngenunchezi în fața lui, dacă poștești, nu se supără. Știu că genunchii tăi de om îngenuncheat ard de dorul unui rege în fața căruia să se plece. Dar ai grijă să nu te calce în picioare. Uriașii au ochii slabi și s-ar putea să nu observe o cioară mică, hăt, departe, la picioarele lor.

— Ce i-ai spus? Ai vorbit în Limba Veche?

— Da. L-am întrebat dacă e tatăl lui cel pe care-l călărește; seamănă atât de mult, numai că miroase mai bine.

— Iar el ce ți-a spus?

Tormund Thunderfist căscă gura într-un zâmbet știrb.

— M-a întrebat dacă cea de colo, care vine călare în spatele meu, cu obraji roz și netezi, e fiica mea. Sălbaticul își scutură zăpada de pe braț și își întoarse calul. S-ar putea să nu mai fi văzut niciodată un bărbat fără barbă. Haide, pornim înapoi. Mance e cu o falcă-n cer și una-n pământ când nu mă găsește la locul obișnuit.

Jon se întoarse și îl urmă pe Tormund către capătul coloanei, cu mantia nouă atârându-i greu pe umeri. Era făcută din blană nespălată de oaie, purtată cu lâna pe dinăuntru, așa cum îi sugeraseră sălbaticii. Îl apăra destul de bine de zăpadă, iar noaptea era plăcută și caldă, dar Jon își păstrase și mantia neagră, împăturită sub șă.

— E adevărat că ai ucis cândva un uriaș? îl întrebă pe Tormund, în timp ce mergeau. Năluca sălta pe tăcute în spatele lor, lăsând urme în zăpada proaspătă.

— Păi, de ce te-ai îndoi de un om puternic ca mine? Era iarnă și eram un băiețandru, prost ca toți băieții. Am mers prea departe, calul mi-a murit și pe urmă m-a prins o furtună. O furtună *adevărată*, nu un vânticel ca ăsta. Ha! Știam c-aș putea muri înghețat înainte să se oprească. Așa că am găsit o uriașă adormită, i-am spintecat pântecul și m-am ghemuit înăuntru. Mi-a ținut de cald destul, o, da, dar duhoarea aproape că m-a răpus. Partea cea mai rea a fost că la venirea primăverii s-a trezit și m-a luat drept pruncul ei. M-a alăptat trei luni întregi până să pot scăpa. Ha! Dar uneori mi-e dor de laptele uriașei.

— Dacă te-a hrănit, înseamnă că n-ai omorât-o.

— Nu, dar vezi să nu te apuci să dai din gură. Tormund Năpasta Urișilor sună mai bine decât Tormund Țâncul Urișilor, și ăsta e purul adevăr.

— Și cum ai ajuns la celelalte nume ale tale? întrebă Jon. Mance ți-a zis Cornistul, nu-i așa? Regele-Mied de la Castelul Afurisit și Bărbatul Ursoaicelor și Tatăl Oștirilor. Despre suflatul din corn voia să audă în special, dar nu îndrăznea să-l întrebe direct. *Și Joramun suflă din Cornul Iernii și trezi uriașii din pământ.* Oare de acolo veniseră, ei și mamuții lor? Oare Mance Rayder găsisse Cornul lui Joramun și i-l dăduse lui Tormund Pumn de Tunet să sufle în el?

— Toate ciorile sunt atât de curioase? întrebă Tormund. Ei, bine, iată o poveste pentru tine. Era într-o altă iarnă, mai friguroasă chiar decât cea pe care o petrecusem în burta uriașei, și ningeza zi și noapte, cu fulgi mari cât țeasta ta, nu cu fulguleți din ăștia. Ninsese atât de tare, încât jumătate din sat era îngropat. Mă afluam în Castelul Arămiu, doar cu un poloboc de mied să-mi țină de urât și nimic altceva de făcut decât să-l beau. Cu cât beam mai mult, cu atât mă gândeam mai abitir la femeia care locuia în apropiere, o femeie voinică, cu cei mai mari sâni pe care i-ai văzut vreodată. Era îndărătnică femeia, dar, oh, știa să fie și caldă, și în toiul iernii un bărbat are nevoie de căldură.

Cu cât beam mai mult, cu atât mai mult mă gândeam la ea, și cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât mi se întărea mai mult mădularul, până când n-am mai putut suporta. Neghiob cum eram, m-am încotoșmănat în blănuri din cap până-n picioare, mi-am înfășurat un ghem de lână peste față și am pornit s-o caut. Ninsoarea cădea atât de tare, încât m-am răsucit de vreo două ori, iar vântul bătea direct prin mine, înghețându-mi oasele, dar în cele din urmă am ajuns la ea, așa înfofolit cum eram.

Femeia era iute la mânie și s-a împotrivit din răspuțeri când am pus mâna pe ea. Tot ce am putut să fac a fost s-o duc pe sus acasă și s-o dezbrac de blănurile alea, dar când am reușit, a fost chiar mai fierbinte decât îmi aminteam – și mai petrecusem cândva clipe plăcute împreună – iar pe urmă am adormit. A doua zi dimineată, când m-am trezit, ninsoarea se oprise și soarele strălucea, dar nu eram în stare să mă bucur de vremea frumoasă. Din cap până-n picioare eram sfârtecat și zdrobit, cu jumătate din membru mușcat, iar acolo, pe podea, zăcea o blană de ursoaică. Și curând după aceea oamenii liberi povesteau despre o ursoaică golașă care colinda prin pădure, cu doi pui ciudați după ea. Ha! Se lovi peste coapsa cărnoasă. Aș vrea s-o mai pot găsi. Era bună de tăvăleală ursoaica aia. Cu nici o femeie n-am avut vreodată o asemenea trântă, nici fii așa de puternici.

— Ce ai putea să faci dacă ai găsi-o *într-adevăr*? întrebă Jon. Ziceai că ți-a mușcat jumătate din mădular.

— O jumătate. Și mădularul meu pe jumătate e de două ori mai lung decât mădularul oricărui alt bărbat. Tormund mârâi. Cât despre tine... e adevărat că ți-au tăiat bărbăția când te-au luat la Zid?

— Nu, răspunse Jon, ofensat.

— Eu cred că trebuie să fie adevărat. Altfel ce motiv ai avea s-o refuzi pe Ygritte? Nici măcar nu ți s-ar împotrivi, așa zice. Fata te vrea, mie mi-e destul de limpede.

Prea al naibii de limpede, gândi Jon, și se pare că jumătate din coloană a observat. Cercetă zăpada care cădea, ca Tormund să nu-l vadă roșind. *Sunt un bărbat al Rondului de Noapte, își reaminti.* Atunci, de ce se simțea ca o fecioară sfielnică?

Își petrecea aproape toate zilele în compania Ygrittei. Și aproape toate nopțile. Mance Rayder nu fusese orb la neîncrederea pe care Rattleshirt o arătase față de „influența ciorii”, astfel că, după ce-i dăduse lui Jon noua mantie din blană de oaie, sugerase că poate ar vrea să călătorească alături de Tormund Năpasta Urișilor. Jon se învoise bucuros, iar în ziua următoare Ygritte și Ryk Sabie-Lungă părăsiră grupul lui Rattleshirt pentru a i se alătura lui Tormund.

— Oamenii liberi merg cu cine vor, i-a spus fata, iar noi ne-am săturat până peste cap de Sac de Oase.

În fiecare seară când își așezau tabăra, Ygritte își trăgea blănurile lângă ale lui, fie că Jon era așezat lângă foc, fie că era departe. O dată, se trezise din somn și o găsisese cuibărită lângă el, cu brațul peste pieptul lui. A rămas ascultându-i răsuflarea multă vreme, încercând să-și ignore tensiunea dintre picioare. Cercetașii împărțeau adesea blănurile, ca să-și țină unul altuia de cald, însă bănuia că nu doar căldură căuta Ygritte. După această întâmplare, Jon și-a făcut obiceiul de a se folosi de Năluca pentru a o ține pe Ygritte la distanță. Bătrâna Nan obișnuia să spună povești despre cavaleri și domnițele lor care dormeau în același pat, cu o sabie între ei, de dragul virtuții, dar Jon bănuia că era singura dată când un lup străvechi lua locul sabiei.

Chiar și după aceea, Ygritte stăruia. Cu două zile în urmă, Jon făcuse greșeala de a-și dori apă fierbinte pentru baie.

— Rece e mai bună, i-a spus ea neîntârziat, dacă ai pe cineva care să te încălzească după aceea. Râul n-a înghețat încă de tot, hai, du-te.

Jon a râs.

— Ai fi în stare să mă îngheți.

— Toate ciorile se tem de furnicături? Puțină gheață n-o să te omoare. O să sar în apă cu tine, ca să-ți dovedesc.

— Și o să mergem toată ziua cu hainele înghețate pe noi? s-a împotrivit el.

— Jon Snow, nu știi nimic. Nu intri în apă îmbrăcat.

— Nu intru deloc, a zis el hotărât, chiar înainte de a auzi glasul lui Tormund Pumn de Tunet răcnind după el (nu-l auzise, dar ce mai contează).

Se părea că sălbaticii o socoteau pe Ygritte o mare frumusețe datorită părului ei; părul roșu era o raritate printre oamenii liberi, iar despre cei care îl aveau se spunea că au fost sărutați de foc, ceea ce însemna noroc. O fi fost norocos părul Ygrittei, și roșcat, cu siguranță, dar era atât de încâlcit încât lui Jon îi venea s-o

întrebe dacă și-l pieptăna doar la schimbarea anotimpurilor.

Jon știa că la curtea unui lord Ygritte n-ar fi fost considerată niciodată altfel decât o fată oarecare. Avea o față rotundă de țărăncuță, nasul cârn și dinți ușor strâmbi, iar ochii îi erau prea depărtați. Jon observase toate acestea de prima dată când o zărise, cu pumnalul la gât. Totuși, mai târziu, începuse să remarce și alte lucruri. Când zâmbea, dinții strâmbi treceau parcă neobservați. Și poate că ochii îi erau prea depărtați, dar aveau o culoare frumoasă, gri-albăstruie, și erau cei mai vioi ochi pe care îi văzuse Jon. Uneori cânta cu o voce joasă, aspră, care îl stârnea. Iar alteori, lângă foc, când stătea cu genunchii la piept, cu focul trezind reverberații în părul ei roșu și se uita la el, zâmbind... ei, bine, și asta stârnea unele lucruri.

Dar era un bărbat al Rondului de Noapte și făcuse un jurământ. *Nu-mi voi lua niciodată soție, nu voi stăpâni pământuri, nu voi zămisi copii.* Rostise cuvintele în fața copacului inimii, în fața zeilor tatălui său. Nu le putea desface... așa cum nu putea să recunoască motivul repulsiei față de Tormund Pumn de Tunet, Tată al Urșilor.

— Îți displace fata? îl întreabă Tormund, în timp ce treceau pe lângă alți douăzeci de mamuți, ducând în spate, de data aceasta, sălbatici pe reazeme înalte de lemn, în loc de uriași.

— Nu, dar eu... *Ce-i pot spune ca să mă creadă?* Sunt încă prea tânăr ca să mă însor.

— Să te însori? Tormund râse. Cine a vorbit de așa ceva? La sud, bărbații trebuie să se însoare cu toate fetele cu care se culcă?

Jon simțea că roșește din nou.

— Mi-a luat apărarea când Rattleshirt a vrut să mă omoare. Nu vreau s-o dezonzorez.

— Acum ești un bărbat liber, iar Ygritte e o femeie liberă. Ce dezonoare e să fiți împreună?

— Aș putea s-o las însărcinată.

— Da. Aș spera. Un flăcău voinic sau o fetiță drăgălașă și plină de viață, sărutată de foc. Și ce e rău în asta?

Pentru o clipă, Jon nu-și găsi cuvintele.

— Băiatul... copilul... ar fi un bastard.

— Și bastarzii sunt mai neputincioși decât alți copii? Mai bolnăvicioși, mai ușor de doborât?

— Nu, dar...

— Tu însuți ești bastard. Iar dacă Ygritte nu va voi să aibă un copil, se va duce la o vrăjitoare a pădurii și va bea o cană cu ceai de lună. Tu n-ai ce să te amesteci, după ce plantezi sămânța.

— N-am să aduc pe lume un bastard. Tormund își scutură capul lățos.

— Ce proști sunteți voi, îngenuncheații. De ce ai mai răpit-o pe fată, dacă n-o

vrei?

— *Răpit-o?* Eu n-am...

— Ba da, zise Tormund. I-ai omorât pe cei doi cu care era și ai luat-o cu tine, cum numești tu asta?

— Am luat-o ostatică.

— Ai făcut-o să ți se predea.

— Da, dar... Tormund, îți jur, n-am atins-o niciodată.

— Ești *sigur* că nu ți-au retezat mădularul? Tormund ridică din umeri, ca și cum ar fi spus că nu poate pricepe o asemenea nerozie. Ei, bine, acum ești un om liber, dar dacă n-o vrei pe fată, ar fi cel mai bine să-ți găsești o ursoaică. Dacă un bărbat nu-și folosește mădularul, i se face din ce în ce mai mic, până când, într-o zi, vrea să se ușureze și nu și-l mai găsește.

Jon n-avea nici un răspuns la așa ceva. Nu era de mirare că Cele Șapte Regate îi considerau pe oamenii liberi nu tocmai oameni. *N-au lege, n-au onoare, nici măcar simplă decență. Se fură la nesfârșit unul pe altul, se împerechează ca niște animale, preferă violul căsătoriei și umplu lumea de bastarzi.* Cu toate acestea, începea să țină la Tormund Năpasta Uriașilor, așa vântură-lume și flecar cum era. Și la Longspear. Și la Ygritte... *Nu, nu mă voi gândi la Ygritte.*

Alături de cetele lui Longspear și Tormund călătoreau și alți sălbatici, oameni aspri, ca Rattleshirt și Plângătorul, care nici una, nici două, te-ar înjunghia. Era Harma Cap de Câine, un butoiăș de femeie cu obraji ca niște bucăți de carne albă, care ura câinii și omora câte unul la fiecare două săptămâni, ca să aibă un cap nou pentru stindardul ei, Styr, cel fără urechi, Magnarul din Thenn, pe care oamenii lui îl priveau mai mult ca pe un zeu decât ca pe un stăpân, Varamyr Șasepiei, un șoricel de om care călărea un urs alb, sălbatic, înalt de patru metri când se ridica pe labelle din spate. Și oriunde mergeau Varamyr și ursul său, trei lupi și o pisică sălbatică veneau în urma lor. Jon fusese în compania lui doar o dată și asta fusese suficient. I se făcea părul măciucă doar când îl vedea, așa cum se zbârlise blana de pe spatele Nălucii la vederea ursului și a pisicii aceleia lungi și târcate.

Și mai erau alții, chiar mai fioroși decât Varamyr, din nordul îndepărtat al pădurii bântuite, din văile ascunse ale Colților de Gheață și din locuri încă și mai stranii: oamenii Țărmlui înghețat care călătoreau în șarete făcute din coji de nucă, trase de câini sălbatici, înfricoșătoarele clanuri ale râului înghețat despre care se spunea că se ospătează cu carne de om, oamenii cavernelor, cu fețele pictate în albastru, purpuriu și verde. Jon văzuse cu ochii lui Copitații tropăind în coloană, cu tălpile goale, tari ca pielea fiartă. Snarci sau grumpkini nu văzuse, dar, după cum îl știa pe Tormund, urma să aibă câțiva la cină.

Jumătate din oastea sălbaticilor trăise toată viața fără ca măcar să zărească Zidul, din câte își dădea Jon seama, iar cei mai mulți nu știau o boabă din Limba Comună. Nu avea importanță. Mance Rayder vorbea în Limba Veche, chiar cânta în această limbă, trecându-și degetele peste coardele lăutei și umplând aerul nopții

de o muzică străveche, ciudată.

Mance petrecuse ani buni adunând imensa oaste greoaie, vorbind ici cu mama unui clan, colo cu un magnar, cucerind un sat cu vorbe dulci, altul cu un cântec și un al treilea cu tăișul sabiei, făcând pace între Harma Cap de Câine și Lordul Oaselor, între clanul Copitaților și Fugarii Noptii. Între oamenii morselor de pe Țărmlul înghețat și clanurile canibale ale marilor râuri de gheață, contopind o suță de pumnale diferite într-o singură sulită îndreptată către inima Celor Șapte Regate. Nu avea nici coroană, nici sceptru, nici veșminte de mătase și catifea, dar lui Jon îi era limpede că Mance Rayder era rege mai mult decât doar cu numele.

Jon se alăturase sălbaticilor la porunca lui Qhorin Halfhand: *Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei*, îi spusese cercetașul în noaptea dinaintea morții sale. *Și urmărește*. Dar, cu toată atenția cu care îi urmărise, nu aflate mai nimic. Halfhand bănuise că sălbaticii au pornit spre tărâmul sumbru și pustiu al Colților de Gheață, în căutarea unei arme, a unei puteri, a unei vrăji cumplite cu ajutorul căreia să zdrobească Zidul... dar dacă găsiseră așa ceva, nimeni nu se fălea cu asta în gura mare și nici nu-i arăta lui Jon. Și nici Mance Rayder nu-i dezvăluise vreunul dintre planurile sale. Din acea primă noapte, nu-l mai zărise decât de la distanță.

Îl voi ucide, dacă va fi nevoie. Perspectiva nu-i făcea lui Jon nici o plăcere; o asemenea crimă nu i-ar aduce nici o onoare și va însemna, în același timp, propria lui moarte. Cu toate acestea, nu-i putea lăsa pe sălbatici să zdrobească Zidul, să amenințe Winterfellul și nordul, meleagurile colinelor și Pâraiele, Portul Alb și Țărmlul Stâncos sau chiar Gâtul. De opt mii de ani oamenii Casei Stark trăiau și mureau ca să-și apere poporul de asemenea hoți și tâlhari și, bastard sau nu, același sânge curgea și în venele lui Jon Snow. *În plus, Bran și Rickon sunt încă la Winterfell, Maester Luwin, Ser Rodrik, Bătrâna Nan, Farlen, îngrijitorul de câini, Miken în fierăria lui și Gage lângă cuptoare... toți cei pe care i-am cunoscut, toți cei pe care i-am iubit*. Dacă trebuia să ucidă un om pe care îl admira pe jumătate și aproape îl plăcea, ca să-i salveze din mâinile lui Rattleshirt, ale Harmei Cap de Câine și ale Magnarului fără urechi din Thenn, atunci asta avea de gând să facă.

Se ruga, totuși, ca zeii tatălui său să-l cruțe de această sarcină sumbră. Oastea înainta foarte încet, împovărată cum era de toate turmele sălbaticilor, de copii și nimicuri fără valoare, iar zăpezile îi încetiniseră și mai mult înaintarea. Cea mai mare parte a coloanei ieșise dintre dealurile de la poalele munților și se prelingea de-a lungul țărmului vestic al Apei Laptelui ca mierea într-o dimineată rece de iarnă, urmând cursul râului către inima pădurii bântuite.

Și Jon știa că undeva aproape, mai în față, Pumnul Primilor Oameni se înălța deasupra copacilor, adăpost pentru trei sute de frați în negru ai Rondului de Noapte, înarmați, călări, așteptând. Bătrânul Urs trimisese și alte iscoade în afară de Halfhand și cu siguranță că Jarman Buckwell și Thoren Smallwood se

întorseseră deja cu vorbă despre oastea ce cobora din munți.

Mormont nu va fugi, gândi el. E prea bătrân și a ajuns prea departe. Va lovi, fără să țină seama de număr. Într-o zi, curând, Jon va auzi sunetul goarnelor de război și va vedea o coloană de călăreți năvălind asupra lor, cu mantiile negre în vânt și oțelul rece în mâini. Desigur, trei sute de oameni nu puteau spera să ucidă de o sută de ori mai mulți, dar Jon nu credea că vor fi nevoiți. *Nu trebuie să omoare o mie, ci doar unul. Mance e tot ce-i ține laolaltă.*

Regele-de-Dincolo-de-Zid făcea tot ce-i stătea în puteri, dar sălbaticii rămăneau iremediabil nedisciplinați și asta îi făcea vulnerabili. Ici și colo, în interiorul șarpelui lung, nesfârșit, al coloanei lor se aflau războinici aprigi, ca oricare din Rond, însă mai bine de o treime dintre ei erau grupați la cele două capete ale coloanei, în avangarda Harmei Cap de Câine și în sălbatica ariergardă, cu uriași, zimbri și aruncători de flăcări. O altă treime înainta alături de însuși Mance Rayder, undeva la mijloc, străjuind căruțele, săniile și carele trase de câini care duceau cea mai mare parte din lucrurile și merindele oștirii, tot ce rămăsese din recolta verii trecute. Ceilalți, împărțiți în cete mici, conduse de Rattleshirt, Jarl, Tormund Năpasta Uriașilor și Plângătorul, aveau rol de însoțitori de coloană, căutători de hrană și hăitași, galopând fără încetare, încoace și încolo, de-a lungul coloanei, ca s-o mențină cât de cât ordonată.

Și, mai grăitor încă, doar unul din o sută de sălbatici era călare. *Bătrânul Urs va intra în ei ca o secure prin brânză.* Și după judecata lui Jon, când se va întâmpla asta, Mance va trebui să atace cu centrul său, pentru a încerca să micșoreze impactul. Dacă va cădea în lupta care va urma negreșit, Zidul va fi în siguranță încă o sută de ani, se socoti Jon. *Iar de nu...*

Își îndoi degetele arse ale mâinii drepte. Gheara-Lungă era atârnată de șa, cu măciulia sculptată în piatră în forma unui cap de lup și mânerul din piele moale la îndemână.

Ninsoarea cădea nemiloasă când ajunseră din urmă grupul lui Tormund, multe ore mai târziu. Năluca pornise de-a lungul drumului, topindu-se în pădure, adulmecând prada. Lupul străvechi avea să se întoarcă abia când vor poposi ca să înnopteze sau cel târziu în zori. Oricât de departe hoinărea după pradă, Năluca se întorcea întotdeauna... și la fel făcea, se pare, și Ygritte.

— Ei, strigă fata când îl văzu, acum ne crezi? Ai văzut uriașii, călare pe mamuți?

— Ha! strigă Tormund înainte ca Jon să apuce să răspundă. Cioara s-a îndrăgostit! Vrea să se însoare!

— Cu o uriașă? râse Ryk Longspear.

— Nu, cu un *mamut*! zbiră Tormund. Ha! Când Jon își struni calul, mergând la pas, Ygritte se apropie de el la trap. Susținea că era cu trei ani mai mare decât el, dar era cu zece centimetri mai scundă; oricâți ani ar fi avut, era o zvârlugă de fată. Stonesnake o numise „sulițăș”, când o capturaseră la Trecătoarea Țipătului.

Arma ei preferată era un arc scurt și curbat din corn și lemn de copac al inimii, dar „sulițașă” i se potrivea la fel de bine. Aducea puțin cu sora lui, Arya, deși Arya era mai puternică și probabil mai slabă. Era greu să-ți dai seama cât de dolofană sau de subțire ar putea fi Ygritte, cu toate blănurile și pieile cu care era îmbrăcată.

— Știi *Ultimul dintre uriași*? Fără să aștepte un răspuns, Ygritte spuse: Îți trebuie o voce mai joasă decât a mea ca să-l cânti cum trebuie. Pe urmă începu să lălaie: *Ooooooh, sunt ultimul dintre uriași, de pe pământ toți ai mei au pierit.*

Tormund Năpasta Uriașilor auzi cuvintele și zâmbi.

— *Măreții uriași ai muntelui, ce lumea stăpâneau pe când m-am născut, îi dădu el replica, răcnind prin ninsoare.*

Longspear Ryk li se alătură, cântând:

— *O, oamenii mi-au furat pădurile, mi-au furat râurile și munții.*

— *Și prin văile mele un zid au construit, iar din râuri toți peștii mi i-au pescuit,* continuă Ygritte și Tormund, cu glasuri gigantice, pe potrivă.

Fiii lui Tormund, Toregg și Dormund, își alăturară, la rândul lor, vocile groase, apoi fiica sa, Munda, și toți ceilalți. Alții începură să-și lovească sulițele de scuturile de piele, ținând ritmul, până când întreaga ceată de război cânta pe drum.

În castele de piatră focuri mari ei aprind

în castele de piatră sulițe-și făuresc

În vreme ce singur prin munți eu colind

și doar cu lacrimile mă-nsoțesc.

Cu câini mă vânează când soarele-i sus

cu torțe mă caută mereu la apus.

Căci acești oameni mici nu se-nalță semeți

în timp ce uriașii rămân cu fruntea sus.

Oooooooh, cel de pe urmă uriaș eu sunt

deci aminte voi luați la cântecul meu

Căci, după ce n-oi mai fi, va pieri al meu cânt

și liniștea va domni peste lume mereu.

Când cântecul se sfârși, pe obrajii Ygrittei șiroiau lacrimi.

— De ce plângi? întrebă Jon. A fost doar un cântec. Există sute de uriași, tocmai i-am văzut.

— O, sute, spuse ea cu furie. Nu știi nimic, Jon Snow. Tu... JON!

Jon se întoarce la sunetul neașteptat de aripi. Pene albastre-cenușii îi umplură ochii și i se înfipseră în față, ascuțite ca niște gheare. Fu străpuns de o durere roșie, năprasnică, în timp ce aripile fâlfâiau în jurul capului său. Văzu ciocul, dar nu avu timp să ridice mâna sau să apuce o armă. Răsuci calul, piciorul îi scăpă de

pe scara șeii, calul fu cuprins de panică și pe urmă Jon simți că se prăbușește. Vulturul continua să se agate de fața lui, sfâșiindu-i carnea cu vârfurile aripilor, în timp ce fâlfâia și țipa și îl lovea cu ciocul. Lumea se întoarse cu susul în jos, într-un haos de pene, carne de cal și sânge, și pe urmă pământul se ridică spre el, lovindu-l.

Când își recapătă cunoștința, se afla cu fața în jos, cu gust de noroi și sânge în gură, iar Ygritte stătea în genunchi deasupra lui, apărându-l, cu un pumnal de os în mână. Auzea încă zvon de aripi, deși vulturul nu se zărea prin preajmă. Jumătate din lume era întunecată.

— Ochiul meu, zise el cuprins de panică, ridicându-și o mână la față.

— E doar sânge, Jon Snow. Nu ți-a nimerit ochiul, doar ți-a sfâșiat puțin pielea.

Fața îi pulsa. Tormund stătea deasupra lor, urlând, văzu Jon cu ochiul drept, în timp ce își ștergea sângele de pe stângul. Apoi se auziră tropote de cai, strigăte și zornăit de oase vechi și uscate.

— Sac de Oase, răcni Tormund, cheamă-ți cioara iadului.

— Uite-ți acolo cioara iadului. Rattleshirt arată către Jon. Sângerează în noroi ca un câine necredincios. Vulturul coborî fâlfâind din aripi și ateriza pe craniul de uriaș care îi servea drept coif. Am venit după el.

— Atunci vino și ia-l, zise Tormund, dar ai face bine să vii cu sabia în mână, căci pe a mea acolo o vei găsi. Poate c-am să-ți pun oasele la fiert și am să mă ușurez în coiful tău. Ha!

— Dacă te înțep și scot aerul din tine, te faci mai mic decât fata aia. Stai deoparte, sau Mance va auzi despre asta.

Ygritte se ridică în picioare.

— Ce, *Mance* îl vrea?

— Așa am zis, nu? Ridică-l pe picioarele alea negre. Tormund se uită la Jon încruntat.

— Mai bine du-te, dacă Mance e cel care te vrea. Ygritte îl ajută pe Tormund să-l ridice în picioare.

— Sângerează ca un vier măcelărit. Uite ce-a făcut Orell cu fața-i dulce.

Oare o pasăre poate să urască? Jon îl ucisese pe sălbaticul Orell, dar o parte din el rămăsese în vultur. Ochii aurii îl priviră cu o răutate rece.

— Vin, spuse el. Sângele continua să-i curgă peste ochiul drept și obrazul îi era o văpaie de durere. Când îl atinse, mânușile-i negre se înroșiră. Lăsați-mă să-mi iau calul. Nu de cal avea el nevoie, ci de Nălucă, dar lupul străvechi nu era de văzut nicăieri. *Poate fi deja la kilometri depărtare, sfâșiind beregata vreunui elan.* Probabil că așa era.

Calul se feri de el când se apropie, speriat, fără doar și poate, de sângele de pe fața lui, dar Jon îl liniști cu câteva vorbe blânde și, în cele din urmă, reuși să se apropie destul de mult ca să ia hățurile. Când sări înapoi în șa, simți că i se învârte

capul. *Va trebui să mă îngrijesc de asta, gândi el, dar nu chiar acum. Lasă să vadă Regele-de-Dincolo-de-Zid ce mi-a făcut vulturul său.* Închise și deschise pumnul drept, întinse mâna după Gheara-Lungă și își azvârli sabia peste umăr înainte de a întoarce calul, către locul unde era așteptat de Lordul Oaselor și ceata lui.

Ygritte aștepta și ea, strunindu-și calul, cu un aer îndârjit.

— Vin și eu.

— Vezi-ți de drum. Oasele de pe platoșa lui Rattleshirt se lovira unele de altele, zornăind. Am fost trimis după cioara intrusă, nu după altcineva.

— O femeie liberă merge unde vrea, răspunse Ygritte. Vântul sufla zăpada în ochii lui Jon. Simțea sângele înghețându-i pe față.

— Stăm de vorbă sau mergem?

— Mergem, răspunse Lordul Oaselor.

Porniră într-un galop neîmblânzit. Străbătură trei kilometri în josul coloanei, prin vârtejuri de ninsoare, pe urmă o scurtară printr-un hățiș de căruțe cu bagaje, avântându-se peste Apa Laptelui, în locul unde râul făcea o curbă largă către est. O pojghiță de gheață subțire acoperea malurile; cu fiecare pas, copitele cailor pătrundeau în stratul de gheață, până când ajunseră în apele mai adânci, la zece metri în larg. Zăpada cădea parcă mai repede pe malul estic și nămeții erau și ei mai mari. *Până și vântul e mai rece.* Și se lăsa înserarea.

Dar, chiar și prin viscolul zăpezii, silueta dealului înalt și alb care se înălța deasupra copacilor era inconfundabilă. *Pumnul Primilor Oameni.* Jon auzi tipătul vulturului deasupra capului. Un corb privi în jos, dintr-un pin, și *croncăni* când trecu pe lângă el. *Oare Bătrânul Urs și-a pornit atacul?* În loc de zăngănit de oțel și de zbârnăit de săgeți în zbor, Jon auzi doar scârțâitul ușor al pojghiței înghețate sub copitele calului său.

În tăcere, ocoliră spre coasta sudică, unde urcușul era mai ușor. Acolo, jos, Jon văzu calul mort, rășchirat la poalele dealului, pe jumătate îngropat în zăpadă. Intestinele se revărsau din pânțele animalului ca niște șerpi înghețați și unul dintre picioare îi dispăruse. *Lupi,* fu primul gând al lui Jon, dar nu era așa. Lupii își mănâncă doar propria pradă.

Alți cai de luptă erau împrăștiați pe coasta dealului, cu picioarele răsucite grotesc, cu ochii orbi privind în moarte. Sălbaticii mișunau deasupra lor ca muștele, smulgându-le șeile, frâiele, poverile și armurile și despicându-i cu topoare de piatră.

— Sus, îi spuse Rattleshirt lui Jon. Mance e sus, în vârful.

În fața zidului de apărare, descălecară pentru a se strecura printr-o deschizătură strâmbă între pietre. Hoitul unui cal de luptă brun și lătos era înfipt în țepușele ascuțite pe care Bătrânul Urs le așezase la fiecare intrare. *Încearca să iasă, nu să intre.* Nu era nici urmă de vreun călăreț.

Înăuntru îi așteptau și altele, încă și mai rele. Jon nu mai văzuse vreodată

zăpadă roz. Vântul vâjâia în jurul lui, trăgând de mantia-i grea din blană de oaie. Corbii fâlfâiau de la un cal mort la altul. *Oare sunt corbi sălbatici sau corbii noștri?* Jon nu-și putea da seama. Se întreba unde era acum bietul Sam. Și *ce* era.

O crustă de sânge înghețat îi scârțâi sub călcâi. Sălbaticii dezbrăcau caii morți de orice fărâmă de oțel și piele, smulgându-le până și potcoavele de pe copite. Câțiva scotoceau prin desagile pe care le găsiseră, căutând arme și mâncare. Jon trecu pe lângă unul din câinii lui Chett, sau ce mai rămăsese din el, care zăcea într-o baltă noroioasă de sânge, pe jumătate înghețat.

Câteva corturi rămăseseră în picioare, în celălalt capăt al taberei, și acolo îl găsiră pe Mance Rayder. Sub mantia-i din fâșii de lână neagră și mătase roșie, purta o cămașă neagră de zale și pantaloni mițoși de lână, iar pe cap avea un coif mare din bronz și fier, cu aripi de corb la tâmpile. Jarl era cu el, la fel și Harma Cap de Câine, și Varamyr Șasepiei cu lupii săi și pisica sălbatică.

Mance îi aruncă lui Jon o privire aspră și rece.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta?

Ygritte spuse:

— Orell a încercat să-i scoată ochii.

— Pe el l-am întrebat. Și-a pierdut limba? Poate că ar trebui, ca să ne scutească de alte minciuni.

Styr și Madnar își scoaseră cuțitele lungi.

— Poate că băiatul o să vadă mai bine cu un ochi decât cu doi.

— Vrei să-ți păstrezi ochiul, Jon? întrebă Regele-de-Dincolo-de-Zid. Dacă e așa, spune-mi câți erau. Și încearcă să spui adevărul de data asta, Bastard de Winterfell.

Gâtul îi era uscat.

— Stăpâne... ce...?

— Nu sunt stăpânul tău, i-o retează Mance. Și e destul de limpede *ce*. Frații tăi au murit. Întrebarea e: câți?

Fața lui Jon pulsa, zăpada continua să cadă și îi era greu să gândească. *Nu trebuie să șovăi, orice te-ar întreba*, îi spusese Qhorin. Cuvintele i se opriră în gât, dar se forță să spună:

— Am fost trei sute.

— *Am* fost? întrebă Mance cu asprime.

— *Au* fost. Trei sute au fost. *Orice te întreabă*, îi spusese Halfhand. *Atunci de ce mă simt atât de laș?* Două sute de la Castelul Negru și o sută de la Turnul Umbrei.

— Iată o poveste mai adevărată decât cea pe care ai cântat-o în cortul meu. Mance își întoarse privirea către Harma Cap de Câine: Câți cai am găsit?

— Mai mult de o sută, răspunse femeia voinică, mai puțin de două. Mai sunt și alți cai morți către est, sub zăpadă, greu de spus câți. În spatele ei se afla purtătorul de stindard, care ținea o prăjină cu un cap de câine în vârf, destul de

proaspăt ca să i se prelingă încă sângele.

— N-ar fi trebuit să mă minți niciodată, Jon Snow, zise Mance.

— Eu... știi asta. *Ce ar putea să spună?* Regele sălbaticilor îi cercetă chipul.

— Cine era la comandă aici? Și spune-mi adevărul. Rykker? Smallwood? Wythers nu, el e prea slab. Al cui era cortul acesta?

Am spus prea multe.

— Nu i-ai găsit cadavrul?

Harma mârâi, pufnindu-și disprețul înghețat pe nări.

— Ce proaste sunt ciorile astea negre.

— Data viitoare când îmi mai răspunzi cu o întrebare, te dau pe mâna Lordului Oaselor, îi promise Mance Rayder lui Jon. Se apropie: Cine a condus aici?

Încă un pas, gândi Jon. Alt picior. Își apropie mâna de mânerul Sabiei Lungi. Dacă-mi țin gura...

— Întinde mâna după spada aia bastardă și, înainte să iasă din teacă, am să-ți tai capul de bastard, zise Mance. Sunt pe cale să-mi pierd răbdarea cu tine, cioară.

— Spune-i, îl îndemnă Ygritte. E mort, oricine ar fi fost.

Când se încruntă, sângele încheșat îi crăpă pe obraz. *E prea greu*, gândi Jon cuprins de disperare. *Cum să joc rolul de trădător fără să fi devenit unul?* Asta nu-i spusese Qhorin. Dar al doilea pas e întotdeauna mai ușor decât primul.

— Bătrânul Urs.

— Bătrânul ăla? Din tonul Harmeii se citea că nu-l crede. A venit în persoană? Atunci cine are comanda la Castelul Negru?

— Bowen Marsh. De data aceasta Jon răspunse pe loc. *Nu trebuie să șovăi, orice te-ar întreba.*

Mance râse.

— Dacă e așa, războiul nostru e câștigat. Bowen știe mult mai multe despre numărul săbiilor decât a știut vreodată despre mânăuții lor.

— La comandă era Bătrânul Urs. Locul acesta era ferit și puternic, iar el l-a întărit. A săpat capcane și a plantat țepușe, a adunat hrană și apă. Era gata pentru...

— ... mine? îl completează Mance Rayder. Da, era. De-aș fi fost destul de nebun să atac acest deal, poate c-aș fi pierdut cinci oameni pentru fiecare cioară pe care aș fi omorât-o și tot m-aș fi socotit norocos. Gura i se încleșta. Dar când morții umblă, zidurile, țepușele și săbiile nu înseamnă nimic. Nu te poți lupta cu morții, Jon Snow. Nimeni nu știe asta nici pe jumătate cât mine. Își ridică privirea către cerul care se întuneca și spuse: Poate că ciorile ne-au ajutat mai mult decât știu. M-am întrebat de ce n-am avut parte de nici un atac. Dar mai sunt încă sute de kilometri de mers și frigul sporește. Varamyr, trimite-ți lupii să adulmece după morți vii, nu vreau să ne ia pe nepregătite. Lord al Oaselor, dublează patrulele și ai grijă ca fiecare om să aibă torță și cremene. Styr Jarl, tu pleci la primii zori.

— Mance, spuse Rattleshirt. Vreau niște oase de cioară.

Ygritte păși în fața lui Jon.

— Nu poți uide un om fiindcă a vrut să-i apere pe cei ce-i erau frați.

— Încă sunt frații lui, declară Styr.

— Nu sunt, insistă Ygritte. Nu m-a omorât, așa cum i-au cerut. Și l-a ucis pe Halfhand, am văzut cu toții.

Răsuflarea lui Jon răspândeă aburi în aer. *Dacă-l voi minți, va ști.* Îl privi pe Mance Rayder în ochi, deschise și închise mâna arsă.

— Port mantia pe care mi-ai dat-o, Înălțimea Ta.

— O mantie din blană de oaie, zise Ygritte. Și în multe nopți am dansat sub ea.

Jarl râse și până și Harma Cap de Câine zâmbi.

— Așa stau lucrurile, Jon Snow? întrebă Mance Rayder. Ea și cu tine?

Era ușor să te rătăcești dincolo de Zid. Jon nu mai știa dacă putea deosebi onoarea de rușine sau binele de rău. *Tată, iartă-mă.*

— Da, răspunse el.

Mance clătină din cap.

— Bine. Atunci mâine veți merge cu Jarl și Styr. Amândoi. Departe de mine gândul să despart două inimi care bat ca una.

— Să mergem unde? întrebă Jon.

— Dincolo de Zid. E timpul să-ți dovedești credința prin ceva mai de preț decât cuvintele, Jon Snow.

Magnarul nu era mulțumit.

— Ce să fac eu cu o cioară?

— Cunoaște Rondul și cunoaște Zidul, spuse Mance, și cunoaște Castelul Negru mai bine decât orice cercetaș. Îi vei găsi întrebuințare, altfel, ești un prost.

Styr se încruntă.

— Poate că inima îi e tot neagră.

— Atunci scoate-i-o. Mance se întoarse către Rattleshirt: Lord al Oaselor, vezi de coloană, să-și continue drumul cu orice preț. Dacă ajungem la Zid înainte de Mormont, am învins.

— Vor înainta. Glasul lui Rattleshirt era grav și furios.

Mance clătină din cap și se îndepărtă, cu Harma și Șasepiei după el. Lupii lui Varamyr și pisica sălbatică îi urmară îndeaproape. Jon și Ygritte rămaseră cu Jarl, Rattleshirt și cu Magnarul. Cei doi sălbatici mai vârstnici îl priviră pe Jon cu nedisimulată ranchiună, în timp ce Jarl spuse:

— Ați auzit, plecăm când se crapă de ziuă. Aduceți cât mai multă mâncare, nu vom avea timp să vânăm. Și vezi să se ocupe cineva de fața ta, cioară. Arăți în ultimul hal.

— Așa voi face, răspunse Jon.

— Ar fi bine să nu fi mințit, fetițo, îi spuse Rattleshirt Ygrittei, cu ochii strălucind în spatele craniului de uriaș.

Jon trase Sabia Lungă.

— Lasă-ne în pace, dacă nu vrei să capeți ce a căpătat Qhorin.

— Acum n-ai nici un lup să te ajute, băiete.

Rattleshirt întinse mâna după sabie.

— Ești sigur de asta, nu-i așa? râse Ygritte.

De pe pietrele zidului de apărare, Nălucă făcu un salt, zburându-și blana albă. Nu scoase nici un sunet, dar ochii săi roșii, întunecați, grăiau despre sânge. Lordul Oaselor își îndepărtă încet mâna de sabie, făcu un pas înapoi și plecă, înjurând.

Nălucă mergea tiptil în urma cailor, când Jon și Ygritte coborâră Pumnul. Abia când se aflau la jumătatea Apei Laptelui Jon simți că poate vorbi fără nici un pericol:

— Nu ți-am cerut să minți pentru mine.

— N-am mințit, răspunse ea. Am lăsat ceva la o parte, atâta tot.

— Ai spus...

— ... că ne tăvălim adesea sub mantia ta. Dar n-am spus când am început. Îi zâmbi aproape cu sfială. Găsește alt loc pentru Nălucă la noapte, Jon Snow. E așa cum spunea Mance. Faptele sunt mai grăitoare decât vorbele.

SANSA

— O rochie nouă? Întrebă Sansa, pe cât de uimită pe atât de precaută.

— Mai încântătoare decât orice rochie ai purtat vreodată, domnița mea, îi promise bătrâna. Îi măsură șoldurile, cu un cot de ață împletită. Numai din mătase și dantelă din Myr, cu căptușeală de satin. Vei fi foarte frumoasă. Regina însăși a comandat-o.

— Care regină? Margaery nu era încă regina lui Joff, dar fusese a lui Renly. Sau se referea la Regina Ghimpilor? Sau...

— Regina Regentă, negreșit.

— Regina *Cersei*?

— Nimeni alta. Mă onorează cu comenzile ei de mulți ani. Bătrâna întinse sfoara de-a lungul piciorului Sansei. Înălțimea Sa mi-a spus că acum ești femeie în toată firea și nu trebuie să te mai îmbraci ca o fetiță. Desfă brațul!

Sansa ridică brațul. Avea nevoie de o rochie nouă, era adevărat. Crescuse șapte centimetri în ultimul an și cea mai mare parte din vechea ei garderobă fusese distrusă de fum atunci când încercase să-și ardă plapuma, în ziua când a dat în floare.

— Vei avea un piept la fel de frumos ca al reginei, spuse femeia, trecându-și sfoara în jurul sânilor Sansei. N-ar trebui să-l ascunzi așa.

Remarca o făcu să roșească. Deși, ultima oară când s-a dus să călărească, n-a putut să-și lege pieptarul până sus, iar băiatul de la grajduri s-a holbat la ea cu gura căscată când a ajutat-o să încalece. Uneori surprindea și bărbați în toată firea

privindu-i pieptul, iar unele dintre tunici îi erau atât de strâmte încât abia putea respira.

— Ce culoare va avea? o întrebă pe croitoreasă.

— Lasă culoarea pe seama mea, domnișoară. O să fii mulțumită, sunt sigură. Vei primi și lenjerie și ciorapi, fuste și pelerine și mantii și tot ce se potrivește unei... unei domnișoare încântătoare de obârșie nobilă.

— Vor fi gata la timp pentru nunta regelui?

— O, mai curând, mult mai curând, așa insistă Înălțimea Sa. Am șase croitorese și douăsprezece ucenice și am lăsat deoparte toate celelalte comenzi pentru asta. Multe doamne se vor supăra pe noi, dar a fost porunca reginei.

— Transmite-i mulțumirile mele pentru sollicitudine, zise Sansa politicoasă. E prea bună cu mine.

— Înălțimea Sa e foarte generoasă, fu de acord croitoreasa, adunându-și lucrurile și luându-și rămas-bun.

Dar de ce? se întrebă Sansa când rămase singură. Se simțea stânjenită. Pot să jur că rochia asta mi se trage cumva de la Margaery și de la bunica ei.

Bunătatea lui Margaery era statornică și prezența ei schimbase totul. Doamnele ei o primiseră și ele pe Sansa cu brațele deschise. Trecuse atât de mult de când se bucurase de compania altor femei, încât aproape uitase cât de plăcută putea să fie. Lady Leonette îi dădea lecții de harpă, iar Lady Janna îi împărtășea toate bârfele picante. Vesela Crane avea mereu o poveste amuzantă, iar mica Lady Bulwer îi amintea de Arya, deși nu era la fel de nestăpânită.

Cele mai apropiate de vârsta Sansei erau verișoarele Elinor, Alia și Megga, din ramurile tinere ale Casei Tyrell.

— Trandafiri de pe crengile de jos ale tufei, glumea Elinor, care era ghidușă și grațioasă. Megga era rotofeie și zgomotoasă, Alia sfioasă și drăgălașă, dar Elinor le domina pe celelalte, fiind cea mai mare; era o fecioară în floare, în timp ce Megga și Alia erau doar niște fete.

Verișoarele o luară pe Sansa în tovărășia lor, de parcă ar fi știut-o de o viață. Își petreceau lungi după-amiezi croșetând și discutând despre prăjituri cu lămâie și vin cu miere, seara se jucau pietre, cântau împreună în septul castelului... și adesea, una sau două erau alese să doarmă în patul lui Margaery, unde își petreceau jumătate din noapte șușotind. Alia avea o voce încântătoare și, când se lăsa convinsă, cânta la harpa-i de lemn și dădea glas unor cântece despre cavalerism și iubiri pierdute. Megga nu avea voce, dar îi plăcea la nebunie să fie sărutată. Îi mărturisise că juca uneori cu Alia un joc de-a sărutatul, dar nu era ca și cum ar săruta un bărbat, cu atât mai puțin un rege. Sansa se întreba ce părere ar avea Megga dacă ar săruta-o Câinele, așa cum i s-a întâmplat ei. Venise în camera ei, în noaptea bătăliei, duhnind a vin și a sânge. *M-a sărutat și m-a amenințat cu moartea și m-a obligat să-i cant un cântec.*

— Regele Joffrey are buze așa de frumoase, izbucni Megga distrată, o, biată

Sansa, cum trebuie să fi suferit când l-ai pierdut! O, cum trebuie să fi plâns!

Joffrey m-a făcut să plâng mai des decât știi tu, îi venea să spună, dar Butterbumps nu era prin preajmă, să-i acopere vorbele, așa că strânse din buze și tăcu.

Cât despre Elinor, era promisă unui tânăr scutier, unul dintre fiii Lordului Ambrose, și urmau să se căsătorească îndată ce acesta avea să fie făcut cavaler. Îi purtase panglica în Bătălia de la Apa Neagră, unde omorâse un arbaletist din Myr și un ostaș al Casei Mullendore.

— Alyn zicea că panglica ei l-a făcut neînfricat, spuse Megga. Zice că i-a folosit numele ca strigăt de luptă, nu-i așa că e un gest cavaleresc? Într-o bună zi, vreau ca un campion să poată panglica mea și să omoare o sută de oameni. Elinor îi spuse să tacă, dar părea, în același timp, încântată.

Sunt copile, gândi Sansa. Sunt niște fetițe prostuțe, chiar și Elinor. N-au văzut niciodată o bătălie, n-au văzut niciodată un om murind, nu știu nimic. Visele lor erau pline de cântece și povești, așa cum fuseseră și ale ei, înainte ca Joffrey să-i decapiteze tatăl. Sansa le compătimea. Sansa le invidia.

Totuși, Margaery era altfel. Dulce și blândă, dar avea puțin și din bunica ei. Cu două zile în urmă, o duse pe Sansa la o partidă de vânatoare cu șoimi. Era pentru prima oară când ieșise din oraș, de la bătălie încoace. Morții fuseseră arși sau îngropați, dar Poarta Noroiului era zgâriată și crăpată acolo unde o loviseră berbecii Lordului Stannis, iar carenele corăbiilor zdrobite se zăreau pe ambele maluri ale Apei Negre, cu catargele ieșind din valuri ca niște degete înnegrite, sfrijite. Singura ambarcațiune care circula pe apă era șlepul cu fundul plat care îi trecu râul și, când ajunseră în pădurea zeilor, găsiră un pustiu de cenușă, cărbune și copaci morți. Dar păsărețul mișuna prin mlaștinile aflate de-a lungul malului, iar vânturelul Sansei doborî trei rațe în timp ce șoimul migrator al lui Margaery prinse un bâtlan în zbor.

— Willas are cele mai bune păsări din Cele Șapte Regate, zise Margaery când se aflară singure pentru scurt timp. Zboară uneori mai repede ca vulturii. Vei vedea, Sansa. O luă de mână și o strânse ușor. Soră.

Soră. Cândva Sansa visase să aibă o soră ca Margaery, bună și frumoasă, cu toată lumea la picioarele ei. Arya nu-i fusese niciodată soră în adevăratul sens al cuvântului. *Cum pot să-mi las sora să se mărite cu Joffrey?* se gândi ea și, dintr-odată, ochii i se umplură de lacrimi.

— Margaery, te rog, spuse ea, nu trebuie. Îi era greu să rostească cuvintele. *Nu trebuie* să te căsătorești cu el. Nu e așa cum pare, nu e. Te va face să suferi.

— N-aș crede. Margaery zâmbi încrezătoare. Ești curajoasă că mă previi, dar n-ai de ce să te temi. Joff e răzgâiat și înfumurat și nu mă îndoiesc că e pe cât de crud spui tu, dar tata l-a obligat să-l numească pe Loras în Garda lui Regală înainte de a-și da consimțământul la această căsătorie. Cel mai distins cavaler din Cele Șapte Regate mă va apăra zi și noapte, așa cum Prințul Aemon a apărât-o pe

Naerys. Așadar, micul nostru leu ar face bine să ia seama, nu-i așa? Râse, adăugând: Haide, iubită surioară, haide să gonim înapoi la râu. Am să-mi înnebunesc de-a dreptul străjerii. Și, fără să aștepte un răspuns, dădu pintenii calului și porni.

E atât de curajoasă, gândi Sansa, galopând în urma ei... Și totuși, îndoielile continuau să o frământă. Ser Loras era un mare cavaler, toată lumea era de acord. Dar Joffrey avea altă Gardă Regală, și, în plus, mantiile aurii și mantiile roșii, iar când va fi mai mare, va comanda propriile lui oștiri. Aegon cel Nevrednic nu-i făcuse niciodată vreun rău Reginei Naerys, poate de teama fratelui lor, Cavalerul Dragon... dar când un altul din garda regală s-a îndrăgostit de una dintre soțiile lui, regele le-a tăiat amândurora capul.

Ser Loras e un Tyrell, își reaminti Sansa. Celălalt cavaler a fost doar un Toyne. Frații lui nu aveau oștiri, nu aveau cum să-l răzbune altfel decât cu săbiile. Totuși, cu cât se gândea mai mult la toate acestea, cu atât mai mult se îndoia. Joff s-ar putea stăpâni o vreme, poate chiar un an, dar curând își va scoate ghearele, și când o va face... Regatul ar putea avea parte de un al doilea Regicid și va fi război în oraș, în timp ce oamenii leului și oamenii trandafirului vor înroși apa care curge prin șanțuri.

Sansa era surprinsă că Margaery nu-și dădea și ea seama. E mai mare decât mine, trebuie să fie mai înțeleaptă. Iar tatăl ei, Lordul Tyrell, știe, cu siguranță, ce face. Sunt eu prostuță.

Când i-a spus lui Ser Dontos că va merge la Highgarden să se mărite cu Wilas Tyrell, crezuse că va fi ușurat și încântat pentru ea. În schimb, a apucat-o de braț.

— *Nu poți!* a spus el cu glasul răgușit de oroare și de vin deopotrivă. Îți spun, acești Tyrell sunt doar niște Lannisteri cu flori. Te implor, uită această nebunie, dă-i lui Florian al tău un sărut și promite că vom merge înainte așa cum am plănuit. În noaptea nunții lui Joffrey, care nu e atât de departe, poartă plasa argintie de păr și fă cum ți-am spus, iar apoi vom fugi.

A încercat să-i planteze un sărut pe obraz. Sansa s-a eliberat din strânsoare și s-a îndepărtat.

— Nu vreau. *Nu pot.* Ceva nu va merge bine. Când am vrut să fug, n-ai putut să mă ajuți, iar acum nu mai am nevoie de tine.

Dontos a privit-o năucit.

— Dar pregătirile sunt făcute, iubita mea. Corabia care să te ducă acasă, luntrea care să te ducă la corabie, Florian al tău a făcut totul pentru dulcea lui Jonquil.

— Îmi pare foarte rău pentru toată osteneala ta, spuse ea, dar acum nu mai am nevoie de corăbii și luntrii.

— Dar am făcut totul ca să te văd *în siguranță*.

— Voi fi în siguranță la Highgarden. Willas va avea grijă de mine.

— Dar nu te cunoaște, a insistat Dontos, și nu te va iubi, Jonquil. Deschide

ochii, Jonquil, acestor Tyrelli nu le pasă câtuși de puțin de tine. Cu *moștenirea ta* vor să se însoțească.

— Moștenirea mea? Pentru o clipă, n-a înțeles.

— Iubita mea, i-a spus el. Ești moștenitoarea Winterfellului.

A înhățat-o din nou, rugând-o să nu facă asta, iar Sansa s-a eliberat și l-a lăsat legănându-se sub copacul inimii. De atunci nu mai vizitase pădurea zeilor.

Dar nici nu-i uitase cuvintele. *Moștenitoarea Winterfellului. Cu moștenirea ta vor să se însoțească.* Sansa crescuse cu trei frați. Nu se gândise niciodată să ridice vreo pretenție, dar cu Bran și Rickon morți... *Nu contează, mai e Robb, acum e bărbat în toată firea și curând se va căsători și va avea un fiu. Oricum, Willas Tyrell va avea Highgardenul, ce să vrea el cu Winterfellul?*

Uneori îi șoptea numele în pernă, doar ca să audă cum sună: *Willas, Willas, Willas.* Willas era un nume la fel de bun ca Loras, bănuia. Chiar și sunau la fel, puțin. Ce conta piciorul lui? Willas va fi Lordul Highgardenului, iar ea va fi doamna lui.

Își imaginează cum vor sta în grădină, cu cățeluși în poală, sau ascultând un cântăreț zdrăngănind la lăută, în timp ce pluteau pe Mander în jos, într-o plimbare cu barca. *Dacă îi dăruiesc fii, poate că va ajunge să mă iubească.* Le va da numele de Eddard, Brandon și Rickon, și îi va învăța să fie la fel de viteji ca Ser Loras. În visurile Sansei, copiii ei arătau întocmai ca frații pe care îi pierduse. Uneori, era chiar și o fată, care semăna cu Arya.

Cu toate acestea, nu reușea niciodată să păstreze mult timp în minte chipul lui Willas; imaginația ei îl transforma întruna în Ser Loras, tânăr, frumos și plin de grație. *Nu trebuie să te gândești la el în felul acesta, își spunea. Altfel, va vedea dezamăgirea în ochii tăi când vă veți întâlni, și atunci cum te va putea lua de soție, știind că tu pe fratele lui îl iubești?* Willas Tyrell avea de două ori vârsta ei, își reamintea cu consecvență, și mai era și infirm și poate chiar dolofan și roșu la față, ca tatăl ei. Dar, chipeș ori ba, ar putea să fie singurul campion de care Sansa va avea parte vreodată.

Odată, visase că era tot ea cea care se căsătorea cu Joff, nu Margaery, iar în noaptea nunții el s-a transformat în călăul Ilyn Payne. S-a trezit tremurând. Nu voia ca Margaery să sufere așa cum suferise ea, dar o înspăimânta gândul că Tyrellii ar putea să refuze să dea curs cununiei. *Eu am prevenit-o, da, i-am spus adevărul despre el.* Poate că Margaery n-o credea. Joff jucase întotdeauna cu ea rolul de cavaler perfect, așa cum făcuse cândva cu Sansa. *Îi va vedea adevărata fire cât de curând. După nuntă, dacă nu înainte.* Sansa hotărî că îi va aprinde o lumânare Mamei din Ceruri, data viitoare când va merge la sept, și-i va cere s-o apere pe Margaery de cruzimea lui Joff. Și poate va aprinde o lumânare și Războinicului, pentru Ser Loras.

Va purta rochia ei cea nouă la ceremonia din Marele Sept al lui Baelor, hotărî Sansa în timp ce croitoreasa îi lua ultimele măsuri. *Acesta trebuie să fie motivul*

pentru care Cersei mi-a comandat-o, ca să nu arăt sărăcăcioasă la nuntă. Într-adevăr, ar trebui să poarte o altă rochie la ospățul ce va urma, însă bănuia că se va descurca și cu una dintre cele vechi. Nu voia să riște să și-o păteze pe cea nouă cu mâncare sau cu vin. Trebuie s-o iau cu mine la Highgarden. Voia să fie frumoasă pentru Willas Tyrell. Chiar dacă Dontos are dreptate și nu pe mine mă dorește Willas, ci Winterfellul, poate că totuși va ajunge să mă iubească pentru ceea ce sunt. Sansa se strânse cu putere în brațe, întrebându-se cât va dura până ce rochia va fi gata. Ardea de nerăbdare s-o poarte.

ARYA

Ploile veneau și treceau, dar cerul era mai mult gri decât albastru și toate pâraiele își umflau apele. În dimineața celei de-a treia zile, Arya observă că mușchiul creștea pe copaci mai cu seamă în partea opusă.

— Mergem în direcția greșită, îi spuse lui Gendry, când trecură pe lângă un ulm acoperit din abundență de mușchi. Mergem spre sud. Vezi cum crește mușchiul pe trunchi?

Băiatul își dădu la o parte părul negru și des de pe ochi și zise:

— Urmăm drumul, atâta tot. Aici drumul merge spre sud.

Am mers spre sud toată ziua, îi venea ei să-i spună. Și ieri la fel, când am mers de-a lungul acelei văi. Dar cu o zi înainte nu fusese foarte atentă, așa că nu putea fi sigură.

— N-ar fi trebuit să ne depărtăm de râu. Nu trebuia decât să-i urmăm cursul.

— Râul e cotit și întortocheat, răspunse Gendry. Pun rămașag că asta e doar un drum mai scurt. Vreo cărare secretă a tâlharilor. Lem și Tom și toți trăiesc aici de ani de zile.

Asta așa era. Arya își mușcă buza.

— Dar mușchiul...

— După cum plouă, ne va crește mușchi în urechi cât de curând, se plânse Gendry.

— Numai în urechea dinspre sud, declară Arya cu încăpățănare.

N-avea nici un rost să încerce să-l convingă pe Taur de nimic. Totuși, era cel mai bun prieten pe care-l avea, acum că Plăcintă Fierbinte îi părăsise.

— Sharna zice că are nevoie de mine la coptul pâinii, îi spusese în ziua plecării. Oricum, m-am săturat de ploaie, de dureri de spate și de sperieturi la tot pasul. Aici am bere și iepure de mâncat, iar pâinea va fi mai bună când am s-o fac eu. Vei vedea, când te vei întoarce. Te vei întoarce, nu-i așa? După ce se termină războiul? Își amintise cine era ea și adăugase, roșind: Doamna mea.

Arya nu știa dacă războiul avea să se sfârșească vreodată, dar clătinase din cap.

— Îmi pare rău că te-am bătut atunci, a spus ea. Plăcintă Fierbinte era nătărău

și fricos, dar fusese cu ea tot drumul de la Debarcaderul Regelui și se obișnuise cu el. Ți-am spart nasul.

— I l-ai spart și lui Lem. Plăcintă Fierbinte rânji. Asta a fost bine.

— Lem n-a fost de aceeași părere, a răspuns Arya ursuză.

Pe urmă venise timpul să plece. Când Plăcintă Fierbinte a întrebat dacă putea săruta mâna doamnei, Arya i-a dat un pumn în umăr.

— Nu-mi spune așa. Tu ești Plăcintă Fierbinte, iar eu sunt Arya.

— Aici nu sunt Plăcintă Fierbinte. Sharna îmi zice pur și simplu *Băiete*. La fel cum îl strigă și pe celălalt băiat. Va fi derutant.

Îi ducea dorul mai mult decât crezuse, dar Harwin îi ținea locul într-o anumită măsură. Arya îi povestise despre tatăl său, Huller, cum îl găsisese ea pe moarte lângă grajdurile de la Fortăreața Roșie, în ziua când a fugit.

— A spus întotdeauna că va muri într-un grajd, a zis Harwin, dar am crezut cu toții că-i va aduce moartea vreun armăsar năvălaș, nu o haită de lei.

Arya îi spusese despre Yoren și despre evadarea lor de la Debarcaderul Regelui și despre multe câte se întâmplaseră atunci, dar lăsase deoparte grăjdarul pe care l-a străpuns cu Acul și străjerul căruia i-a frânt gâtul ca să iasă din Harrenhal. A-i spune lui Harwin era aproape ca și cum i-ar fi spus tatălui ei, și nu suporta ca tatăl ei să știe anumite lucruri.

Nici despre Jaquen H'ghar nu pomenise, cu cele trei morți pe care acesta i le datorase și i le plătitise. Moneda de fier pe care i-o dăduse o păstra ascunsă sub centură, dar uneori, noaptea, o scotea și își amintea cum chipul lui Jaqen se topise și se schimbase când și-a trecut mâna peste el.

— *Valar morgbulis*, spunea cu glas șoptit. Ser Gregor, Dunsen, Polliver, Raff cel Dulce, Gădilătorul și Câinele, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regina Cersei, Regele Joffrey.

Doar șase mai rămăseseră din cei douăzeci de oameni de la Winterfell pe care tatăl ei îi trimisese cu Beric Dondarrion, i-a spus Harwin, și erau cu toții împrăștiați.

— A fost o capcană, doamna mea. Lordul Tywin și-a trimis Muntele dincolo de Furca Roșie, cu foc și sabie, sperând să-l atragă pe nobilul tău tată. Plănuia ca Lordul Eddard să vină în persoană la vest, să se ocupe de Sandor Clegane. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost omorât sau luat ostatic și oferit în schimbul Pezevenghiului, care era prizonierul nobilei tale mame la acea vreme. Numai că Regicidul n-a cunoscut niciodată planul Lordului Tywin, și când a auzit despre capturarea fratelui său, l-a atacat pe tatăl tău pe străzile Debarcaderului Regelui.

— Îmi amintesc, a zis Arya. L-a omorât pe Jory. Jory îi zâmbise întotdeauna, atunci când nu-i spunea să nu stea în calea celor mari.

— L-a omorât pe Jory, a fost de acord Harwin, și tatăl tău și-a rupt piciorul când calul lui a căzut peste el. Așa că Lordul Eddard *nu putea* să meargă la vest. În schimb l-a trimis pe Lordul Beric, cu douăzeci de oameni ai lui și douăzeci de

la Winterfell, printre care și eu. Mai erau și alții. Thoros și Ser Raymun Dary și oamenii lor, Ser Gladden Wyide, un lord pe nume Lothar Mallery. Dar Gregor ne aștepta la Vadul Măștilor, cu oameni ascunși pe ambele maluri. Când am trecut râul, ne-a atacat din față și din spate.

Am văzut cum Muntele l-a ucis pe Raymun Dany cu o singură lovitură, atât de teribilă încât i-a retezat brațul de la cot și a omorât calul pe care călărea, Gladden Wylde a murit acolo, cu el, iar Lordul Mallery a fost dat jos de pe cal și înecat. Eram înconjurați de lei și credeam că soarta îmi e pecetluită, alături de ceilalți, dar Allyn a restabilit ordinea în rândurile noastre, cu câteva comenzi, iar cei care erau călări încă s-au regrupat în jurul lui Thoros și ne-au deschis drumul. O sută douăzeci am fost în dimineața aceea... La lăsarea întunericului, nu mai rămăseseră mai mult de patruzeci, iar Lordul Beric era grav rănit. În noaptea aceea Thoros i-a scos din piept un capăt de sulită de treizeci de centimetri și i-a turnat vin fierbinte în rană.

Eram siguri cu toții că lordul va fi mort până în zori. Dar Thoros s-a rugat cu el toată noaptea lângă foc și, când au sosit zorile, era încă în viață și se înzdrăvenise. Au trecut două săptămâni până când a putut să încalece un cal, dar curajul lui ne-a dat putere. Ne-a spus că războiul nostru nu s-a sfârșit la Vadul Măștilor, ci abia acolo începe și că fiecare om al nostru răpus va fi răzbunat înzecit.

Până atunci, teatrul de război s-a mutat mai departe. Oamenii Muntelui erau doar avangarda oștirii Lordului Tywin. Au traversat Furca Roșie în forță și au invadat ținuturile riverane, pârjolind totul în calea lor. Eram atât de puțini încât tot ce am putut face a fost să le hărțuim ariergarda, dar ne încurajam unul pe altul spunând că ne vom alătura Regelui Robert când va înainta spre vest, să zdrobească rebeliunea Lordului Tywin. Abia atunci am auzit că Robert era mort, la fel și Lordul Eddard, și că progenitura lui Cersei Lannister a urcat pe Tronul de Fier.

Asta a întors toată lumea cu susul în jos. Fusesem trimiși de Mâna Regelui să le venim de hac proscrișilor, înțelegi, dar acum noi *eram* proscriși, iar Lordul Tywin era Mâna Regelui. Unii au vrut să ne predăm, dar Lordul Beric nici n-a vrut să audă de așa ceva. Eram încă oamenii regelui, zicea el, iar cei pe care leii îi treceau prin foc și sabie erau supușii regelui. Dacă nu puteam să luptăm pentru Robert, aveam să luptăm pentru ei, până la ultimul. Și așa am făcut, dar în timp ce luptam, s-a petrecut un lucru straniu. Pentru fiecare om pe care-l pierdeam, alți doi își făceau apariția să-i ia locul. Câțiva erau cavaleri, scutieri sau oameni de obârșie nobilă, dar majoritatea erau oameni obișnuiți – țărani, lăutari și hangii, servitori și ciubotari, chiar și doi septoni. Oameni de toate felurile, și chiar femei, copii, câini...

— *Câini!* a exclamat Arya.

— Da. Harwin a zâmbit. Unul dintre flăcăii noștri are unii dintre cei mai răi câini pe care ai vrea să-i vezi vreodată.

— Mi-aș dori să am un câine de nădejde, a zis Arya visătoare. Un câine care să ucidă lei.

Avusese cândva o lupoaică, Nymeria, dar o alungase cu pietre, ca s-o ferească de regina care voia s-o omoare. *Oare un lup străvechi ar putea ucide un leu?* s-a întrebat ea.

Plouă din nou în după-amiaza aceea, până seara târziu. Din fericire, proscrișii aveau prieteni pretutindeni, așa că nu fură nevoiți să înnopteze sub cerul liber sau să caute adăpost pe sub frunzișul ud, așa cum făcuse adesea Arya împreună cu Plăcintă Fierbinte și cu Gendry.

În noaptea aceea, se adăpostiră într-un sat pârjolit și părăsit. Cel puțin *părase* părăsit până când Jack Norocosul a suflat din corn de două ori scurt și o dată lung. Atunci oameni de tot felul au ieșit târâș dintre ruine și din beciuri secrete. Aveau bere și mere uscate și niște pâine veche de ovăz, iar proscrișii aveau o găscă pe care o doborâse Anguy din mers, așa că masa din acea seară fu aproape un ospăț.

Arya rupea ultima bucățică de carne de pe o aripă când unul dintre săteni se întoarse către Lem Mantie-de-lămâie și spuse:

— Au trecut niște oameni pe aici, acum nici două zile, căutându-l pe Regicid.

— Mai bine l-ar căuta la Riverrun. Acolo, în cele mai adânci temnițe, unde e jilav, plăcut. Nasul îi arăta ca un măr strivit, roșu, julit și umflat și era într-o stare de spirit jalnică.

— Nu, zise un alt sătean. A evadat.

Regicidul. Arya simțea cum i se zburlește părul pe ceafă. Își ținu răsuflarea, ascultând.

— Poate fi adevărat? Întrebă Tom.

— Eu nu pot să cred, zise bărbatul chior cu coiful ruginit. Ceilalți proscriși îi ziceau Jack Norocosul, deși Aryei nu i se părea foarte norocos să-ți pierzi un ochi. Eu am dat cu nasul prin temnițele alea. Cum să fi putut scăpa?

La aceasta, sătenii nu putură decât să ridice din umeri. Barbă-Verde își mângâie barba cărunță și verde și spuse:

— Lupii se vor îneca în sânge dacă Regicidul e iarăși liber. Thoros trebuie să fie anunțat. Lordul Luminii i-l va arăta pe Lannister în flăcări.

— Aici arde un foc pe cinste, zise Anguy zâmbind.

Barbă-Verde răsă și îl lovi pe arcaș cu palma peste ureche.

— Ți se pare că sunt vreun preot, Arcașule? Când Pello din Tyrosh privește în foc, tăciunii îi pârjolesc barba.

Lem își pocni degetele și spuse:

— Dar ce i-ar mai plăcea Lordului Beric să-l captureze pe Jaime Lannister...

— Oare l-ar spânzura, Lem? Întrebă una dintre sătence. Aproape c-ar fi păcat să spânzuri un bărbat așa de frumos.

— Prima dată judecata, zise Anguy. Lordul Beric îi judecă întotdeauna, se știe. Zâmbi. Apoi îi spânzură.

Se stârniră râsete de jur împrejur. Pe urmă Tom își trecu degetele peste strunele harpei sale de lemn și începu să cânte încetișor:

*Ai Pădurii Regelui frați
o ceată de tâlhari erau.
Pădurea le era castelul
dar țara-n lung și-n lat cutreierau.
În mâna lor tot aurul cădea
și orice curată fată.
O, frații din Pădurea Regelui,
a tâlharilor temută ceată...*

Cuibărită la căldură, într-un colț, între Gendry și Harwin, Arya ascultă o vreme cântecul, apoi închise ochii și adormi pe nesimțite. Se visă acasă, nu la Riverrun, ci la Winterfell. Totuși, nu fu un vis frumos. Era singură în fața castelului, afundată în noroi până la genunchi. Vede zidurile cenușii înălțându-se în fața ei, dar când încercă să ajungă la porți, fiecare pas i se părea mai greu decât anteriorul și castelul pălea în fața ochilor ei, până ce ajungea mai mult un fum decât un castel de granit. Și mai erau și lupi, siluete sfrijite, cenușii, furișându-se printre copaci de jur împrejurul ei, cu ochii strălucind. Ori de câte ori se uita la ei, își amintea gustul sângelui.

În dimineața următoare, părăsiră drumul, pentru a scurta calea peste câmpuri. Vântul sufla cu putere, viscolind frunzele brune, uscate, printre copitele cailor, dar de data aceasta, în sfârșit, nu ploua. Când soarele se ivi din spatele unui nor, era atât de strălucitor, încât Arya își trase gluga peste frunte, ca să nu-i intre în ochi. Pe neașteptate, struni calul.

— Mergem într-adevăr în direcția greșită.

Gendry suspină:

— Ce mai e, iarăși mușchi?

— Uită-te la *soare*, zise ea. Ne îndreptăm către *sud*. Arya scotoci în desagă după hartă, ca să le poată arăta. N-ar fi trebuit să ne îndepărtăm de Trident. Uitați. Desfășură harta pe picior. Acum cu toții o priveau. Vedeți, aici e Riverrunul, între râuri.

— Se face că știm toți unde e Riverrunul, zise Jack Norocosul. Fiecare dintre noi.

— Nu mergi la Riverrun, îi spuse Lem Aryei pe șleau.

Eram aproape acolo, gândi ea. *Ar fi trebuit să-i las să ne ia caii. Aș fi putut merge pe jos restul drumului.* Își aminti ce visase și-și mușcă buza.

— Ah, nu face mutra asta rănită, copilă, zise Tom Șaptecoarde. N-ai să pățești nimic. Ai cuvântul meu.

— Cuvântul unui *mincinos*!

— N-a mințit nimeni, zise Lem. N-am promis nimic. Nu suntem noi cei care hotărâm ce se întâmplă cu tine.

Lem nu era, totuși, căpetenia, așa cum nu era nici Tom; Barbă-Verde din Tyrosh era. Arya se întoarse să-l privească în ochi.

— Du-mă la Riverrun și vei fi răsplătit, spuse ea cu disperare.

— Micuța mea, răspunse Barbă-Verde, poate că un țăran jupoaie o veveriță oarecare ca să și-o bage în oală, dar dacă găsește o veveriță de aur în copac, i-o duce stăpânului, sau ajunge să-și dorească s-o fi făcut.

— Eu nu sunt veveriță, insistă Arya.

— Ba da. Barbă-Verde râse. O mică veveriță de aur, care e pe cale să-l vadă pe lordul tunetului, fie că vrea, fie că nu. El va ști ce-i de făcut cu tine. Pun rămășag că te va trimite la nobila ta mamă, întocmai cum îți dorești.

Tom Șaptecoarde clătină aprobator din cap.

— Da, așa e Lordul Beric. Va face cu tine ceea ce trebuie, o să vezi.

Lordul Beric Dondarion. Arya își aminti tot ceea ce auzise la Harrenhall, de la Lannisteri și de la Măștile Însângerate deopotrivă. Lordul Beric, himera pădurii. Lordul Beric, care fusese ucis de Vargo Hoat și înainte de asta, de Ser Amroy Lorch, și de două ori de Muntele care Călărește. *Dacă nu mă trimite acasă, poate că am să-lucid și eu.*

— De ce trebuie să-l întâlnesc pe Lordul Beric? întrebă ea încet.

— Îi ducem toți prizonierii noștri de neam, răspunse Anguy.

Prizonieri. Arya trase adânc aer în piept, ca să se liniștească. *Calmă ca o apă neclintită.* Se uită la tâlhari, pe caii lor, și întoarse capul calului său. *Acum, iute ca un șarpe,* gândi ea, vărându-și călcâiele în coasta calului. Țâșni direct printre Barbă-Verde și Jack Norocosul, zărind cu coada ochiului chipul uluit al lui Gendry, în timp ce iapa lui se feri din calea ei. Și apoi era în câmp deschis, gonind.

Spre nord sau sud, est sau vest, nu mai avea nici o importanță acum. Putea să găsească drumul către Riverrun mai târziu, după ce îi pierdeau urma. Arya se aplecă în șa și îndemnă calul la galop. În urma ei, tâlharii înjurau și îi strigau să se întoarcă. Rămase surdă la strigătele lor, dar când aruncă o privire peste umăr, patru veneau după ea, Anguy, Harwin și Barbă-Verde alergând umăr lângă umăr, iar Lem mult mai în spate, cu mantia-i galbenă, uriașă, fluturând în urma lui.

— Ager ca o căprioară, îi spuse calului. Fugi acum, *fugi.*

Arya gonea mâncând pământul peste câmpuri brune, năpădite de buruieni, prin iarba înaltă până la brâu și mormane de frunze uscate, stârnite de calul ei în galop. La stânga era o pădure, observă ea. *Acolo mi-ar putea pierde urma.* Într-o parte, câmpul era mărginit de un șanț uscat, dar Arya sări peste el fără să încetinească și plonja în mijlocul pâcului de ulmi, tisă și mestecenii. O privire iute în spate îi descoperi pe Anguy și Harwin încă pe urmele ei. Totuși, Barbă-Verde rămăsese în urmă, iar pe Lem nu-l vedea deloc.

— Mai repede, îi spuse calului. Poți, *poți*. Trecu printre doi ulmi și nu se opri să vadă pe ce parte creștea mușchiul. Sări peste un buștean putrezit și dădu ocol unei monstruoase capcane, mărginită de crengi rupte. Apoi urcă o pantă domoală, coborî pe partea cealaltă, încetinind și apoi grăbind pasul din nou, cu potcoavele calului scoțând scânteii pe cremenea de sub picioare. Când ajunse în vârful dealului, privi înapoi. Harwin era înaintea lui Anguy, dar amândoi veneau năvalnic. Barbă-Verde rămăsese mult în urmă și părea că cedează.

Un pârâu îi tăia calea. Se avântă în apa acoperită de frunze ude, maronii. Unele se agătară de picioarele calului, în timp ce urcară pe malul celălalt. Lăstărișul era mai des aici, pământul atât de plin de rădăcini și de pietre, încât fu nevoită să încetinească, dar încercă să păstreze un ritm cât mai bun. Un alt deal în fața ei, mai abrupt. Din nou urcă, din nou coborî. *Cât de mare e pădurea aceasta?* se întreba. Avea calul cel mai iute, știa asta, furase unul din cei mai buni cai din grajdurile lui Roose Bolton, la Harrenhal, dar aici iuțea lui nu-i era de nici un folos. *Trebuie să găsesc din nou câmpurile. Trebuie să găsesc un drum.* În schimb, găsi o cărare sălbatică. Era îngustă și întortocheată, dar era ceva. Goni de-a lungul ei, cu crengile biciuindu-i fața. O ramură îi agăță gluga, trăgându-i-o înapoi, și pentru o fracțiune de secundă, se temu că au prins-o. O vulpoaică țâșni din tufișuri, speriată de goana ei năvalnică. Cărarea o duse la un alt pârâu. Sau era același? Oare se învârtise în cerc? N-avea timp să-și frământe mintea cu asta, auzea caii năvălind printre copaci, în spatele ei. Ghimpii îi zgâriau fața, ca pisicile pe care le fugărea odinioară la Debarcaderul Regelui. Dintre crengile unui anin țâșniră vrăbii. Dar acum copacii se răreau și, dintr-odată, ieși dintre ei. În fața ei se întindea un câmp larg, neted, împânzit de ierburi și grâu sălbatic, ud și călcat în picioare. Arya dădu piteni calului, pornind din nou la galop. *Aleargă*, gândi ea, *aleargă la Riverrun, aleargă acasă.* Oare îi pierduseră urma? Aruncă o privire fugară și-l văzu pe Harwin, la șase metri în spatele ei. *Nu*, gândi Arya, *nu, nu poate, nu el, nu e drept.*

Ambii cai spumegau și abia mai suflau când Harwin ajunse lângă ea, întinse mâna și îi înhață căpăstrul. Arya răsufla greu și ea. Știa că lupta s-a sfârșit.

— Călărești ca un om al nordului, doamna mea, zise Harwin, după ce struni amândoi caii. Mătușa ta era la fel. Lady Lyanna. Dar tatăl meu a fost maestru de echitație, îți amintești?

Privirea Aryei era încărcată de durere.

— Credeam că ești omul tatălui meu.

— Lordul Eddard a murit, domniță. Aparțin lordului fulgerului acum, și fraților mei.

— Care frați? Bătrânul Hullen nu mai avea alți copii, din câte își aducea aminte Arya.

— Anguy, Lem, Tom, Jack și Barbă-Verde, cu toții. Nu-i vrem răul fratelui tău Robb, domniță... dar nu pentru el luptăm. El are o armată numai a lui și mulți

lorzi de seamă să plece genunchiul. Oamenii simpli ne au doar pe noi. Îi aruncă Aryei o privire iscoditoare. Înțelegi ce-ți spun?

— Da. Că nu era omul lui Robb, înțelegea destul de bine. Și că era ostatica lui. *Aș fi putut rămâne cu Plăcintă Fierbinte. Am fi putut să luăm mica barcă și să mergem la Riverrun.* I-ar fi mers mai bine ca Porumbel. Nimeni nu putea lua ostatic Porumbelul, sau pe Nan, pe Nevăstuică sau pe Arry, orfanul. *Am fost lup, gândi ea, dar acum nu sunt iarăși decât o domnișoară prostuță.*

— Te vei întoarce acum fără împotrivire? o întrebă Harwin. Sau trebuie să te leg și să te pun de-a latul calului?

— Mă voi întoarce fără împotrivire, zise ea posacă. *Deocamdată.*

SAMWELL

Suspînând, Sam făcu încă un pas. *Acesta e ultimul, chiar ultimul, nu pot merge mai departe, nu pot.* Dar picioarele i se mișcară din nou. Unul, pe urmă celălalt. Făcură un pas, apoi un altul, iar el gândi: *Nu sunt picioarele mele, sunt ale altcuiva, altcineva merge, nu pot fi eu.*

Când privea în jos, le vedea împleticindu-se prin zăpadă: apariții diforme și greoaie. Avusese cizme negre, părea să-și amintească, dar zăpada i se lipise în jurul lor, iar acum erau mingi albe, diforme. Ca două picioare strâmbe, făcute din gheață.

Nu se mai oprea. Ninsoarea. Nămeții îi ajungeau mai sus de genunchi și o crustă îi acoperea gambele, ca o pereche de jambiere albe. Înainta cu pas greu, legănat. Ranița mare pe care o ducea în spinare îl făcea să arate ca un cocoșat monstruos. Și era obosit, atât de obosit! *Nu pot merge mai departe. Mamă, ai milă, nu pot.*

La fiecare al patrulea sau al cincilea pas, trebuia să se aplece și să-și ridice la loc centura. Sabia și-o pierduse la Pumn, dar teaca era acolo, continuând să tragă centura în jos. Avea, în schimb, două cuțite, pumnalul din obsidian pe care i-l dăruise Jon și cel de oțel, cu care-și tăia carnea. Toate acestea atârnav greu, iar pântecul său era atât de mare și de rotund încât, dacă uita s-o ridice, oricât de bine o strângea, centura îi aluneca până jos și i se încurca în jurul genunchilor, încercase o dată să și-o lege deasupra burții, dar atunci i-a ajuns aproape până la subsuori. Grenn a râs de s-a prăpădit când l-a văzut, iar Edd cel Trist a spus:

— Am cunoscut cândva un om care-și purta sabia la gât, prinsă de un lanț, întocmai așa. Într-o zi s-a împiedicat și mânerul i-a intrat în nas.

Sam se împiedica întruna. Sub zăpadă erau pietre și rădăcini de copaci și uneori gropi adânci în pământul înghețat. Black Bernarr călcase într-una și își rupsesse glezna cu trei zile în urmă, sau poate patru, sau... nu știa cât trecuse, chiar nu știa. După aceea, Lordul Comandant îi dăduse lui Bernarr un cal.

Suspinând, Sam făcu încă un pas. I se părea mai degrabă că se prăbușește decât că umblă, căzând parcă la nesfârșit, fără să atingă vreodată pământul, doar căzând, mai departe, mai departe. *Trebuie să mă opresc. E prea chinuitor. Sunt atât de înfrigurat și de obosit! Trebuie să dorm, doar să ațipesc puțin lângă un foc și să iau o îmbucătură de mâncare neînghețată.*

Dar dacă se oprea, murea. Știa asta. Cu toții știau, cei câțiva care mai rămăseseră. Fuseseră cincizeci când au părăsit Pumnul, poate mai mulți, dar unii se rătăciseră prin zăpadă, câțiva răniți sângeraseră până ce au murit... și, din când în când, Sam auzea strigăte în spatele lui, din ariergardă, iar o dată auzise un țipăt îngrozitor. Atunci fugise, treizeci sau patruzeci de metri, cât a putut el de repede, stârnind zăpada cu picioarele-i pe jumătate înghețate. Ar tot fugi și acum, dacă ar avea picioare mai puternice. *Sunt pe urmele noastre, încă sunt pe urmele noastre, ne doboară unul câte unul.*

Suspinând, Sam făcu încă un pas. Îi era frig de atâtea vreme încât uitase cum era să-i fie cald. Purta trei perechi de pantaloni, două rânduri de lenjerie pe sub tunică dublă din lână de miel și, peste toate acestea, un surtuc gros, vătuit, care îl ferea de oțelul rece al cămășii de zale. Peste zale purta o cămașă largă, iar deasupra ei o mantie groasă, în trei straturi, cu un nasture de os care se încheia strâns sub bărbie. Gluga mantiei îi cădea pe frunte. Mitene groase de blană îi acopereau mâinile, peste mănușile din lână, un șal îi era înfășurat strâns peste gură, iar pe cap avea o căciulă strâmtă, tivită cu blană, trasă peste urechi, pe sub glugă. Și, totuși, frigul era în el. Mai ales în picioare. Acum nici măcar nu și le mai simțea, însă mai deunăzi îl dureau atât de tare încât abia suporta să se sprijine pe ele, darămite să meargă. Îi venea să urle la fiecare pas. Asta fusese ieri? Nu-și putea aminti. Nu mai dormise de la Pumn, nici măcar o singură dată de când sunase cornul. Doar dacă nu cumva dormise în mers. Putea, oare, un om să umble în somn? Sam nu știa, sau poate uitase.

Suspinând, făcu încă un pas. Zăpada cădea în vârtejuri în jurul lui. Uneori cădea dintr-un cer alb, iar alteori dintr-un cer negru, dar asta era tot ce mai rămăsese din zi și din noapte. O purta pe umeri, ca pe o a doua mantie, și se înălța grămadă deasupra raniței, împovărând-o și mai mult, făcând-o și mai greu de purtat. Șalele îl dureau înfiorător, ca și cum cineva i-ar fi înfipt acolo un pumnal, mișcându-l înainte și înapoi, cu fiecare pas. Umerii îi erau chinuiți sub greutatea cămășii de zale. Ar fi dat orice să și-o poată scoate, dar se temea s-o facă. Oricum, ar trebui să-și dezbrace mai întâi mantia și surtucul, ca să ajungă la ea, și atunci frigul l-ar doborî.

Măcar de-aș fi mai puternic... Nu era, însă, și nu avea nici un rost să viseze. Sam era gras și fără vlagă, atât de gras încât abia își putea duce propria povară; zalele erau mult prea mult pentru el. Avea impresia că-i julesc umerii, în ciuda straturilor groase dintre oțel și piele. Singurul lucru pe care îl putea face era să plângă și, când plângea, lacrimile îi înghețau pe obraji.

Suspînând, făcu încă un pas. Picioarele i se afundau în crusta de zăpadă, altfel nu credea că ar fi putut înainta. În depărtare, la stînga și la dreapta, abia zărite printre copacii tăcuți, torțele se zăreau ca niște nimburi palide, portocalii, printre fulgii de zăpadă. Când întorcea capul, le putea vedea alunecînd în tăcere prin pădure, legănându-se în sus și-n jos, înainte și înapoi. *Cercul de foc al Bătrînului Urs*, își reaminti, și *vai de cel care-l părăsește*. În timp ce mergea, avea impresia că urmărește torțele din fața lui, însă parcă aveau și ele picioare, mai lungi și mai puternice decît ale lui, astfel că nu le putea ajunge niciodată.

Cu o zi înainte, îi implorase să-l lase și pe el printre purtătorii de torțe, chiar dacă asta ar fi însemnat să meargă în afara coloanei, vecin cu întunericul. Dorea focul, îl visa. *Dacă aș avea focul, nu mi-ar fi frig*. Dar cineva îi reamintise că *avusese* o torță la început, dar o scăpase în zăpadă, stingînd focul. Sam nu-și amintea să fi scăpat nici o torță, dar presupunea că era adevărat. Era prea vlăguit să-și țină mîna ridicată mult timp. Oare Edd îi amintise de torță sau fusese Grenn? Nici asta nu-și putea aduce aminte. *Gras, neputincios și de nimic, acum pînă și creierii îmi îngheață*. Făcu încă un pas.

Își înfășurase șalul peste nas și peste gură, însă acum era acoperit de zăpadă și atît de țeapăn încît se temea că-i înghețase pe față. Îi era greu și să respire, iar aerul era atît de rece încît era un chin să-l înghită.

— Mamă, ai milă, mormăi el cu glas răgușit, sub masca înghețată. Mamă, ai milă, Mamă ai milă, Mamă, ai milă. Cu fiecare rugăciune, mai făcea un pas, tîrîndu-și picioarele prin zăpadă. Mamă, ai milă, Mamă ai milă, Mamă, ai milă!

Mama care îi dăduse viață era la o mie de leghe depărtare spre sud, la adăpost, în fortăreața din Horn Hill, împreună cu surorile și frățiorul lui, Dickon. *Nu mă poate auzi, nu mai mult decît Mama din Ceruri*. Mama era milostivă, toți septonii erau de aceeași părere, însă Cei Șapte nu aveau putere dincolo de Zid.

Aici era locul în care domneau vechii zei, zeii fără nume ai copacilor, ai lupilor și ai zăpezilor.

— Îndurare, șopti el apoi, către oricine l-ar putea asculta, zei vechi sau noi, fie și demoni. Oh, îndurare, îndurați-vă de mine, îndurați-vă de mine.

Maslyn a strigat după îndurare. De ce își amintise asta dintr-odată? Nu era defel un lucru pe care voia să și-l amintească. Bărbatul se dăduse înapoi, împleticindu-se, aruncînd sabia, rugîndu-se, predîndu-se, chiar smulgîndu-și mînușa neagră, groasă, și ridicînd-o în fața lui, ca pe o mînușă de armură. Încă țipa după îndurare cînd arătarea l-a ridicat în aer de grumaz, aproape rupîndu-i capul de pe trup. *Cei morți n-au nici un fel de milă, nici Ceilalți... nu, nu trebuie să mă gîndesc la asta, să nu mă gîndesc, să nu-mi amintesc, doar să merg, să merg, să merg*.

Suspînând, făcu încă un pas.

Vârful piciorului i se agăță într-o rădăcină de sub crusta de zăpadă. Sam se împiedică și căzu într-un genunchi, atît de tare încît își mușcă limba. Simțea

gustul sângelui în gură, mai cald decât orice simțise de când plecase de la Pumn. *Acesta e sfârșitul*, gândi el. Acum, că se prăbușise, parcă nu-și mai putea găsi puterea să se ridice. Bâjbâi după o creangă de copac, o înșfacă, încercând să se ridice, însă picioarele-i înțepenite refuzau să-l sprijine. Cămașa de zale era prea grea și, în plus, era prea gras, prea slăbit și prea obosit.

— Înapoi în picioare, Piggy! mormăi cineva în trecere, dar Sam nu-l luă în seamă. *Mă voi culca în zăpadă și voi închide ochii*. N-ar fi așa de rău să moară aici.

Mai frig nu era cu puțință să-i fie și, în scurt timp, n-ar mai simți junghiul din șale sau durerea cumplită ce-i sfâșia umerii, așa cum nu-și simțea acum picioarele. *Nu voi fi primul care moare, nu vor putea spune că am fost*. Muriseră cu sutele la Pumn, muriseră pretutindeni în jurul lui și mai mulți încă muriseră pe urmă, îi văzuse. Tremurând, Sam își descleștă mâna de pe creanga copacului și se lăsă în zăpadă. Era rece și udă, știa, dar abia dacă o putea simți prin toate veșmintele sale. Își ridică privirea către cerul alburui, în timp ce fulgii de nea îi cădeau pe burtă, pe piept și pe pleoape. *Zăpada mă va acoperi ca o pătură albă, groasă. Va fi cald sub zăpadă și dacă vor vorbi despre mine, vor trebui să spună că am murit ca un bărbat al Rondului de Noapte. Așa am făcut. Așa am făcut. Mi-am făcut datoria. Nimeni nu poate spune că mi-am încălcat jurământul. Sunt gras, sunt neputincios și sunt laș, dar mi-am făcut datoria*.

Corbii fuseseră responsabilitatea lui. De aceea îl luaseră cu ei. El nu voise să meargă, le spusese asta, le spusese tuturor cât era de laș. Dar Maester Aemon era foarte bătrân, și orb pe deasupra, așa că fuseseră nevoiți să-l trimită pe Sam să se ocupe de corbi. Lordul Comandant îi dăduse ordinele când au poposit la Pumn.

— Nu ești un luptător. Amândoi știm asta, băiete. Dacă se întâmplă să fim atacați, nu te apuca să încerci să dovedești contrariul, nu vei face decât să ne încurci. Va trebui să trimiți un mesaj. Și să nu vii într-un suflet să întrebi ce trebuie să cuprindă scrisoarea. Scrie-o tu însuși și trimite o pasăre la Castelul Negru și o alta la Turnul Umbrei. Bătrânul Urs îndreptase un deget înmănușat direct către fața lui Sam: Nu-mi pasă dacă faci pe tine de frică și nu-mi pasă dacă o mie de sălbatici năvălesc peste ziduri urlând după sângele tău, *tu trimiți păsările alea*, de nu, jur c-am să te urmăresc prin toate cele șapte iaduri și am să te fac să regreti că nu m-ai ascultat. Iar corbul lui Mormont își mișcase capul în sus și-n jos și croncănise: *Regreți, regreti*.

Sam regreta. Regreta că nu fusese mai viteaz, mai puternic sau mai priceput în mânuitul sabiei, că nu-i fusese un fiu mai bun tatălui său sau un frate mai bun lui Dickon și fetelor. Regreta și că avea să moară, dar oameni mai vrednici muriseră la Pumn, oameni buni, de nădejde, nu băieți grași și miorlăiți ca el. Însă, cel puțin nu avea să fie hăituit prin iad de Bătrânul Urs. *Am trimis păsările. Cel puțin asta am făcut cum trebuie*. Scrisese mesajele dinainte, mesaje scurte și simple, informând despre un atac asupra Pumnului Primilor Oameni și apoi le vârâse în

traista sa pentru pergament, cu speranța că nu va fi niciodată nevoit să le trimită.

Când cornul sunase, Sam dormea. La început, crezuse că visează, dar când a deschis ochii, zăpada cădea peste tabără și frații în negru înhățau cu toții arcuri și topoare și alergau către zidul împrejmuitor. Singurul care se afla prin preajmă era Chett, fostul scutier al lui Maester Aemon, cu fața lui plină de bube și chistul mare de pe gât. Sam nu mai văzuse niciodată atâta teamă ca pe chipul lui Chett când cornul răsunase a treia oară, gemând printre copaci.

— Ajută-mă să trimit păsările, l-a rugat el, dar celălalt scutier s-a întors pe călcâie și a luat-o la goană, cu pumnalul în mână. *Trebuie să se îngrijească de câini*, și-a amintit Sam și probabil că Lordul Comandant îi dăduse și lui niște ordine.

Degetele îi erau înțepenite și neîndemânaticе în mănuși, tremura de spaimă și de frig, dar găsisе traista pentru pergament și scosese cele două mesaje scrise dinainte. Corbii țipau cu furie și, când a deschis colivia pentru Casterly Rock, unul dintre corbi i-a zburat direct în față. Alți doi au fugit înainte ca Sam să prindă vreunul, iar când a reușit, corbul a început să-l ciugulească prin mănușă, umplându-l de sânge. Totuși, a rezistat cât să-i agațe micul sul de pergament. Cornul tăcuse deja, dar Pumnul răsuna de ordine răcnite și zăngănit de oțel.

— *Zboară!* a strigat Sam, aruncând corbul în aer. Păsările din colivia pentru Turnul Umbrei țipau și băteau din aripi atât de nebunește încât i-a fost frică să deschidă ușa, dar și-a învins teama și a deschis-o. De data aceasta a prins primul corb care a încercat să scape. În clipa următoare, își croia drum prin ninsoare, cu ghearele scoase, ducând vorbă despre atac.

Cu misiunea îndeplinită, Sam a continuat să se înveșmânteze, cu degete stângace, tremurătoare, îmbrăcându-și tunica și mantia cu glugă, legându-și centura, legând-o bine de tot, ca să nu-i alunece. Pe urmă și-a găsit ranița și și-a îndesat toate lucrurile înăuntru; lenjerie de schimb și șosete uscate, capetele de săgeți și vârful de sulită din obsidian pe care i-l dăduse Jon, și vechiul corn, de asemenea pergamentele, cernelurile și condeiele, hărțile pe care le desena și un cârnat cu usturoi, tare ca piatra, pe care îl păstra încă de la Zid. Le-a legat pe toate și și-a ridicat ranița pe spate. *Lordul Comandant a spus că n-am ce să mă reped la zid*, și-a amintit el, *dar a mai spus nici să nu alerg degrabă la el*. Sam a tras adânc aer în piept și și-a dat seama că nu știa ce să facă.

Își amintea că se învărtise în cerc, pierdut, cu spaima crescându-i în suflet, așa cum se întâmpla întotdeauna. Câinii lătrau și caii nechezau, dar zăpada înăbușea sunetele, făcându-le să pară îndepărtate. Sam nu vedea nimic la o depărtare mai mare de trei metri, nici măcar torțele arzând de-a lungul zidului scund de piatră care împrejmuia creasta dealului. *Se poate ca torțele să se fi stins?* Era prea înfricoșător să se gândească la asta. *Cornul a sunat de trei ori lung, iar trei sunete lungi înseamnă Ceilalți*. Hoinarii albi ai pădurilor, umbrele reci, monștrii din poveștile care-l făceau să țipe și să tremure pe când era copil, călare pe păianjenii

lor uriași de gheață, însetați de sânge...

Și-a scos, cu stângăcie, sabia și a înaintat cu greu prin nămeți, cu ea în mână. Un câine a trecut în goană, lătrând, pe lângă el, și apoi Sam a văzut câțiva dintre oamenii de la Turnul Umbrei, bărbați voinici, bărboși, cu baltage și sulite lungi de trei metri. Se simțea mai în siguranță în compania lor, așa că i-a urmat către zid. Când a văzut torțele arzând pe creasta cercului de pietre, un fior de ușurare i-a străbătut trupul întreg.

Frații în negru stăteau cu săbiile și sulitele în mâini, privind ninsoarea, așteptând. Ser Mallador Locke a trecut călare, având pe cap un coif împestritat cu fulgi de nea. Sam a rămas în spatele celorlalți, căutându-i pe Grenn sau pe Edd cel Trist. *Dacă trebuie să mor, fie să mor lângă prietenii mei*, își amintea că se gândise. Dar toți oamenii din jurul său îi erau străini, oameni ai Turnului Umbrei, sub comanda unui cercetaș pe nume Blane.

— Iată-i că vin, își amintea Sam că îl auzise pe unul dintre frați spunând.

— Pregătiți, a spus Blane și douăzeci de săgeți negre au ieșit din tot atâtea tolbe și au fost potrivite în tot atâtea arcuri.

— Zeii fie milostivi, sunt sute, a șoptit un glas.

— *Întindeți*, a spus Blane și, pe urmă *țineți*. Sam nu vedea și nici nu voia să vadă. Oamenii Rondului de Noapte stăteau în spatele torțelor, așteptând, cu săgețile întinse în dreptul urechilor, iar *ceva* s-a ivit, urcând panta întunecată, alunecoasă, prin zăpadă. *Țineți*, spuse Blane din nou, *țineți, țineți*. Și apoi: *Trageți!*

Săgețile au foșnit în zbor.

Dinspre oamenii înșirați de-a lungul zidului s-au auzit strigăte răzlete de bucurie, dar s-au stins curând.

— Nu se opresc, stăpâne, i-a spus cineva lui Blane, iar un altul a strigat:

— *Alții!* Priviți, vin din pădure.

Și altcineva a spus:

— Ferească zeii, pădurea mișună de ei! Aproape ne-au ajuns, *sunt peste noi!*

Pe atunci Sam se retrăgea deja, tremurând, ca ultima frunză de pe ram când se stârnește vântul, de frig, dar și de teamă. Fusesse foarte frig în noaptea aceea. *Chiar mai frig decât acum. În zăpadă, aproape că e cald. Acum mă simt mai bine. Nițică odihnă era tot ceea ce-mi lipsea. Poate că în scurt timp voi fi destul de puternic ca să merg din nou. În scurt timp.*

Pe lângă capul lui păși un cal, un animal cenușiu, zburlit, cu coama plină de zăpadă și copitele acoperite de o crustă de gheață. Sam îl privi venind și trecând. Un altul își făcu apariția prin ninsoarea care cădea, dus de căpăstru de un bărbat în negru. Când îl văzu pe Sam în calea sa, bărbatul îl înjură și conduse calul pe după el. *Mi-aș dori să am un cal. Dacă aș avea un cal, aș putea continua să merg. Aș putea sta călare și chiar aș putea trage un pui de somn în șa.* Dar pierduseră cea mai mare parte a cailor la Pumn, iar cei rămași le duceau în spinare mâncarea,

torțele și răniții. Sam nu era rănit. Doar gras și neputincios și cel mai mare laș din Cele Șapte Regate.

Era atât de laș! Lordul Randy, tatăl său, spusese mereu așa și avusese dreptate. Sam era moștenitorul lui, dar n-a fost niciodată vrednic, așa că tatăl îl trimisese la Zid. Frățiorul său, Dickon, avea să moștenească pământurile și castelul Casei Tarly și sabia mare Heartsbane pe care lorzii din Horn Hill o purtaseră cu atâta mândrie secole de-a rândul. Se întreba dacă Dickon ar vărsa vreo lacrimă pentru fratele său mort în zăpadă, undeva, dincolo de marginea lumii. *De ce ar face-o? Nu merită să plângi după un laș.* Își auzise tatăl spunându-i asta mamei lui de zeci de ori. Bătrânul Urs știa și el.

— Săgeți de foc, răcnea Lordul Comandant în noaptea aceea, la Pumn, când Sam și-a făcut apariția călare pe calul său. Dați-le foc. Atunci l-a observat pe Sam acolo, dărdâind. *Tarly! Pleacă de aici. Locul tău e cu corbii.*

— Eu... eu... eu am trimis mesaje.

— Bine. Pe umărul lui Mormont, corbul său a repetat: *Bine, bine.*

Lordul Comandant părea gigantic, în blănuri și zale. În spatele vizierei negre, ochii îi erau firoși.

— Ne încurci aici. Întoarce-te la coliviile tale. Dacă va mai trebui să trimit un mesaj, nu vreau să fiu nevoit să te caut. Vezi ca păsările să fie pregătite. N-a așteptat un răspuns; și-a întors calul și a dat ocol, în goană, zidului, strigând: Foc! Dați-le foc!

N-a fost nevoie să i se spună de două ori. Sam s-a întors la păsări, cât de repede l-au putut duce picioarele-i grase. *Ar trebui să scriu mesajul dinainte*, a chibzuit el, *ca să putem trimite păsările cât mai grabnic.* I-a luat mai mult decât ar fi trebuit să-și aprindă micul foc, să încălzească cerneala înghețată. S-a așezat pe o piatră, cu condeiul și pergamentul și a scris mesaje.

Atacați în mijlocul zăpezii și al frigului, dar i-am alungat cu săgeți de foc, scria el, când a auzit glasul lui Torrhen Smallwood răsunând cu comanda:

— Potrivțiți, întindeți... trageți.

Stolul de săgeți a murmurat dulce, ca rugăciunea unei mame.

— Ardeți, morți ticăloși, ardeți, a strigat Dywen, râzând pe înfundate.

Frații au ovaționat și au înjurat.

Toți în siguranță, a scris Sam. *Rămânem la Pumnul Primilor Oameni.* Sam nădăjduia că erau arcași mai buni decât el.

A pus mesajul deoparte și a luat o altă bucată goală de pergament.

Încă luptăm la Pumn, în mijlocul zăpezii copleșitoare, scria el, când cineva a strigat:

— Nu se opresc.

Rezultat nesigur.

— Sulițe, a spus cineva. Ar fi putut fi Ser Mallador, dar Sam nu putea jura.

Arătările ne-au atacat la Pumn, în zăpadă, a scris el, *dar le-am alungat cu*

foc. A întors capul. Prin viscolul zăpezii, n-a putut vedea decât imensul foc din mijlocul taberei, cu oameni călare mișcându-se fără odihnă în jurul lui. Rezerva, știa Sam, gata să doboare pe oricine ar fi spart zidul. Se înarmaseră cu torțe în loc de săbii și le aprindeau în flăcări.

Înconjurați de arătări, scria el, când a auzit strigătele dinspre nord. *Vin dinspre nord și dinspre sud în același timp. Sulițele și săbiile nu-i opresc, doar focul.*

— Trageți, trageți, trageți! a răcnit un glas în noapte, iar un altul a strigat:

— Al naibii de mare.

Iar un al treilea glas a spus:

— Un uriaș.

Și un al patrulea a insistat:

— Un urs, *un urs!*

Un cal a nechezat și câinii au început să latre și apoi s-au stârnit atâtea țipete, încât Sam n-a mai putut distinge glasurile. A continuat să scrie mai repede, mesaj după mesaj. *Sălbatici morți și un uriaș, sau poate un urs asupra noastră, de jur împrejur.* Auzea scrâșnetul oțelului pe lemn, ceea ce putea însemna un singur lucru. *Arătări peste zid. Lupte în interiorul taberei.* O duzină de frați călare au trecut tropăind pe lângă el, către zidul estic, cu torțele aprinse revărsând flăcări, în mâna fiecărui călăreț. *Lordul Comandant Mormont îi întâmpină cu foc. Câștigăm. Ne păstrăm pozițiile. Ne croim drum și ne retragem către Zid. Suntem prinși în capcană la Pumn.*

Unul dintre oamenii de la Turnul Umbrei a ieșit clătinându-se din întuneric, prăbușindu-se la picioarele lui Sam. A reușit să se târască până aproape de foc, înainte de a muri. *Pierduți*, a scris Sam, *bătălia e pierdută. Suntem cu toții pierduți.*

De ce trebuia să-și amintească băătăia de la Pumn? Nu voia să-și amintească. Nu *asta*. Încercă să și-o aducă în minte pe mama sa ori pe Talia, surioara lui, sau pe fata aceea, Gilly, de la Fortăreața lui Craster. Cineva îl scutura de umăr.

— Ridică-te, spuse un glas. Sam, nu poți să dormi aici. Ridică-te și continuă să mergi.

Nu dormeam, îmi aminteam.

— Pleacă, spuse el, cu vorbele înghețându-i în aerul rece. Sunt bine, vreau să mă odihnesc.

— Ridică-te. Glasul lui Grenn, aspru și răgușit. Se înălța deasupra lui Sam, cu straietele-i negre acoperite de o crustă de zăpadă. Nimeni nu se odihnește, a spus Bătrânul Urs. Vei muri.

— Grenn. Sam zâmbi. Nu, zău, sunt bine aici. Tu du-te. O să te ajung din urmă după ce mă mai odihnesc puțin.

— Ba nu. Barba deasă, castanie, a lui Grenn era înghețată de jur împrejurul gurii. Îl făcea să arate ca un bătrân. Ai să îngheți și te vor lua Ceilalți. Sam,

ridică-te!

Sam își amintea că, în seara dinainte să plece de la Zid, Pyp îl șicanase pe Grenn așa cum făcea el, zâmbind și spunând ce alegere bună fusese Grenn pentru Rond, de vreme ce era prea prost ca să-i fie teamă. Grenn a negat cu înverșunare, până când și-a dat seama ce spunea. Era îndesat, cu ceafa lată și era puternic – Ser Alliser Thorne îl numise „Zimbrul”, la fel cum îi spunea lui Sam „Ser Piggy” sau lui Jon „Lordul Snow” – dar îl tratase întotdeauna pe Sam destul de blând. *Dacă n-ar fi fost Jon, nici unul dintre ei nu m-ar fi plăcut.* Iar acum Jon nu mai era, dispăruse în Trecătoarea Țipătului, cu Qhorin Halfhand, probabil mort. Sam ar fi plăns după el, dar lacrimile acelea n-ar fi făcut decât să înghețe și ele, iar acum abia își mai putea ține ochii deschiși.

Un frate înalt, cu o torță, se opri lângă ei și, preț de o minunată clipă, Sam simți căldura pe față.

— Lasă-l, îi spuse lui Grenn omul cu torța. Cine nu poate merge e terminat. Păstrează-ți puterile pentru tine, Grenn.

— Se va ridica, răspunse Grenn. Are nevoie doar de o mână de ajutor.

Bărbatul se îndepărtă, luând cu el căldura binecuvântată. Grenn încercă să-l tragă pe Sam în picioare.

— Mă doare, se plânse el. Încetează, Grenn, mă doare mâna. Încetează.

— Ești prea al naibii de greu. Grenn își vârî mâinile la subsuorile lui Sam, gemu și îl ridică în capul oaselor. Dar în clipa în care îi dădu drumul, grăsanul se așeză înapoi în zăpadă. Grenn îl lovi cu piciorul, o lovitură viguroasă care făcu să-i crape crusta de zăpadă de pe gheată. Ridică-te. Îl lovi din nou. Ridică-te și umblă. Trebuie să umbli.

Sam căzu pe o parte, ghemuindu-se strâns, ca să se apere de lovituri. Abia dacă le simțea, prin straturile de lână, piele și zale, dar, chiar și așa, îl dureau. *Credeam că Grenn mi-e prieten. N-ar trebui să-ți lovești prietenii. De ce nu vor să mă lase în pace? Trebuie doar să mă odihnesc, atâta tot, să mă odihnesc și să dorm puțin și, poate, să mor puțin.*

— Dacă iei tu torța, aş putea să-l iau pe grăsan. Dintr-odată, fu ridicat, cu o smucitură, în aerul rece, departe de dulcea zăpadă moale; plutea. Simțea un braț sub genunchi și unul după spate. Sam își înălță capul și clipi. Aproape de el se deslușea un chip, un chip grosolan, lătăreț, cu un nas turtit și ochi mici, negri, și un hățiș de barbă aspră, castanie. Mai văzuse acest chip, dar îi luă o clipă să-și amintească. *Paul. Micul Paul.* În ochi i se prelingea gheață topită, de la căldura torței.

— Îl poți duce? îl auzi pe Grenn întrebând.

— Am cărat o dată un vițel mai greu decât el. L-am cărat până la mama lui, ca să poată să sugă lapte.

Capul lui Sam se bălăbănea în sus și-n jos, cu fiecare pas al Micului Paul.

— Încetează! mormăi el. Lasă-mă jos. Nu-s bebeluș. Sunt un bărbat al

Rondului de Noapte. Suspină. Lasă-mă doar să mor.

— Taci din gură, Sam, făcu Grenn. Nu-ți irosi puterile. Gândește-te la frații și surorile tale. La Maester Aemon. La mâncărurile tale preferate. Cântă un cântec, dacă poțtești.

— Cu voce tare?

— În gând.

Sam știa o sută de cântece, dar când încercă să se gândească la unul, nu reuși. Cuvintele îi pieriseră toate din minte. Suspină din nou și spuse:

— Nu știu nici un cântec, Grenn. Am știut câteva, dar acum le-am uitat.

— Ba da, știi, răspunse Grenn. Ce-ai zice de *Ursul și frumoasa fecioară*? Toată lumea îl știe: *A fost cândva un urs, un urs, un urs. Negru și maro și plin de păr!*

— Nu. Țsta nu, se rugă Sam. Ursul care apăruse la Pumn nu mai avea pic de păr rămas pe carnea-i putrezită. Nu voia să se gândească la urși. Fără cântece. Te rog, Grenn.

— Atunci gândește-te la corbii tăi.

— N-au fost niciodată ai mei. *Erau corbii Lordului Comandant, corbii Rondului de Noapte*. Au aparținut Castelului Negru și Turnului Umbrei.

Micul Paul se încrunță.

— Chett zicea că aş putea să păstrez corbul Bătrânului Urs, cel care vorbește. I-am păstrat mâncare și de toate. Își scutură capul. Dar am uitat. Am lăsat mâncarea acolo unde am ascuns-o. Continuă să se târșâie, răspândind cu fiecare pas o răsuflare alburie, pe urmă, dintr-odată, spuse: Aș putea să primesc unul dintre corbii tăi? Doar pe cel pe care nu l-am lăsat pe Lark să-l mănânce.

— Au plecat, zise Sam. Îmi pare rău. *Nespus de rău*. Acum zboară înapoi la Zid. Își eliberase păsările când auzise sunetul cornului de război, chemând Rondul să încalece. *Doua sunete scurte și unul lung, acesta a fost semnalul să încălecăm*. Dar nu era nici un motiv să încalece, doar dacă aveau să părăsească Pumnul, iar asta însemna că bătălia era pierdută. Teama l-a mușcat atât de puternic încât tot ce a putut face a fost să deschidă coliviile. Abia când a privit ultimul corb fâlfâindu-și aripile sus, în mijlocul furtunii de zăpadă, și-a dat seama că uitase să trimită toate mesajele pe care le scrisese.

— Nu, a scâncit el, o, nu, o, nu. Ninsoarea cădea și cornii sunau: *Ahoou, ahoou, ahoouoooooooooooooooooooo*, strigau, pe cai, pe cai, pe cai. Sam a văzut doi corbi cocoțați pe o stâncă și a alergat după ei, dar păsările și-au fluturat leneșe aripile prin vârtejurile de zăpadă, în direcții opuse. S-a luat după unul, cu răsuflarea pufându-i pe nări, în nori albi, s-a împiedicat și s-a pomenit la trei metri de zidul împrejmuitoar.

După aceea... își amintea morții venind peste pietre, cu săgeți înfipite în fețe și în gâtlejuri. Unii erau în zale din cap până-n picioare, alții erau goi... sălbatici, majoritatea, dar câțiva purtau straie negre, decolorate. Își amintea cum unul dintre

oamenii de la Turnul Umbrei și-a înfipt sulița prin burta moale, palidă, a unei arătări, scoțându-i-o prin spate, și cum arătarea s-a ridicat, clătînându-se și a sucit capul fratelui până i-a dat sângele pe gură. Asta se întâmplase când s-a scăpat pe el prima oară, era aproape sigur.

Nu-și amintea să fi fugit, dar trebuie că așa au stat lucrurile, căci următorul lucru de care își aducea aminte era că se afla lângă foc, la jumătate de tabără depărtare, cu bătrânul Ser Ottyn Wythers și câțiva arcași. Ser Ottyn era în genunchi în zăpadă, holbându-se la haosul din jurul lor, până când un cal fără călăreț a trecut pe lângă el și l-a lovit cu copita în față. Arcașii nu s-au sinchisit. Trimiteau săgeți de foc către umbrele din întuneric. Sam a văzut cum o săgeată a nimerit o arătare, a văzut flăcările înghițind-o și o siluetă imensă, nedeslușită, care trebuie să fi fost ursul, și destul de curând arcașii au rămas fără săgeți.

Și pe urmă Sam s-a pomenit pe cal. Nu era calul lui și nici nu-și amintea când a încălecat. Poate că era calul care zdrobise fața lui Ser Ottyn. Cornii răsunau încă, așa că a dat pîneni calului și s-a îndreptat în direcția sunetului.

În mijlocul măcelului, al haosului și al ninsorii care cădea, l-a zărit pe Edd cel Trist, pe calul lui de luptă, cu un stindard cu totul negru într-o suliță.

— Sam, a spus Edd când l-a văzut. Vrei, te rog, să mă trezești? Am un coșmar cumplit.

Alți și alți oameni încălecau în fiecare clipă. Cornii de război îi chemau înapoi. *Ahoo, aboo, abooooooooooooooooooooo.*

— Sunt dincolo de zidul vestic, stăpâne, i-a strigat Thoren Smallwood Bătrânului Urs, în timp ce se lupta să-și controleze calul. Voi trimite rezervele.

— *NU!* Mormont a fost nevoit să răcnească din toți rărunchii ca să fie auzit peste sunetul de corn. Cheamă-i înapoi, trebuie să ne croim drum spre ieșire. S-a ridicat în scara de șa cu mantia-i neagră fluturând în vânt, cu focul scânteindu-i pe armură. *Vârf de lance!* a răcnit el. Formați dispozitivul de luptă, pornim. Către coasta sudică, apoi spre est.

— Căpitane, versantul sudic mișună de ei.

— Ceilalți sunt prea abrupti, a răspuns Mormont. Trebuie...

Calul lui de luptă a țipat și s-a cabrat, aproape aruncând-l la pământ, când ursul și-a făcut apariția, clătînându-se, prin zăpadă. Sam a făcut din nou pe el. *Nu credeam că mai am vreun strop înăuntru.* Ursul era mort, palid și putred, cu blana și pielea căzute și jumătate din brațul drept ars până la os, dar se apropia. Doar ochii îi erau vii. *Albaștri strălucitori, întocmai cum spusesese Jon.* Străluceau ca niște stele înghețate. Thoren Smallwood a atacat, cu sabia-i lungă scaldată în sclipiri portocalii și roșii, în lumina focului. Aproape că a retezat capul ursului. Și pe urmă ursul i-a luat lui capul.

— *FUGIȚI!* a strigat Lordul Comandant, întorcându-și calul.

Goneau la galop când au ajuns la zid. Înainte, Sam fusese întotdeauna prea speriat să facă un salt cu calul, dar când cercul scund de pietre s-a ivit în fața lui, a

știut că n-avea de ales. A dat pînteni, a închis ochii și calul l-a purtat dincolo, cumva, *cumva*, calul l-a purtat dincolo. Călărețul din dreapta lui a năvălit într-un vârtej de oțel și piele și țipăt de carne de cal, și pe urmă arătările se învâlmășeau peste el și dispozitivul de luptă a strâns rîndurile. S-au avîntat în goană în josul povârnișului, printre mâini negre, care se întindeau să-i apuce, și ochi albaștri, arzători, și vârtejuri de zăpadă. Caii se împiedicau și se rostogoleau, oamenii erau aruncați din șei, torțele se roteau în aer, topoarele și sulilele tăiau în carnea moartă, iar Samwell Tarly suspina, agățându-se cu disperare de calul său, cu o putere pe care n-a știut niciodată că o are.

Era în mijlocul vârfului de lance care gonea, cu frați în stînga și-n dreapta și frați în față și în spate. Un câine a alergat cu ei o bucată de drum, săltînd în josul versantului înzăpezit, printre picioarele cailor, însă n-a putut ține pasul. Arătările le-au ieșit în cale și au fost doborâte și călcate în picioare. Chiar și în cădere, apucau săbii, scări de șa și picioarele cailor ce treceau. Sam a văzut una despicînd burta unui cal cu mîna dreaptă, în timp ce cu stînga se agăța de șa.

Dintr-odată, copacii erau pretutindeni împrejurul lui și Sam trecea, împrôșcînd apa, printr-un pârâu înghețat, cu sunetul măcelului pierind în urma lui.

S-a întors ușurat, cu răsufarea tăiată... pînă când un om în negru a săltat din tufișuri și l-a tras jos din șa. Cine a fost, Sam n-a văzut niciodată; s-a ridicat într-o clipă și în următoarea se îndepărta în goana mare. Când a încercat să fugă după cal, piciorul i s-a încălzit într-o rădăcină, s-a prăbușit cu fața la pămînt și a rămas așa, plîngînd ca un copil, pînă când Edd cel Trist l-a descoperit acolo.

Aceasta era ultima lui amintire coerentă de la Pumnul Primilor Oameni. Mai târziu, ore mai târziu, stătea tremurînd printre ceilalți supraviețuitori, jumătate dintre ei călări, jumătate pe jos. Ajunseseră deja departe de Pumn, deși Sam nu-și amintea cum. Dywen pornise în jos cu cinci cai de povară, încărcăți cu mâncare, ulei și torțe și trei reușiseră să ajungă pînă aici. Bătrînul Urs i-a pus să redistribuie bagajele, astfel încît pierderea oricăruia dintre cai, cu tot cu provizii, să nu fie catastrofală. A luat cai de la oamenii sănătoși și i-a dat răniților, a organizat pedestrașii și a așezat oameni cu torțe să le străjuiască flancurile și ariergarda. *Tot ce trebuie să fac e să merg*, și-a spus Sam, când a făcut primul pas către casă. Dar n-a trecut nici o oră și a început să înainteze tot mai greu și să rămână în urmă...

Și acum tot în urmă erau, vedea asta. Își amintea cum Pyp spusese cîndva că Micul Paul era cel mai puternic bărbat din Rond. *Trebuie să fie, ca să mă care pe mine*. Cu toate acestea, zăpada era tot mai adîncă, terenul tot mai înșelător și pașii mari ai lui Paul începură să se scurteze. Alți și alți călăreți trecură, oameni răniți care îl priveau pe Sam cu ochi triști, nepăsători. Trecură și niște purtători de torțe.

— Vedeți că rămâneți în urmă, le spuse unul.

Următorul îl susținu:

— Nimeni nu e dispus să te aștepte, Paul. Lasă porcul cu morții.

— Mi-a promis că pot păstra pasărea, spuse Micul Paul, chiar dacă Sam nu promisese, nu tocmai. *Nu sunt ale mele, nu pot să le dau.* Vreau să am o pasăre care vorbește și mănâncă grăunțe din palma mea.

— Nătărăule, spuse omul cu torța. Și dus a fost.

După o bucată de vreme, Grenn se opri dintr-odată.

— Suntem singuri, spuse el cu glas răgușit. Nu văd celelalte torțe. Să fi fost aceia ultimii?

Micul Paul nu-i răspunse. Voinicul mormăi și se prăbuși în genunchi. Măinile îi tremurau în timp ce-l așeza, cu blândețe, pe Sam în zăpadă.

— Nu te mai pot duce. Aș vrea, dar nu pot. Tremura violent.

Vântul suspina printre copaci, trimițându-le în față o pulbere fină de zăpadă. Frigul era atât de aspru încât Sam avea senzația că e dezbrăcat. Căută cu privirea celelalte torțe, dar dispăruseră, până la una. Nu mai era decât cea pe care o ducea Grenn, cu flăcările înălțându-se ca niște mătăsurii portocalii, străvezii. Putea vedea prin ele, către bezna de dincolo. *Torța aceea se va stinge curând*, gândi el, *și suntem complet singuri, fără mâncare, fără prieteni, fără foc.*

Dar se înșela. Nu erau singuri defel.

Ramurile de jos ale imensului sequoia verde își lepădară povara de zăpadă cu un sunet moale, umed. Grenn se întoarse, înălțându-și torța:

— Cine-i acolo?

Capul unui cal se ivi din întuneric. Sam se simți, preț de o clipă, ușurat, până când zări calul. Promoroaca îl acoperea, ca un luciu de sudoare înghețată, iar din burta-i despicată se târa în urma lui un cuib de măruntaie negre, întepenite. Pe spatele lui se afla un călăreț alb ca gheața. Sam scânci în adâncul gâtlejului. Era atât de speriat încât s-ar fi putut scăpa iarăși pe el, dar frigul era cuibărit în trupul lui, un frig atât de sălbatic încât își simțea vezica înghețată bocnă. Celălalt alunecă cu grație din șa și rămase în picioare pe zăpadă. Era subțire ca lama unei săbii și alb ca laptele. În timp ce se mișca, armura îi trepida și se unduia, iar picioarele sale nu pătrundeau prin stratul de zăpadă proaspăt așternută.

Micul Paul desfăcu baltagul pe care îl purta legat peste spate.

— De ce ai nenorocit calul ăla? A fost calul lui Mawney.

Sam bâjbâi după mânerul sabiei sale, însă teaca era goală. O pierduse la Pumn, își aminti el prea târziu.

— *La o parte.* Grenn făcu un pas, întinzând torța în fața lui. La o parte sau iei foc. Vări flăcările în fața arătării.

Sabia Celuilalt scânteie de o lumină albăstruie. Se îndreptă către Grenn, iute ca fulgerul, lovind. Când lama albastră ca gheața atinse flăcările, un țuit străpunse urechile lui Sam, ascuțit ca un ac. Capul torței se prăvăli într-o parte, făcându-se nevăzut sub un troian de zăpadă. Focul se stinse într-o clipă. Și tot ce mai ținea Grenn în mână era un băț scurt de lemn. Îl aruncă spre Celălalt, înjurând, în timp ce Micul Paul sărea la el cu toporul.

Teama care puse atunci stăpânire pe Sam era mai cumplită decât orice teamă pe care o simțise vreodată, iar Samwell Tarly cunoștea orice fel de teamă.

— Mamă, ai milă, suspină el uitând, în spaima sa, de vechii zei. Tată, apără-mă, oh, oh... Degetele sale găsiră pumnalul și își umplu mâna cu el.

Arătările erau făpturi încete, greoaie, dar Celălalt era ușor ca un fulg de zăpadă. Se feri de toporul lui Paul, cu armura unduindu-se, iar sabia-i de cristal se răsuci și se învârti și alunecă printre inelele de fier ale cămășii de zale a lui Paul, prin piele și lână, os și carne. Îi ieși prin spate cu un şuierat, iar Sam îl auzi pe Paul spunând: *Oh*, în timp ce scăpa toporul. Străpuns, cu sângele țâșnind în jurul rănii, bărbatul vânjos încercă să ajungă cu mâinile la ucigașul său și aproape că reuși înainte de a cădea. În cădere, smulse sabia ciudată, palidă, din strânsoarea Celuilalt.

Fă-o acum. Încetează cu plânsul și luptă, țâncule. Luptă, lașule. Cel pe care îl auzea era tatăl său, era Alliser Thorne, era fratele său Dickon și era băiatul Rast. *Lașule, lașule, lașule.* Hohoti isteric, întrebându-se dacă vor face din el o arătare, o imensă, albă arătare, împiedicându-se mereu în picioarele-i moarte. *Fă-o, Sam.* Era Jon acum? Jon era mort. *Poți s-o faci, poți, doar fă-o.* Și pe urmă înainta, clătînându-se pe picioare, mai mult căzând decât alergând, închizând ochii și îndreptând orbește pumnalul în fața lui, cu ambele mâini. Auzi un pârâit, asemeni sunetului pe care îl face gheața când se crapă sub piciorul unui om, și pe urmă un țipăt atât de ascuțit încât se întoarse, împleticindu-se, cu mâinile peste urechile-i înfofolite, și se prăbuși, cu o bufnitură, în fund.

Când deschise ochii, îl văzu pe Celălalt cu armura scurgându-i-se, în râulețe, pe picioare, în timp ce sângele albăstrui sâsâia, revărsându-se în jurul pumnalului negru de obsidian din beregata sa. Întinse două mâini albe ca osul, pentru a scoate pumnalul, însă acolo unde atingeau obsidianul, degetele sale *fumegau*.

Sam se rostogoli pe o parte, cu ochii mari, iar Celălalt se împutina, transformându-se într-o băltoacă, și apoi pieri. În douăzeci de secunde, carnea sa dispăru, ridicându-se într-un vârtej de abur alb. Jos, rămaseră oasele, albe și lucioase ca porțelanul, topindu-se și ele. În cele din urmă, rămase doar pumnalul din sticla dragonilor, într-un nimb de aburi, de parcă ar fi fost viu și ar fi asudat. Grenn se aplecă să-l ridice și îl azvârli pe dată înapoi.

— Mamă, ce *rece* e!

— Obsidian. Sam se căzni să se ridice în genunchi. Sticla dragonilor. Sticla dragonilor. Râse și plânse și se chirci să-și verse curajul în zăpadă.

Grenn îl trase pe Sam în picioare, verifică pulsul Micului Paul, îi închise ochii, apoi înhață din nou pumnalul. De data aceasta putu să-l țină în mână.

— Păstrează-l tu, spuse Sam. Tu nu ești laș, ca mine.

— Atât de laș încât ai omorât un Celălalt. Grenn arătă cu cuțitul. Privește acolo, printre copaci. Lumină roșiatică. Răsăritul, Sam. Răsăritul. Acela trebuie să fie estul. Dacă ne îndreptăm într-acolo, trebuie să-l ajungem din urmă pe

Mormont.

— Dacă zici tu... Sam își lovi piciorul stâng de un pom, ca să scuture toată zăpada. Apoi dreptul. Voi încerca. Schimonosindu-se, făcu un pas. Voi încerca din răputeri. Și pe urmă un alt pas.

TYRION

Lanțul din mâini al Lordului Tywin scânteia auriu pe catifeaua rubinie a tunicii sale. Lorzii Tyrell, Redwyne și Rowan se adunară în jurul lui de cum intră. Îi salută pe fiecare în parte, îi șopti ceva lui Varys, sărută inelul Înaltului Septon și obrazul lui Cersei, strânse mâna Marelui Maester Pycelle și se așeză pe locul regelui, în capul mesei lungi, între fiica și fratele său.

Tyrian revendicase vechiul loc al lui Pycelle, la capăt, sprijinit pe perne, ca să poată privi de-a lungul mesei. Lipsit de locul său, Pycelle se mutase mai aproape de Cersei, cât de departe de pitic putu să se așeze, fără să pretindă scaunul regelui. Marele Maester era un schelet umblător, sprijinindu-se într-un toiag și tremurând la fiecare pas, cu câteva fire albe de păr răsărindu-i din gâtul lung de găină, acolo unde cândva se aflase bogata-i barbă albă. Tyrian îl cercetă îndelung, fără muștrări de conștiință.

Ceilalți fură nevoiți să se lupte pentru scaune: Lordul Mace Tyrell, un bărbat impozant, robust, cu părul castaniu și ondulat și o barbă ascuțită, presărată din belșug cu fire albe; Paxter Redwyne de la Arbor, mărunț și adus de spate, cu capu-i pleșuv mărginit de smocuri de păr portocaliu; Mathis Rowan, Lord de Goldengrove, proaspăt bărbierit, trupeș, asudat; Înaltul Septon, un bărbat firav, cu o bărbuță albă, subțire. *Prea multe fețe străine, gândi Tyrian, prea mulți jucători noi. Jocul s-a schimbat cât timp am putrezit în patul meu și nimeni nu are de gând să-mi spună regulile.*

O, lorzii erau destul de curtenitori, deși își dădea seama cât de stânjenitor era pentru ei să-l privească.

— Lanțul ăla al tău, mare vicleșug, spusese Mace Tyrell, pe un ton vesel, iar Lordul Redwyne a clătinat din cap și a adăugat, foarte prietenos și el:

— Chiar așa, chiar așa, lordul de Highgarden vorbește în numele nostru, al tuturor.

Spune-le asta oamenilor din oraș, a gândit Tyrian cu amărăciune. Spune asta nenorociților de cântăreți, cu cântecele lor despre fantoma lui Renly.

Unchiul său Kevan fusese cel mai cald, mergând până într-acolo încât îl sărutase pe obraz, spunând:

— Lancel mi-a spus cât de viteaz ai fost, Tyrian. Vorbește cum nu se poate mai frumos despre tine.

N-are decât, altfel voi avea eu câte ceva de zis despre el. Se forță să

zâmbească și să spună:

— Bunul meu văr e prea bun. Rana i se vindecă, sper.

Ser Kevan se încruntă.

— Într-o zi pare mai întremat, în alta... e îngrijorător. Sora ta îi vizitează adesea patul de suferință, să-i ridice moralul și să se roage pentru el.

Dar se roagă să trăiască sau să moară? Cersei se folosise cu nerușinare de vârul lor, atât în pat, cât și în afara lui, un mic secret pe care, fără îndoială, spera că Lancel îl va duce cu sine în mormânt, acum, că tatăl ei era aici și nu va mai avea nevoie de el. *Dar ar merge oare atât de departe încât să-l omoare?* Privind-o astăzi, n-ai fi zis că Cersei ar fi capabilă de o asemenea cruzime. Era plină de farmec, flirtând cu Lordul Tyrell în timp ce vorbeau despre ospățul de nuntă al lui Joffrey, lăudându-l pe Lordul Redwyne pentru vitejia gemenilor lui, îmbunându-l pe țăfnosul Lord Rowan cu glume și zâmbete, scoțând exclamații pioase în fața Înaltului Septon.

— Începem cu pregătirile de nuntă? întrebă ea, în timp ce Lordul Tywin se așeza.

— Nu, spuse tatăl lor. Cu războiul. Varys!

Eunucul afișă un zâmbet mios.

— Am vești *încântătoare* pentru voi toți, lorzii mei. Ieri, în zori, bravul nostru Lord Randyll l-a prins pe Robert Glover lângă Duskendale și l-a încolțit lângă mare. Pierderile au fost grele de ambele părți, dar în cele din urmă, oamenii noștri loiali au triumfat. Ser Helman Tallhart a fost declarat mort, împreună cu alți o mie. Robert Glover conduce supraviețuitorii înapoi către Harrenhal, într-o debandadă însângărată, fără prea mari speranțe că îi va găsi pe viteazul Ser Gregor și voinicii săi în calea lor.

— Zeii fie lăudați! zise Paxter Redwyne. O mare victorie pentru regele Joffrey!

Ce legătură a avut Joffrey cu asta? gândi Tyrion.

— Și o înfrângere teribilă pentru Nord, desigur, remarcă Degețel, dar una în care Robb Stark n-a jucat nici un rol. Tânărul Lup rămâne neînfrânt pe câmpul de luptă.

— Ce știm despre planurile și mișcările lui Stark? întrebă Mathis Rowan, mereu direct și la obiect.

— A alergat înapoi la Riverrun cu prada sa, abandonând castelele pe care le-a ocupat în vest, anunță Lordul Tywin. Vărul nostru, Ser Daven, regrupează rămășițele armatei răposatului său tată, la Lannisport. Când vor fi gata, i se va alătura lui Ser Forley Prester, la Dintele de Aur. Îndată ce băiatul Stark pornește către nord, Ser Forley și Ser Daven vor descinde la Riverrun.

— Ești sigur că Lordul Stark vrea să meargă spre nord? întrebă Lordul Rowan. Chiar și cu oamenii de fier la Moat Cailin?

Mance Tyrell interveni:

— Există ceva mai lipsit de noimă ca un rege fără regat? Nu, e limpede, băiatul trebuie să abandoneze ținuturile riverane și să-și arunce toate forțele împotriva fortăreței Moat Cailin. Eu, unul, asta aș face.

La aceasta, Tyrior fu nevoit să-și muște limba. Robb Stark câștigase mai multe bătălii într-un an decât Lordul Highgardenului în douăzeci. Reputația lui Tyrell se baza pe victoria îndoielnică asupra lui Robert Baratheon la Ashford, într-o bătălie câștigată în mare măsură de avangarda Lordului Tarly înainte ca oastea principală să sosească măcar. Asediul asupra Capătului Furtunii, unde Mace Tyrell a avut, într-adevăr, comanda, s-a târăgănat timp de un an fără nici un rezultat, iar după bătălia de la Trident, Lordul Highgardenului și-a coborât supus stindardele în fața lui Eddard Stark.

— Ar trebui să-i scriu lui Robb Stark o scrisoare aspră, spunea Degețel. Înțeleg că omul lui, Bolton, adăpostește capre în castelul meu. E chiar scandalos.

Ser Kevan Lannister își dresе glasul:

— În ceea ce privește Casa Stark... Balon Greyjoy, care își zice acum Rege al Insulelor și al Nordului, ne-a scris, propunându-ne termeni pentru o alianță.

— Loialitate ar trebui să ne propună, izbucni Cersei. Cu ce drept își spune el rege?

— Cu dreptul cuceririi, spuse Lordul Tywin. Regele Balon are degete de strangulator în jurul Gâtului. Moștenitorii lui Robb Stark sunt morți. Winterfellul a căzut, iar oamenii de fier sunt stăpâni peste Moat Cailin, Deepwood Motte și cea mai mare parte a Țărmlului Stâncos. Corăbiile lungi ale Regelui Balon stăpânesc marea apusului și sunt bine poziționate pentru a amenința Lannisportul, Insula Frumoasă și chiar Highgardenul, de-ar fi să-i provocăm.

— Și dacă acceptăm această alianță? vru să știe Lordul Mathis Rowan. Ce termeni propune?

— Să-l recunoaștem drept rege și să-i acordăm tot ce se află la nord de Gât.

Lordul Redwyne râse.

— Ce ar putea să vrea orice om întreg la minte la nord de Gât? Dacă Greyjoy va da săbii și corăbii în schimbul stâncilor și al zăpezii, eu zic să acceptăm și să ne socotim norocoși.

— Așa e, îl aprobă Mace Tyrell. Eu asta aș face. Să-l lăsăm pe Lordul Balon să-i termine pe nordici în timp ce noi îl terminăm pe Stannis.

Chipul Lordului Tywin nu-i trăda în nici un fel sentimentele.

— Mai rămâne să ne ocupăm și de Lysa Arryn, văduva lui Jon Arryn, fiica Lordului Hoster, sora Catelynei Stark... al cărei soț complota cu Stannis Baratheon înainte de a muri.

— Oh, făcu vesel Mace Tyrell, femeile n-au stomac pentru război. Las-o în pace, zic eu, nu cred că ne va da bătăi de cap.

— De acord, zise Redwyne. Lady Lysa n-a luat parte în nici un fel la luptă, nici nu a comis vreun act fâțiș de trădare.

Tyrion se foi.

— Pe mine m-a aruncat într-o celulă și m-a osândit pe viață, sublinie el, cu o anumită doză de ranchiună. Și nici nu s-a întors la Debarcaderul Regelui, să-i jure loialitate lui Joff, așa cum i s-a poruncit. Lorzii mei, dați-mi oameni și-am să rezolv problema Lysei Arryn.

Nu se putea gândi la nimic care să-i facă mai multă plăcere, poate cu excepția sugrumării lui Cersei. Uneori încă visa celulele din Eyrie și se trezea lac de sudoare rece.

Zâmbetul lui Mace Tyrell era vesel, dar în spatele lui, Tyrion simțea disprețul.

— Poate c-ar trebui să lași lupta pe seama luptătorilor, zise Lordul de Highgarden. Oameni mai destoinici ca tine au pierdut oștiri însemnate în Munții Lunii sau și le-au zdrobit de Porțile Sângeroase. Îți cunoaștem meritele, lordul meu, nu merită să ispitești soarta.

Tyrion își dădu la o parte pernele, zbârlindu-se, dar tatăl lui vorbi înainte ca el să contraatace.

— Am alte sarcini în minte pentru Tyrion. Cred că Lordul Petyr ar putea deține cheia către Eyrie.

— O, așa este, răspunse Degețel. O am aici, între picioare. Ochii săi verzi-cenușii scânteiau cu malițiozitate. Lorzii mei, cu permisiunea voastră, vă propun să mergem către Vale, iar acolo s-o pețesc și s-o cuceresc pe Lysa Arryn. După ce voi fi consortul ei, vă voi da pe tavă Valea Arryn, fără să se verse nici un strop de sânge.

Lordul Rowan îl privi neîncrezător:

— Oare Lady Lysa te va dori pe tine?

— M-a mai avut de câteva ori și înainte, Lord Mathis, și nu s-a plâns.

— Una e patul, zise Cersei, alta căsătoria. Chiar și o vită ca Lysa Arryn ar putea să priceapă diferența.

— Fără doar și poate. Nu s-ar cuveni ca o fiică a Riverrunului să se mărite cu unul care nu se ridică la rangul ei. Degețel își desfăcu brațele. Dar, acum... o partidă între Doamna de Eyrie și Lordul de Harrenhal nu e atât de inimaginabilă, nu-i așa?

Tyrion remarcă schimbul de priviri dintre Paxter Redwyne și Mace Tyrell.

— Ne-ar putea fi de folos, zise Lordul Rowan, dacă ești sigur că poți s-o ții loială față de Rege.

— Lorzii mei, interveni Înalțul Septon, toamna e peste noi și toți bravii bărbați sunt sătui de război. Dacă Lordul Baelish poate să reinstaureze pacea regelui în Vale, fără alte vărsări de sânge, zei îl vor binecuvânta, fără îndoială.

— Dar poate? întrebă Lordul Redwyne. Fiul lui Jon Arryn este acum Lord de Eyrie. Lordul Robert.

— Doar un băiețandru, zise Degețel. Voi avea grijă să devină cel mai loial supus al lui Joffrey și un prieten de nădejde al nostru, al tuturor.

Tyrion îl cercetă pe bărbatul zvelt cu barba ascuțită și ochi gri-verzui, ireverențioși. *Lord de Harrenhal, o onoare deșartă? La naiba, tată! Chiar dacă nu pune niciodată piciorul în castel, titlul face posibilă căsătoria, după cum a știut tot timpul.*

— Nu ducem lipsă de vrăjmași, punctă Ser Kevan Lannister. Dacă Eyrie poate fi ferit de război, cu atât mai bine. Sunt curios să văd ce poate realiza Lordul Petyr.

Tyrion știa, dintr-o îndelungată experiență, că Ser Kevan era avangarda fratelui său în consiliu; n-avea niciodată vreo idee pe care Lordul Tywin să n-o fi avut primul. *Totul a fost aranjat dinainte, conchise el, iar discuția asta nu e altceva decât un spectacol.*

Oile își behăiau aprobarea, fără să-și dea seama cu câtă dibăcie fuseseră tunse, astfel că Tyrion avu prilejul să obiecteze:

— Cum își va plăti coroana datoriile fără Lordul Petyr? El este maestrul nostru într-ale banilor și nu avem cu cine să-l înlocuim.

Degețel zâmbi:

— Micul meu prieten e prea bun. Nu fac decât să număr monedele, așa cum obișnuia să spună Regele Robert. Orice negustor isteț ar putea face același lucru... iar un Lannister, blagoslovit cu vraja aurului de care se bucură Casterly Rock, mă va întrece de departe, fără doar și poate.

— Un Lannister? Lui Tyrion nu-i plăcea asta. Ochii smălțați cu aur ai Lordului Tywin întâlneau ochii desperecheați ai fiului său:

— Cred că ești nemaipomenit de potrivit pentru misiunea asta.

— Într-adevăr, întări cu entuziasm Ser Kevan. Și, fără îndoială, Tyrion, vei fi un minunat maestru vistiernic.

Lordul Tywin reveni la Degețel:

— Dacă Lysa Arryn vrea să te ia de bărbat și să se întoarcă la pacea regelui, îi vom reda Lordului Robert titlul de Păzitor al Estului. Cât de curând ai putea pleca?

— Mâine, dacă vântul e prielnic. Dincolo de lanț se află o galeră Braavosi, care încarcă marfa cu barca. *Regele Merlan.* Am să vorbesc cu căpitanul să-mi dea o cabină.

— Vei pierde nunta regelui, zise Mace Tyrell.

Petyr Baelish ridică din umeri:

— Ritmurile mării și miresele nu așteaptă după nimeni, stăpâne. După ce încep furtunile de toamnă, călătoria va fi mult mai primejdioasă. Înecat, voi fi cu siguranță mai puțin fermecător ca mire.

Lordul Tyrell chicoti.

— Adevărat. Ar fi cel mai bine să nu mai pierzi vremea.

— Fie ca zeii să te călăuzească, spuse Înaltul Septon. Întreg Debarcaderul Regelui se va ruga pentru izbânda ta.

Lordul Redwyne se scarpină la nas:

— Ne putem întoarce la problema alianței cu Greyjoy? După părerea mea, sunt multe de spus despre asta. Corăbiile lui Greyjoy îmi vor spori flota și ne vor da suficientă putere pe mare ca să atacăm Piatra Dragonului și să punem capăt pretențiilor lui Stannis Baratheon.

— Corăbiile Regelui Balon sunt ocupate în momentul de față, zise Lordul Tywin politicos, după cum suntem și noi. Greyjoy cere jumătate din regat ca preț al alianței sale, dar el ce va face pentru a o câștiga? Se va lupta cu familia Stark? Asta face deja. De ce să plătim pentru ceea ce ne dă pe degeaba? Cel mai bun lucru pe care-l putem face pentru Lordul nostru din Pyke este nimic, după părerea mea. Dacă lăsăm să treacă timp suficient, avem toate șansele să apară o soluție mai bună. Una care să nu îi ceară regelui să-și cedeze jumătate din regat.

Tyryon își privi tatăl cu atenție. *Ascunde ceva.* Își amintea acele scrisori importante pe care le scria Lordul Tywin în noaptea în care el a pretins Casterly Rock. *Oare ce a spus? Unele bătălii se câștigă cu săbiile și sulilele, altele cu condeie și corbi...* Se întreba cine era „soluția mai bună” și ce fel de preț cerea acel cineva.

— Poate că ar trebui să trecem la discuțiile despre nuntă, interveni Ser Kevan.

Înaltul Septon vorbea despre pregătirile care se făceau la Marele Sept al lui Baelor, iar Cersei își prezentă în detaliu planurile pentru festin. Vor ospăta o mie în sala tronului, dar mult mai mulți afară, în curți. În curțile exterioare și interioare vor fi amplasate pavilioane de mătase, cu mese întinse cu mâncare și butoaie de băutură pentru cei care nu puteau fi primiți în interiorul castelului.

— Înălțimea Ta, spuse Marele Maester Pycelle, cât privește numărul de oaspeți... ne-a venit un corb de la Sunspear. Trei sute de dornisheni se îndreaptă către Debarcaderul Regelui chiar în aceste clipe și speră să sosească înainte de nuntă.

— Și cum vin, mă rog? întrebă Mace Tyrell tăfnos. Nu mi-au cerut permisiunea să traverseze pământurile mele. Tyryon observă că gâtul gros al bărbatului devenise stacojiu. Cei din Dorne și cei din Highgarden nu se iubiseră niciodată prea mult. De-a lungul secolelor, purtaseră războaie fără de număr la hotare și se atacaseră încoace și încolo, peste munți și peste granițe, chiar și în vreme de pace. Dușmănia se mai risipise puțin după ce Dorne a devenit parte a Celor Șapte Regate... până când prințul căruia i se spunea Vipera Roșie l-a schilodit pe tânărul moștenitor al Highgardenului într-un turnir. *Ar putea fi riscant,* gândi piticul, așteptând să vadă care era atitudinea tatălui său.

— Prințul Doran vine la invitația fiului meu, zise calm Lordul Tywin, nu doar să ia parte la ceremonia noastră, dar și ca să-și revendice locul în acest consiliu și dreptatea pentru uciderea surorii sale, Elia, și a copiilor ei, pe care Robert i-a refuzat-o.

Tyryon cercetă fețele Lorzilor Tyrell, Redwyne și Rowan, întrebându-se dacă

vreunul dintre cei trei va avea îndrăzneala să spună: „Dar, Lord Tywin, nu ai fost tu acela care i-ai prezentat lui Robert trupurile celor uciși, învăluite în mantiile Lannisterilor?” Nici unul nu vorbi, însă întrebarea era acolo, pe chipurile lor. *Pe Redwyne îl doare-n cot, însă lui Rowan nu-i cade bine.*

— După ce regele va fi însurat cu Margaery a ta, iar Myrcella va fi măritată cu Prințul Trystane, vom fi cu toții o singură Casă mare, îi reaminti Ser Kevan lui Mace Tyrell. Dușmăniile trecutului trebuie să rămână uitate, nu ești de acord, lordul meu?

— Este *nunta* fiicei mele...

— ... și a nepotului meu, punctă hotărât Lordul Tywin. Vechile certuri n-au ce căuta aici, am dreptate?

— N-am nimic de împărțit cu *Doran Martell*, insistă Lordul Tyrell, deși tonul lui trăda mai mult decât o ușoară ranchiună. Dacă dorește să traverseze Reachul în pace, nu trebuie decât să-mi ceară permisiunea.

Slabe șanse, gândi Tyrion. Va urca Drumul Oaselor, o va lua spre est lângă Castelul Verii și va veni pe drumul regelui.

— Nu e cazul ca trei sute de dornisheni să ne strice planurile, interveni Cersei. Putem să hrănim oștenii în curte, să mai înghesuim câteva bănci în sala tronului pentru lorzii mărunți și pentru cavalerii de obârșie nobilă și să-i găsim Prințului Doran un loc de cinste pe dais.

Nu lângă mine, era mesajul pe care Tyrion îl citi în ochii lui Mace Tyrell, dar Lordul de Highgarden nu răspunse, ci doar încuviință scurt din cap.

— Cred că putem trece la o sarcină mai plăcută, spuse Lordul Tywin. Roadele victoriei așteaptă să fie împărțite.

— Ce ar putea fi mai dulce? zise Degețel, care își primise deja porția: Harrenhal.

Fiecare lord avea propriile lui pretenții: cutare castel sau cutare sat, un ținut, un râuleț, o pădure, tutela vreunor minori rămași fără tată în urma bătăliei. Din fericire, asemenea roade erau din belșug și se găseau orfani și castele pentru toți. Varys avea liste. Patruzeci și șapte de lorzi mărunți și șase sute doisprezece cavaleri își pierduseră viața sub stindardul inimii învăpăiate al lui Stannis și al Stăpânului Luminii, împreună cu mai multe mii de oșteni de rând. Fiind considerați cu toții trădători, fiii lor erau dezmoșteniți, iar pământurile și castelele erau încredințate celor care se dovediseră loiali.

Highgardenul culese recolta cea mai bogată. Tyrion privi pânțele voluminoase al lui Mace Tyrell și gândi: *Are un apetit uimitor omul ăsta.* Tyrell ceru pământurile și castelele Lordului Alester Florent, propriul său purtător de flamuri, a cărui singură greșeală fusese că l-a sprijinit prima oară pe Renly și apoi pe Stannis.

Lordul Tywin fu încântat să-l servească. Fortăreața Brightwater, împreună cu toate pământurile și veniturile sale îi fură încredințate celui de-al doilea fiu al

Lordului Tyrell, Ser Garlan, transformându-l într-o clipită într-un mare lord. Fratelui său mai mare, desigur, îi revenea însuși Highgardenul.

Domenii mai mici îi fură acordate Lordului Rowan și altele puse deoparte pentru Lordul Tarly, Lady Oakheart, Lordul Hightower și alți eroi care nu erau prezenți. Lordul Redwyne nu ceru decât treizeci de ani de scutire de dările pe care Degețel și misiții lui le percepeau pentru unele dintre cele mai bune vinuri vechi de la Arbor. Când primi încuviințarea, se declară foarte mulțumit și propuse să trimită după un butoi de vin auriu de Arbor, ca să bea în cinstea bunului Rege Joffrey și a înțelepte și mărinimoasei sale Măini. La aceasta, Cersei își pierdu răbdarea:

— De săbii are nevoie Joff, nu de toasturi, izbucni ea. Regatul lui e încă năpădit de uzurpatori și regi autoproclamați.

— Însă nu pentru multă vreme, cred, zise Varys mioros.

— Mai rămân câteva subiecte, lorzii mei. Ser Kevan își consultă hârtiile. Ser Addam a găsit câteva cristale din coroana Înaltului Septon. Reiese acum sigur că au desfăcut cristalele și au topit aurul.

— Tatăl nostru Ceresc le cunoaște vina și îi va judeca pe toți, spuse cu pioșenie Înaltul Septon.

— Fără îndoială, îi aprobă Lordul Tywin. Cu toate acestea, trebuie să porți coroană la nunta regelui. Cersei, cheamă aurarii, trebuie să ne ocupăm de o nouă coroană. Nu așteptă răspunsul, ci se întoarse îndată către Varys: Ai rapoarte?

Eunucul scoase un pergament din mânecă.

— A fost văzut un kraken dincolo de Degete. Chicoti. Nu un *Greyjoy*, dacă nu vă e cu supărare, ci un kraken adevărat. A atacat o balenieră ibbaneză și a scufundat-o. Pe Treptele de Piatră se duc lupte și un nou război între Tyrosh și Lys pare iminent. Ambii speră să câștige Myrul drept aliat. Marinarii care se întorc de la Marea de Jad povestesc că dragonul cu trei capete s-a aciuat la Qarth și e minunea acelui oraș...

— Dragonii și krakenii nu mă interesează, indiferent de numărul capetelor lor, zise Lordul Tywin. Șoptitorii tăi au dat cumva de urma fiului fratelui meu?

— Din păcate, iubitul nostru Tyrek chiar a dispărut, bietul viteaz. Varys părea pe punctul să izbucnească în lacrimi.

— Tywin, zise Ser Kevan înainte ca Lordul Tywin să apuce să-și reverse mânia vădită, câteva dintre mantiile aurii care au dezertat în timpul bătăliei s-au întors la cazărmi, cu gând să-și reia misiunea. Ser Addam vrea să știe ce are de făcut cu ei.

— Ar fi putut să-l pună în pericol pe Joff cu lașitatea lor, interveni Cersei fără șovăire. Vreau să fie condamnați la moarte.

Varys oftă.

— Își merită moartea, Înălțimea Ta, nimeni nu tăgăduiește asta. Și totuși, poate că am fi mai înțelepți dacă i-am trimite la Rondul de Noapte. Am primit mesaje

neliniștitoare de la Zid în ultima vreme. Despre sălbatici care s-au pus în mișcare...

— Sălbatici, krakeni și dragoni. Mace Tyrell râse înfundat. Păi, mai există cineva care nu mișcă?

Lordul Tywin îl ignoră.

— Dezertorii folosesc cel mai bine ca lecție. Zdrobiți-le genunchii cu ciocanele. Astfel nu vor mai fugi. Nici cei care-i vor vedea cerșind pe străzi. Privi în josul mesei, să vadă dacă vreunul dintre ceilalți lorzi îl dezaproba.

Tyrion își aminti propria vizită la Zid și crabii pe care-i mâncase împreună cu bătrânul Lord Mormont și ofițerii lui. Își amintea și spaimele Bătrânului Urs.

— Poate că am putea să le zdrobim câtorva genunchii, ca să ne facem înțeleși. Celor care l-au ucis pe Ser Jacelyn, să zicem. Pe ceilalți îi putem trimite la Marsh. Rondul duce o cumplită lipsă de oameni. Dacă Zidul cade...

— ... sălbaticii vor invada Nordul, îl completă tatăl său, iar clanurile Stark și Greyjoy vor avea un alt dușman cu care să se lupte. Nu mai vor să fie vasali Tronului de Fier, se pare; așadar, cu ce drept așteaptă ajutor de la Tronul de Fier? Regele Robb și Regele Balon revendică Nordul amândoi. N-au decât să-l apere, dacă pot. Și dacă nu, acest Mance Rayder s-ar putea dovedi chiar un aliat folositor. Lordul Tywin se uită la fratele său. Mai e altceva?

Ser Kevan clătină din cap.

— Am terminat. Lorzii mei, Alteța Sa Prințul Joffrey ar dori, cu siguranță, să vă mulțumească tuturor pentru înțelepciunea și sfaturile voastre bune.

— Aș dori să schimb câteva vorbe între patru ochi cu copiii mei, spuse Lordul Tywin, când ceilalți se ridicau să plece. Și cu tine, Kevan.

Supuși, ceilalți consilieri își luară rămas-bun, Varys fiind primul care plecă, iar Lorzii Tyrell și Redwyne ultimii. Când în încăpere nu mai rămăseseră decât cei patru Lannisteri, Ser Kevan închise ușa.

— *Maestru vistiernic*, zise Tyrion cu glas subțire, încordat. A cui a fost ideea asta, mă rog?

— A Lordului Petyr, răspunse tatăl său, dar ne e de folos să avem vistieria în mâinile unui Lannister. Ai cerut o muncă importantă. Te temi că s-ar putea să nu faci față?

— Nu, răspunse Tyrion. Mă tem de o capcană. Degețel e subtil și ambițios. N-am încredere în el. N-ar trebui să ai nici tu.

— A câștigat Highgardenul pentru noi..., începu Cersei.

— ... și ți l-a vândut pe Ned Stark, știi. Ne va vinde și pe noi tot atât de repede. O monedă e la fel de periculoasă ca o sabie în mâinile cui nu trebuie.

Unchiul său, Kevan, îl privi ciudat:

— Nu pe noi, cu siguranță. Aurul de la Casterly Rock...

— ... e scos din pământ. Aurul lui Degețel se naște din aer, pocnind din degete.

— Un meșteșug mult mai folositor decât oricare al tău, dulce frățior, toarse Cersei, cu glas dulce, malițios.

— Degețel e un mincinos...

— ... și mai e și negru, zise corbul despre cioară.

Lordul Tywin lovi cu palma în masă:

— Ajunge! Nu vreau să mai aud nimic din această ceartă necuviincioasă. Sunteți amândoi Lannisteri și vă veți comporta ca atare.

Ser Kevan își drese glasul:

— Îl prefer pe Petyr Baelish stăpân peste Eyrie decât pe oricare altul dintre peșitorii Lysei Arryn. Yohn Royce, Lyn Corbray, Horton Redfort... aceștia sunt oameni periculoși, fiecare în felul lui. Iar mândrul Degețel, o fi el isteț, însă nu e nici de obârșie nobilă, nici priceput în mânuirea armelor. Lorzii din Vale nu vor accepta niciodată ca senior unul ca el. Se uită la fratele său. Când Lordul Tywin clătină aprobator din cap, Ser Kevan continuă: Și mai e și asta – Lordul Petyr continuă să-și demonstreze loialitatea. Chiar deunăzi ne-a trimis vorbă despre un complot al Tyrellilor, ca s-o ducă pe Sansa într-o vizită la Highgarden și acolo s-o mărite cu Willas, fiul cel mare al Lordului Mace.

— *Degețel* ți-a adus vorbă? Tyrion se sprijini de masă. Nu maestrul șoptitorilor? Ce interesant!

Cersei își privi unchiul cu neîncredere.

— Sansa e ostatica mea, nu pleacă nicăieri fără să-i dau permisiunea.

— Vrând-nevrând, permisiunea o să i-o dai, dacă ți-o cere Lordul Tyrell, sublinie tatăl lor. A-l refuza ar fi ca și cum am declara că nu avem încredere în el. S-ar simți jignit.

— N-are decât. Ce ne pasă nouă?

Netoato, gândi Tyrion.

— Dragă surioară, explică el cu răbdare, jignește-l pe Tyrell și vei jigni casele Redwyne, Tarly, Rowan și, de asemenea, Hightower și poate îi stârnești să se întrebe dacă Robb Stark nu le-ar putea sluji mai bine dorințele.

— Nu sunt de acord să avem trandafirul și lupul străvechi împreună în același pat, declară Lordul Tywin. Trebuie să-i dejucăm planurile.

— Cum? întrebă Cersei.

— Printr-o căsătorie. A ta, pentru început.

Replica veni atât de neașteptat, încât Cersei nu putu decât să rămână o clipă cu privirea pierdută. Pe urmă obrații i se îmbujorară, ca și cum ar fi fost palmuită.

— Nu. N-o mai fac. Nu vreau.

— Înălțimea Ta, interveni Ser Kevan curtenitor, ești o femeie tânără, încă frumoasă și fertilă. Doar nu vrei să-ți petreci singură tot restul vieții? Iar o nouă căsătorie va pune capăt o dată pentru totdeauna acestor cleveteli despre incest.

— Atât timp cât ești singură, îi îngădui lui Stannis să-și răspândească dezgustătoarele calomnii, îi zise Lordul Tywin fiicei sale. Trebuie să ai un nou soț în

patul tău, să-ți dăruiască copii.

— Trei copii sunt chiar de ajuns. Sunt Regina Celor Șapte Regate, nu o iapă de prăsilă. Regina *Regentă*!

— Ești fiica mea și vei face așa cum poruncesc.

Cersei se ridică în picioare:

— N-am de gând să stau aici și să ascult asemenea...

— Ba ai să stai, dacă dorești să ai un cuvânt de spus în alegerea viitorului tău soț, răspunse cu calm Lordul Tywin.

Când o văzu ezitând și apoi așezându-se, Tyrion își dădu seama că era pierdută, în ciuda afirmației sale răsunătoare:

— Nu mă voi recăsători!

— Te vei căsători și vei naște. Fiecare copil pe care îl aduci pe lume îl face pe Stannis mai mincinos. Ochii tatălui lor păreau c-o ținutiesc în scaun. Mace Tyrell, Paxter Redwyne și Doran Martell sunt însurați cu femei mai tinere, care, după toate probabilitățile, vor trăi mai mult decât ei. Nevasta lui Balon Greyjoy e mai în vârstă și e pe ducă, însă o asemenea uniune ne-ar conduce la o alianță cu Insulele de Fier și încă nu sunt sigur dacă acesta ar fi cel mai înțelept mod de acțiune.

— Nu, rosti Cersei, printre buzele-i albe. Nu, nu, nu.

Tyrion nu-și putu stăpâni pe de-a-ntregul rânetul care i se ivi pe buze la gândul de a-și expedia sora la Pyke. *Tocmai când eram gata să renunț să mă mai rog, un zeu dulce îmi dăruiește asta.*

Lordul Tywin continuă:

— Oberyn Martell ar putea fi potrivit, dar Tyrellii ne-ar lua asta în nume de rău. Așa că trebuie să ne îndreptăm atenția către fii. Presupun că n-ai nimic împotriva să te căsătorești cu un bărbat mai tânăr decât tine, nu-i așa?

— Mă împotrivesc *oricărei*...

— M-am gândit la gemenii Redwyne, la Theon Greyjoy, la Quentyn Martell și la alți câțiva. Dar alianța noastră cu Highgardenul a fost sabia care l-a înfrânt pe Stannis. Ar trebui reglementată și întărită. Ser Loras a îmbrăcat veșmintele albe, iar Ser Garlan e căsătorit cu una dintre fetele Fossoway, dar mai rămâne fiul cel mare, cel pe care au pus la cale să-l însoare cu Sansa Stark.

Willas Tyrell. Tyrion simțea o plăcere perversă în fața furiei neajutorate a lui Cersei.

— Adică schilodul, punctă el.

Tatăl lor îl potoli cu o privire.

— Willas e moștenitorul Highgardenului și, după toate informațiile, un tânăr blând și curtenitor, căruia îi place să citească și să privească stelele. E pasionat și de creșterea animalelor și are câinii de vânatoare, șoimii și caii cei mai de soi din Cele Șapte Regate.

O partidă perfectă, chibzui Tyrion. Cersei e și ea pasionată de reproducere. Îl

compătimea pe bietul Willas Tyrell și nu știa dacă îi venea să râdă de sora lui sau să-i plângă de milă.

— Moștenitorul Tyrell rămâne alegerea mea, conchise Lordul Tywin, dar dacă preferi un altul, sunt gata să-ți ascult argumentele.

— Ești neînchipuit de bun, tată, spuse Cersei, cu o politețe glacială. Alegerea pe care mi-o pui în față e atât de dificilă! Pe cine prefer să iau în pat, bătrânul calmar sau tânărul cățelandru infirm: Voi avea nevoie de câteva zile să chibzuiesc. Mă pot retrage?

Tu ești regina, îi venea lui Tyrion să-i spună. El ar trebui să-ți ceară ție permisiunea să plece.

— Pleacă, spuse tatăl lor. Vom relua discuția după ce te mai potolești. Nu-ți uita datoria.

Cersei ieși bătoasă din încăpere, fără să-și ascundă furia. *Dar, până la urmă, va face așa cum i-a poruncit tata.* Dovedise asta cu Robert. *Deși acum mai era de luat în calcul și Jaime.* Fratele lor fusese mult mai tânăr când Cersei s-a căsătorit prima oară; s-ar putea să nu mai accepte chiar atât de ușor o a doua căsătorie. Nefericitul Willas Tyrell s-ar putea alege cu un atac subit de *sabie-prin-burtă*, ceea ce ar putea mai degrabă să strice alianța dintre Highgarden și Casterly Rock. *Ar trebui să spun ceva, dar ce? Iartă-mă, tată, dar ea cu fratele nostru vrea să se mărite!*

— Tyrion?

Piticul afișă un zâmbet resemnat.

— Oare aud vestitorul chemându-mă în arenă?

— Destrăbălarea e slăbiciunea ta, zise Lordul Tywin fără preambul, dar poate că o parte din vină îmi aparține. Întrucât nu ești mai înalt decât un băiețel, am uitat cu ușurință că de fapt ești bărbat în toată firea, cu toate nevoile cele mai spurcate ale unui bărbat. E timpul să te însori.

Am fost înșurat, sau ai uitat? Gura i se crispa și scoase un sunet pe jumătate râs, pe jumătate mârâit.

— Te amuză perspectiva căsătoriei?

— Doar când îmi imaginez ce mire al naibii de chipeș voi fi.

Poate că o soție era tocmai ceea ce-i lipsea. Dacă i-ar aduce pământuri și o fortăreață, îi va da un loc sub soare departe de curtea lui Joffrey... și departe de Cersei și de tatăl lor.

Pe de altă parte, mai era Shae. *Nu-i va plăcea asta, oricât ar jura că e mulțumită să-mi fie târșă.*

Însă acesta nu era nici pe departe un subiect pe care să-l fluture în fața tatălui său, așa că Tyrion se ridică în scaun și spuse:

— Vrei să mă căsătorești cu Sansa Stark? Dar oare Tyrellii nu vor lua această uniune ca pe un afront, dacă au planuri pentru fată?

— Lordul Tyrell nu va pune în discuție problema căsătoriei Sansei Stark până

după nunta lui Joffrey. Dacă Sansa se mărită înainte de asta, cum poate să se simtă jignit, dacă nu ne-a dat nici un indiciu cu privire la intențiile sale?

Tyrion își scarpină ciotul aspru ce-i ținea loc de nas. Cicatricea îl mânca insuportabil uneori.

— Înălțimea Sa, pustula regală, a făcut viața Sansei un chin din ziua în care tatăl ei a murit, iar acum, când a scăpat în sfârșit de Joffrey, propui s-o măriți cu mine. Mi se pare nemaipomenit de crud. Chiar și pentru tine, tată.

— Păi, ai de gând s-o maltratezi? Tatăl său părea mai mult curios decât îngrijorat. Fericirea fetei nu e scopul meu în viață, nici al tău nu trebuie să fie. Alianțele noastre din sud pot fi mai trainice decât Casterly Rock, dar mai rămâne Nordul de câștigat, iar cheia către Nord este Sansa Stark.

— Nu e decât un copil.

— Sora ta jură că a înflorit. Dacă e așa, e femeie bună de măritat. Trebuie cu orice preț să-i iei fecioria, ca nimeni să nu poată spune că această căsătorie nu a fost consumată. După aceea, dacă preferi să aștepți un an sau doi până să te mai culci iarăși cu ea, vei fi în limita drepturilor tale de soț.

Shae e singura femeie de care am nevoie acum, gândi el, iar Sansa e o fetișcană, orice ai spune.

— Dacă scopul tău e s-o ții departe de Tyrelli, de ce n-o redai mamei sale? Poate că asta l-ar convinge pe Robb Stark să-și plece genunchiul.

Lordul Tywin îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Trimite-o la Riverrun și mama ei o va mărita cu un Blackwood sau cu un Mallister, ca să-și întărească alianțele de-a lungul Tridentului. Trimite-o la Nord și se va căsători cu vreun Manderly sau vreun Umber înainte să treacă o lună. Cu toate acestea, nu e mai puțin periculoasă aici, la curte, după cum ar trebui să ne arate această afacere cu familia Tyrell. Trebuie să se mărite cu un Lannister.

— Bărbatul care se căsătorește cu Sansa Stark poate revendica Winterfellul în numele ei, interveni unchiul său, Kevan. Nu v-ați gândit la asta?

— Dacă n-o vrei, va trebui s-o dăm unuia dintre verii tăi, spuse tatăl său. Kevan, ce părere ai, Lancel e destul de în putere ca să se însoare?

Ser Kevan șovăi.

— Dacă o aducem pe fată lângă patul său, ar putea rosti jurămintele..., dar să-și îndeplinească datoria de soț... nu... Aș sugera unul dintre gemeni, dar familia Stark îi ține pe amândoi la Riverrun. Și fiul Gennei, Tion, e tot în mâinile lor, altfel poate ar fi potrivit.

Tyrion îi lăsă să-și facă numărul; știa că totul era spre folosul lui. *Sansa Stark*, chibzui el. Sansa cea înmiresmată, cu glasul dulce, care iubea mătăsurile, cântecele, vitejia și cavalerii înalți, galanți și chipeși. Se simțea de parcă s-ar fi aflat din nou pe podul de corăbii, cu puntea clătănându-se sub picioarele sale.

— Mi-ai cerut să te recompensez pentru eforturile tale în luptă, îi reaminti Lordul Tywin, pe un ton autoritar. Ți se dă o șansă, Tyrion, cea mai bună pe care

o vei primi probabil vreodată. Bătu nerăbdător darabana pe masă. Cândva am sperat să-l înșor pe fratele tău cu Lysa Tully, dar Aerys l-a numit pe Jaime în Garda Regală înainte ca aranjamentele să fie încheiate. Când i-am sugerat Lordului Tully că Lysa ar putea să se mărite cu tine în schimb, mi-a răspuns că vrea un bărbat întreg pentru fiica sa.

Drept urmare a căsătorit-o cu Jon Arryn, care i-ar fi putut fi bunic. Tyrion era mai înclinat să fie recunoscător decât furios, având în vedere ce devenise Lysa Arryn.

— Când te-am oferit celor din Dorne, mi s-a spus că propunerea e o insultă, continuă Lordul Tywin. În ultimii ani, am avut parte de răspunsuri similare de la Yohn Royce și Leyton Hightower. În cele din urmă, m-am înjosit într-atât încât am ajuns să sugerez că ai putea s-o iei pe fata familiei Florent, căreia Robert i-a luat fecioria în patul de nuntă al fratelui său, însă tatăl ei a preferat s-o mărite cu unul dintre cavalerii propriei sale case.

Dacă n-o vrei pe Sansa Stark, am să-ți găesc o altă soție. Undeva în regat, există, fără îndoială, vreun lord mărunț care și-ar da bucurios fiica pentru a se apropia de Casterly Rock. Lady Tanda a oferit-o pe Lollys...

Tyrion se scutură cu dezgust.

— Mai bine mi-aș tăia-o și aș da-o la capre.

— Atunci deschide ochii. Fata Stark e tânără, nubilă, maleabilă, dintr-o familie cât se poate de nobilă și e încă fecioară. Nu e urâtă. De ce ai șovăi?

Chiar așa, de ce?

— Un capriciu al meu. E ciudat s-o spun, dar aș prefera o nevestă care să mă vrea în patul ei.

— Dacă crezi că târfele tale te vor în patul lor, ești un nătărău și mai mare decât bănuiam, zise Lordul Tywin. Mă dezamăgești, Tyrion. Speram că această căsătorie te va mulțumi.

— Da, știm cu toții cât de importantă e mulțumirea mea pentru tine, tată. Dar nu e atât de simplu. Cheia către Nord, spui tu? Casa Greyjoy stăpânește Nordul acum, iar Regele Balon are o fiică. De ce Sansa Stark și nu ea? Privi în ochii reci și verzi ai tatălui său, cu picățelele lor strălucitoare de aur.

Lordul Tywin își întinse degetele sub bărbie.

— Balon Greyjoy se gândește la pradă, nu la domnie. Lasă-l să se bucure de roadele toamnei și să îndure iarna nordului. Nu le va da supușilor săi nici un motiv să-l iubească. La primăvară, nordicii vor fi sătui de krakeni. Când îl vei aduce acasă pe nepotul lui Eddard Stark, să-și revendice dreptul de moștenitor, lorzii și oamenii din popor deopotrivă se vor ridica, toți ca unul, să-l așeze pe tronul strămoșilor săi. Sper că ești capabil să lași o femeie însărcinată.

— Cred că sunt, răspunse Tyrion, zbârlindu-se. Mărturisesc, nu pot s-o dovedesc. Deși nimeni nu poate spune că n-am încercat. Ei, bine, îmi plantez micile semințe cât de des pot...

— În șanțuri și în canale, completă Lordul Tywin, și pe izlazuri, unde numai buruienile prind rădăcini. E timpul să-ți vezi de propria grădină. Se ridică în picioare. Nu vei avea niciodată Casterly Rock, îți promit. Dar căsătorește-te cu Sansa Stark și e foarte posibil să câștigi Winterfellul.

Tyryon Lannister, Lord Protector al Winterfellului. Perspectiva îi dădu un fior ciudat.

— Foarte bine, tată, spuse el fără grabă, dar după colț te pândește un gândac mare și urât. Robb Stark e la fel de *apt* ca și mine, după câte s-ar putea presupune, și s-a legat că se va căsători cu una dintre acele rodnice fete Frey. Și, odată ce Tânărul Lup aduce pe lume un pui, orice cățeluș pe care îl naște Sansa e moștenitor la nimic.

Lordul Tywin era nepăsător.

— Robb Stark nu va zămisli nici un fiu cu fertila lui soție, ai cuvântul meu. Am o știre pe care n-am considerat încă de cuviință s-o împărtășesc consiliului, deși fără îndoială, bunii lorzi o vor auzi destul de curând. Tânărul Lup a luat-o de soție pe fiica cea mare a lui Gawen Westerling.

Pentru o clipă, lui Tyryon nu-i veni să-și creadă urechilor.

— Și-a încălcat jurământul? întrebă el, neîncrezător. I-a aruncat deoparte pe Frey pentru... Vorbele îl părăsiră.

— O fată de șaisprezece ani, pe nume Jeyne, îl completă Ser Kevan. Lordul Gawen mi-a propus-o cândva și mie, pentru Willem sau Martyn, dar am fost nevoit să-l refuz. Gawen e un om bun, dar soția lui e Sybell Spicer. N-ar fi trebuit să se însoare cu ea. Familia Westerling a avut întotdeauna mai multă onoare decât minte. Bunicul Doamnei Sybell a fost negustor de șofran și piper, având o obârșie aproape la fel de modestă ca acel contrabandist pe care-l ține Stannis pe lângă el. Iar bunica lui a fost o oarecare femeie pe care a adus-o cu el din est. O cotoroanță înfricoșătoare, presupusă preoteasă. *Maegi*, i se spunea. Nimeni nu-i putea pronunța adevăratul nume. Jumătate din Lannisport se ducea la ea pentru leacuri, poțiuni de dragoste și altele asemenea. Ridică din umeri. A murit de mult, fără doar și poate. Iar Jeyne părea o dulce copilită, te asigur, deși am văzut-o o singură dată. Dar cu un sânge atât de îndoielnic...

Fiind cândva însurat cu o târfă, Tyryon nu putea să împărtășească întru totul oroarea unchiului său la gândul căsătoriei cu o fată al cărei străbunic vindea mirodenii. Chiar și așa... *O dulce copiliță*, spusese Ser Kevan, dar multe otrăvuri erau și ele dulci. Familia Westerling era străveche, dar avea mai multă mândrie decât putere. Nu l-ar surprinde să afle că Lady Sybell adusese în căsnicie mai multe bogății decât soțul ei de viță nobilă. Minele familiei Westerling se prăbușiseră cu ani în urmă, cele mai bune pământuri fuseseră vândute sau pierdute, iar Cragul era mai mult o ruină decât o fortăreață. *O ruină romantică, totuși, înălțându-se atât de semeț deasupra mării!*

— Sunt surprins, fu nevoit Tyryon să mărturisească. Credeam că Robb Stark

are mai multă judecată.

— E un băiețandru de șaisprezece ani, spuse Lordul Tywin. La vârsta lui, judecata cântărește prea puțin pe lângă plăcere, dragoste și onoare.

— Și-a încălcat jurământul, a umilit un aliat, a trădat o promisiune solemnă. Unde e onoarea aici?

Ser Kevan răspunse:

— A pus onoarea fetei mai presus de a sa. După ce a necinstit-o, n-a avut de ales.

— Ar fi făcut mai bine s-o lase cu un bastard în pântece, spuse Tyrion pe șleau. Familia Westerling era în situația de a pierde totul: pământuri, castelul lor, propriile vieți. *Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile.*

— Jeyne Westerling e fiica mamei sale, spuse Lordul Tywin, iar Robb Stark e fiul tatălui său.

Această trădare a familiei Westerling nu părea să-l fi înfuriat pe tatăl lui atât de mult pe cât s-ar fi așteptat Tyrion. Lordul Tywin nu suporta lipsa de loialitate a vasalilor săi. Nimicise mândra Casă Reyne din Castamere și străvechea familie Tarbeck din Castelul Tarbeck, de la primul și până la ultimul, pe când era încă doar un flăcău. Cântăreții făcuseră chiar un cântec trist despre asta. Câțiva ani mai târziu, când Lordul Farman din Faircastle a început să muște, Lordul Tywin a trimis un sol cu o lăută în loc de scrisoare. Dar îndată ce a auzit „Ploile din Castamere” răsunând în castelul său, Lordul Farman n-a mai făcut necazuri. Și, dacă acele cântece nu erau de ajuns, castelele zdrobite ale caselor Reyne și Tarbeck stăteau și acum ca mărturie mută a sorții ce îi aștepta pe cei care alegeau să desconsidere puterea pe care o avea Casterly Rock.

— Cragul nu e așa de departe de Castelul Tarbeck și de Castamere, sublinie Tyrion. Ai crede că clanul Westerling ar fi putut să treacă pe lângă ele și să învețe lecția lor.

— Poate că au învățat-o, spuse Lordul Tywin. Știu prea bine ce înseamnă Castamere, te asigur.

— Oare cei din casele Westerling și Spicer au putut fi atât de nebuni încât să creadă că lupul poate înfrânge leul?

Din când în când, foarte rar, Lordul Tywin Lannister prefigura un zâmbet; nu zâmbea niciodată, dar și numai amenințarea era îngrozitor de privit.

— Cei mai mari nebuni sunt adesea mai înțelepți decât cei care râd de ei, spuse el, iar apoi: Te vei căsători cu Sansa Stark, Tyrion. Și asta curând.

CATELYN

Aduseră trupurile înăuntru, pe umeri, și le așezară sub dais. Sala tronului, luminată de torțe, se cufundă în liniște și, în tăcerea aceea, Catelyn auzi Vântul

Cenușiu urlând, în partea cealaltă a castelului. *Simte mirosul sângelui*, gândi ea, *prin zidurile de piatră și ușile de lemn, prin noapte și prin ploaie, deslușește totuși mirosul morții și al distrugerii.*

Stătea la stânga lui Robb, lângă jilțul regal și, pentru o clipă, avu senzația că privește în jos, la morții ei, la Bran și la Rickon. Băieții aceștia erau mult mai mari, dar moartea îi împuținase. Goi și uzi, păreau niște făpturi atât de mici, atât de neclintite, încât era greu să ți-i amintești în viață.

Băiatul blond încercase să-și lase barbă. Un puf gălbui îi acoperea obrajii și maxilarul, deasupra rânii roșii pe care i-o săpase cuțitul în gât. Părul său lung și auriu era încă ud, ca și cum ar fi fost scos din baie. După înfățișare, murise liniștit, poate chiar în somn, dar vârul lui cu părul castaniu se luptase pentru viață.

Brațele îi erau crestate, semn că încercase să stăvilească săbiile, și roșul continua să șiroiască încet din rănilor ce îi acopereau pieptul, pântecul și spatele, ca tot atâtea guri fără limbi, deși ploaia îl spălase aproape de tot.

Robb își așezase coroana pe cap înainte de a intra în sala tronului și bronzul răspândea o strălucire întunecată în lumina torțelor. Umbrele îi ascundeau ochii în timp ce privea către cei morți. *Oare îi vede și el pe Bran și pe Rickon?* Catelyn ar fi plâns, dar lacrimile îi secaseră. Băieții morți aveau paloarea lungilor zile de temniță și amândoi fuseseră bălai; pe pielea lor albă și netedă, sângele era izbitor de roșu, insuportabil de privit. *Oare o vor așeza pe Sansa goală, la picioarele Tronului de Fier, după ce o vor ucide? Oare pielea ei va părea la fel de albă, sângele la fel de roșu?* De afară, se auzea sunetul neîntrerupt al ploii și urlul neliniștit al unui lup.

Fratele ei Edmure stătea la dreapta lui Robb, cu o mână pe după spătarul scaunului tatălui său, cu fața încă buhăită de somn. Îl treziseră și pe el, așa cum o treziseră pe ea, bubuind în ușa în miez de noapte, ca să-l smulgă violent din vise. *Au fost vise frumoase, frățioare? Visezi lumina soarelui, râsete și săruturi de fecioară? Mă rog să fie așa.* Visele ei erau întunecate și asaltate de spaima.

Căpitanii și purtătorii de flamuri ai lui Robb stăteau în picioare, răspândiți prin toată sala, unii înarmați și îmbrăcați în zale, alții care mai de care mai răvășiți și mai neglijent îmbrăcați. Ser Raynald și unchiul său, Ser Rolph, se aflau printre ei, dar Robb găsise de cuviință să-și scutească regina de această priveliște hidoasă. *Cragul nu e departe de Casterly Rock, își aminti Catelyn. E foarte posibil ca Jeyne să se fi jucat cu acești băieți pe când erau copii.*

Își coborî din nou privirea către cadavrele scutierilor Tion Frey și Willem Lannister și așteptă ca fiul ei să vorbească.

Trecu parcă o veșnicie până când Robb își ridică ochii de la trupurile înșângerate.

— Miculjon, începu el, spune-i tatălui tău să-i aducă înăuntru. Fără o vorbă, Miculjon Umber se întoarse, dându-i ascultare, iar pașii săi răsunară în marea sală de piatră.

În timp ce Marelejon își introducea prizonierii pe uși, Catelyn observă cum câțiva dintre ceilalți schițară un pas înapoi, să le facă loc, ca și cum trădarea s-ar fi putut transmite cumva, printr-o atingere, o privire, o tuse. Paznicii și prizonierii arătau aproape la fel: bărbați voinici fiecare, cu bărbi dese și părul lung. Doi dintre oamenii Mareluijon și trei prizonieri erau răniți. Doar faptul că unii aveau sulite, iar ceilalți teci goale te ajuta să-i deosebești. Cu toții purtau armuri sau cămăși de zale, cizme grele și mantii groase, unele din lână, altele din blană. *Nordul e aspru, rece și neîndurător*, îi spusese Ned, când a venit pentru prima oară la Winterfell, acum o veșnicie.

— Cinci, zise Robb când prizonierii ajunseră în fața lui, uzi și tăcuți. Țștia sunt toți?

— Au fost opt, murmură Marelejon. Am omorât doi când i-am prins, iar un al treilea e pe moarte.

Robb cercetă chipurile prizonierilor.

— A fost nevoie de opt ca voi ca să ucidă doi scutieri neînarmați.

Edmure Tully luă cuvântul:

— Au ucis și ei doi dintre oamenii mei, ca să intre în turn. Pe Delp și pe Elwood.

— N-a fost o crimă, ser, spuse Lordul Rickard Karstark, deranjat nu atât de lanțurile de la încheieturi, cât de sângele care-i șiroia pe față. Orice om care se așează între un tată și răzbunarea sa cere moarte.

Cuvintele sale răsunară în urechile Catelynei, aspre și nemiloase, ca bubuitul unei tobe de război. Gâtul îi era uscat ca iasca. *Eu am făcut asta. Băieții aceștia au murit ca fetele mele să poată rămâne în viață.*

— Ți-am văzut fiii murind, în noaptea aceea, în Pădurea Șoaptelor, îi spuse Robb Lordului Karstark. Tion Frey nu l-a ucis pe Torrhen. Nici Willem Lannister nu l-a ucis pe Eddard. Cum poți numi asta răzbunare? A fost o nebunie și o crimă sângeroasă. Fiii tăi au murit în mod onorabil, pe câmpul de luptă, cu săbiile în mâini.

— Au *murit*, spuse Rickard Karstark, fără să cedeze nici un milimetru. Regicidul i-a doborât. Țștia doi erau din tagma lui. Sângele poate fi răscumpărat doar cu sânge.

— Sângele unor copii? Robb arată către cadavre. Câți ani aveau? Doisprezece, treisprezece? *Scutieri.*

— Scutierii mor în fiecare bătălie.

— Mor luptând, da. Tion Frey și Willem Lannister au depus armele în Pădurea Șoaptelor. Erau prizonieri, închiși într-o celulă, neînarmați, dormind... niște copii. *Uită-te la ei!*

În schimb, Lordul Karstark se uită la Catelyn.

— Spune-i mamei tale să-i privească, spuse el. Ea i-a ucis, nu mai puțin decât mine.

Catelyn își sprijini o mână de spătarul jilțului lui Robb. Sala părea că se învâрте în jurul ei. Îi venea să vomite.

— Mama mea n-are nici o legătură cu asta, izbucni Robb cu furie. A fost fapta ta. Crima ta. *Trădarea* ta.

— Cum poate fi o trădare să ucizi Lannisteri, când nu e trădare să-i eliberezi? Întrebă cu asprime Karstark. A uitat Înălțimea Ta că suntem în război cu Casterly Rock? În război, îți ucizi dușmanii. N-ai învățat asta de la tatăl tău, băiete?

— *Băiete?* Marelejon îi dădu lui Rickard Karstark o lovitură cu pumnul înmănușat în zale, trimițându-l în genunchi.

— Lasă-l! Glasul lui Robb răsună poruncitor. Umber se îndepărtă de prizonier. Lordul Karstark scuipă un dinte rupt.

— Da, Lord Umber, lasă-mă pe seama regelui. Vrea să mă dojenească înainte de a mă ierta. Așa pedepsește trădarea Regele Nordului. Zâmbi. Un zâmbet roșu, umed. Sau ar trebui să-ți spun Regele Care a Pierdut Nordul, Înălțimea Ta?

Marelejon înhață o sulită de la omul de lângă el și și-o săltă pe umăr.

— Lasă-mă să-l pun pe frigare, sire. Lasă-mă să-i spintec pânțele, ca să-i putem vedea culoarea mațelor.

Porțile castelului se dădură în lături și Peștele Negru intră, cu apa șiroindu-i de pe mantie și de pe coif, urmat de oșteni ai clanului Tully, în timp ce afară un fulger brazdă cerul și o ploaie neagră, sălbatică, biciuia pietrele Riverrunului. Ser Brynden își scoase coiful și se lăsă în genunchi.

— Înălțimea Ta, fură singurele lui cuvinte, însă tonul său era extrem de grăitor.

— Voi discuta cu Ser Brynden în particular, în sala de audiențe. Robb se ridică în picioare. Marejon, ține-l pe Ser Karstark aici până ce mă întorc și spânzură-i pe ceilalți șapte.

Marelejon coborî sulita:

— Chiar și pe cei morți?

— Da, n-am să îngădui ca unii ca ei să mânjească râurile unchiului meu. Lasă-i hrană pentru ciori.

Unul dintre prizonieri se aruncă în genunchi.

— Îndurare, sire, eu n-am omorât pe nimeni. Doar am stat la ușă, urmărind străjerii.

Robb cumpăni o clipă.

— Știi ce are de gând Lordul Karstark? Ai văzut cuțitele scoase? Ai auzit tipetele, urletele, strigătele de îndurare?

— Da, dar n-am fost părtaș. Doar am stat la pândă, jur...

— Lord Umber, spuse Robb, omul acesta doar a privit. Spânzură-l ultimul, ca să-i poată privi pe ceilalți murind. Mamă, unchiule, veniți cu mine, rogu-vă. Se întoarse, în timp ce oamenii Mareluijon se năpustiră asupra prizonierilor și îi scoaseră din castel, cu sulitele la spate. Afară, tuna și fulgera atât de puternic încât

castelul se prăbușea parcă în urechile lor. *E sunetul prăbușirii unui regat?* se întrebă Catelyn.

În sala de audiențe era întuneric, dar cel puțin tunetele erau înăbușite de încă o grosime de zid. Un servitor intră cu o lampă de ulei în mână, să aprindă focul, dar Robb îl alungă și păstrează lampa. În încăpere se aflau scaune și mese, dar numai Edmure se așează, ridicându-se însă iar când observă că toți ceilalți rămăseseră în picioare. Robb își scoase coroana și o așează pe masă, în fața lui.

Peștele Negru închise ușa.

— Clanul Karstark a dispărut.

— Toți? Oare ce anume îi îngroșase vocea lui Robb într-atât, disperarea sau furia? Nici măcar Catelyn nu era sigură.

— Toți bărbații apti de luptă, răspunse Ser Brynden. Câțiva slujitori și însoțitori de trupe au fost lăsați cu răniții. Am interogat cât de mulți a fost nevoie, ca să fim siguri care e adevărul. Au început să plece la căderea nopții, furișându-se, câte unul, câte doi la început, pe urmă în grupuri mai mari. Răniților și slujitorilor li s-a spus să păstreze aprinse focurile de tabără, ca nimeni să nu-și dea seama că au plecat, dar după ce au început ploile, n-a mai contat.

— Se vor regrupa, departe de Riverrun? întrebă Robb.

— Nu. Sunt împrăștiați, scotocesc. Lordul Karstark a jurat să dea mâna fiicei sale oricărui bărbat, de neam sau de rând, care îi aduce capul Regicidului.

Zei, aveți îndurare. Catelyn simți că i se face rău din nou.

— Aproape trei sute de călăreți și de două ori mai mulți cai s-au topit în noapte. Robb își frecă tâmpilele, acolo unde coroana își lăsase urmele în pielea fină de deasupra urechilor. Toată oastea călare de la Karhold, pierdută.

Pierdută de mine. De mine, fie ca zeii să mă ierte. Catelyn nu trebuia să fie soldat ca să-și dea seama de capcana în care era prins Robb. Deocamdată, era stăpân peste ținuturile riverane, dar regatul său era înconjurat de dușmani din toate părțile, în afară de est, unde stătea retrasă Lysa, în vârful ei de munte. Nici chiar Tridentul nu era tocmai sigur, de vreme ce Lordul de Crossing își retrăsese jurământul de loialitate. *Și acum să pierdem și clanul Karstark...*

— Nici o vorbă despre asta nu trebuie să treacă de hotarele Riverrunului, spuse fratele ei, Edmure. Lordul Tywin ar... *Lannisterii își plătesc datoriile*, mereu spun asta. Mamă, ai milă, când va auzi una ca asta.

Sansa. Ungھیile Catelynei săpară în carnea moale a palmelor, atât de strâns închise pumnul.

Robb îi aruncă lui Edmure o privire de gheață:

— Vrei să mă faci mincinos și criminal, unchiule?

— Nu e nevoie să rostim nici un neadevăr. Doar să nu spunem nimic. Să-i îngropăm pe băieți și să ne ferecăm limbile până ce se sfârșește războiul. Willem a fost fiul lui Kevan Lannister și nepotul Lordului Tywin. Tion a fost fiul Doamnei Genna și era un Frey. Trebuie să păstrăm secretul și față de Gemeni,

până când...

— Până când îi putem aduce pe cei uciși înapoi la viață? se răsti Brynden Peștele Negru. Adevărul a fugit împreună cu clanul Karstark, Edmure. E prea târziu pentru asemenea jocuri.

— Le datorez taților lor adevărul, spuse Robb. Și dreptatea. Și asta le datorez. Își privi coroana, sclipirea întunecată a bronzului, cercul de săbii din fier. Lordul Rickard m-a sfidat. M-a trădat. N-am de ales decât să-l condamn la moarte. Numai zeii știu ce vor face oștenii lui Karstark cu Roose Bolton când vor auzi că le-am executat seniorul pentru trădare. Bolton trebuie prevenit.

— Moștenitorul Lordului Karstark a fost și el la Harrenhal, îi reaminti Ser Brynden. Fiul cel mare, cel pe care Lannisterii l-au luat ostatic la Furca Verde.

— Harrion. Îl chema Harrion. Robb râse cu amărăciune. Un rege ar face bine să cunoască numele dușmanilor săi, nu crezi?

Peștele Negru îi aruncă o privire șireată.

— Știi cu certitudine? Că asta îl va face pe tânărul Karstark dușmanul tău?

— Ce altceva să fie? Sunt pe cale să-i ucid tatăl, nu e de așteptat să-mi mulțumească.

— Ar putea. Există fii care-și urăsc tații și, cât ai bate din palme, îl vei face Lord de Karhold.

Robb clătină din cap.

— Chiar dacă Harrion ar fi un astfel de om, n-ar putea niciodată să-l ierte fățiș pe ucigașul tatălui său. Propriii lui oameni i-ar întoarce spatele. Vorbim despre *oameni ai Nordului*, unchiule. Nordul nu uită.

— Iartă-l, atunci, îl îndemnă Edmure Tully.

Robb se uită lung la el, cu nedisimulată neîncredere. Sub privirea lui, fața lui Edmure se roși.

— Cruță-i viața, vreau să spun. Nu-mi place ideea mai mult decât ție, sire. Mi-a ucis și mie oamenii. Sărmanul Delp abia își revenise după rana pe care i-o făcuse Jaime. Karstark trebuie pedepsit, fără doar și poate. Ține-l în lanțuri, zic eu.

— Ostatic? întrebă Catelyn. *S-ar putea să fie cel mai bine...*

— Da, ostatic. Fratele ei îi luă meditația drept aprobare. Spune-i fiului că, atât timp cât rămâne loial, tatăl său nu va păți nimic. Altminteri... Din partea Freyilor nu mai avem nici o nădejde, nici dacă m-aș oferi să mă însor cu *toate* fiicele Lordului Walder și, în plus, să-i duc și lectica. Dacă e să pierdem și clanul Karstark, ce speranță ne mai rămâne?

— Ce speranță... Robb lăsa să-i scape un oftat, își dădu la o parte părul din ochi și spuse: N-am primit nimic din partea lui Ser Rodrik, de la Nord, nici un răspuns din partea lui Walder Frey la noua noastră propunere, iar de la Eyrie doar tăcere. Se adresa mamei sale: Sora ta nu ne va răspunde niciodată? De câte ori trebuie să-i scriu? N-am să cred că nici unul dintre corbi nu a ajuns la ea.

Fiul ei căuta consolare, își dădu seama Catelyn. Vroia să audă că totul va fi bine. Dar regele ei avea nevoie de adevăr.

— Păsările au ajuns la ea. Deși ți-ar putea spune că nu e așa, dacă se va ajunge vreodată la asta. Nu aștepta nici un ajutor din partea aceea, Robb. Lysa n-a fost niciodată curajoasă. Pe când am copilărit împreună, ea fugea și se ascundea ori de câte ori făcea vreo boacăna. Probabil credea că nobilul nostru tată își va uita mânia dacă n-o putea găsi. Lucrurile nu stau altfel nici acum. A fugit, de frică, de la Debarcaderul Regelui către locul cel mai sigur pe care-l cunoaște și stă pe muntele ei, sperând că toată lumea va uita de ea.

— Cavalerii de la Vale ar putea să joace un rol decisiv în acest război, spuse Robb, dar dacă ea nu vrea să intre în luptă, așa să fie. I-am cerut doar să ne deschidă Poarta însângărată și să ne dea corăbii la Gulltown, care să ne ducă spre nord. Drumul principal nu e ușor, dar și mai greu ar fi să ne croim cale în susul Gâtului. Dacă aş putea acosta la Portul Alb, aş putea să flanchez Moat Cailin și să alung oamenii de fier din nord într-o jumătate de an.

— Asta nu se va întâmpla, sire, interveni Peștele Negru. Cat are dreptate. Lady Lysa se teme prea mult să primească o oaste în Vale. *Orice* oaste. Poarta însângărată va rămâne închisă.

— Atunci, lua-o-ar Ceilalți, înjură Robb, cuprins de furia disperării. Și pe nemernicul de Rickard Karstark. Și pe Theon Greyjoy, Walder Frey, Tywin Lannister și pe toți ceilalți. O, zei, de ce ar vrea cineva să fie rege? Când strigau cu toții *Rege în Nord, Rege în Nord*, mi-am zis... mi-am *jurat* că voi fi un rege bun, venerabil ca tata, puternic, drept, loial prietenilor mei și viteaz în fața dușmanilor... Acum nici măcar nu-i pot deosebi pe unii de alții. Cum s-au încurcat așa toate? Lordul Rickard a luptat alături de mine în multe bătălii. Fiii săi au murit pentru mine în Pădurea Șoaptelor. Tion Frey și Willem Lannister au fost *dușmanii* mei. Și totuși acum, de dragul lor, trebuie să-l omor pe tatăl prietenilor mei uciși. Îi privi pe toți. Îmi vor mulțumi Lannisterii pentru capul Lordului Karstark? Dar Freyii?

— Nu, spuse Peștele Negru, direct ca întotdeauna.

— Un motiv în plus să-l ții ostatic și să-i cruți viața, îl îndemna Edmure.

Robb întinse ambele mâini, ridică de pe masă coroana grea de bronz și fier, și-o așeză la loc pe cap și, dintr-odată, era rege din nou.

— Lordul Rickard va muri.

— Dar *de ce?* întrebă Edmure. Ai spus chiar tu...

— Știi ce am spus, unchiule. Nu schimbă ceea ce trebuie să fac. Săbiile din coroană se profilau țepene și negre pe fruntea sa. În bătălie, poate că i-aș fi omorât și eu pe Tion și pe Willem, dar n-a fost o bătălie. Dormeau în paturile lor, goi și neînarmați, într-o celulă în care i-am vârat eu. Rickard Karstark a ucis mai mult decât un Frey și un Lannister. *Mi-a ucis onoarea*. Am să mă ocup de el dis-de-dimineată.

Când se iviră zorile, reci și cenușii, furtuna se potolise, transformându-se într-o ploaie persistentă, pătrunzătoare, dar chiar și așa, pădurea zeilor era înțesată de oameni. Lorzi riverani și nordici, oameni de neam și oameni de rând, cavaleri, mercenari și slugi, stăteau cu toții printre copaci să vadă sfârșitul dansului întunecat al nopții. La porunca lui Edmure, în fața copacului inimii fusese așezat un buștean. Ploaia și frunzele cădeau împrejurul lor, când oamenii Mareluijon îl conduseră pe Lordul Karstark prin mulțime, cu mâinile încă legate. Oamenii lui atârnavu deja de zidurile înalte ale Riverrunului, la capătul unor funii lungi, cu ploaia șiroindu-le pe fețele întunecate.

Lew Lungul aștepta lângă buștean, dar Robb îi luă barda din mână și îi porunci să se dea la o parte.

— Aceasta e fapta mea, spuse el. Moare din porunca mea. Trebuie să moară de mâna mea.

Lordul Rickard Karstark își înclină capul, bătos.

— Pentru asta îți mulțumesc. Dar pentru nimic altceva. Se îmbrăcase pentru moarte într-o cămașă de lână lungă, neagră, cu blazonul răsăritului alb de soare al Casei sale. Sângele Primilor Oameni curge prin venele mele, la fel ca prin ale tale, băiete. Ai face bine să-ți amintești că port numele bunicului tău, mi-am ridicat flămurile împotriva Regelui Aerys pentru tatăl tău și împotriva Regelui Joffrey pentru tine. La Oxcross și în Pădurea Șoaptelor și în Bătălia Câmpurilor. Am călărit lângă tine și am stat alături Lordul Eddard la Trident. Suntem înrudiți, familiile Stark și Karstark.

— Această înrudire nu te-a oprit să mă trădezi, spuse Robb. Și nu te va salva. Îngenunchează, lordul meu.

Catelyn știa că Lordul Karstark spusese adevărul. Familia Karstark se trăgea din Karlon Stark, un fiu mai tânăr al Winterfellului, care doborâse un lord rebel, cu o mie de ani în urmă, și fusese răsplătit cu pământuri pentru vitejia sa. Castelul pe care îl construise fusese numit Karl's Hold, devenind curând Karhold, iar de-a lungul secolelor, familia Stark din Karhold a devenit Karstark.

— Zei vechi sau noi, nu contează, îi spuse Lordul Rickard fiului ei. Nu există om mai blestemat decât cel care omoară sânge din sângele lui.

— Îngenunchează, trădătorule, repetă Robb. Sau trebuie să le cer să-ți pună capul pe butuc cu forța?

Lordul Karstark îngenunche.

— Zeii te vor judeca, așa cum m-ai judecat tu pe mine. Își așează capul pe buștean.

— Rickard Karstark, Lord de Karhold. Robb ridică barda grea cu ambele mâini. Aici, în fața zeilor și a oamenilor, te declar vinovat de crimă și înaltă trădare. În numele meu, te condamn. Cu mâna mea îți iau viața. Vrei să rostești un ultim cuvânt?

— Omoară-mă și fii blestemat. Nu ești regele meu.

Barda căzu cu putere. Grea și tăioasă, ucise dintr-o singură lovitură, dar fu nevoie de trei ca să despartă capul de trup și, când totul se sfârși, cel viu și cel mort erau amândoi îmbibați de sânge. Robb azvârli barda cu dezgust și se întoarse mut către copacul inimii. Rămase tremurând, cu mâinile pe jumătate încleștate și ploaia șiroindu-i pe obraji. *Zei, iertați-l*, se rugă Catelyn în tăcere. *E doar un copil și n-a avut de ales.*

Era ultima dată când îl vedea pe fiul ei, în ziua aceea. Ploaia continuă toată dimineața, biciuind suprafața râurilor și transformând iarba din pădurea zeilor în noroi și băltoace. Peștele Negru adună o sută de oameni și porni după clanul Karstark, dar nimeni nu se aștepta să aducă înapoi prea mulți.

— Mă rog doar să nu fiu nevoit să-i spânzur, spuse el la plecare. După ce se depărta, Catelyn se retrase în solariul tatălui ei, să mai stea încă o dată la căpătâiul Lordului Hoster.

— Nu va mai dura mult, o preveni Maester Vyman în după-amiaza aceea, când veni și el. Puterile îl părăsesc, deși încearcă încă să lupte.

— A fost întotdeauna un luptător, spuse ea. Un minunat bărbat îndărătnic.

— Da, zise maesterul, însă bătălia aceasta n-o poate câștiga. E timpul să-și lase sabia și scutul. E timpul să se predea.

Sa se predea, gândi ea, *să facă pace*. Oare despre cine vorbea maesterul, despre tatăl sau despre fiul ei?

Pe înserat, Jeyne Westerling veni s-o vadă. Tânăra regină intră în solariu cu sfială.

— Lady Catelyn, nu vreau să te deranjez...

— Ești cât se poate de bine-venită aici, Înălțimea Ta. Catelyn cosea, dar puse acul deoparte.

— Te rog, spune-mi *Jeyne*, nu mă simt ca o regină.

— Dar ești. Vino, te rog ia loc, Înălțimea Ta.

— *Jeyne*. Se așază lângă cămin și-și netezi rochia, încordată.

— Cum dorești. Cu ce te pot ajuta, Jeyne?

— E vorba despre Robb, spuse fata. E atât de nefericit, atât... atât de furios, de neconsolat. Nu știu ce să fac.

— E greu să iei viața unui om.

— Știi, i-am spus asta, ar fi trebuit să folosească un călău. Când Lordul Tywin trimite un om la moarte, nu face decât să dea porunca. E mai ușor așa, nu crezi?

— Ba da, răspunse Catelyn, dar nobilul meu tată și-a învățat fiii că a ucide un om nu trebuie să fie niciodată ușor.

— Oh! Regina Jeyne își umezi buzele. Robb n-a mâncat nimic toată ziua. I-am cerut lui Rollam să-i aducă bucate bune la cină: coaste de mistreț, ceapă înăbușită și bere, dar nu s-a atins de nimic. Toată dimineața și-a petrecut-o scriind o scrisoare și mi-a spus să nu-l deranjez, dar când a terminat, a ars-o. Acum stă și se uită la hărți. L-am întrebat ce caută, dar nu mi-a răspuns. Cred că nici măcar nu

m-a auzit. Nici hainele n-a vrut să și le schimbe. Au fost ude toată ziua și pline de sânge. Vreau să-i fiu o soție bună, din tot sufletul, dar nu știu cum să-l ajut. Cum să-l înveselesc sau să-l mângâi. Nu știu de ce are *nevoie*. Te rog, doamna mea, ești mama lui, spune-mi ce trebuie să fac.

Spune-mi ce trebuie să fac. Catelyn ar fi pus aceeași întrebare, dacă tatăl ei ar fi putut s-o asculte. Dar Lordul Hoster murise, sau era pe aproape. Ned al ei la fel. *Bran și Rickon muriseră și ei, și mama și Brandon, atât de demult.* Nu-i mai rămăsese decât Robb și speranța tot mai vagă a fiicelor ei.

— Uneori, spuse încet Catelyn, cel mai bun lucru pe care-l poți face este să nu faci nimic. La început, când am venit la Winterfell, sufeream de fiecare dată când Ned mergea în pădurea zeilor, să stea sub copacul inimii. O parte din sufletul lui se afla în copacul acela, știam asta, o parte pe care n-avea s-o împartă niciodată cu mine. Totuși, mi-am dat seama curând că fără partea aceea, el n-ar fi fost Ned. Jeyne, copila mea, te-ai căsătorit cu Nordul, ca mine... iar în nord vor veni iernile. Încercă să zâmbească. Fii răbdătoare. Fii înțelegătoare. Te iubește și are nevoie de tine și se va întoarce la tine cât de curând. Chiar în noaptea aceasta, probabil. Fii alături de el. Este tot ceea ce pot să-ți spun.

Tânăra regină ascultă fermecată.

— Așa voi face, spuse ea când Catelyn sfârși. Îi voi fi alături. Se ridică în picioare. Ar trebui să mă întorc. Poate că mi-a simțit lipsa. Voi vedea. Dar dacă e tot lângă hărțile lui, voi avea răbdare.

— Prea bine, spuse Catelyn. Dar când fata era lângă ușă, îi trecu prin minte altceva. Jeyne, o strigă ea, mai e un lucru de care Robb are nevoie de la tine, deși poate că încă nu-și dă seama. Un rege trebuie să aibă un moștenitor.

Fata zâmbi.

— Mama mea spune la fel. Îmi face o licoare, din ierburi, lapte și bere, să mă ajute să fiu fertilă. O beau în fiecare dimineață. I-am spus lui Robb că sunt sigură că-i voi dăruia gemeni. Un Eddard și un Brandon. I-a plăcut asta, cred. Noi... noi încercăm aproape în fiecare zi, doamna mea. Uneori de două ori sau mai mult. Fata roși foarte drăgălaș. Voi fi însărcinată în curând, promit. Mă rog Mamei noastre din ceruri în fiecare seară.

— Foarte bine. Îmi voi adăuga și eu rugăciunile. Către zeii vechi și noi.

După ce fata ieși, Catelyn reveni la tatăl său și îi netezi părul alb și moale de pe frunte.

— Un Eddard și un Brandon, suspină ea încetișor. Și poate, cu timpul, un Hoster. Ți-ar plăcea? Tatăl său nu răspunse, dar ea nu se așteptase la un răspuns. În timp ce ropotul ploii pe acoperiș se îngemăna cu răsuflarea tatălui său, Catelyn se gândi la Jeyne. Fata părea să aibă, într-adevăr, o inimă bună, întocmai cum spusese Robb. *Și coapse bune, ceea ce ar putea fi foarte important.*

JAIME

La două zile de mers călare, de-o parte și de alta a drumului regelui, trecură printr-un vast ținut al pierzaniei, cât vedeai cu ochii, câmpuri și livezi înnegrite, unde trunchiurile copacilor morți fășneau în aer ca niște țărushi. Podurile erau arse și ele, iar pâraiele erau umflate de ploile de toamnă, astfel că erau nevoiți să cutreiere de-a lungul malurilor în căutarea unor vaduri. Noaptea erau însuflețite de urletele lupilor, dar nu văzură nici țipenie de om.

La Iazul Fecioarelor, somonul roșu al Lordului Mooton flutura încă deasupra castelului de pe deal, dar zidurile orașului erau părăsite, porțile sfărâmate, jumătate din case și dughene pârjolite și jefuite. Nu văzură nici o vietate, în afară de câțiva câini sălbatici care se îndepărtară furiș la auzul pașilor lor. Iazul de la care se trăgea numele orașului, unde legenda spunea că Florian Nebunul o zărise pentru prima oară pe Jonquil scăldându-se împreună cu surorile sale, era atât de sufocat de cadavre în putrefacție, încât apa devenise o zeamă murdară, gri-verzuie.

Jaime aruncă o privire și se avântă într-un cântec:

— *Șase fecioare se scăldau într-un iaz încărcat de primăvară...*

— Ce faci? întrebă Brienne.

— Cânt *Șase fecioare într-un iaz*. Sunt sigur că l-ai auzit. Și erau niște fecioare sfioase. Cam ca tine, deși într-o câtva mai frumoase, bag mâna-n foc.

— Taci din gură, spuse fetișcana, cu o privire care lăsa să se înțeleagă că ar prefera să-l vadă plutind în iaz, alături de cadavre.

— Te rog, Jaime, îl imploră vărul său, Cleos. Lordul Mooton e jurat Riverrunului, nu vrem să-l scoatem din castelul ăsta. Și s-ar putea să mai fie și alți dușmani ascunși între dărâmături...

— Ai ei sau ai noștri? Nu sunt aceiași, vere. Tare aș vrea să văd dacă fătuca știe să folosească sabia aia.

— Dacă nu taci, mă silești să-ți pun căluș în gură, Regicidule.

— Dezleagă-mi mâinile și am să fac pe mutul tot drumul până la Debarcaderul Regelui. Ce ar putea fi mai cinstit de atât, fătuică?

— *Brienne!* Mă cheamă *Brienne*. Jaime râse.

— Tu ești fecioară și acolo e iazul. Am să te spăl pe spate. Obişnuia s-o frece pe Cersei pe spate când erau copii, la Casterly Rock.

Fetișcana întoarse capul calului și se îndepărtă la trap. Jaime și Ser Cleos o urmară dincolo de Iazul Fecioarelor. După o jumătate de kilometru, verdele începu să-și facă din nou loc în lume. Jaime era bucuros. Ținuturile pârjolite îi aminteau prea mult de Aerys.

— O ia pe drumul către Duskendale, mormăi Ser Cleos. Drumul de-a lungul coastei ar fi mai sigur.

— Mai sigur, dar mai încet. Eu sunt pentru Duskendale, vere. La drept

vorbind, m-am plictisit de compania ta. *Oi fi tu un Lannister, dar ești o umbră palidă față de sora mea.*

Niciodată n-a putut suporta să fie mult timp departe de sora sa geamănă. Chiar și în copilărie, se furișau unul în patul celuilalt și dormeau îmbrățișați. *Chiar și în mormânt.* Cu mult înainte ca sora lui să dea în floare și ca primele semne ale propriei bărbății să se ivească, văzuseră armăsarii și iepele pe câmpuri, câinii și cățelele în adăposturi și făceau ca ei în joacă. Odată, slujnica mamei sale i-a prins asupra faptului... nu-și amintea exact ce făceau, dar orice o fi fost, a oripilat-o pe Lady Joanna. A alungat-o pe slujitoare, a mutat dormitorul lui Jaime în cealaltă parte a castelului, a pus un străjer la ușa camerei lui Cersei și le-a spus că n-au voie să mai facă asta *niciodată*, altfel va fi nevoită să-i spună tatălui lor. Totuși, n-ar fi trebuit să se teamă. La scurt timp după aceea, mama lor a murit născându-l pe Tyrion și Jaime abia dacă-și mai amintea chipul ei.

Probabil că Stannis Baratheon și Casa Stark îi făcuseră o favoare. Răspândiseră povestea incestului pe tot cuprinsul Celor Șapte Regate, așa că nu mai rămânea nimic de ascuns. *De ce nu m-aș însura cu Cersei în văzul lumii, s-o am în patul meu în fiecare noapte? Dragonii s-au căsătorit întotdeauna cu surorile lor.* Septoni, lorzi și oameni de rând au închis ochii sute de ani în privința Targaryenilor, n-au decăt să facă la fel cu Casa Lannister. Ar fi un dezastru pentru pretențiile lui Joffrey la coroană, fără doar și poate, dar în cele din urmă, săbiile au fost cele care i-au adus Tronul de Fier lui Robert și tot săbiile ar putea să-l țină acolo pe Joffrey, indiferent din ce sămânță era zămislit. *L-am putea însura cu Myrcella, după ce am trimite-o pe Sansa Stark înapoi la mama ei. Asta ar arăta întregului regat că Lannisterii sunt mai presus de legile lor, asemeni zeilor și Targaryenilor.*

Jaime hotărâse s-o trimită pe Sansa înapoi, împreună cu sora ei mai mică, dacă putea fi găsită. Nu era de așteptat să-și recâștige onoarea pierdută, dar ideea de a-și ține făgăduiala când toată lumea se aștepta la trădare îl amuza peste poate.

Treceau pe lângă un zid scund și un lan de grâu călcat în picioare când Jaime auzi un zbârnâit ușor în spatele lui, ca și cum o mulțime de păsări și-ar fi luat zborul deodată.

— Jos! strigă el, aruncându-se peste gâtul calului. Calul nechează și se ridică pe picioarele din spate, când o săgeată îi străpunse crupa. Alte săgeți trecură șuierând pe lângă el. Jaime îl văzu pe Ser Cleos clătinându-se în șa, răsucindu-se cu piciorul agățat de scară. Calul o luă la goană, trăgându-l pe Frey după el, numai tipete, cu capul săltând pe pământ.

Calul lui Jaime porni cu pas greoi, suflând și fornăind, cuprins de durere. Jaime își înalță capul, rotindu-și privirea după Brienne. Era încă pe cal, cu o săgeată înfiptă în spate și o alta în picior, dar părea să nu le simtă. O văzu scoțând sabia și răsucindu-se în cerc, căutând din priviri arcași.

— *Dincolo de zid!* strigă Jaime, căznindu-se să-și întoarcă animalul pe

jumătate orb către atacatori. Hățurile îi erau încurcate în afurisitele de lanțuri și aerul se umplu din nou de săgeți. *Pe ei!* strigă el dând piteni calului, să-i arate lui Brienne cum trebuie să facă. Sărmanul cal bătrân își găsi de undeva elanul s-o ia la goană. Dintr-odată alergau peste lanul de grâu, stârnind nori de pleavă. Jaime apucă să gândească: *Fătuca ar face mai bine să mă urmeze înainte ca ei să-și dea seama că sunt atacați de un bărbat neînarmat, legat în lanțuri.* Apoi o auzi venind la galop în spatele lui.

— Evenfall! strigă Brienne, trecând ca fulgerul pe lângă el, și își flutură sabia lungă. Tarth! Tarth!

Câteva ultime săgeți tâsniră pe lângă ei, fără să-i atingă, apoi arcașii o luară la picior, așa cum fac întotdeauna arcașii fără susținere în fața atacului unor cavaleri. Brienne struni calul în dreptul zidului. Când Jaime o ajunse din urmă, se topiseră cu toții în pădurea aflată la douăzeci de metri depărtare.

— Ți-ai pierdut cheful de luptă?

— Fugeau.

— Asta e momentul cel mai potrivit să-i ucizi.

Brienne vârî sabia în teacă:

— De ce i-ai atacat?

— Arcașii sunt neînfricați atât timp cât pot să se ascundă în spatele zidurilor și să tragă în tine de la distanță, dar dacă îi ataci, fug. Știu ce urmează să se întâmple când ajungi la ei. Știi, ai o săgeată în spate. Și alta în picior. Ar trebui să mă lași să mă ocup de ele.

— Tu?

— Dar cine? Ultima oară când l-am văzut pe vârul meu Cleos, calul ara o brazdă cu capul lui. Deși presupun că ar trebui să dăm de el. E un așa-zis Lannister.

Îl găsiră pe Ser Cleos încă agățat în scara șei. Avea o săgeată în brațul drept și o a doua în piept, însă pământul îi venise de hac. Vârful capului îi era năclăit de sânge și moale la atingere. Bucăți de os sfărâmat se mișcau pe sub piele, sub apăsarea mâinii lui Jaime.

Brienne îngenunche și îi luă mâna.

— Încă e cald.

— Se va răci cât de curând. Vreau calul și veșmintele lui. M-am săturat de zdrențe și de purici.

— A fost vârul tău. Fetișcana era indignată.

— *A fost*, fu de acord Jaime. N-ai teamă, am veri cu duiumul. Îi vreau și sabia. Ai nevoie de cineva cu care să împărți veghea.

— Poți să stai de veghe și fără arme. Brienne se ridică.

— Legat de un copac? Poate că da. Sau aş putea să cad la învoială cu următoarea ceată de tâlhari și să-i las să-ți spintece gâtul ăla gros, fătucă.

— N-am să te înarmez. Și numele meu este...

— ... Brienne, știu. Mă leg și mă jur solemn să nu-ți fac nici un rău, dacă asta îți domolește feciorelnicele temeri.

— Jurămintele tale n-au nici o valoare. I-ai făcut un jurământ lui Aerys.

— Din câte știu, n-ai fiert până acum pe nimeni în propria armură. Și amândoi vrem să ajung, viu și nevătămat, la Debarcaderul Regelui, nu-i așa? Jaime se lăsă pe vine lângă Cleos și începu să-i desfacă centura sabiei.

— Dă-te la o parte. Acum. Încetează!

Jaime era obosit. Obosit de neîncrederea ei, obosit de insultele ei, obosit de dinții ei strâmbi și de fața ei lătăreață, plină de coșuri, și de părul ei moale și subțire. Ignorându-i protestele, apucă mânerul sabiei vârului său cu ambele mâini, apăsă cadavrul cu piciorul și trase. Când sabia ieși din teacă, Jaime se răsucea deja, rotind și ridicând sabia într-o arcuire iute, nimicitoare. Oțelul întâlni oțelul cu un zăngănit puternic, cutremurător. Brienne reușise cumva să-și scoată sabia la timp. Jaime râse:

— Foarte bine, fătucă.

— Dă-mi sabia, Regicidule.

— O, am să ți-o dau. Sări în picioare și se năpusti asupra ei, cu sabia lungă vibrând în mâinile sale. Brienne făcu un salt înapoi, parând, dar Jaime o urmă, forțând atacul. Nici nu apuca ea să pareze o lovitură, că venea următoarea. Săbiile se atinseră, se despărțiră și se atinseră din nou. Sângele lui Jaime clocotea de bucurie. Pentru asta era făcut; se simțea mai viu ca oricând atunci când lupta, cu moartea în cumpănă la fiecare lovitură. *Iar cu mâinile legate în lanțuri, una de cealaltă, fătuca ar putea chiar să-mi dea de furcă un timp.* Lanțurile îl obligau să țină sabia cu ambele mâini, cu toate că, desigur, forța și impactul erau mai mici decât dacă ar fi folosit o adevărată spadă pentru două mâini, dar ce conta? Sabia vârului său era destul de lungă ca să-i pecetluiască soarta acestei Brienne de Tarth.

Sus, jos, înainte, Jaime dezlănțui un potop de oțel asupra ei. La stânga, la dreapta, oblic, cu atât avânt încât zburau scânteii ori de câte ori săbiile se întâlneau, lovind de jos în sus, dintr-o parte, de peste umăr, atacând mereu, apropiindu-se de ea, pas și fandare, lovitură și pas, pas și lovitură, spintecând, atacând, mai repede, mai repede, mai repede...

... până când, fără suflare, făcu un pas înapoi și lăsă vârful sabiei să coboare spre pământ, dându-i fetei un moment de răgaz.

— Nu-i rău deloc pentru o fătucă, recunosc el. Brienne răsuflă adânc, pe îndelete, fără să-l scape din ochi.

— Nu ți-aș face nici un rău, Regicidule.

— De parcă ai putea. Răsuci sabia deasupra capului și se năpusti din nou asupra ei, cu lanțurile zornăind.

Jaime n-ar fi putut spune cât a durat atacul. Poate minute sau poate ore; timpul dormea când se deșteptau săbiile. O îndepărtă de lângă cadavrul vârului său,

împingând-o de-a curmezișul drumului, în pădure. O dată Brienne se împiedică de o rădăcină pe care n-o observase și, pentru o clipă, Jaime crezu că era învinsă, dar în loc să cadă, se lăsă pe un genunchi și nu pierdu cadența. Sabia săltă, parând o lovitură care ar fi spintecat-o de la umăr până la pânțele și apoi se năpusti asupra lui, lovind iar și iar, ridicându-se în picioare, lovitură cu lovitură.

Dansul continuă. Jaime o țintui lângă un stejar, înjură când ea reuși să-i scape, o urmări prin albia unui pârau pe jumătate acoperit de frunze căzute. Oțelul răsună, oțelul cânta, oțelul țipa și scânteia și scrâșnea, și femeia începu să grohăie ca o purcea la fiecare ciocnire a săbiilor, deși cum, necum, Jaime nu reușea s-o atingă. Parcă ar fi avut în jurul ei o colivie de fier care oprea fiecare lovitură.

— Nu-i rău deloc, spuse el când se opri pentru o clipă să-și tragă suflul, dându-i târcoale.

— Pentru o fătuță?

— Pentru un scutier, să zicem. Unul necopt. Jaime izbucni într-un râs hârâit, cu răsuflarea tăiată. Haide, haide, iubita mea, muzica încă mai cântă. Îmi acorzi acest dans, domniță?

Mărîind, Brienne tăbări asupra lui, rotindu-și sabia și, dintr-odată, Jaime era cel care se lupta din răsuputeri să țină oțelul departe de piele. Una dintre lovituri îi zgârie fruntea și sângele i se prelinse în ochiul drept. *Lua-o-ar Ceilalți, cu tot cu Riverrun.* Rugina și putregaiul se aleseseră de dibăcia lui în afurisita de temniță, iar lanțurile nu-i erau nici ele de mare folos. Ochiul drept i se închisese, umerii îi amorteau din cauza izbiturilor, iar încheieturile îl dureau de povara lanțurilor, a cătușelor și a sabiei. Sabia devenea tot mai grea cu fiecare lovitură, iar Jaime știa că n-o mai răsuțește la fel de iute și n-o mai ridică la fel de mult ca înainte.

E mai puternică decât mine.

Revelația îl înfiora. Robert fusese, fără doar și poate, mai puternic decât el. La fel și Taurul Alb, Gerald Hightower în perioada lui de glorie, și Ser Arthur Dayne. Dintre cei vii, Marelejon Umber era mai puternic, Mistrețul din Crakehall foarte probabil, ambii Clegane cu siguranță. Puterea Muntelui nu se aseamăna cu nimic omenesc. Nu avea importanță. Cu iuțeală și dibăcie, Jaime i-ar putea înfrânge pe toți. Dar aceasta era o femeie. O mare vită de femeie, negreșit, dar... firesc ar fi ca ea să cedeze.

În schimb, Brienne îl forță să intre din nou în pârau, strigând:

— Predă-te! Aruncă sabia!

O piatră alunecoasă se răsuci sub piciorul lui Jaime. Simțind că se prăbușește, transformă pasul greșit într-o fandare prin apă. Vârful sabiei trecu pe lângă sabia ei și îi străpunse șoldul. O floare roșie se deschise și Jaime avu răgazul să savureze priveliștea sângelui ei înainte să-și izbească genunchiul de o piatră. Simți o durere orbitoare. Brienne se năpusti asupra lui și îi lovi sabia cu piciorul.

— PREDĂ-TE!

Jaime îi izbi picioarele cu umărul trăgând-o peste el. Se rostogoliră, lovindu-se

cu mâinile și picioarele, până când, în cele din urmă, Brienne ședea călare pe el. Jaime reuși să-și smulgă pumnalul din teacă, dar înainte să i-l poată înfige în burtă, Brienne îl prinse de încheietură și îi ținui mâinile de o piatră, cu atâta putere încât Jaime avu impresia că-i dislocase un braț. Cealaltă mână a ei îi acoperea fața.

— Predă-te. Brienne îi împinse capul în jos, îl apăsă, îl trase în sus. *Predă-te!* Jaime îi scupă apă în față. Un brânci, un pleoscăit și era din nou sub apă, dând zadarnic din picioare, căutând aer. Iarăși deasupra. *Predă-te sau am să te înec.*

— Și o să-ți încalci jurământul? mârâi el. Ca mine?

Brienne îi dădu drumul și se îndepărtă improșcând apa. Și pădurile răsunară de râsete răgușite. Brienne se clătina pe picioare. Era numai sânge și noroi de la brâu în jos, cu veșmintele sfâșiate, cu fața roșie. *Arată de parcă am fi fost prinși în toiul unei partide de amor, nu luptându-ne.* Jaime se târî peste pietre către apa mică, ștergându-și sângele din ochi cu mâinile legate în lanțuri. Ambele maluri ale pârâului erau străjuite de oameni înarmați. *Nu-i de mirare, făceam destulă hărmălaie ca să trezim și un dragon.*

— Bine v-am găsit, prieteni, le strigă amabil. Să-mi fie cu iertare dacă v-am deranjat. M-ați prins bătându-mi nevasta.

Bărbatul care vorbise era îndesat și vânos, iar apărătoarea nazală a coifului nu-i ascundea complet absența nasului.

Aceștia nu erau tâlharii care-l omorâseră pe Ser Cleos, își dădu seama Jaime dintr-odată. Erau înconjurați de scursorile pământului: oacheși dornisheni și bălai lyzeni, Dothraki cu clopoței în cosițe, ibbanezi păroși, oameni din Țara Verii, negri ca tăciunele, înveșmântați în mantii cu pene. Îi cunoștea. *Bravii Camarazi.*

Brienne își regăsi glasul:

— Am o sută de gologani...

Un bărbat cadaveric, cu o mantie de piele zdrențăroasă, vorbi:

— Îi luăm pentru început, doamna mea.

— Pe urmă te căutăm între picioare, adăugă cel fără nas. Nu poate să fie atât de urât acolo pe cât arăți în rest.

— Întoarce-o și ia-o pe la spate, Rorge, îl îmboldi un lăncier Dothraki, cu o eșarfă roșie de mătase legată în jurul coifului. Așa n-o să fii nevoit să te uiți la ea.

— Și să-i răpesc plăcerea de a mă privi? zise bărbatul fără nas, iar ceilalți izbucniră în râs.

Așa urâtă și încăpățânată cum era, fătuca merita mai mult decât să fie batjocorită de asemenea scursori.

— Cine e șeful aici? ceru Jaime să știe, cu glas puternic.

— Eu am onoarea asta, Ser Jaime. Ochii lui cadaverici erau tiviți cu roșu, avea părul rar și murdar. Vene vineții se desluseau prin pielea străvezie a mâinilor și a feței. Sunt Urswyck. Zis Urswyck cel Credincios.

— Știi cine sunt eu?

Mercenarul își înclină capul.

— O barbă și un cap ras nu sunt de ajuns ca să înșele Bravii Camarazi.

Măștile însângerate, vrei să spui. Jaime nu-i prețuia mai mult decât îl prețuise pe Gregor Clegane sau pe Amory Lorch. *Câini* îi numea tatăl său și ca pe niște câini îi folosea, să-i hăituiască prada și să vâre spaima în inimile victimelor sale.

— Dacă mă cunoști, Urswyck, atunci știi că îți vei primi răsplata. Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile. Cât despre fătucă, e de obârșie nobilă și merită un preț bun.

Celălalt își înălță capul.

— Chiar așa? Ce noroc!

În zâmbetul lui Urswyck era o anumită viclenie care lui Jaime nu-i plăcea deloc.

— M-ai auzit bine. Unde e țapul?

— La câteva ore distanță. Va fi încântat să te vadă, nu mă îndoiesc, dar eu, unul, nu i-aș zice *țap* în față. *Lordul Vargo* se zbârleşte când vine vorba de demnitatea lui.

De când o fi având demnitate sălbaticul ăla bălos?

— O să am grijă să nu uit asta, când îl întâlnesc. Lord de ce, mă rog?

— De Harrenhal. Așa i s-a promis.

Harrenhal? Oare tatăl meu și-a pierdut mințile? Jaime ridică mâinile.

— Vreau să scap de lanțurile astea.

Râsul lui Urswyck era uscat ca iasca.

Ceva nu e în regulă aici. Jaime nu-și trăda în nici un fel deruta, ci doar zâmbi:

— Am spus ceva amuzant?

Ciuntul rânji.

— Ești cel mai nostim lucru pe care l-am văzut de când Mușcătorul a sfârtecat țățele acelei preotese.

— Tu și tatăl tău ați pierdut prea multe bătălii, îi explică dornisheanul. A trebuit să ne schimbăm pieile de leu cu piei de lup.

Urswyck își desfăcu brațele.

— Ceea ce vrea Timeon să spună e că Bravii Camarazi nu mai sunt în slujba Casei Lannister. Acum îl slujim pe Lordul Balon. Și pe Regele Nordului.

Jaime îi aruncă un zâmbet rece, disprețuitor.

— Și oamenii mai spun că eu am onoarea de rahat!

Remarca îl nemulțumi pe Urswyck. La semnul lui, două dintre Măști îl înhățară pe Jaime de brațe, iar Rorge îi dădu un pumn înmănușat în zale în stomac. Când se chirci, gemând, o auzi pe fetișcană protestând:

— Încetați. Nu-i veți face nici un rău! Lady Catelyn e cea care ne-a trimis... un schimb de ostatici... e sub protecția mea...

Rorge îl lovi din nou, scoțându-i aerul din plămâni. Brienne se aruncă după sabie în apele pârâului, dar Măștile tăbărâră asupra ei înainte să poată pune mâna

pe ea. Vânjoasă cum era, fu nevoie de patru bărbați ca s-o supună.

La sfârșit, fața ei era la fel de umflată și de plină de sânge cum trebuie să fi fost cea a lui Jaime, și îi scosese doi dinți. Asta n-o înfrumuseța cu nimic. Clătinându-se și sângerând, cei doi prizonieri fură târâți prin pădure, înapoi la cai. Brienne șchiopăta din cauza rănii de la șold pe care i-o făcuse Jaime în pârâu. Îi era milă de ea. În noaptea aceasta își va pierde fecioria, nu avea nici o îndoială. Ticălosul ăla fără nas o va silui, fără doar și poate, și probabil că și unii dintre ceilalți își vor lua porția.

Dornisheanul îi legă spate în spate pe calul lui Brienne, în timp ce alții îl dezbrăcau pe Ser Cleos până la piele, ca să-și împartă lucrurile sale. Rorge se alese cu cămașa pătată de sânge, cu mândru-i blazon ce purta însemnele Lannisterilor și Freyilor. Săgețile făcuseră găuri prin lei și prin turnuri deopotrivă.

— Sper că ești mulțumită, fătucă, îi șopti Jaime lui Brienne. Tuși și scuiă o grămadă de sânge. Dacă m-ai fi înarmat, n-am fi fost niciodată capturați. Brienne nu răspunse. *E o cățea căpoasă ca un catâr*, gândi el. *Dar, da, e curajoasă*. Ce era al ei era al ei. La noapte, când vom poposi, vei fi batjocorită, și nu doar o dată, o preveni el. Ai fi înțeleaptă să nu te împotrivești. Dacă te zbați, vei pierde mai mult decât câțiva dinți.

Simți spatele lui Brienne înțepenindu-se, lipit de al lui.

— Tu asta ai face, dacă ai fi femeie?

Dacă aș fi femeie, aș fi Cersei.

— Dacă aș fi femeie, i-aș face să mă omoare. Dar nu sunt. Jaime dădu pintoni calului, la trap. *Urswyck!* Am o vorbă cu tine!

Mercenarul cadaveric în mantie de piele zdrențuită struni calul o clipă și se așeză în dreptul lui.

— Ce-mi propui, ser? Și vezi cum vorbești, dacă nu vrei s-o capeți din nou.

— Aur, zise Jaime. Îți place aurul, nu-i așa?

Urswyck îl cercetă cu ochii-i înroșiți.

— E de folos, mărturisesc.

Jaime îi zâmbi cu înțeles.

— Tot aurul din Casterly Rock. De ce să se bucure țapul de el? De ce să nu ne duci la Debarcaderul Regelui și să primești tu răscumpărarea pentru mine? Și pentru ea, dacă poțfești. Tarthul e numit Insula de Safir, mi-a spus cândva o fecioară. Brienne se foi la auzul acestor vorbe, dar nu spuse nimic.

— Mă iei drept trădător?

— Negreșit. Drept ce altceva?

Preț de o fracțiune de secundă, Urswyck cumpăni asupra ofertei.

— Debarcaderul Regelui e departe și acolo e tatăl tău. Lordul Tywin s-ar putea să fie supărat pe noi fiindcă i-am vândut Harrenhalul Lordului Balon.

E mai isteț decât pare. Jaime abia așteptase să-l spânzure pe ticălos, cu buzunarele burdușite de aur.

— Mă ocup eu de tatăl meu. O să obțin pentru tine o amnistie regală pentru orice crimă pe care ai săvârșit-o. Te voi face cavaler.

— Ser Urswyck, spuse bărbatul, savurând sonoritatea cuvintelor. Cât de mândră ar fi draga mea soție să audă asta. Dacă n-aș fi omorât-o. Oftă. Și cum rămâne cu bravul Lord Vargo?

— Să-ți cânt o strofă din *Ploile din Castamere*? Țapul nu va mai fi chiar așa de viteaz când tatăl meu va pune mâna pe el.

— Și cum o să facă el asta? Brațele tatălui tău sunt atât de lungi încât pot să se întindă peste zidurile Harrenhalului și să ne înhațe?

— Dacă e nevoie. Bazaconia monstruoasă a Regelui Harren se mai prăbușise și avea să se prăbușească din nou. Ești chiar așa de nătărău încât crezi că țăpul se poate pune cu leul?

Urswyck se aplecă și îl plesni nonșalant peste față. Insolența absolut dezinvoltă a gestului era mai supărătoare decât lovitura în sine. *Nu se teme de mine*, își dădu seama Jaime, cu un fior.

— Te-am ascultat destul, Regicidele. Ar trebui să fii, într-adevăr, un mare nătărău să cred promisiunile unui sperjur ca tine. Dădu pinteni calului și se îndepărtă iute, în galop.

Aerys, gândi Jaime cu ranchiună. *Mereu vine vorba de Aerys*. Se lăsa legănat de mișcarea calului, dorindu-și o sabie. *Două săbii ar fi chiar mai bine. Una pentru fătucă și una pentru mine. Am muri, dar am lua jumătate dintre ei cu noi.*

— De ce le-ai spus că Tarthul este Insula de Safir? îi șopti Brienne când Urswyck nu-i mai putea auzi. Ar putea să creadă că tatăl meu are o mulțime de nestemate...

— Mai bine te-ai ruga să creadă.

— Chiar fiecare cuvânt pe care îl spui e o minciună, Regicidele? Tarthul e numit Insula de Safir pentru albastrul apelor sale.

— Strigă puțin mai tare, fătucă. Nu cred că Urswyck te-a auzit. Cu cât află mai repede cât de puțin valorezi, cu atât mai degrabă încep siluirile. Fiecare bărbat de aici te va călări, dar ce-ți pasă ție? N-ai decât să închizi ochii, să-ți desfaci picioarele și să-ți închipui că sunt cu toții Lordul Renly.

Din fericire, asta o reduce la tăcere o vreme.

Ziua era pe sfârșite când îl găsiră pe Vargo Hoat jefuind un mic sept, împreună cu altă duzină de Bravi Camarazi. Ferestrele plumbuite fuseseră sparte, iar zeii sculptați în lemn, târâți afară, în lumina soarelui. Cel mai gras Dothraki pe care-l văzuse Jaime vreodată stătea pe pieptul Mamei când s-au apropiat, scoțându-i ochii de calcedonie cu vârful cuțitului. În apropiere, un septon slab și pleșuv era atârnat cu capul în jos de creanga unui castan stufos. Trei dintre Bravii Camarazi îi foloseau trupul pe post de țintă. Unul dintre ei trebuie că era priceput, căci mortul avea săgeți înfipite în amândoi ochii.

Când mercenarii îl zăriră pe Urswyck cu prizonierii, un strigăt se înălță într-o

mulțime de graiuri. Țapul ședea lângă foc, mâncând de pe frigare o pasăre friptă pe jumătate, cu unsoarea și sângele prelingându-i-se de pe degete în barba-i lungă și țepoasă, își șterse mâinile de tunică și se ridică.

— Regicidule, bolborosi el, sunteți prizonierii mei.

— Lordul meu, eu sunt Brienne de Tarth, strigă fetișcana. Lady Catelyn Stark mi-a poruncit să-l predau pe Ser Jaime fratelui său, la Debarcaderul Regelui.

Țapul îi aruncă o privire plictisită.

— Faceți-i să tacă.

— Ascultă-mă, îl imploră Brienne, în timp ce Rorge tăia funiile care o legau de Jaime, în numele Regelui Nordului, regele pe care îl slujești, te rog, ascultă-mă...

Rorge o trase jos de pe cal și începu s-o lovească cu picioarele.

— Vezi să nu-i rupi vreun os, îi strigă Urswyck. Cățeaua cu chip de cal valorează cât greutatea ei, în safire.

Dornisheanul Timneon și ibbanezul puturos îl traseră pe Jaime jos din șa și îl îmbrânciră către foc. Nu i-ar fi fost greu să pună mâna pe una dintre săbiile lor, în timp ce-l brutalizau, dar erau prea mulți și el era încă în lanțuri. Ar putea să spintece unul sau doi, dar în cele din urmă ar plăti cu viața. Jaime nu era pregătit să moară încă și cu siguranță nu pentru Brienne Tarth.

— E o zi minunată, zise Vargo Hoat. În jurul gâtului avea un lanț din monede legate între ele, monede de toate formele și mărimile, unele turnate, altele bătute, purtând chipul unor regi, vrăjitori, zei și demoni și tot soiul de animale bizare.

Monede din fiecare ținut cu care s-a luptat, își aminti Jaime. Lăcomia era cheia către acest om. Dacă a fost întors o dată, poate fi întors din nou.

— Lord Vargo, ai fost nesăbuit să pleci din slujba tatălui meu, dar putem repara greșeala. Va plăti bine pentru mine, știi asta.

— O, da, răspunse Vargo Hoat. Jumătate din aurul de la Casterly Rock va fi al meu. Dar mai întâi trebuie să-i transmit un mesaj. Spuse ceva pe limba lui căprească, bălmăjită.

Urswyck îl îmbrânci în spate și un măscărici în straie verzi și roz îl doborî de pe picioare. Când se prăbuși la pământ, unul dintre arcași înhață lanțul dintre încheieturile lui Jaime și îi trase mâinile în față. Un Dothraki gras puse cuțitul deoparte și scoase din teacă un *arakh* imens, curbat, năprasnica sabie-coasă pe care o îndrăgeau lorzii călăreți.

Vor să mă sperie. Măscăriciul țopăia în spatele lui Jaime, chicotind, în timp ce grăsanul se apropie țănoș de el. Țapul vrea să-mi ud nădragii și să cerșesc îndurare, dar nu va avea niciodată plăcerea asta. Era un Lannister de Casterly Rock, Lord Comandant al Gărzii Regale, nici un mercenar nu-l putea face să țipe.

Lumina soarelui arunca sclipiri argintii pe muchia *arakhului*, când acesta coborî, tremurând, aproape prea iute ca să poată fi văzut. Și Jaime țipă.

Cetățuia pătrată era pe jumătate în paragină. La fel și mărețul cavaler cu părul alb care locuia acolo. Era atât de bătrân încât nu le înțelegea întrebările. Indiferent ce i se spunea, nu făcea decât să zâmbească și să murmure:

— Am apărat podul împotriva lui Ser Maynard. Era roșu la păr și negru la mânie, dar nu m-a putut clinti. Cu șase răni m-am ales înainte să-l omor. Șase.

Maesterul care-l îngrijea era, din fericire, tânăr. După ce bătrânul adormi în scaunul său, îi luă deoparte și le spuse:

— Mă tem că umblați după o năluca. Am primit un mesaj, mai demult, e cel puțin o jumătate de an de atunci. Lannisterii l-au prins pe Lordul Beric lângă Ochiul Zeilor. L-au spânzurat.

— Da, așa a fost, dar Thoros i-a tăiat funia înainte de a muri. Nasul spart al lui Lem nu mai era atât de roșu și de umflat, dar era cărn, dând chipului său o înfățișare strâmbă. Nobilul lord e greu de ucis, fără doar și poate.

— Și un om greu de găsit, s-ar părea, adăugă maesterul. Ați întrebat-o pe Doamna Frunzelor?

— O vom întreba, zise Barbă-Verde.

În dimineața următoare, pe când traversau podețul de piatră din spatele fortăreței, Gendry se întrebă dacă acesta era podul pentru care se luptase bătrânul. Nimeni nu știa.

— Probabil că este, zise Jack Norocosul. Nu văd vreun alt pod.

— Ai știi sigur, dacă ar exista un cântec, interveni Tom Șaptecoarde. Un singur cântec bun și am ști cine era Ser Maynard și de ce ținea morțiș să treacă podul ăsta. Bietului bătrân Lychester ar fi putut să i se ducă vestea, asemeni Cavalerului Dragon, dacă ar fi avut destulă minte să țină pe lângă el un cântăreț.

— Fiii Lordului Lychester au murit în rebeliunea lui Robert, mormăi Lem. Unii de o parte, alții de cealaltă. De atunci nu e zdravăn la cap. Nici un afurisit de cântec nu poate fi de folos când vine vorba de una ca asta.

— La ce s-a referit maesterul când a zis s-o întrebăm pe Doamna Frunzelor?

Arcașul zâmbi.

— Așteaptă și o să vezi.

Trei zile mai târziu, pe când străbăteau o pădure îngălbenită, Jack Norocosul scoase cornul și suflă. Era un alt fel de semnal decât până atunci. Nici nu se sinseră bine sunetele, că din copaci coborâră scări de frânghii.

— Priponim caii și urcăm, zise Tom, cu glas cântat.

Urcară într-un sat ascuns între crengile de sus, un labirint de cărări din funii și colibe acoperite de mușchi, pitite în spatele frunzișului de aur și purpură, și fură conduși la Doamna Frunzelor, o femeie slabă ca o așchie, cu părul alb și veșminte țesute din fire aspre.

— Nu mai putem rămâne aici multă vreme acum, că toamna e peste noi, le

spuse ea. Cu nouă zile în urmă, o mulțime de lupi au trecut pe drumul Hayfordului, la vânatoare. Dacă, din întâmplare, ar fi ridicat privirea, ne-ar fi putut zări.

— Nu l-ai văzut pe Lordul Beric? întrebă Tom Șaptecoarde.

— E mort. Femeia părea tulburată. L-a prins Muntele și i-a vârât un pumnal prin ochi. Un frate cerșetor ne-a povestit. A auzit asta din gura unuia care a văzut întâmplarea cu ochii lui.

— Asta e o poveste veche și răsuflată, spuse Lem. Și neadevărată. Lordul fulgerului nu e atât de ușor de ucis. I-o fi scos ochiul Ser Gregor, dar nimeni nu moare din asta. Jack Norocosul ar putea să-ți explice.

— Ei, bine, eu n-am murit, zise Jack cel chior. Tatăl meu a sfârșit spânzurat de judele Lordului Piper, fratele meu Wat a fost trimis la Zid, iar Lannisterii mi-au omorât ceilalți frați. Un ochi, asta e o nimica toată.

— Juri că nu e mort? Femeia strânse brațul lui Lem. Fii binecuvântat, e cea mai bună veste pe care am primit-o de o jumătate de an încoace. Fie ca Războinicul să-l apere. Și preoteasa roșie.

În noaptea următoare își aflară adăpost sub ruinele înnegrite ale unui sept, într-un sat pârjolit pe nume Sallydance. Doar cioburi mai rămăseseră din ferestrele de sticlă plumbuită, iar septonul bătrân care îi întâmpină le spuse că jefuitorii au șters-o până și cu prețioasele veșminte ale Mamei, cu felinarul aurit al Babei și coroana de argint de pe capul Tatălui.

— Au tăiat și sânii Fecioarei, deși erau din lemn, le spuse el. Și ochii, ochii erau din jais și azurit și sîdef. I-au scos cu cuțitele. Fie ca Mama să aibă milă de ei toți.

— A cui a fost isprava? întrebă Lem Mantie-de-Lămâie. A Măștilor?

— Nu, răspunse bătrânul. Erau nordici. Sălbatici care venerază copacii. Îl voiau pe Regicid, așa ziceau.

Arya îl auzi și își mușcă buza. Simțea privirea lui Gendry ațintită asupra ei. Era furioasă și rușinată.

Doisprezece oameni locuiau în beciul de sub sept, printre pânze de păianjen, rădăcini și butoaie de vin sparte, dar nici ei nu știau nimic despre Beric Dondarion. Nici măcar căpetenia lor, care purta o armură înnegrită de funingine și un fulger grosolan pe mantie. Când Barbă-Verde o văzu pe Arya holbându-se la el, râse:

— Lordul fulgerului este pretutindeni și nicăieri, mică veveriță.

— Nu sunt veveriță, răspunse ea. În curând voi fi aproape femeie. Împlinesc unsprezece ani.

— Atunci bagă de seamă ca nu cumva să mă însor cu tine! Încercă s-o gâdile sub bărbie, dar Arya îl plesni peste afurisita de mână.

Lem și Gendry jucară pietre cu gazdele lor în noaptea aceea, în timp ce Tom Șaptecoarde cânta un cântec stupid despre Ben Pântecosul și găscă Înaltului

Septon. Anguy o lăsă pe Arya să-i încerce arcul, dar oricât de tare își mușca buza, nu reușea să-l întindă.

— Ai nevoie de un arc mai ușor, domniță, spuse arcașul cel pistruiat. Dacă se găsește lemn uscat la Riverrun, s-ar putea să-ți fac unul.

Tom îi auzi și se opri din cântat.

— Ești un nătărău, Arcașule. Dacă mergem la Riverrun, o vom face doar ca să ne luăm recompensa pentru ea, n-o să ai timp să stai și să faci arcuri. Să te bucuri dacă ieși de acolo cu pielea pe tine. Lordul Hoster spânzura tâlhari încă de pe vremea când nici nu-ți mijise mustața. Și fiul ăla al lui... nu te poți încrede într-un om care urăște muzica, asta-i vorba mea.

— Nu urăște muzica, zise Lem, ci pe tine, nătărăule.

— Ei, bine, n-are nici un motiv. Fătucă a vrut să facă bărbat din el, e vina mea că a el băut prea mult ca să facă ce trebuie?

Lem fornăi pe nasu-i spart.

— Tu ai făcut cântecul despre povestea asta, sau vreun alt idiot îndrăgostit de propria-i voce?

— Eu nu l-am cântat decât la început, se plânse Tom. Și cine a zis că era despre el? Era un cântec despre un pește.

— Un pește bleg, zise Anguy, râzând.

Aryei nu-i păsa despre ce erau cântecelele nesărate ale lui Tom. Își îndreptă atenția către Harwin:

— Ce-a vrut să spună cu răscumpărarea?

— Avem nevoie de niște cai, domniță. Și de armuri. Săbii, scuturi, sulite. Toate câte pot fi cumpărate cu bani. Da, și de semințe. Vine iarna, ai uitat? O atinse sub bărbie. Nu vei fi primul prizonier de soi pe care l-am răscumpărat. Nici ultimul, nădăjduiesc.

Arya știa că era adevărat. Cavalerii erau mereu capturați și răscumpărați și uneori așa se întâmpla și cu femeile. *Dar dacă Robert nu le plătește prețul?* Ea nu era un cavaler vestit, iar regii aveau datoria să-și pună regatele mai presus de surorile lor. Și nobila ei mamă, ea ce va spune? Oare o va mai voi înapoi, după câte a făcut? Arya își mușca buza și se frământa.

În ziua următoare, se îndreptară către un loc numit Inima Avântată, un deal atât de semeț, încât, de sus, Arya avea impresia că poate vedea jumătate din lume. Coama dealului era mărginită de un inel de bușteni imenși, tot ce mai rămăsese din cercul de copaci, odinioară măreți, ai inimii. Arya și Gendry dădură ocol dealului, numărându-i. Erau treizeci și unu, câțiva atât de mari încât le-ar fi putut sluji drept culcuș.

Inima Avântată fusese un loc sacru pentru copiii pădurii, îi spuse Tom Șaptecoarde, și o parte din vraja lor mai zăbovea încă acolo.

— Nici un rău nu li se poate întâmpla celor care dorm aici, spuse cântărețul. Arya se gândi că trebuia să fie adevărat: dealul era atât de înalt, iar ținutul din

împrejurimi atât de neted, încât nici un dușman nu se putea apropia nevăzut.

Tom îi spuse că oamenii de prin preajmă ocoleau acest loc. Se zicea că e bântuit de fantomele copiilor pădurii care muriseră aici când regele andalilor, pe nume Erreg Fratricidul, le-a retezat crângul. Arya știa despre copiii pădurii și despre andali, dar fantomele nu o înspăimântau. Când era mică, se ascundea în criptele din Winterfell, să se joace de-a castelul sau de-a monștrii și fecioarele printre regii de piatră încremeniți pe tronurile lor.

Totuși, în noaptea aceea i se zburli părul pe ceafă. Dormea, dar furtuna o trezi. Vântul trase pătura de pe ea și o trimise, învârtindu-se, în tufișuri. Când se duse după ea, auzi voci.

Lângă tăciunii aprinși ai focului de tabără, îi zări pe Tom, Lem și Barbă-Verde vorbind cu o femeie micuță, cu un cap mai mică decât Arya și mai în vârstă decât Bătrâna Nan, gârbovită și ridată din cale-afară, sprijinindu-se de un toiag negru, cioturos. Păru-i alb era atât de lung încât ajungea aproape până la pământ. Când se stârni o rafală de vânt, părul îi zbură în jurul capului, ca un nor diafan. Carnea îi era și mai albă, de culoarea laptelui, iar Aryei i se păru că avea ochii roșii, deși din tufișuri era greu de spus.

— Vechii zei se zbuciumă și nu mă lasă să dorm, o auzi Arya spunând. Am visat o umbră cu o inimă arzând măcelărind un cerb de aur, da. Am visat un bărbat fără chip, așteptând pe un pod care se clătina și se legăna. Pe umărul său era cocoțată o cioară înecată, cu alge atârându-i de pe aripi. Am visat un râu clocotitor și o femeie care era pește. Plutea moartă, cu lacrimi roșii pe obraji, dar când, într-un târziu, ochii i s-au deschis, oh, m-am trezit de spaimă. Toate acestea le-am visat și încă altele. Aveți daruri să mă răsplătiți pentru visele mele?

— Vise, bombăni Lem Mantie-de-Lămâie, la ce sunt bune visele? Femei-pești și ciori înecate. Am avut și eu un vis noaptea trecută. Sărutam o cârciumăreasă pe care am cunoscut-o cândva. Ai de gând să mă plătești pentru asta, bătrâno?

— Cârciumăreasă e moartă, șuiera femeia. Doar viermii o mai pot săruta acum. Apoi îi vorbi lui Tom Șaptecoarde: îmi primesc cântecul sau vă fac să plecați.

Astfel, cântărețul îi cântă, trist și abia șoptit, încât Arya nu reuși să audă decât frânturi de cuvinte, deși melodia îi era oarecum cunoscută. *Sansa ar ști cântecul, sunt sigură.* Sora ei cunoștea toate cântecele, știa să-și plimbe degetele pe coarde și să cânte cu glas nespus de dulce. *Tot ce am putut eu să fac vreodată a fost să țip cuvintele.*

În dimineața următoare, femeia mică și albă nu era de văzut nicăieri. Pe când își înșeaua caii, Arya îl întrebă pe Tom Șaptecoarde dacă copiii pădurii locuiau încă pe Inima Avântată. Cântărețul chicoti:

— Ai văzut-o, nu-i așa?

— Era o fantomă?

— Se plâng fantomele că le scârțâie încheieturile? Nu, era doar o bătrână

pitică. Totuși, una ciudată și cu ochi răi. Dar știe lucruri care nu o privesc și uneori îți spune dacă îi place înfățișarea ta.

— I-a plăcut înfățișarea ta? întrebă Arya șovăitoare.

Cântărețul răs.

— Glasul meu, cel puțin. Mă pune întotdeauna să cânt același afurisit de cântec. Nu e un cântec nereușit, bagă de seamă, dar știu altele bune. Își scutură capul. Ceea ce contează este că acum am luat urma. În curând îi vom vedea pe Thoros și pe lordul fulgerului, pun ră mâșag.

— Dacă sunteți oamenii lor, de ce se ascund de voi? Tom Șaptecoarde își dădu ochii peste cap, dar Harwin îi răspunse:

— N-aș zice că se ascund, domniță, dar e adevărat, Lordul Beric umblă mult de colo-colo și arareori își dezvăluie planurile. În felul acesta, nimeni nu-l poate trăda. Trebuie să fie deja sute ca noi, care i-au jurat credință, poate mii, dar n-ar fi bine ca toți să ne ținem alai după el. Am pustii tot ținutul sau am fi măcelăriți de o oaste mai mare, într-o bătălie. Așa, răzlețiți în cete mici, putem să lovim în zeci de locuri deodată și să plecăm, neștiuți, în altă parte. Iar când unul dintre noi e prins și luat la întrebări, ei, bine, nu le putem spune unde se ascunde Lordul Beric, orice ne-ar face. Șovăi. Știi ce înseamnă să fii luat la întrebări?

Arya clătină din cap.

— Gâdilat, i se spune. Polliver și Raff și toate astea. Le povesti despre satul de lângă Ochiul Zeilor, unde ea și cu Gendry fuseseră prinși, și despre întrebările pe care le pusese Gădilătorul: *Există aur ascuns în sat?* începea el de fiecare dată. *Argint, nestemate? Există mâncare? Unde e Lordul Beric? Care dintre săteni l-a ajutat? Unde s-a dus? Câți oameni avea cu el? Câți cavaleri? Câți arcași? Câți erau călare? Cum sunt înarmați? Unde ziceai că s-au dus?* Doar gândindu-se la asta, Arya auzea din nou țipetele și simțea duhoarea de sânge, fecale și carne pârjolită.

— Punea mereu aceleași întrebări, le spuse ea cu un aer grav, dar schimba gâdilatul în fiecare zi.

— Nici un copil n-ar trebui obligat să îndure așa ceva, zise Harwin când Arya termină de povestit. Muntele și-a pierdut jumătate dintre oameni la Moara de Piatră, după câte am auzit. Poate că acest Gădilător plutește pe apa Furcii Roșii chiar în clipa asta, cu peștii ciugulindu-i fața. De nu, ei, bine, vor avea de dat socoteală pentru încă o crimă. L-am auzit pe Lordul Beric spunând că războiul ăsta a început când Mâna l-a trimis să-i aducă lui Gregor Clegane dreptatea regelui și că așa are de gând să se sfârșească. O bătău pe umăr, îmbărbătându-l: *Ar fi bine să încaleci, domniță. Avem înainte o zi lungă de mers până la Castelul Ghindei, dar la sfârșit, vom avea un acoperiș deasupra capului și o cină fierbinte în burtă.*

Merseră ziua întreagă, dar pe când se lăsa înserarea, traversară un pârâu și ajunseră la Castelul Ghindei, cu zidurile sale de piatră și fortăreața mare de stejar.

Stăpânul castelului era plecat la luptă, în suita propriului său stăpân, Lordul Vance, iar porțile castelului erau închise și zăvorâte în absența lui. Dar soția sa era o veche prietenă a lui Tom Șaptecoarde, iar Anguy spunea că fuseseră cândva iubiți. Anguy călărea adeseori lângă Arya, era mai apropiat de vârsta ei ca oricare altul în afară de Gendry, și îi spunea povești nostime despre Hotarele Dornishene. Totuși, nu reușise s-o păcălească. *Nu e prietenul meu. Stă pe aproape doar ca să fie cu ochii pe mine și să se asigure că nu voi mai fugi.* Ei, bine, Arya știa și ea să stea ochii în patru, Syrio Forel o învățase cum.

Lady Smallwood îi întâmpină pe haiduci destul de amabilă, deși le trase un perdaf pentru că târau o fată prin război. Se înfurie și mai tare când Lem lăsă să-i scape că Arya era de obârșie nobilă.

— Cine a îmbrăcat-o pe biata fată în zdrențele alea ale lui Bolton? ceru să i se spună. Blazonul ăla... mulți ar omorî-o cât ai clipi pentru că poartă omul jupuit pe piept.

Arya se pomeni dintr-odată dusă în goană pe scări în sus, vârată cu forța într-o cadă și acoperită cu apă fierbinte. Slujnicele Doamnei Smallwood o frecară atât de tare, încât avu senzația că o jupoaie cu mâna lor. Pe deasupra, aruncară în apă o licoare cu un miros greu, dulceag, de flori.

Iar după aceea, insistară să se îmbrace cu haine de fată: ciorapi maro de lână, un furou ușor de pânză și o rochie ușoară, verde, cu ghinde brodate cu fir maro pe tot corsajul și altele la tiv.

— Mătușa mea e preoteasă la o mănăstire din Vechiul Oraș, spuse Lady Smallwood, în timp ce femeile îi legau Aryei rochia la spate. Mi-am trimis fiica acolo când a început războiul. Până ce se întoarce, hainele astea nu-i vor mai fi bune, fără îndoială. Îți place dansul, copilă? Carellen a mea e o dansatoare minunată. Și cântă foarte frumos. Ție ce-ți place să faci?

Arya scurmă printre paie cu vârful piciorului.

— Lucru de mână.

— Foarte odihnitor, nu-i așa?

— Păi, zise Arya, nu, așa cum lucrez eu.

— Nu? Mie întotdeauna așa mi s-a părut. Zeii ne dau fiecăruia mici daruri și talente și noi avem a le folosi, așa spune mereu mătușa mea. Orice lucru poate fi o rugăciune, dacă-l facem cât putem mai bine. Nu-i așa că e un gând frumos? Adu-ți aminte de asta data viitoare când coși. Lucrezi în fiecare zi?

— Am făcut-o până când mi-am pierdut acul. Acul meu cel nou nu e la fel de bun.

— În vremuri ca acestea, trebuie să ne dăm silința cu toții. Lady Smallwood îi aranja corsajul rochiei. Acum arăți ca o adevărată domnișoară.

Nu sunt domnișoară, îi venea Aryei să-i spună. Sunt lup.

— Nu știu cine ești, copilă, spuse femeia, și poate că e mai bine așa. O persoană importantă, mă tem. Netezi gulerul Aryei. În vremuri ca acestea, e mai

bine să fii neînsemnat. Mi-aș dori să te pot ține aici, cu mine. Totuși, n-ai fi în siguranță. Am ziduri, dar prea puțini oameni să le apere. Lady Smallwood suspină.

Cina era servită în sala mare, după ce Arya fusese spălată, pieptănată și îmbrăcată. Gendry îi aruncă o privire și răsă atât de tare încât vinul îi ieși pe nas, până când Harwin îl plesni peste ureche. Mâncarea era simplă, dar sățioasă, oaie cu ciuperci, pâine neagră, terci de mazăre și mere coapte cu cașcaval. Când mâncarea fu luată de pe masă și servitorii trimiși afară, Barbă-Verde coborî glasul și întrebă dacă Lady Smallwood are vreo veste despre lordul fulgerului.

— Veste? Lady Smallwood zâmbi. Au fost chiar aici acum nici două săptămâni. Ei și o duzină întreagă, cu oile. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Thoros mi-a dat trei oi drept mulțumire. Una ați mâncat-o în seara asta.

— Thoros păstorind oi?

Anguy răsă zgomotos.

— Te asigur c-a fost o priveliște ciudată, dar Thoros susținea că știe, ca preot, cum să păstorească o turmă.

— Da, și cum să o tundă, chicoti atunci Lem Mantie-de-Lămâie.

— Cineva ar putea face un cântec deosebit de frumos despre asta. Tom Șaptecoarde ciupi o coardă a harpei sale de lemn.

Lady Smallwood îi aruncă o privire necruțătoare:

— Poate cineva care găsește altă rimă decât *du-ce-ne-om* cu *Dondarion*. Sau care nu cântă *O, mândra mea culcată-n iarbă* fiecărei lăptărese din ținut, lăsând două cu burta la gură.

— Era *Lasă-mă să-ți sorb frumusețea*, se apără Tom. Și lăptăresele sunt întotdeauna bucuroase să-l audă. După cum era și o anumită doamnă de viță nobilă de care-mi amintesc foarte bine. Cânt ca să ofer desfătare.

Nările Doamnei Smallwood fremătară.

— Ținuturile riverane sunt pline de fecioare desfătate de tine, care beau toate ceai de calomfir. S-ar crede că un bărbat la vârsta ta știe să-și împrăștie sămânța pe burta lor. Nu mai e mult și ți se va spune Tom Șaptefii.

— Întâmplător, răspunse Tom, am adus pe lume șapte, cu mulți ani în urmă. Băieți grozavi și ei, cu glasuri dulci ca privighetorile. În mod vădit, subiectul îl lăsa rece.

— Nobilul lord a spus încotro se îndreaptă, doamnă? întrebă Harwin.

— Lordul Beric nu-și divulgă niciodată planurile, dar e foamete lângă Septul de Piatră și lângă Pădurea Trei Parale. Eu l-aș căuta acolo. Luă o sorbitură de vin. E bine să știți, am avut și musafiri mai puțin agreabili. O haită de lupi a dat târcoale urlând pe la porțile mele, crezând că s-ar putea să-l am pe Jaime Lannister aici, înăuntru.

Tom se opri din ciupitul corzilor.

— Atunci e adevărat. Regicidul e liber din nou.

Lady Smallwood îi aruncă o privire sarcastică.

— N-aș crede că l-ar căuta dacă ar fi legat în lanțuri în beciurile Riverrunului.

— Și ce le-a spus doamna mea? Întrebă Jack Norocosul.

— Păi, că Jaime e gol în patul meu, dar că l-am vlăguit prea tare ca să poată coborî. Unul dintre ei a avut neobrăzarea să mă facă mincinoasă, așa că i-am trimis la plimbare cu câteva săgeți. Cred că s-au dus către Cotul Negru.

Arya se foi neliniștită în scaun.

— Ce fel de oameni ai Nordului erau cei care au venit să-l caute pe Regicid?

Lady Smallwood păru surprinsă s-o audă vorbind.

— Nu s-au prezentat, copila mea, dar purtau haine negre, cu un soare alb pe piept.

Soarele alb pe fond negru, blazonul Lordului Karstark, gândi Arya. *Erau oamenii lui Robb*. Se întrebă dacă erau încă pe aproape. Dacă ar putea să scape de tâlhari și să-i găsească, poate ar duce-o la mama ei, la Riverrun...

— Au spus cum a ajuns Lannister să scape? Întrebă Lem.

— Da, răspunse Lady Smallwood. Nu că aș fi crezut vreo iotă. Susțineau că l-a eliberat Lady Catelyn.

Tom tresări atât de tare încât plesni o coardă.

— Las-o baltă, spuse el. Asta e curată nebunie.

Nu-i adevărat, gândi Arya. *Nu poate fi adevărat*.

— Așa m-am gândit și eu, zise Lady Smallwood.

În acel moment, Harwin își aduse aminte de Arya.

— Asemenea discuții nu sunt pentru urechile tale, domniță.

— Nu, vreau să aud.

Haiducii erau de neclintit.

— Vezi-ți de treabă, veverițo, spuse Barbă-Verde. Fii cuminte și du-te acum și te joacă în curte până când vorbim.

Arya se îndepărtă furioasă, cu pas apăsător, și ar fi trântit ușa dacă n-ar fi fost atât de grea. Peste Castelul Ghindei se lăsase întunericul. Câteva torțe ardeau de-a lungul zidurilor, dar atâta tot. Porțile micului castel erau zăvorâte. Știa că îi promisese lui Harwin că nu va mai încerca să fugă, dar asta se întâmplase înainte ca ei să înceapă să spună minciuni despre mama ei.

— Arya! Gendry ieșise după ea. Lady Smallwood zicea că există o potcovărie. Vrei să arunci o privire?

— Dacă vrei tu... Nu avea altceva de făcut.

— Thoros ăsta, întrebă Gendry în timp ce treceau pe lângă adăposturile câinilor, e același Thoros care locuia în castelul de la Debarcaderul Regelui? Un preot roșu, gras, ras în cap?

— Cred că da. Arya nu vorbise niciodată cu Thoros la Debarcaderul Regelui, din câte își amintea, dar știa cine era. El și cu Jalabhar Xho fuseseră figurile cele mai pitorești de la curtea lui Robert, iar Thoros era un prieten apropiat al regelui.

— Nu-și va aduce aminte de mine, dar obișnuia să vină la fierăria noastră. Fierăria Smallwood era nefolosită de ceva vreme, dar fierarul își atârname uneltele în ordine pe perete. Gendry aprinse o lumânare și o așează pe nicovală, după care luă o pereche de clești.

— Maestrul meu îl ocăra întotdeauna pentru săbiile sale aprinse. Nu așa trebuia să te porți cu oțelul bun, dar acest Thoros nu folosea niciodată oțel bun. Nu făcea decât să cufunde o sabie ieftină în foc sălbatic și s-o aprindă. Era doar un truc de alchimist, zicea meșterul meu, dar speria caii și pe unii dintre cavalerii mai tineri.

Arya își schimonosi fața, încercând să-și amintească dacă tatăl ei vorbise vreodată despre Thoros.

— Nu se prea poartă ca un preot, nu-i așa?

— Nu, recunosc Gendry. Maestrul Mott spunea că Thoros poate să-l bage sub masă până și pe Regele Robert. Erau ca două boabe de mazăre într-o păstaie, mi-a spus. Mâncăi și bețivani.

— N-ar trebui să-l numești pe rege bețivan. Poate că Regele Robert băuse mult, dar fusese prietenul tatălui său.

— Vorbeam despre Thoros. Gendry întinse clești, ca și cum ar fi vrut s-o ciupească de față, dar Arya îi dădu la o parte. Îi plăceau ospetele și turnirurile, de aia ținea Regele Robert atât de mult la el. Iar Thoros ăsta era viteaz. Când au fost zdrobite zidurile cetății Pyke, a fost primul care a trecut prin breșă. S-a luptat cu una dintre săbiile sale aprinse, pârjolind oamenii de fier cu fiecare lovitură.

— Mi-aș dori să am și eu o sabie aprinsă. Arya se putea gândi la o mulțime de oameni pe care i-ar plăcea să-i pârjolească.

— E doar un truc, ți-am spus. Focul sălbatic distruge oțelul. Meșterul meu îi vindea lui Thoros câte o sabie nouă după fiecare turnir. Mereu se certau în privința prețului. Gendry atârna clești la loc și luă barosul. Maestrul Mott zicea că e timpul să-mi fac o sabie lungă. Mi-a dat o bucată de oțel pe cinste și știam exact cum vreau să modelez lama. Numai că a apărut Yoren și m-a luat pentru Rondul de Noapte.

— Mai poți să faci săbii, dacă vrei, spuse Arya. Poți să faci săbii pentru fratele meu Robb, când ajungem la Riverrun.

— Riverrun. Gendry lăsă jos barosul și o privi. Arăți altfel acum. Ca o adevărată domnișoară.

— Arăt ca un stejar, cu toate ghindele astea idioate.

— Totuși, drăgălaș. Un stejar drăgălaș. Pași mai aproape și o miroși. Și chiar miroși frumos, spre deosebire de cum miroseai până acum.

— Tu nu. Tu *puți*.

Arya îl împinse către nicovală și dădu să fugă, dar Gendry o prinse de braț. Arya își vârî un picior între picioarele lui, punându-i piedică, dar Gendry o trase în jos, după el și se rostogoliră amândoi pe podeaua fierăriei. El era foarte

puternic, dar ea era mai iute. De fiecare dată când el încerca s-o țină nemișcată, ea se zvârcolea, se elibera și îl pocnea. Gendry râdea la loviturile ei, ceea ce o înfuria. În cele din urmă, îi prinse ambele încheieturi cu o singură mână și începu s-o gâdile cu cealaltă, așa că Arya îl izbi cu genunchiul între picioare și scăpă. Amândoi erau murdari din cap până-n picioare și una dintre mânecile afurisitei sale de rochii cu ghinde era sfâșiată.

— Pun rămășag că acum nu mai arăt atât de drăgălaș, strigă ea.

Când se întoarseră în sala mare a castelului, Tom cânta.

*E moale patul meu, cald și pufos,
acolo eu te voi culca,
În galbenă mătase te-oi îmbrăca frumos
pe creștet o coroană eu ți-o așeza.
Căci eu al tău stăpân voi fi
iar tu a mea stăpână,
De-a pururea te-oi ocroti
cu sabia în mână.*

Harwin îi aruncă Aryei o privire și izbucni în râs, iar Anguy afișă unul dintre zâmbetele sale prostești și spuse:

— Suntem *siguri* că aceasta este o domniță de viță nobilă?

Dar Lem Mantie-de-Lămâie îi trase lui Gendry o palmă peste ceafă.

— Dacă vrei trântă, pune-te cu mine. Ea e fată și are pe jumătate vârsta ta! Să nu te mai atingi de ea, m-auzi?

— Eu am început, protestă Arya. Gendry nu făcea decât să vorbească.

— Lasă-l în pace pe băiat, Lem, zise Harwin. Arya a început, n-am nici o îndoială. Era la fel și la Winterfell.

Tom îi făcu Aryei cu ochiul în timp ce continua să cânte:

*Cum mai zâmbea, cum mai râdea,
a pomilor domniță.
Și-ndepărtându-se zicea:
de pat de puf n-am trebuință.
Din frunze galbene veșminte îmi voi făuri,
din iarbă, o cunună împletită
iubirea-mi din pădure poți să fii
iar eu ți-o fi iubită.*

— N-am nici un fel de rochii de frunze, zise Lady Smallwood cu un mic zâmbet îngăduitor, dar au mai rămas și alte rochii de la Carellen care ar putea fi de folos. Haide, copilă, să mergem sus și să vedem ce putem găsi.

Era chiar mai rău decât înainte. Lady Smallwood insistă ca Arya să facă baie din nou și, în plus, să-și tundă și să-și pieptene părul. Rochia cu care o îmbracă de data aceasta avea un fel de culoare liliachie și era împodobită cu perle mici. Singurul avantaj era că rochia era atât de delicată încât nimeni nu se putea aștepta să călărească îmbrăcată cu ea. Astfel că, în dimineața următoare, când luară micul dejun, Lady Smallwood îi dădu să îmbrace pantaloni, curea și tunică și o vestă din piele de căprioară cu ținte de fier.

— Au fost ale fiului meu, spuse ea. A murit când avea șapte ani.

— Îmi pare rău, doamna mea. Aryei i se făcu dintr-odată milă de ea și se simți rușinată. Îmi pare rău și că am sfâșiat rochia cu ghinde. Era frumoasă.

— Da, copilă. Și tu la fel. Fruntea sus.

DAENERYS

În mijlocul Pieței Mândriei se afla o fântână din cărămidă roșie ale cărei ape miroseau a pucioasă, iar în mijlocul fântânii, o monstruoasă harpie făcută din bronz șlefuit. Era înaltă de șapte metri. Avea chip de femeie, cu părul aurit, ochi de fildeș și dinți de fildeș, ascuțiți. Din sânii ei grei țâșnea apă. Dar în loc de brațe avea aripi de liliac sau de dragon, picioarele îi erau de vultur, iar la spate avea o coadă încolăcită și veninoasă de scorpion.

Harpia din Ghis, gândi Dany. Vechiul Ghis căzuse cu cinci mii de ani în urmă, dacă își amintea bine, legiunile sale fuseseră risipite de puterea tinerei Valyrii, zidurile de cărămidă fuseseră doborâte, străzile și clădirile prefăcute în scrum de focul dragonilor, câmpurile însele semănate cu sare, sulf și cranii. Zeii Ghisului erau morți, la fel și oamenii săi; acești astapori erau mongreli, spunea Ser Jorah. Chiar și limba ghiscari fusese în cea mai mare parte uitată: orașele sclavilor vorbeau Valyriana Cultă a cuceritorilor lor sau ce făcuseră din ea.

Cu toate acestea, simbolul Vechiului Imperiu dăinuia aici, deși monstrul acesta de bronz avea un lanț greu atârnat de gheare, cu o cătușă deschisă la ambele capete. *Harpia din Ghis avea un fulger în gheare. Aceasta este harpia din Astapor.*

— Spune-i târfei din Westeros să-și coboare privirea, i se plânse neguțătorul de sclavi Kraznys mo Nakloz sclavei care îi talmăcea cuvintele. Fac târg cu carne, nu cu metal. Bronzul nu e de vânzare. Spune-i să se uite la soldați. Negreșit, chiar și ochii slabi și roșii ai unei sălbatică pot vedea ce minunate sunt creaturile mele.

Valyriana Cultă a lui Kraznys era stâlcită și îngroșată de mormăitul caracteristic al Ghisului și pigmentată, ici și colo, cu cuvinte din argoul sclavilor. Dany îl înțelegea destul de bine, dar zâmbi și se uită cu privirea pierdută la sclavă, ca și când s-ar fi întrebat ce ar fi putut el să spună.

— Bunul Stăpân Kraznys întreabă: nu-i așa că sunt minunați? Fata vorbea bine

Limba Comună pentru una care nu fusese niciodată la Westeros. Nu avea mai mult de zece ani. Avea fața rotundă și turtită, pielea tuciurie și ochii aurii ai celor din Naath. *Poporul Pașnic*, așa li se spunea. Toată lumea era de acord că erau cei mai buni sclavi.

— S-ar putea să fie potriviți pentru nevoile mele, răspunse Dany. Fusese sugestia lui Ser Jorah să vorbească doar în limba Dothraki și în Limba Comună cât timp se afla la Astapor. *Ursul meu e mai isteț decât pare*. Vorbește-mi despre pregătirea lor.

— Femeia din Westeros e mulțumită de ei, dar nu-i ridică în slăvi, ca să țină prețul coborât, îi spuse tălmăcitoarea stăpânului ei. Vrea să știe ce pregătire au.

Kraznys mo Nakloz clătină din cap. Mirosea de parcă s-ar fi îmbăiat în zmeură acest neguțător de sclavi, iar barba-i ascuțită, neagră-roșcată, sclipea de ulei. *Are sâni mai mari decât mine*, gândi Dany. Îi putea vedea prin mătasea subțire, de un verde-marin, a *tokar*-ului tivit cu aur pe care și-l înfășurase în jurul trupului și peste un umăr. Mâna-i stângă ținea *tokar*-ul la loc în timp ce umbla, în timp ce cu dreapta strângea un bici scurt de piele.

— Oare toți porcii din Westeros sunt atât de ignoranți? se plânse el. Toată lumea știe că Cei Neprihăniți sunt maestri ai sulitei, ai scutului și ai sabiei scurte. Îi zâmbi larg lui Dany. Spune-i ce vrea să știe, sclavă, și fă-o repede. E o zi fierbinte.

Cel puțin asta nu e o minciună. O pereche de slave de aceeași statură stătea în spatele lor, ținând o tendă din mătase dungată deasupra capetelor lor, dar, chiar și la umbră, Dany se simțea amețită, iar Kraznys transpira abundent. Piața Mândriei se cocea la soare încă din zorii zilei. Chiar și prin tălpile groase ale sandalelor, simțea căldura cărămizilor roșii de sub picioare. Valuri de căldură se ridicau pălpâind, făcând piramidele cu trepte ale Astaporului să pară pe jumătate un vis. Dacă Cei Nepătați simțeau căldura, nu dădeau, oricum, nici un semn. *Ar putea fi și ei făcuți din cărămizi, cum stau acolo, așa*. O mie fuseseră scoși din cazărmi pentru inspecție. Așezați în zece rânduri de câte o sută în fața fântânii, cu harpia imensă din bronz, stăteau încremeniți, în poziție de drepti, cu ochii împietriți, fixați înainte. Nu purtau altceva decât fâșii de pânză albă legate peste șolduri și coifuri conice de bronz, cu o țepușă ascuțită, înaltă de aproape o jumătate de metru, în vârf. Kraznys le ordonase să lase jos lăncile și scuturile și să-și scoată centurile și tunicile vătuite, ca Regina din Westeros să le poată cerceta mai bine trupurile suple și viguroase.

— Sunt aleși de tineri, după statură, agerime și putere, îi spuse sclava. Își încep pregătirea la cinci ani. În fiecare zi se antrenează de dimineața până seara, până când stăpânesc spada, scutul și cele trei sulite. Pregătirea este cât se poate de riguroasă, Înălțimea Ta. Numai un băiat din trei îi supraviețuiește. E un lucru bine cunoscut. Printre Cei Nepătați se spune că, în ziua în care își câștigă coiful cu țepușă, ce a fost mai greu a trecut, căci nici o misiune care li se va încredința n-ar

putea fi la fel de grea ca pregătirea lor.

Kraznys mo Nakloz nu știa, se pare, nici o boabă din Limba Comună, dar clătina din cap în timp ce asculta și, din când în când, o împungea pe sclavă cu mânerul bicicului.

— Spune-le că ăștia stau aici de o zi și o noapte, fără mâncare și fără apă. Spune-i că așa vor sta până ce cad, dacă așa poruncesc eu, și când nouă sute nouăzeci și nouă de bărbați se vor fi prăbușit, pe moarte, peste pavajul de cărămizi, ultimul va rămâne acolo, nemișcat, și nu se va clinti până când propria moarte nu-l va cere. Atât sunt de curajoși. Spune-i.

— Eu numesc asta nebulie, nu curaj, zise Arstan Barbă-Albă, când tălmăcitoarea isprăvi. Lovi cărămizile cu micul său toiag din lemn tare, *boc, boc*, ca și cum ar fi vrut să-și exprime nemulțumirea. Bătrânul nu voise să călătorească la Astapor, nici nu agrease ideea de a cumpăra această mică oștire. O regină trebuia să asculte toate părerile înainte de a lua o decizie. De aceea îl luase Dany cu ea în Piața Mândriei, nu ca s-o apere. Călăreții ei de sânge puteau s-o apere destul de bine. Pe Ser Jorah Mormont îl lăsase la bordul *Balerionului*, să-i păzească oamenii și dragonii. Fără tragere de inimă, îi încuiase pe dragoni sub punte. Era prea periculos să-i lase să zboare liber pe deasupra orașului: lumea era prea plină de oameni care i-ar ucide bucuroși fără vreun alt motiv decât ca să-și poată spune *ucigași de dragoni*.

— Ce a zis bătrânul puturos? Își întrebă tălmăcitoarea neguțătorul de sclavi. Când află, zâmbi și spuse: Informează-i pe sălbatici că noi numim asta *supunere*. Poate că alții sunt mai puternici, mai ageri sau mai vânjoși decât Cei Nepătați. Câțiva poate că-i egaleză la mînuitul săbiilor, al sulitei și al scutului. Dar nicăieri, de la un țărm la altul, nu vei găsi alții mai supuși.

— Oile sunt supuse, zise Arstan, după ce vorbele fură tălmăcite. Știa și el puțină Valyriană, deși nu la fel de bine ca Dany, dar ca și ea, mima neștiința.

Kraznys mo Nakloz își dezveli dinții mari și albi, când îi fu redată remarca.

— Un singur cuvânt de la mine și oile astea i-ar împrăștia mațele bătrâne pe jos, spuse el, dar asta să nu traduci. Spune-le că aceste ființe sunt mai mult câini decât oi. Se mănâncă, în Cele Șapte Regate, câini sau cai?

— Preferă porci și vaci, slăvite.

— Carne de vită. Ptiu! Mâncare pentru sălbatici nespălați.

Ignorându-i pe toți, Dany păși de-a lungul șirului de oșteni sclavi. Fetele o urmară îndeaproape, cu tenda de mătase, s-o ferească de soare, dar cei o mie de bărbați din fața ei nu se bucurau de o asemenea protecție. Mai mult de jumătate dintre ei aveau pielea arămie și ochii migdalați ai Dothrakilor și ai Lhazarenilor, dar Dany văzu și oameni din Orașele Libere între ei, alături de palizi Qartheeni, oameni din Insula Verii, cu fețele ca abanosul, și alții ale căror origini nu le putea ghici. Iar unii aveau pielea de chihlimbar, asemeni lui Kraznys mo Nakloz, și părul negru-roșiatic caracteristic pentru vechii oameni din Ghis care-și spuneau

fiii harpiei. *Și-i vând până și pe ai lor.* N-ar fi trebuit s-o surprindă. Dothrakii făceau la fel, când se întâlnea *khalasar* cu *khalasar* în marea de iarbă.

Unii dintre soldați erau înalți, alții erau scunzi. Aveau vârste cuprinse între paisprezece și douăzeci de ani, după aprecierea ei. Obrajii le luceau și ochii la fel, fie că erau negri sau căprui, albaștri sau cenușii ori de chihlimbar. *Sunt toți ca un singur bărbat*, gândi Dany, până când își aminti că nu erau bărbați defel. Cei Nepătați erau eunuci, până la unul.

— De ce îi tăiați? îl întrebă pe Kraznys prin intermediul sclavei. Bărbații neciuțiți sunt mai puternici decât eunucii, așa am auzit mereu.

— Un eunuc tăiat de tânăr nu va avea niciodată forța brută a unuia dintre cavalerii tăi din Westeros, este adevărat, răspuse Kraznys mo Nakloz când întrebarea ajunsese la el. Un taur e puternic și el, dar taurii mor în fiecare zi în arenele de luptă. O fată a mea a ucis unul acum nici trei zile, în Arena lui Jothiel. Cei Nepătați au ceva mai bun decât forța, spune-i. Au disciplină. Luptăm ca pe vremea Vechiului Imperiu, da. Ei sunt întruchiparea legiunilor Vechiului Ghis renăscute, absolut supuși, absolut loiali și cu totul fără frică.

Dany ascultă traducerea cu răbdare.

— Chiar și cei mai bravi bărbați se tem de moarte și de mutilare, zise Arstan când fata termină.

La auzul acestor vorbe, Kraznys zâmbi din nou.

— Spune-i bătrânului că miroase a pișat și că are nevoie de un băț să-l țină în picioare.

— Chiar așa, slăvite?

Kraznys o împunse cu mânerul biciului.

— Nu, nu chiar așa. Ce ești, fată sau capră să întrebi așa o tâmpenie? Spune că Cei Nepătați nu sunt bărbați. Spune că moartea nu înseamnă nimic pentru ei și schilodirea mai puțin decât nimic. Se opri în fața unui bărbat bine legat care avea înfățișarea unui lhazar și își ridică biciul pe neașteptate, lăsând o dâră de sânge peste un obraz arămiu. Eunucul clipi și rămase acolo, sângerând.

— Ai mai vrea unul? întrebă Kraznys.

— Dacă îți face plăcere, slăvite.

Era greu să pretindă că nu înțelege. Dany așeză o mână pe brațul lui Kraznys înaintea ca acesta să apuce să ridice biciul.

— Spune-i Bunului Stăpân că acum văd cât de puternici sunt Nepătații lui și cu cât curaj îndură durerea.

Kraznys chicoti când îi auzi cuvintele traduse în valyriană.

— Spune-i acestei târfe neștiutoare din Westeros că n-are nici o legătură curajul cu asta.

— Bunul Stăpân spune că n-a fost vorba de curaj, Înălțimea Ta.

— Spune-i să-și deschidă ochii ăia de lepădătură.

— Te roagă să te uiți cu atenție, Înălțimea Ta. Kraznys se apropie de următorul

eunuc din rând, un tânăr înalt, cu ochii albaștri și părul de culoarea inului al lysenilor.

— Sabia, spuse el. Eunucul îngenunche, scoase sabia din teacă și i-o întinse, cu mânerul înainte. Era o sabie scurtă, făcută mai mult pentru înjunghiat decât pentru tăiat, dar lama părea ascuțită ca briciul. Ridică-te, porunci Kraznys.

— Slăvite. Eunucul se ridică, iar Kraznys mo Nakloz îi trecu ușor sabia peste tors, lăsându-i o dâră subțire de-a lungul pântecului și printre coaste. Apoi înfipse vârful sabiei sub un sfârc roz și începu s-o miște înainte și înapoi.

— Ce face? o întreabă Dany pe fată, în timp ce sângele șiroia pe pieptul bărbatului.

— Spune-i vacii să nu mai scâncească, zise Kraznys, fără să aștepte traducerea. N-o să pătească mare lucru. Bărbații n-au nevoie de sfârcuri, eunucii cu atât mai puțin. Sfârcul atârna de un fir de piele. Îl tăie și îl trimise de-a rostogolul pe cărămizi, lăsând în urmă un ochi rotund și roșu, plângând cu șiroaie de lacrimi de sânge. Eunucul nu se mișcă până când Kraznys nu îi dădu sabia înapoi, cu mânerul înainte: Ține, am terminat cu tine.

— Sunt mulțumit că te-am slujit.

Kraznys se întoarce la Dany:

— Vezi, nu simt durere.

— Cum se poate una ca asta? întreabă ea prin intermediul tălmăcitoarei.

— *Vinul curajului*, veni răspunsul. Nu e nici pe departe un vin obișnuit, ci unul făcut din mărăgună, larve de fânțar, rădăcină de nufăr negru și multe lucruri secrete. Îl beau la fiecare masă, din ziua în care sunt tăiați și, cu fiecare an care trece, simt din ce în ce mai puțin. Asta îi face neînfricați în luptă. Nu pot fi nici torturați. Spune-i sălbaticii că secretele ei sunt în siguranță la Cei Nepătați. Îi poate pune să-i păzească consiliile și chiar dormitorul, fără să-și facă griji despre ce ar putea auzi.

— În Yunkai și Meereen, eunucii sunt făcuți adesea îndepărtând testiculele unui băiat, dar lăsându-le penisul. O asemenea creatură este infernală, deși rămâne capabilă de erecție. Numai necazuri vin de pe urma asta. Noi tăiem și penisul, lăsându-i fără nimic. Cei Nepătați sunt cele mai pure ființe de pe pământ. Le dăruie lui Dany și lui Arstan încă unul dintre zâmbetele lui largi. Am auzit că în Regatele Apusului oamenii fac jurăminte solemne să rămână căști și să nu aibă copii, ci să trăiască doar pentru datoria lor. Este adevărat?

— Da, răspunse Arstan, după ce întrebarea fu tălmăcită. Sunt multe asemenea ordine. Maestrii Citadelei, septonii și septele care îi slujesc pe Cei Șapte, surorile tăcute ale morții, Garda Regelui și Rondul de Noapte...

— Bietele făpturi, mormăi stăpânul de sclavi, după ce auzi traducerea. Oamenii n-au fost făcuți să trăiască așa. Zilele lor sunt un chin al ispitei, orice nebun trebuie să vadă asta și, fără îndoială, cei mai mulți cedează firii lor primare. Dar nu și Nepătații noștri. Ei sunt căsătoriți cu săbiile lor într-un fel pe care Frații

voștri Jurați nu pot spera să-l egaleze. Nici o femeie nu-i poate ispiti vreodată și nici vreun bărbat.

Fata le comunică esența discursului, dar mai politicos.

— Sunt alte căi de a ispiti oamenii, în afară de poftele cărnii, obiectă Arstan Barbă-Albă, când fata termină.

— Oamenii, da, dar nu pe Cei Nepătați. Prada nu-i interesează mai mult decât violul. Nu au nimic în afară de armele lor. Nici măcar nu le îngăduim să aibă nume.

— Nici un nume? Dany se încruntă la mica translatoare. Oare chiar asta a spus Bunul Stăpân? N-au nume?

— Așa este, Înălțimea Ta.

Kraznys se opri în fața unui Ghiscari care ar fi putut fi fratele lui mai înalt și mai sănătos și pocni cu biciul micul disc de bronz de pe centura de la picioarele acestuia.

— Iată numele lui. Întreab-o pe târfa din Westeros dacă știe să citească hieroglifele Ghiscari. Când Dany mărturisi că nu poate, negustorul de sclavi se întoarse către Cel Nepătat: Care este numele tău? întrebă el.

— Numele de azi este Puricele Roșu, slăvite.

Fata repetă schimbul lor de replici în Limba Comună.

— Și ieri care a fost?

— Șobolanul Negru, slăvite.

— Și alaltăieri?

— Puricele Maro, slăvite.

— Înainte de asta?

— Pe ăsta nu mi-l amintesc, slăvite. Broasca Albastră, poate. Sau Viermele Albastru.

— Spune-i că toate numele lor sunt așa, îi porunci Kraznys fetei. Le amintește că de unii singuri sunt niște paraziți. Discurile cu nume sunt aruncate într-un butoi gol la sfârșitul zilei și în fiecare dimineață sunt luate la întâmplare.

— O nebunie și mai mare, zise Arstan la auzul acestor cuvinte. Cum poate un om să-și amintească un nume nou în fiecare zi?

— Cei care nu pot se pierd în timpul pregătirii, alături de cei care nu pot să alerge ziua întreagă cu tot harnașamentul, să escaladeze un munte în toiul nopții, să umble pe un pat de cărbuni sau să ucidă un prunc.

La aceasta, gura lui Dany se crispa vizibil. *Oare a văzut sau e nu doar crud, ci și orb?* Își întoarse fața repede, încercând să și-o ascundă până când auzi traducerea. Abia atunci își îngădui să întrebe:

— Ai cui prunci îi ucid?

— Ca să câștige coiful cu țepușă, un Nepătat trebuie să se ducă la târgul de sclavi, cu un ban de argint, să găsească un nou-născut plângăcios și să-l omoare sub ochii mamei sale. Astfel, suntem siguri că nu le-a mai rămas nici strop de

slăbiciune.

Îi venea să leșine. *E din cauza căldurii*, încercă să-și spună.

— Luați un prunc din brațele mamei sale, îl ucideți sub privirile ei și plătiți pentru această durere cu o monedă de argint?

Când sclava termină de tradus, Kraznys mo Nakloz izbucni într-un râs zgomotos:

— Ce proastă mieunată mai e și asta! Spune-i târfei din Westeros că moneda e pentru proprietarul copilului, nu pentru mamă. Celor Nepătați nu le este îngăduit să fure. Își lovi biciul de picior. Spune-i că foarte puțini dau greș la acest test. Cu câinii le e mai greu, trebuie spus. Dăm fiecărui băiat un cățeluș în ziua în care este tăiat. La sfârșitul primului an, i se cere să-l sugrume. Cel care nu e în stare este omorât și dat hrană câinilor care supraviețuiesc. E o lecție bună, de neuitat, credem noi.

Auzind acestea, Arstan Barbă-Albă lovi cu toiagul în pavajul de cărămizi. *Boc, boc, boc*. Încet și măsurat. *Boc, boc, boc*. Dany îl văzu ferindu-și privirea, de parcă n-ar mai fi suportat să se uite la Kraznys.

— Bunul Stăpân a spus că acești eunuci nu pot cădea în ispita cărnii sau a banilor, îi spuse Dany fetei, dar dacă vreun dușman al meu le-ar oferi *libertate* ca să mă trădeze...

— L-ar omorî pe loc și i-ar aduce capul dușmanului, spune-i asta, răspunse neguțătorul de sclavi. Alți sclavi ar putea să fure sau să adune argint în speranța de a-și cumpăra libertatea, însă Cei Nepătați n-ar primi așa ceva nici dacă micuța iapă le-ar da-o în dar. Nu au nici o viață în afara datoriei. Sunt *oșteni* și atâta tot.

— De oșteni am eu nevoie, recunosc Dany.

— Spune-i că, atunci, e bine că a venit la Asta-por. Întreab-o cât de mare e armata pe care vrea s-o cumpere.

— Câți Nepătați ai de vânzare?

— Opt mii, complet pregătiți și disponibili în momentul de față. Îi vindem doar în grupuri, trebuie să știe. Câte o mie sau câte o sută. Cândva, am vândut și câte zece, ca străjeri de casă, dar s-a dovedit a fi nesănătos. Zece sunt prea puțini. Se amestecă cu alți sclavi, chiar și cu oameni liberi, și uită cine și ce sunt. Kraznys așteptă ca aceste vorbe să fie traduse în Limba Comună, apoi continuă: Această regină cerșetoare trebuie să înțeleagă că asemenea minunății nu sunt ieftine. În Yunkai și Meereen, sclavii luptători pot fi cumpărați pe un preț mai mic decât săbiile lor, dar Cei Nepătați sunt cei mai buni oșteni din întreaga lume și fiecare reprezintă mulți ani de pregătire. Spune-i că sunt ca oțelul valyrian, îndoit iar și iar și bătut cu ciocanul ani în șir, până când e mai puternic și mai rezistent decât orice oțel din lume.

— Cunosc oțelul valyrian, zise Dany. Întrebă-l pe Bunul Stăpân dacă Nepătații au comandanții lor.

— Trebuie să-ți numești propriii comandanți peste ei. Noi îi învățăm să se

supună, nu să gândească. Dacă vrea înțelepciune, atunci n-are decât să cumpere scribi.

— Și echipamentul lor?

— Sabia, scutul, sulița, sandalele și tunica vătuită sunt în preț, răspunse Kraznys. Și coifurile cu țepușe, negreșit. Vor purta ce armură vrei, dar va trebui să le-o pui la dispoziție.

Lui Dany nu-i mai veneau în minte alte întrebări. Se uită la Arstan.

— Ai trăit mult în lume, Barbă-Albă. Acum, că i-ai văzut, ce ai de spus?

— Eu spun nu, Înălțimea Ta, răspunse bătrânul fără șovăire.

— De ce? întrebă ea. Vorbește deschis. Dany credea că știe ce avea să spună, dar voia ca sclava să-l audă, astfel încât Kraznys mo Nakloz să poată afla mai târziu.

— Regina mea, vorbi Arstan, în Cele Șapte Regate n-au existat sclavi de mii de ani. Zeii vechi și noi deopotrivă consideră sclavia un lucru monstruos. Ticălos. Dacă vei debarca la Westeros în fruntea unei oștiri de sclavi, mulți oameni de treabă ți se vor opune doar pentru acest motiv. Vei face mult rău cauzei tale și onoarei Casei tale.

— Dar trebuie să am o armată, spuse Dany. Joffrey băiețandru nu-mi va da Tronul de Fier doar dacă i-l cer politicos.

— Când va veni ziua să ridici stindardele, jumătate din Westeros va fi alături de tine, o încredința Barbă-Albă. Încă își amintesc cu multă dragoste de fratele tău, Rhaegar.

— Și de tatăl meu? întrebă Dany. Bătrânul șovăi înainte de a răspunde.

— Regele Aerys n-a fost uitat nici el. A dat regatului mulți ani de pace. Înălțimea Ta, n-ai nevoie de sclavi. Magister Illyrio poate să te apere până când cresc dragonii și să trimită mesageri de taină peste marea îngustă, în numele tău, să le vestească înalților lorzi despre cauza ta.

— Aceiași lorzi care l-au abandonat pe tatăl meu în mâinile Regicidului și au plecat genunchiul în fața lui Robert Uzurpatorul?

— Poate chiar și cei care au plecat genunchiul tânjesc în inima lor după întoarcerea dragonilor.

— *Poate*, sublinie Dany. Un cuvânt atât de alunecos: *poate*. În orice limbă. Se întoarse din nou către Kraznys mo Nakloz și către fată. Trebuie să chibzuiesc cu grijă.

Negustorul de sclavi ridică din umeri.

— Spune-i să chibzuiescă repede. Mai am mulți cumpărători. Trei numai zilele trecute. I-am arătat aceiași Nepătați și unui rege corsar care speră să-i cumpere pe toți.

— Regele corsar a vrut doar o sută, slăvite, o auzi Dany pe fată spunând.

Kraznys o lovi cu mânerul biciului.

— Corsarii sunt cu toții mincinoși. Îi va cumpăra pe toți. Spune-i cum am zis,

fată!

Dany știa că ar lua mai mult de o sută, dacă ar fi să ia vreunul.

— Amintește-i Bunului Stăpân cine sunt. Amintește-i că sunt Dany Născută din Furtună, Mama Dragonilor, cea Nearsă, regina de drept a Celor Șapte Regate ale Westerosului. Sângele meu este sângele lui Aegon Cuceritorul și al vechii Valyrii de dinaintea lui.

Dar cuvintele ei nu-l mișcă pe negustorul dolofan și parfumat, nici când fură redată în propria-i limbă urâtă.

— Vechiul Ghis a condus un imperiu pe vremea când valyrienii se împerecheau cu oile, mârâi el la biata sclavă micuță, iar noi suntem fiii harpiei. Ridică din umeri. Îmi răcesc gura de pomană cu femeile. De la răsărit sau apus, sunt toate la fel, nu pot lua o decizie până când nu sunt gădilăte, măgulite și îndopate cu zaharicale. Ei, bine, dacă asta mi-e soarta, așa să fie. Spune-i târfei că, dacă are nevoie de un ghid în minunatul nostru oraș, Kraznys mo Nakloz îi stă bucuros la dispoziție... și e gata să-i aducă serviciile, dacă e mai femeie decât pare.

— Bunul Stăpân ar fi încântat să-ți arate Astaporul până ce cumpănești, Înălțimea Ta, spuse translațoarea.

— O să-i servesc peltea din creier de câine și o tocană bună din caracatiță roșie și cățeluși nenăscuți, își linse buzele.

— Multe mâncăruri delicioase pot fi gustate aici, zice stăpânul.

— Spune-i cât de frumoase sunt piramidele noaptea, mârâi negustorul. Spune-i că am să-i ling mierea de pe piept sau am să-i îngădui să lingă mierea de pe pieptul meu, dacă preferă.

— Astaporul e cât se poate de frumos pe înserat, Înălțimea Ta, tălmăci sclava. Bunii Stăpâni aprind felinare de mătase pe fiecare terasă, astfel că toate piramidele strălucesc de lumini colorate. Bărți se unduiesc pe Vierme, în sunetul dulce al muzicii, oprindu-se pe insulele mici pentru mâncare, vin și alte delicii.

— Întreab-o dacă vrea să vadă arenele noastre de luptă, adăugă Kraznys. Arena lui Douwuor are pregătit un spectacol bun pentru seara asta. Un urs și trei băieței. Unul va fi tăvălit prin miere, unul prin sânge și altul prin pește putrezit. Poate să parieze pe care îl va mânca ursul primul.

Boc, boc, boc, auzi Dany. Chipul lui Arstan Barbă-Albă era neclintit, dar toiagul îi cadența mânia. *Boc, boc, boc*. Dany se strădui să zâmbească.

— Am propriul meu urs pe *Balerion*, îi spuse ea tălmăcitoarei și s-ar putea să mă mănânce el pe mine dacă nu mă întorc la el.

— *Vezi?* făcu Kraznys când vorbele fură traduse. Nu femeia hotărăște, ci se îndreaptă către bărbat. Ca întotdeauna!

— Mulțumește-i Bunului Stăpân pentru răbdare și amabilitate, încheie Dany, și spune-i că mă voi gândi la tot ce am aflat aici. Îi întinse brațul lui Arstan Barbă-Albă, s-o conducă, traversând piața înapoi la lectică. Aggo și Jhogo îi

flancară, cu mersul crăcănat pe care îl afixau toți călăreții atunci când erau obligați să descalece și să calce pe pământ, ca orice muritor de rând.

Dany se urcă încruntată în lectică și îi făcu semn lui Arstan să urce lângă ea. Un om atât de bătrân n-ar trebui să meargă pe jos pe o asemenea căldură. Nu trase draperiile când porniră din loc. Cu soarele dogorind atât de puternic peste acest oraș din cărămidă roșie, orice adiere răzleață era bine-venită, chiar dacă venea cu un nor de praf roșu. *În plus, trebuie să văd.*

Astaporul era un oraș ciudat, chiar și pentru ochii uneia care rătăcise prin Casa Pulberii și se scăldase în Pântecele Lumii de sub Mama Munților. Toate străzile erau făcute din aceeași cărămidă roșie cu care era pavată piața. La fel și piramidele în trepte, gropile de luptă adânci, cu cercurile lor de bănci descrescătoare, fântânile sulfuroase și întunecoasele crame de vin și zidurile străvechi care le înconjurau. *Atâtea cărămizi, gândi ea, și așa de vechi și sfărâmate.* Praful lor fin și roșu era pretutindeni, dansând prin șanțuri la fiecare pală de vânt. Nu era de mirare că atât de multe femei din Astapor își acopereau fețele cu voaluri; praful de cărămidă înțepa ochii mai rău ca nisipul.

— Faceți loc! striga Jhogo, mergând călare în fața lecticii. Faceți loc pentru Mama Dragonilor! Dar când desfăcu biciul cu mâner mare, de argint, pe care i-l dăruise Dany, și-l făcu să pocnească în aer, ea se aplecă și-l opri.

— Nu în locul acesta, sânge din sângele meu, spuse ea în limba lui. Aceste cărămizi au auzit prea mult sunetul biciului.

Străzile fuseseră aproape pustii de dimineață, când plecaseră din port, și nici acum nu păreau mai populate. Un elefant trecu legănându-se greoi pe lângă ei, cu o lectică împletită pe spate. Un băiat gol, cu pielea cojită, stătea într-un șanț uscat de cărămidă, scobindu-se în nas și holbându-se bosumflat la niște furnici de pe stradă. Își înălță capul la sunetul copitelor și se uită cu gura căscată la coloana de străjeri călare, care trecea la trap într-un nor de praf roșu și râsete sparte. Discurile de aramă cusute pe mantiile lor din mătase galbenă sclipeau ca tot atâția sori, dar tunicile le erau din pânză brodată și, de la brâu în jos, purtau fuste plisate din pânză și sandale. Cu capul gol, fiecare bărbat își pieptănase, își uleiase și își răsucise părul sărmos, negru-roșcat, într-o formă fantastică sau alta: coarne, aripi și săbii, până și mâini întinse, astfel că arătau ca o trupă de demoni scăpați din al șaptelea iad. Băiatul gol îi privi, ca și Dany, dar în scurt timp toți se îndepărtară și el se întoarse la furnicile sale, cu degetul vârât adânc în nas.

Un oraș vechi, orașul acesta, reflectă Dany, dar nu la fel de populat ca în vremurile sale de glorie, nici măcar atât de aglomerat ca orașele Qarth, Pentos și Lys.

Lectica se opri brusc la răscruce, ca să permită unui convoi de sclavi să-i taie calea, cu pas târșâit, zoriți de pocnetul biciului unui supraveghetor. Aceștia nu erau Nepătați, după cum observă Dany, ci oameni obișnuiți, cu pielea maronie și părul negru. Printre ei erau și femei, dar nici un copil. Cu toții erau dezbrăcați.

Doi astapori veneau în urma lor, călare pe măgari albi: un bărbat într-un *tokar* din mătase roșie și o femeie acoperită de voaluri, înveșmântată în pânză albastră, transparentă, decorată cu solzi de lapislazuli. În păru-i negru-roșcat purta un pieptene de fildeș. Bărbatul râdea, șoptindu-i la ureche, fără să se sinchisească de Dany mai mult decât de sclavii lui sau de supraveghetorul cu biciul său cu cinci curele, un Dothraki îndesat, butucănos, care avea harpia și lanțurile tatuante cu fală pe pieptu-i musculos.

— *Din cărămizi și din sânge e zidit Astaporul*, murmură Barbă-Albă lângă ea, *din cărămizi și sânge sunt oamenii lui*.

— Ce-i asta? întrebă Dany curioasă.

— Un vechi cântec pe care l-am învățat de la un maestru pe când eram copil. N-am știut niciodată cât de adevărat este. Cărămizile Astaporului sunt roșii de sângele sclavilor care le-au făcut.

— Pot foarte bine să cred asta, spuse Dany.

— Atunci părăsește acest loc înainte ca inima să ți se transforme în cărămidă și ea. Pleacă chiar în noaptea asta, cu fluxul de seară.

Aș vrea să pot, gândi Dany.

— Când voi părăsi Astaporul, trebuie să plec cu o armată, așa spune Ser Jorah.

— Ser Jorah a fost și el stăpân de sclavi, Înălțimea Ta, îi reaminti bătrânul. În Pentos, Myr și Tyrosh sunt mercenari pe care-i poți tocmi. Un om care ucide pentru bani nu are onoare, dar cel puțin ei nu sunt sclavi. Găsește-ți oastea acolo, te implor.

— Fratele meu a fost la Myr, la Pentos, la Braavos, aproape în toate Orașele Libere. Magisterii și arhonții i-au servit vin și promisiuni. Un om nu poate să mănânce toată viața din blidul cerșetorului și să rămână om. Mi-am luat porția în Qarth, mi-a fost de ajuns. Nu vreau să merg la Pentos cu blidul în mână.

— Mai bine să mergi cerșetor decât stăpân de sclavi, spuse Arstan.

— Vorbește unul care n-a fost nici una, nici alta. Nările lui Dany fremătau. Știi cum e să fii *vândut*, cavaler? Eu știu. Fratele meu m-a vândut lui Khal Drogo pentru promisiunea unei coroane de aur. Ei, bine, Drogo l-a încoronat cu aur, deși nu așa cum își dorise, iar eu... soarele meu m-a făcut regină, dar dacă el ar fi fost alt om, poate că lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Crezi c-am uitat cum e să-ți fie frică?

Barbă-Albă își plecă fruntea.

— Înălțimea Ta, n-am vrut să te jignesc.

— Doar minciunile mă jignesc, niciodată un sfat cinstit. Dany mângâie mâna pătată a bătrânului, ca să-l liniștească. Am o fire de dragon, atâta tot. Nu trebuie să te lași înspăimântat de asta.

— Voi încerca să nu uit. Barbă-Albă zâmbi.

Are un chip de om bun și o mare putere, gândi Dany. Nu putea înțelege de ce Ser Jorah era atât de bănuitor față de el. *Se poate oare să fie gelos că am găsit un*

alt bărbat cu care să vorbesc? Fără să vrea, gândurile îi zburară la noaptea aceea de pe Balerion, când cavalerul exilului o sărutase. N-ar fi trebuit să facă asta niciodată. Are de trei ori vârsta mea și e de obârșie prea joasă pentru mine, iar eu nu i-am îngăduit. Avusese grijă să nu fie niciodată singură cu Ser Jorah, ținându-și slujnicele aproape, pe corabie, și, uneori, călăreții de sânge. Vrea să mă sărute din nou, citesc în ochii lui.

Dany nu putea să descrie în cuvinte ce anume voia, dar sărutul lui Jorah deșteptase ceva în ea, ceva ce adormise de la moartea lui Khal Drogo. Culcată în cabina ei strâmtă, se pomenea întrebându-se cum ar fi ca lângă ea, în locul slujnicei sale, să se îngheșuie un bărbat, iar gândul o stârnea mai mult decât ar fi trebuit. Uneori, închidea ochii și visa la el, dar nu visa niciodată la Jorah Mormont; iubitul ei era mult mai tânăr și mai atrăgător, deși chipul lui rămânea o umbră mișcătoare.

Odată, atât de tulburată încât nu putea dormi, și-a furișat o mână între picioare și a icnit când a simțit cât de udă era. Fără să îndrăznească să respire, și-a mișcat degetele înainte și înapoi, încet, ca să n-o trezească pe Irri care dormea lângă ea, până când a găsit un punct dulce și a zăbovit acolo, atingându-se încet, sfioasă, la început, apoi mai repede. Totuși, ușurarea pe care o căuta părea că se îndepărtează, până când dragonii începură să se agite, unul tipă din cealaltă parte a cabinei, iar Irri se trezi și văzu ce face.

Dany știa că avea fața îmbujorată, dar în întuneric, Irri nu-și putea da seama, cu siguranță. Fără să scoată o vorbă, slujnica i-a pus o mână pe piept, apoi s-a aplecat, luând un sfârc în gură. Cealaltă mână a coborât peste curbura moale a pântecelui, prin colina de păr fin, argintiu-auriu, și s-a pus în mișcare între coapsele lui Dany. N-a durat mai mult de câteva clipe până când picioarele i s-au îndoit, pieptul i s-a ridicat și întreg trupul i-a fost cuprins de un fior. Atunci a tipat. Sau poate a fost Drogon. Irri n-a scos nici o vorbă, doar s-a răsucit și s-a culcat la loc în clipa când s-a isprăvit.

În ziua următoare, totul i s-a părut un vis. Și ce legătură avea Ser Jorah cu asta, dacă exista vreo legătură? *Pe Drogo îl doresc, soarele meu*, își reaminti Dany. *Nu pe Irri, nu pe Ser Jorah, doar pe Drogo.* Dar Drogo era mort. Crezuse că aceste simțăminte muriseră odată cu el acolo, în pustiul roșu, dar un singur sărut perfid le readusese cumva la viață. *N-ar fi trebuit să mă sărute. A mers prea departe, iar eu i-am îngăduit. Nu trebuie să se mai întâmple.* Își încleșta gura cu înverșunare, scutură din cap și clopoțelul din cosițe scoase un clinchet ușor.

În apropierea golfului, orașul se înfățișa mai frumos. Piramidele mari de cărămidă mărgineau țărmul, cea mai mare fiind înaltă de o sută treizeci de metri. Tot soiul de pomi, flori și viță-de-vie creșteau pe terasele lor largi, iar vântul ce se învoluta în preajma lor avea un miros proaspăt și parfumat. O altă harpie gigantică se înălța deasupra porții, de data aceasta din lut ars roșu, gata să se facă fărâme, doar cu un ciot rămas în loc de coada-i de scorpion. Lanțul pe care îl ținea

în ghearele-i de lut era dintr-un fier vechi, mâncat de rugină. Dar jos, lângă apă, era mai răcoare. Clipocitul valurilor ce se loveau de pilonii putreziți era un sunet ciudat de liniștitor.

Aggo o ajută pe Dany să coboare din lectică. Belwas cel Voinic era așezat pe un pilon masiv, mâncând o pulpă rumenită.

— Câine, spuse el vesel când o zări pe Dany. Câine bun din Astapor, mică regină. Mânânci? I-o întinse cu un zâmbet unsuros.

— Ești amabil, Belwas, dar nu. Dany mâncase carne de câine în alte locuri, cu alte ocazii, dar acum nu se putea gândi decât la Cei Nepătați și la afurisiții lor de cățeluși. Trecu grăbită pe lângă imensul eunuc, urcând pe puntea *Balerionului*.

Ser Jorah Mormont o aștepta.

— Înălțimea Ta, spuse el, înclinându-și capul. Negustorii de sclavi au venit și au plecat. Trei la număr, cu o duzină de tâlmaci și tot atâția sclavi să-i slugărească. Au scotocit toate calele, palmă cu palmă, și au luat aminte la tot ce avem. O conduse spre pupa. Câți oameni au de vânzare?

— Nici unul. Oare pe Mormont era furioasă sau pe acest oraș, cu căldura lui apăsătoare, duhurile, sudoarea și cărămizile sfărâmate? Vând eunuci, nu oameni. Eunuci din cărămidă, ca tot Astaporul. Să cumpăr opt mii de eunuci de cărămidă, cu ochi morți care nu se mișcă niciodată, care ucid prunci de țâță de dragul unui coif cu țepușă și care-și sugrumă propriii câini? Nici măcar nu au nume. Așa că nu-i numi *oameni*, ser.

— *Khaleesi*, spuse el, luat pe nepregătite de furia ei, Cei Nepătați sunt aleși de mici copii și pregătiți...

— Am auzit tot ce mă interesează despre *pregătirea* lor. Dany simțea cum lacrimile îi țâșnesc din ochi, neașteptate, nedorite. Mâna îi zbură în sus și îl pocni cu putere pe Ser Jorah peste față. Avea de ales, ori să facă asta, ori să plângă.

Mormont își atinse obrazul palmuit.

— Dacă am supărat-o pe regina mea...

— Da, m-ai supărat. M-ai supărat mult, ser. Dacă ai fi cavalerul meu devotat, nu m-ai fi adus niciodată în mocirla asta dezgustătoare. *Dacă ai fi cavalerul meu devotat, nu m-ai fi sărutat niciodată sau nu te-ai fi uitat la sânii mei așa cum ai făcut-o, sau...*

— Cum poruncește Înălțimea Ta. Îi voi spune Căpitanului Groleo să se pregătească de plecare la fluxul de seară, către o mocirlă mai puțin dezgustătoare.

— Nu, spuse Dany. Groleo îi privea de pe teugă și echipajul său privea și el. Barbă-Albă, călăreții ei de sânge, Jhiqui, cu toții se opriseră din ceea ce făceau, la sunetul palmei. Vreau să plec acum, nu la flux. Vreau să plec repede și departe și să nu mai privesc niciodată înapoi. Dar nu pot, nu-i așa? Sunt opt mii de eunuci din cărămidă de vânzare și trebuie să găsesc o cale să-i cumpăr. Și cu acestea îl părăsi și coborî sub punte.

Dincolo de ușa sculptată în lemn a cabinei căpitanului, dragonii erau agitați.

Drogon își înalță capul și țipă, suflând un fum palid pe nări, iar Viserion se apropie fâlfâind de ea și încercă să i se cațere pe umăr, așa cum făcea când era mai mic.

— Nu, zise Dany, încercând să-l alunge cu blândețe. Acum ești prea mare pentru asta, dragule. Dar dragonul își încolăci coada albă și aurie în jurul unui braț și își înfipse ghearele negre în mână, ținându-se strâns. Neajutorată, Dany se prăbuși în scaunul mare de piele al lui Groleo, chicotind.

— Au fost nestăpâniți cât timp ai fost plecată, *Khaleesi*, îi spuse Irri. Viserion a smuls cu ghearele așchii din ușă, vezi? Iar Drogon a dat să fugă când un stăpân de sclavi a venit să-i vadă. Când l-am înhățat de coadă ca să-l opresc, s-a întors și m-a mușcat. Îi arată lui Dany urmele de dinți de pe mână.

— A încercat vreunul să se elibereze pârjolind în calea lui? Acesta era lucrul care o îngrozea pe Dany cel mai mult.

— Nu, *Khaleesi*. Drogon a scos foc pe nări, dar în aer. Stăpânii de sclavi s-au temut să se apropie de el.

Dany sărută mâna lui Irri acolo unde o mușcase Drogon.

— Îmi pare rău că te-a rănit. Dragonii nu sunt făcuți să fie închiși într-o cabină mică de corabie.

— Dragonii sunt asemeni cailor în privința asta, zise Irri. Și asemeni călăreților. Căii țipă sub punte, *Khaleesi*, și lovesc cu picioarele pereții de lemn. I-am auzit. Iar Jhiqui spune că femeile bătrâne și micuții țipă și ei, când nu ești aici. Nu le place căruța asta pe apă. Nu le place marea neagră și sărată.

— Știu, răspunse Dany. Chiar știu, știu.

— *Khaleesi* a mea e tristă?

— Da, recunosc Dany. *Tristă și pierdută*.

— Vrea *Khaleesi* să-i ofer plăcere? Dany se îndepărtă de ea.

— Nu, Irri, nu trebuie să faci asta. Ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea, când te-ai trezit... Nu ești o sclavă pentru plăceri, te-am eliberat, ai uitat? Tu...

— Sunt slujnica Mamei Dragonilor, spuse fata. E o mare onoare să-i ofer plăcere reginei mele.

— Nu vreau asta, insistă Dany. Nu vreau. Se întoarse brusc cu spatele. Lasă-mă acum, vreau să fiu singură. Să mă gândesc.

Amurgul începuse să coboare peste apele Golfului Sclavilor înainte ca Dany să se întoarcă pe punte. Stătea lângă parapet și privea Astaporul. *De aici, arată aproape frumos*, gândi ea. Sus, stelele începeau să răsară și odată cu ele, felinarele de mătase de jos, întocmai cum promisese tălmăcitoarea lui Kraznys. Piramidele de cărămidă scânteiau de lumină. *Dar e atât de întuneric mai jos, pe străzi, în piețe și în arenele de luptă. Iar cel mai întuneric e în cazărmi, unde vreun băiețel hrănește cu resturi de mâncare cățelușul pe care i l-au dat când i-au luat bărbăția*.

Auzi un pas ușor în spatele ei.

— *Khaleesi*. Vocea lui. Pot să-ți vorbesc deschis?

Dany nu se întoarce. Nu suporta să se uite la el chiar acum. Dacă ar face-o, s-ar putea să-l palmuiască din nou. Sau să plângă. Sau să-l sărute. Și să nu știe niciodată ce e bine, ce e rău și ce e nebunie.

— Spune ce vrei, ser.

— Când Aegon Dragonul a pășit pe țărmul Westerosului, regii din Vale, din Rock și Reach n-au alergat să-i înmâneze coroanele lor. Dacă ai de gând să stai pe Tronul lui de Fier, trebuie să-l câștigi, așa cum a făcut-o el, cu oțel și cu focul dragonilor. Și asta înseamnă să-ți mânjești mâinile cu sânge înainte ca treaba să fie terminată.

Sânge și foc, gândi Dany. Cuvintele Casei Targaryen. Le știa de o viață.

— Sângele vrăjmașilor mei am să-l vărs bucuroasă. Sângele celor nevinovați – e altă poveste. Opt mii de Nepătați îmi pot oferi. Opt mii de princi morți. Opt mii de câini sugrumați.

— Înălțimea Ta, spuse Jorah Mormont, am văzut Debarcaderul Regelui după Jaf. Au fost măcelăriți și princi în ziua aceea și bătrâni și copii la joacă. Au fost siluite mai multe femei decât poți număra. Există o fiară nemiloasă în fiecare bărbat, iar când îi dai acelui bărbat o sabie sau o sulită și-l trimiți la război, fiara se deșteaptă. Nu e nevoie decât de mirosul sângelui ca s-o trezească. Cu toate acestea, n-am auzit ca vreun Nepătat să siluiască sau să treacă vreun oraș prin sabie, nici măcar să jefuiască – doar la comanda precisă a celor care-i conduc. Poate că sunt cărămizi, așa cum spui, dar dacă îi cumperi, singurii câini pe care îi vor ucide de acum înainte sunt cei pe care-i vrei tu morți. Iar tu ai câțiva câini pe care-i vrei morți, după câte-mi amintesc.

Câinii Uzurpatorului.

— Da. Dany rămase cu privirea pierdută la luminile delicat colorate, lăsându-se mângâiată de briza sărată și răcoroasă. Vorbești despre prădarea orașelor. Răspunde-mi la o întrebare, ser: de ce Dothrakii nu au prădat niciodată acest oraș? Arată cu mâna: Uite-te la ziduri. Poți vedea unde au început să se sfărâme. Acolo și acolo. Vezi vreun străjer pe turnurile astea? Eu nu. Se ascund, ser? I-am văzut astăzi pe acești fii ai harpiei, toți războinicii lor mândri, de viță nobilă. Erau îmbrăcați în fuste de pânză și cel mai fioros lucru la ei era părul. Chiar și un *khalasaar* modest ar putea să zdrobească acest Astapor ca pe o nucă și să arunce miezul putred dinăuntru. Așadar, spune-mi, de ce nu stă acea harpie urâtă lângă calea zeilor din Vaes Dothraki, printre alți zei furați?

— Ai un ochi de dragon, *Khaleesi*, e limpede.

— Voiam un răspuns, nu un compliment.

— Există două motive. Bravii apărători ai Astaporului sunt praf în ochi, e adevărat. Nume vechi și pungi grase, care se îmbracă precum niște flagelatori Ghiscari, ca să pretindă că încă stăpânesc un vast imperiu. Fiecare dintre ei este un înalt ofițer. În zilele de sărbătoare fac demonstrații de luptă în arene ca să arate

ce comandanți străluciți sunt ei, dar eunucii sunt cei care mor. În același timp, orice dușman care ar vrea să atace Astaporul știe că va trebui să-i înfrunte pe Cei Nepătați. Stăpânii de sclavi vor aduna toată garnizoana în apărarea orașului. Dothrakii n-au mai pornit împotriva Celor Nepătați de când și-au lăsat cosițele la porțile Qohorului.

— Și al doilea motiv? vru să știe Dany.

— Cine ar ataca Astaporul? întrebă Ser Jorah. Cei din Meereen și Yunkai le sunt rivali, dar nu dușmani. Apocalipsa a distrus Valyria, cei din ținuturile de est sunt cu toții Ghiscari, iar dincolo de munți se află Lhazarul. Oamenii Miei, așa cum le spuneți voi, Dothrakii, un popor nespus de pașnic.

— Da, fu ea de acord, dar la nord de orașele sclavilor se află marea Dothraki și două duzini de *khali* puternici cărora nu le place nimic mai mult decât să jefuiască orașele și să le ducă oamenii în sclavie.

— Să-i ducă *unde*? La ce sunt de folos sclavii, după ce le-ai ucis stăpânii? Valyria nu mai există, Qarthul se află dincolo de pustiul roșu, iar Cele Nouă Orașe Libere sunt la mii de leghe depărtare către vest. Și poți fi sigură că fiii harpiei se arată generoși cu fiecare *khal* care trece, întocmai cum fac magisterii în Pentos, în Norvos și în Myr? Ei știu că, dacă îi ospătează pe lorzii călăreți și le fac daruri, vor pleca în curând mai departe. E mai ieftin decât să lupte și mult mai sigur.

Mai ieftin decât să lupti, gândi Dany. *Da, s-ar putea să fie*. Numai de-ar putea fi la fel de ușor și pentru ea. Cât de plăcut ar fi să meargă la Debarcaderul Regelui, cu dragonii ei, și să-i plătească băiețandrului Joffrey un cufăr cu aur, ca să-l facă să plece!

— *Khaleesi*? o îndemnă Ser Jorah, după o lungă tăcere. Îi atinse ușor cotul.

Dany se scutură, dându-i mâna la o parte.

— Viserys ar fi cumpărat Nepătați de toți banii pe care i-ar fi avut. Dar cândva mi-ai spus că eu semăn cu Rhaegar...

— Îmi amintesc, Daenerys.

— *Înălțimea Ta*, îl corectă ea. Prințul Rhaegar a condus în luptă oameni liberi, nu sclavi. Barbă-Albă spunea că și-a ridicat el însuși scutierii în rang de cavaler, și pe mulți alții.

— Nu exista onoare mai mare decât să-ți primești titlul de cavaler de la Prințul Pietrei Dragonului.

— Spune-mi, atunci, când atingea un om pe umăr cu sabia lui, ce spunea? Du-te și ucide-i pe cei slabi? Sau du-te și apără-i? La Trident, acei bărbați viteji de care vorbea Viserys, care au murit sub flamurile noastre cu însemnul dragonilor, și-au dat viața pentru că *credeau* în cauza lui Rhaegar sau fiindcă au fost cumpărați cu bani? Dany se întoarse către Mormont, își încrucișa brațele și așteptă un răspuns.

— Regina mea, rosti rar voinicul, tot ce spui este adevărat. Dar Rhaegar a

pierdut Tridentul. A pierdut bătălia, a pierdut războiul, și-a pierdut regatul și și-a pierdut viața. Sângele lui a curs în vârtejuri pe râu în jos, împreună cu rubinele platoșei sale, iar Robert Uzurpatorul a trecut peste cadavrul lui, furând Tronul de Fier. Rhaegar a luptat vitejește, Rhaegar a luptat cu noblețe, Rhaegar a luptat cu onoare. Și Rhaegar *a murit*.

BRAN

Nici un drum nu străbătea văile întortocheate ale munților, prin locurile pe unde își purtau pașii acum. Între piscurile cenușii de piatră se întindeau lacuri albastre, liniștite, lungi, adânci și înguste, și nesfârșita întunecime verde a pădurilor de pin. Arămiul și auriul frunzelor de toamnă deveni o prezență mai rară după ce părăsiră pădurea lupilor, pentru a urca printre bătrânele dealuri de cremene și dispărură când acele dealuri se preschimbară în munți. Deasupra lor se înălțau acum sequoia uriași, molizi și brazi și pini, într-o nesfârșită abundență. Lăstărișul creștea rar în umbra lor, iar pădurea era așternută cu un covor de ace verzi, întunecate.

Când se rătăceau, așa cum se întâmplase o dată sau de două ori, nu trebuia decât să aștepte o noapte rece și senină, netulburată de nori, și să caute pe cer Dragonul de Gheață. Steaua albastră din ochiul dragonului arăta calea spre nord, după cum le spusese cândva Osha. Gândindu-se la Osha, Bran se întreba unde era. Și-o imagina la adăpost, la Portul Alb, cu Rickon și Câinele Lăptos, mâncând țipari și pește și plăcintă fierbinte de crab, cu grăsanul Lord Manderly. Sau poate că se încălzeau la Ultima Vatră, în fața focurilor Mareluijon.

Dar viața lui Bran devenise un șir nesfârșit de zile rebegite, în spatele lui Hodor, călătorind în sus și-n jos, în coșul său.

— Sus și jos, ofta uneori Meera, în timp ce mergeau, apoi în jos și-n sus. Apoi iarăși sus și iarăși jos. Urăsc munții ăștia afurisiți ai tăi, Prințule Bran.

— Ieri spuneai că-i iubești.

— O, da. Nobilul meu tată mi-a povestit despre munții ăștia, dar nu i-am văzut niciodată până acum. Îi iubesc mai mult decât pot spune.

Bran se strâmbă la ea.

— Dar tocmai ai spus că-i urăști.

— De ce nu se poate amândouă?

Meera ridică mâna să-l ciupească de nas.

— Pentru că sunt două lucruri diferite, insistă el. Ca ziua și noaptea, ca gheața și focul.

— Dacă gheața poate să ardă, spuse Jojen cu glasul lui solemn, atunci iubirea și ura se pot însoți. Munte sau mlaștină, n-are importanță. Pământul e unul.

— Unul, fu de acord sora lui, dar tare încrețit. Văile adânci le făceau rareori

favoarea de a duce spre nord sau spre sud, astfel că se pomeneau adesea străbătând kilometri întregi în direcția greșită și erau nevoiți să facă uneori cale întoarsă.

— Dacă am fi apucat-o pe drumul regelui, acum poate am fi fost la Zid, le reamintea Bran fraților Reed. Voia să găsească cioara cu trei ochi, ca să învețe să zboare. De zeci de ori spunea, până când Meera începea să-l sâcâie, îngânându-l. Dacă am fi apucat-o pe drumul regelui, nici nu ne-ar mai fi fost atât de foame, dădea el să spună atunci.

Jos, printre dealuri, nu duseseră lipsă de mâncare. Meera era o vânătoare iscusită și se pricepea încă și mai bine la prinsul peștilor din pâraie cu harponul ei pentru broaște. Lui Bran îi plăcea s-o privească, admirându-i iuțeala, felul cum vâra harponul în apă și-l scotea cu un păstrăv argintiu zvârcolindu-se în vârf. Și mai era și Vară care vâna pentru ei. Lupul străvechi dispărea aproape în fiecare noapte, la apusul soarelui, dar se întorcea întotdeauna înainte de primii zori, cel mai adesea cu ceva în gură, o veriță sau un iepure.

Dar aici, printre munți, pâraiele erau mai mici și mai înghețate și vânatul mai puțin. Meera vâna și pescuia când putea, dar era mai greu, iar în unele nopți nici chiar Vară nu găsea nici o pradă. Adesea se duceau la culcare cu burțile goale.

Dar Jojen rămânea neclintit în hotărârea lui de a se ține departe de drum.

— Când dai de drumuri, dai de drumeți, spunea în stilul lui caracteristic, iar drumeții au ochi să vadă și guri să răspândească povești despre băiatul schilod, uriașul său și lupul care îi însoțește.

Jojen era mai încăpățânat ca nimeni altul, așa că înaintau greu prin ținutul sălbatic și în fiecare zi urcau puțin mai mult și erau puțin mai aproape de nord.

În unele zile ploua, în altele bătea vântul și, o dată, i-a prins o vijelie însoțită de lapoviță, atât de puternică încât până și Hodor a zbierat, cuprins de disperare. În zilele senine, li se părea adesea că sunt singurele ființe de pe lume.

— Nimeni nu locuiește aici? a întrebat o dată Meera Reed, în timp ce-și croiau drum în jurul unei ridicături de granit, mare cât Winterfellul.

— Sunt oameni, îi răspunse Bran. Umberii se află în mare parte la est de drumul regelui, dar vara își duc oile la păscut pe pajiștile înalte. Clanul Wull, la vest de munți, de-a lungul golfului de Gheață, clanul Harclay în spatele nostru, printre dealuri, Liddle și Norrey și chiar câțiva din clanul Flint aici, sus, în cele mai înalte locuri. Străbunica lui din partea tatălui fusese din clanul Flint care trăia în munți. Bătrâna Nan spunea că sângele ei îl făcea pe Bran, înainte să cadă, atât de înnebunit după cățărat. Dar ea murise cu ani și ani înainte ca el să se nască, chiar înainte să se nască tatăl său.

— Wull? făcu Meera. Jojen, n-a fost un Wull cu tata, în timpul războiului?

— Theo Wull. Jojen răsufla greu, obosit de urcuș. Căldări, așa îi spuneau.

— Ala e blazonul lor, spuse Bran, trei căldări maro pe fond albastru, cu o margine din carouri albe și gri. Lordul Wull a venit o dată la Winterfell, să-și declare loialitatea și să discute cu tata, și avea căldările pe scut. Dar nu e un lord

adevărat. De fapt, este, dar i se spune *Wullul*, și mai sunt clanurile Knott și Norey și Liddle. La Winterfell, le spuneam lorzi, dar oamenii lor nu le spun așa.

Jojen Reed se opri să-și tragă sufletul.

— Crezi că acești oameni ai munților știu că suntem aici?

— Știu. Bran îi văzuse urmărindu-i, nu cu ochii lui, ci cu ochii mai ageri ai lui Vară, cărora nu le scăpa aproape nimic. Nu ne vor deranja, atât timp cât nu încercăm s-o ștergem cu caprele și cu caii lor.

Și așa a și fost. O singură dată s-au întâlnit cu câțiva oameni ai muntelui, când o ploaie rece ca gheața a izbucnit pe neașteptate, trimițându-i în căutarea unui adăpost. Vară le găsi locul, adormecând o peșteră mică, în spatele crengilor gri-verzui ale unui sequoia înalt, dar când Hodor intră, aplecându-se, pe sub ieșitura de piatră, Bran zări strălucirea portocalie a unui foc, undeva mai departe și își dădu seama că nu erau singuri.

— Haideți înăuntru și încălziți-vă, strigă un glas de bărbat. E destulă piatră deasupra capetelor noastre ca să ne apere pe toți de ploaie.

Le oferî plăcinte de ovăz și sângerete și o înghițitură de bere dintr-o ploscă de piele pe care o avea la el, dar nu-și spuse numele și nici nu-i întrebă cum îi cheamă. Bran socoti că e un Liddle. Catarama cu care era prinsă mantia lui din blană de veveriță era din aur și bronz și avea forma unui con de pin, iar clanul Liddle avea conuri pe partea albă a scuturilor jumătate verzi, jumătate albe.

— E departe Zidul? îl întrebă Bran, în timp ce așteptau ca ploaia să se oprească.

— Nu mai departe decât zboară corbul, răspunse bărbatul din clanul Liddle, dacă asta era. Dar departe pentru cei ce nu au aripi.

Bran începu să spună:

— Sunt sigur că acum am fi acolo, dacă...

— ... am fi luat-o pe drumul regelui, îl completă Meera.

Bărbatul scoase un cuțit și începu să cioplească un băț.

— Pe când la Winterfell se afla un Stark, o fecioară putea să umble pe drumul regelui în rochie de gală și să rămână neatinsă, iar drumeții puteau găsi un foc, pâine și sare la multe hanuri și cetăți. Dar nopțile sunt mai reci acum și ușile sunt închise. În pădurea lupilor sunt calmari aurii și pe drumul regelui umblă oameni jupuiți, căutând străini.

Frații Reed schimbară o privire.

— Oamenii jupuiți? întrebă Jojen.

— Băieții Bastardului, da. Era mort, dar acum nu mai e. Și plătește bani frumoși de argint pentru blănuri de lup, se zice, și poate de aur, pentru o vorbă despre un alt mort umblător. Se uită la Bran când spuse asta, și la Vară, care stătea întins lângă el. Cât despre Zid, continuă omul, nu e un loc unde m-aș duce. Bătrânul Urs a dus Rondul în pădurile bântuite și nu s-au mai întors decât corbii lui, fără să aducă nici un mesaj. *Aripi negre, cuvinte întunecate*, spunea mama,

dar când păsările zboară fără o vorbă, asta mi se pare și mai întunecat. Scormoni cu bățul în foc. Era altfel pe când la Winterfell era un Stark. Dar bătrânul lup a murit, iar lupul tânăr a plecat la sud, să joace jocul de-a tronurile, și nu ne-a lăsat decât năluci.

— Lupii vor veni din nou, spuse Jojen solemn.

— Și de unde știi tu, băiete?

— Am visat.

— În unele nopți o visez pe mama pe care am îngropat-o acum nouă ani, zise bărbatul, dar când mă trezesc, nu se întoarce la noi.

— Există vise și vise, lordul meu.

— Hodor, zise Hodor.

Petrecură noaptea aceea împreună, căci ploaia nu se opri până după ce se întunecase de mult și numai Vară părea dornic să părăsească peștera. Când din foc nu mai rămase decât jăraticul, Bran îl lăsa să plece. Lupul străvechi nu simțea umezeala la fel ca oamenii, iar noaptea îl chema. Lumina lunii zugrăvea pădurile ude în nuanțe de argintiu și transforma în alb cenușii piscurilor. Bufnițele țipau prin întuneric și zburau în tăcere printre pini, în timp ce capre alburii umblau pe coamele munților. Bran închise ochii și se lăsa pradă visului de lup, mirosurilor și sunetelor nopții adânci.

Când se treziră, în dimineața următoare, focul era stins și bărbatul Liddle dispăruse, dar le lăsase o bucată se sângerete și o duzină de plăcinte de ovăz, învelite cu grijă într-o pânză verde cu alb. Unele dintre plăcinte erau umplute cu semințe de pin, altele cu mure. Bran mănca una din fiecare și tot nu știa care îi place mai mult. Într-o bună zi, la Winterfell va stăpâni iarăși Casa Stark și atunci va trimite după clanul Liddle și le va plăti însutit pentru fiecare sămânță de pin și pentru fiecare mură.

Drumul pe care îl urmau era ceva mai ușor în ziua aceea și, către prânz, soarele străpunse norii. Bran stătea în coșul lui din spatele lui Hodor și se simțea aproape mulțumit. O dată ațipi, adormit de legănatul domol al mersului uriașului grăjdar și de sunetul zumzăit pe care îl scotea uneori în timp ce mergea. Meera îl trezi cu o atingere ușoară pe braț.

— Privește, zise ea, arătând către cer cu harponul ei pentru broaște, un vultur.

Bran își înălță capul și îl văzu, cu aripile-i cenușii desfăcute, neclintite, ca și cum ar pluti pe vânt. Îl urmări cu privirea în timp ce se înălța, în cercuri, întrebându-se cum ar fi să se avânte și el prin lume atât de ușor. *Chiar mai bine decât să te cațeri.* Încercă să ajungă până la vultur, să lase în urmă trupul schilod și să se ridice la cer, alături de el, așa cum i se alătura lui Vară. *Cei ce au viziunea verde o pot face. Ar trebui să pot și eu.* Încercă și iar încercă, până când vulturul se pierdu în ceața aurie a după-amiezii.

— A dispărut, zise el dezamăgit.

— Vom vedea alții, spuse Meera. Trăiesc acolo, sus.

— Bănuiesc.

— Hodor, spuse Hodor.

— Hodor, îl aprobă Bran.

Jojen lovi cu piciorul un con de pin.

— Cred că lui Hodor îl place când îi spui numele.

— Hodor nu e numele lui adevărat, explică Bran. E doar un cuvânt pe care-l spune. Numele lui adevărat este Walder, așa mi-a spus Bătrâna Nan. Era bunica bunicii lui sau așa ceva. Îl întrista să vorbească despre Bătrâna Nan. Crezi că au omorât-o oamenii de fier? Nu i-au văzut trupul la Winterfell. Acum, că se gândea, nu-și amintea să fi văzut vreo femeie moartă. N-a făcut niciodată rău nimănui, nici măcar lui Theon. Doar spunea povești. Theon n-ar face rău unei asemenea femei. Așa-i?

— Unii oameni fac rău altora doar fiindcă pot, răspunse Jojen.

— Dar nu Theon era cel care omora la Winterfell, adăugă Meera. Prea mulți dintre morți erau oameni de fier. Își mută harponul în mâna cealaltă. Amintește-ți poveștile Bătrânei Nan, sunetul glasului ei. Atât timp cât vei face asta, o parte din ea va trăi mereu în tine.

— Îmi voi aminti, promise el.

Urcară fără o vorbă multă vreme, pe o cărare întortocheată ce străbătea coama înaltă dintre două piscuri stâncoase. Pini sfrijiți se agățau de versanții dimprejur. Înainte, departe, Bran vedea sclipirea de gheață a unui pârau, rostogolindu-se în josul unui versant. Se pomeni ascultând respirația lui Jojen și scârțâitul acelor de pin sub picioarele lui Hodor.

— Știți vreo poveste? îi întrebă din senin pe frații Reed.

Meera râse.

— O, câteva.

— Câteva, recunosc fratele ei.

— Hodor, spuse Hodor, zumzând.

— Ați putea spune una, zise Bran. În timp ce mergem. Lui Hodor îi plac poveștile cu cavaleri. Și mie.

— Nu este nici un cavaler la Gât, spuse Jojen.

— Deasupra apei, îl corectă sora lui. Dar mlaștinile sunt pline de cavaleri morți.

— E adevărat, fu de acord Jojen. Andali și oameni de fier. Freyi și alți nebuni, toți acei mândri luptători care au pornit să cucerească Apa Cenușie. Nici unul n-a putut s-o găsească. Intră în Gât și nu mai ies. Și, mai devreme sau mai târziu, nimeresc în mlaștini și se scufundă sub povara oțelului și se îneacă acolo, în armurile lor.

Gândul la cavalerii înecați sub ape îi dădea lui Bran fiori. Dar nu protestă, îi plăceau fiorii.

— A fost odată un cavaler, începu Meera, în anul falsei primăveri. Cavalerul

Copacului Surâzător i se spunea. Se poate să fi fost un om al mlaștinilor, cavalerul acela.

— Sau nu. Fața lui Jojen era pătată de umbre verzi. Prințul Bran a auzit povestea asta de o sută de ori, sunt sigur.

— Nu, protestă Bran. N-am auzit-o. Și dacă am auzit-o, nu contează. Uneori Bătrâna Nan spunea aceeași poveste, dar nu ne supăram niciodată, dacă era o poveste frumoasă. Poveștile vechi sunt ca prietenii vechi, spunea ea. Trebuie să le vizitezi din când în când.

— E adevărat. Meera mergea cu scutul pe spate, dând la o parte, cu harponul ei de prins broaște, câte o creangă care-i ieșea în cale. Tocmai când Bran începea să creadă că nu-i va spune, până la urmă, povestea, fata începu din nou: A fost odată un flăcău ciudat care trăia la Gât. Era mic, ca toți oamenii mlaștinilor, dar viteaz și isteț, și puternic pe deasupra. A crescut vânând, pescuind și cățărându-se în copaci și a învățat toate vrăjile poporului meu.

Bran era aproape sigur că nu mai auzise niciodată povestea aceasta.

— Avea vise verzi, ca Jojen?

— Nu, răspunse Meera, dar putea să respire noroi și să alerge pe frunze, să transforme pământul în apă și apa în pământ, doar cu o șoaptă. Putea vorbi cu copacii și putea să țeasă cuvinte și să facă să apară și să dispară castele.

— Aș vrea să pot și eu, zise Bran pe un ton plângător. Când se întâlnește cu cavalerul copacului?

Meera se strâmbă la el.

— Mai devreme, dacă un anume prinț ar tăcea din gură.

— Întrebam și eu...

— Flăcăul cunoștea vrăjile mlaștinilor, continuă ea, dar voia mai mult. Arareori călătoresc oamenii poporului nostru departe de casă, știi. Suntem oameni mici și obiceiurile noastre le par unora ciudate, așa că oamenii mari nu ne tratează întotdeauna cu blândețe. Dar flăcăul acesta era mai cutezător ca alții și, într-o zi, când a devenit bărbat, a hotărât să părăsească mlaștinile și să viziteze Insulele Chipurilor.

— Nimeni nu vizitează Insulele Chipurilor, obiectă Bran. Acolo locuiesc oamenii verzi.

— Tocmai pe ei voia să-i găsească. Așa că s-a îmbrăcat cu o cămașă cusută cu solzi de bronz, așa, ca a mea, a luat un scut de piele și un harpon pentru prins broaște, ca al meu, și a pornit, vâslind într-o barcă mică de piele, în josul Furcii Verzi.

Bran închise ochii, încercând să-l vadă pe omul din barca mică de piele. În mintea lui, oamenii mlaștinilor arătau ca Jojen, doar că mai bătrâni, mai puternici și îmbrăcați ca Meera.

— A trecut pe lângă Gemeni noaptea, ca Freyiii să nu-l atace și, când a ajuns la Trident, a părăsit râul, și-a pus barca pe cap și a început să meargă pe jos. I-a luat

multe zile, dar în cele din urmă, a ajuns la Ochiul Zeilor, a aruncat braca în lac și a vâslit către Insula Chipurilor.

— S-a întâlnit cu oamenii verzi?

— Da, răspunse Meera, dar asta e altă poveste și nu am s-o spun eu. Prințul meu a cerut povești cu cavaleri.

— Sunt buni și oamenii verzi.

— Da, sunt, îl aprobă ea, dar nu mai spuse nimic despre ei. Toată iarna aceea, flăcăul mlaștinilor a stat pe insulă, dar când a sosit primăvara, a auzit chemarea lumii largi și a știut că sosise vremea să plece. Barca lui de piele era exact acolo unde o lăsase, așa că și-a luat rămas-bun și a vâslit către țarm. A vâslit și a vâslit și, în cele din urmă, a văzut turnurile înalte ale unui castel înălțându-se lângă lac. Turnurile erau și mai înalte, pe măsură ce se apropia de țarm, până când își dădu seama că acesta era, negreșit, cel mai mare castel din lume.

— Harrenhal! știu Bran pe dată. Era Harrenhalul!

Meera zâmbi.

— Așa să fie? Sub zidurile castelului, văzu corturi de mai multe culori, flamuri strălucitoare, pârâind în bătaia vântului, și cavaleri cu zale și platoșe, călare pe cai îmbrăcați în armură. Simțea miros de carne friptă, auzea râsete și goarneau vestitorilor sunând. Un mare turnir era pe cale să înceapă și campioni din întreaga lume veniseră să se întreacă. Regele însuși era de față, cu fiul său, prințul dragon. Veniseră Săbiile Albe, să primească un nou frate în rândurile lor. Lordul furtunii era și el acolo și lordul trandafirului, de asemenea. Marele leu al stâncii se certase cu regele și nu era prezent, dar mulți dintre cavalerii și purtătorii lui de flamuri veniseră, oricum. Flăcăul mlaștinilor nu mai văzuse niciodată un spectacol atât de grandios și știa că s-ar putea să nu mai aibă un asemenea prilej. O parte din el își dorea cu ardoare să participe.

Bran cunoștea foarte bine acel sentiment. Pe când era mic, nu visase la altceva decât să fie cavaler. Dar asta se întâmplase înainte să cadă și să-și piardă picioarele.

— Fiica mărețului castel domnea ca regină a dragostei și a frumuseții, la deschiderea turnirului. Cinci campioni au jurat să-i apere coroana, cei patru frați ai ei din Harrenhal și renumitul său unchi, un cavaler alb din Garda Regelui.

— Era o fată frumoasă?

— Era, spuse Meera, săltând peste o piatră, dar mai erau și altele, mai frumoase. Una dintre ele era soția prințului dragon, care venise însoțită de o duzină de doamne de companie. Cavalerii le-au cerut cu toții panglici, să și le lege la sulițe.

— N-o să fie o poveste din aia de dragoste, nu-i așa? întrebă Bran, bănuitor. Lui Hodor nu-i plac așa de mult.

— Hodor, zise Hodor prietenos.

— Îi plac poveștile cu cavaleri care se luptă cu monștri.

— Uneori cavalerii sunt monștri, Bran. Micul flăcău al mlaștinilor străbătea câmpul, bucurându-se de ziua caldă de primăvară, fără să facă rău nimănui, când fu atacat de trei scutieri. Nu avea nici unul mai mult de cincisprezece ani, dar chiar și așa, erau cu toții mai voinici ca el. Aceasta era lumea *lor* și știau asta, iar el nu avea nici un drept să fie acolo. I-au smuls sulita și l-au doborât la pământ, înjurându-l și numindu-l mâncător de broaște.

— Erau Walderi? Îi părea a fi ceva ce Micul Walder Frey ar fi putut face.

— Nici unul nu și-a dat numele, dar le-a reținut bine chipurile, ca să se poată răzbuna pe ei mai târziu. Îl trânteau la pământ ori de câte ori încerca să se ridice și îl loveau cu picioarele când se chircea pe jos. Dar apoi au auzit un răget: „Cel pe care-l loviți e omul tatălui meu”, a urlat lupoaica.

— O lupoaică pe patru picioare sau pe două?

— Pe două, răspunse Meera. Lupoaica s-a năpustit asupra scutierilor cu o sabie de turnir și i-a împrăștiat pe toți. Omul mlaștinilor era plin de sânge și de vânătăi, așa că îl duse în vizuina ei, să-i curețe rănila și să i le lege cu pânză. Acolo, cavalerul i-a întâlnit pe frații ei de haită: lupul fioros care le era căpetenie, lupul liniștit de lângă el și puiul, care era cel mai tânăr dintre cei patru.

În seara aceea, avea să fie mare ospăț la Harrenhal, pentru a marca deschiderea turnirului, și lupoaica a insistat ca flăcăul să ia parte. Era de obârșie nobilă și avea dreptul la un loc la masă, la fel ca oricare altul. Lupoaica nu era ușor de refuzat, așa că flăcăul mlaștinilor l-a lăsat pe puiul de lup să-i găsească straie potrivite pentru ospățul unui rege și a pornit către mureșul castel.

Sub acoperișul lui Harren, a mâncat și a băut cu lupii și cu mulți cavaleri loiali acestora, oamenii măgurilor, elani, urși și tritoni. Prințul dragon a cântat un cântec atât de trist încât lupoaica fecioară a început să se smiorcăie, dar când frățiorul ei a tachinat-o, i-a turnat vin pe cap. Un frate în negru a luat cuvântul, cerând cavalerilor să se alăture Rondului de Noapte. Lordul furtunii l-a învins pe cavalerul craniilor și al săruturilor într-un duel al cupelor de vin. Flăcăul mlaștinilor a văzut o fecioară cu ochi de purpură, surâzători, dansând cu o sabie albă, cu un șarpe roșu, cu lordul grifonilor și, în cele din urmă, cu lupul cel liniștit... dar asta numai după ce lupul fioros a vorbit cu ea, în numele unui frate prea sfios ca să se ridice de la locul său.

În mijlocul acestei veselii, flăcăiașul mlaștinilor i-a zărit pe cei trei scutieri care îl atacaseră. Unul slujea un cavaler al furcii, altul un cavaler al porcului spinos, în timp ce ultimul era în slujba unui cavaler cu două turnuri pe tunică, un blazon pe care toți oamenii mlaștinilor îl cunoșteau bine.

— Freyii? zise Bran. Freyii de la Crossing?

— Cum mă vezi și cum te văd, îl aprobă Meera. Lupoaica i-a văzut și ea și i-a arătat fraților săi. „Ți-aș putea găsi un cal și o armură pe potrivă”, s-a oferit puiul de lup. Micul om al mlaștinilor i-a mulțumit, dar nu i-a dat nici un răspuns. Avea inima sfâșiată. Oamenii mlaștinilor sunt mai mici decât majoritatea oamenilor, dar

la fel de mândri. Flăcăul nu era cavaler, nu mai mult decât oricare altul dintre ai lui. Noi stăm în bărci mai des decât pe cal, iar mâinile noastre sunt făcute pentru vâsle, nu pentru sulite. Oricât de mult și-ar fi dorit să se răzbune, se temea că nu va reuși decât să se facă de râs sau să-și facă semenii de rușine. Lupul cel liniștit i-a oferit un loc în cortul său în noaptea aceea, dar înainte de a adormi, a îngenuncheat pe malul lacului, privind peste apă către locul unde ar fi trebuit să se afle Insula Chipurilor, și a rostit o rugăciune către zeii vechi ai Nordului și ai Gâtului...

— N-ai auzit niciodată povestea asta de la tatăl tău? Întrebă Jojen.

— Bătrâna Nan era cea care spunea povești. Meera, continuă, nu te poți opri aici.

Hodor trebuie să fi simțit același lucru.

— Hodor, spuse el, iar apoi: Hodor, hodor, hodor, hodor.

— Ei, bine, zise Meera, dacă vrei să auzi continuarea...

— Da. *Spune-o!*

— Cinci zile de turnir erau planificate, povesti ea. Aveau să aibă loc și o mare încăierare între șapte adversari, un concurs de tras cu arcul și de aruncare cu toporul, o cursă de cai și un turnir al cântăreților...

— Lasă toate astea, se foi Bran nerăbdător în coșul său din spatele lui Hodor. Spune despre turnir.

— Cum poruncește prințul meu. Fiica acelui castel era regina iubirii și a frumuseții, cu patru frați și un unchi s-o apere, dar toți cei patru fii ai Harrenhalului au fost învinși din prima zi. Învingătorii lor ajungeau pentru scurt timp campioni, până când erau, la rândul lor, înfrânți. S-a întâmplat că sfârșitul primei zile l-a găsit pe cavalerul porcului spinos câștigându-și un loc printre campioni, iar în dimineața celei de-a doua zile, cavalerul furcii și cavalerul celor două turnuri erau și ei victorioși. Dar târziu, în după-amiaza celei de-a doua zile, pe când umbrele începeau să se alungească, în arenă și-a făcut apariția un cavaler misterios.

Bran clătină din cap, cunoscător. Cavalerii misterioși apăreau adesea în turniruri, cu coifuri ce le ascundeau fețele și scuturi care erau fie fără blazon, fie cu un blazon ciudat. Uneori, erau campioni renumiți ai deghizării. Cavalerul dragon câștigase odată un turnir în chip de Cavaler al lacrimilor, ca să-și poată numi sora regina iubirii și a frumuseții, în locul amantei regelui. Și Barristan cel Viteaz îmbrăcase armura unui cavaler misterios, prima oară când avea doar zece ani.

— Era micul om al mlaștinilor, pun prinsoare.

— Nimeni nu știa, spuse Meera, dar cavalerul misterios era mic de statură și îmbrăcat într-o armură care nu i se potrivea, făcută din bucăți și bucățele. Blazonul de pe scutul lui era copacul inimii, copacul vechilor zei, un copac alb cu o față roșie, surâzătoare.

— Poate că venea din Insula Chipurilor, spuse Bran. Era verde? În poveștile Bătrânei Nan, protectorii aveau pielea verde-închis și frunze în loc de păr. Uneori aveau și coarne, dar Bran nu vedea cum ar fi putut cavalerul misterului să poarte coif dacă ar fi avut coarne. Sunt sigur că vechii zei l-au trimis.

— Poate că da. Cavalerul misterului și-a înclinat sulita în fața regelui și a pornit călare spre marginea arenelor, unde își aveau pavilioanele cei cinci campioni. Știi care sunt cei trei pe care i-a înfruntat.

— Cavalerul porcului spinos, cavalerul furcii și cavalerul turnurilor gemene. Bran auzise destule povești ca să știe atâta lucru. Era micul om al mlaștinilor, ți-am zis eu.

— Oricine o fi fost, zeii au dat putere brațului său. Cavalerul porcului spinos a căzut primul, pe urmă cavalerul furcii și la urmă cavalerul turnurilor gemene. Nici unul dintre ei nu era foarte îndrăgit, astfel că oamenii din popor l-au ovaționat frenetic pe Cavalerul Copacului Surâzător, cum a fost numit în curând noul campion. Când inamicii săi au căutat să-și răscumpere calul și armura, Cavalerul Copacului Surâzător le-a vorbit cu glas de tunet, prin coiful său, zicând: „Învățați-vă scutierii ce înseamnă onoarea. Asta va fi un preț al răscumpărării destul de bun!” După ce cavalerii învinși și-au pedepsit aspru scutierii, și-au primit înapoi caii și armurile. Și astfel, rugăciunea flăcăiașului mlaștinii a primit răspuns... de la oamenii verzi sau de la vechii zei sau de la copiii pădurii, cine poate spune?

Era o poveste bună, hotărî Bran, după ce stătu pe gânduri o clipă sau două.

— Apoi ce s-a întâmplat? Cavalerul Copacului Surâzător a câștigat turnirul și s-a căsătorit cu o prințesă?

— Nu, răspunse Meera. În seara aceea, la marele castel, lordul furtunii și cavalerul craniilor și al săruturilor au jurat fiecare să-i scoată masca, iar regele însuși a îndemnat oamenii să-l înfrunte, declarând că chipul din spatele coifului nu-i era prieten. Dar în dimineața următoare, când goarneau au sunat și regele s-a așezat la locul său, doar doi campioni și-au făcut apariția.

Cavalerul Copacului Surâzător dispăruse. Regele era foc și pară, și chiar și-a trimis fiul, prințul dragon, în căutarea bărbatului misterios, dar nu i-au găsit decât scutul pictat, atârnat în părăsire într-un copac. În cele din urmă, prințul dragon a câștigat acel turnir.

— Oh. Bran cugetă la poveste vreme îndelungată. A fost o poveste bună. Dar ar fi trebuit să fi fost atacat de cei trei cavaleri, nu de scutierii lor. Atunci micul om al mlaștinii i-ar fi putut omorî pe toți. Partea cu răscumpărarea a fost stupidă. Iar cavalerul misterios trebuia să câștige turnirul, învingând fiecare inamic, și s-o numească pe fecioara lupoaică regina iubirii și a frumuseții.

— A fost regina iubirii și a frumuseții, zise Meera, dar asta e o altă poveste, mai tristă.

— Ești sigur că n-ai mai auzit povestea asta până acum, Bran? Întrebă Jojen.

Nobilul tău tată nu ți-a spus-o niciodată?

Bran scutură din cap. Ziua era pe sfârșite și umbrele lungi se furișau în josul versanților, răsfirând degete negre printre pini. *Dacă micul om al mlaștinilor a putut vizita Insula Chipurilor, poate că aş putea și eu.* Toate poveștile erau de acord că oamenii verzi aveau stranii puteri magice. Poate că l-ar ajuta să meargă din nou, poate chiar l-ar transforma într-un cavaler. *Ei l-au transformat pe micul om al mlaștinilor în cavaler, chiar dacă numai pentru o zi, gândi el. O zi ar fi de ajuns.*

DAVOS

Celula era mai caldă decât îi era îngăduit oricărei celule.

Era întunecoasă, da. O lumină portocalie, pâlpâitoare, cădea printre vechile zăbrele de fier, dinspre torța din suportul de pe zidul de dincolo, dar jumătatea din spate a celulei rămânea înecată în beznă. Era și umedă, așa cum era de așteptat pe o insulă precum Piatra Dragonului, unde marea era mereu aproape. Și erau șobolani, la fel de mulți cum te puteai aștepta să fie în orice temniță, și câțiva în plus.

Dar Davos nu se putea plânge de frig. Culoarele netede de piatră de sub masiva Piatră a Dragonului erau mereu calde, iar Davos auzise adesea spunându-se că deveneau din ce în ce mai calde, pe măsură ce coborau. Davos se afla mult sub castel și zidul celulei era adesea cald la atingere, când își lipea palma de el. Probabil că vechile povești erau adevărate și Piatra Dragonului era construită din pietrele iadului.

Când l-au adus aici, fusese bolnav. Tușea care îl chinuia de la bătălie încoace se agravase și o febră pusese, de asemenea, stăpânire pe el. Buzele îi erau pline de bășici și căldura celulei nu l-a împiedicat să tremure. *Nu voi zăbovi mult în locul acesta, își amintea că gândise. Voi muri curând aici, în întuneric.*

Dar a descoperit că se înșelase în privința aceasta, ca în aproape toate privințele. Își amintea ca prin ceață mâini blânde, un glas ferm și chipul tânărului Maester Pylos aplecat deasupra lui. Îi dădea să bea supă fierbinte de usturoi și lapte de mac, să-i alunge durerile și frisoanele. Laptele macului l-a făcut să doarmă și, în somn, i-au pus lipitori, să curețe sângele stricat. Sau așa presupunea, după urmele pe care le avea pe brațe când s-a trezit. Nu după mult timp, tusea s-a oprit. Bășicile îi dispăruseră, iar supa avea în ea bucăți de pește alb, de morcovi și de ceapă. Și într-o zi, și-a dat seama că se simte mai puternic decât s-a simțit vreodată de când *Betha Neagră* s-a zdruncinat sub picioarele lui și l-a aruncat în râu.

Avea doi temniceri să se ocupe de el. Unul era voinic și îndesat, cu umeri musculoși și mâini imense, puternice. Purta o armură din piele cu ținte de fier și

de două ori pe zi îi aducea lui Davos o strachină cu terci de ovăz. Uneori, îl îndulcea cu miere sau turna în el câteva picături de lapte. Celălalt temnicer era mai în vârstă, gârbovit și pământiu la față, cu părul unsuros, nespălat și pielea solzoasă. Purta o jiletcă din catifea albă, cu un cerc de stele brodat pe piept cu fir de aur. Îi venea prost, fiind scurtă și prea largă în același timp și, pe deasupra, era slinoasă și ruptă. El îi aducea lui Davos talere cu carne și păsat sau tocană de pește și, o dată, i-a adus chiar o jumătate de plăcintă cu mreană. Mreana a fost atât de sățioasă încât n-a putut s-o digere, dar oricum, a fost o mâncare aleasă pentru un prizonier.

Nici soarele, nici luna nu străluceau în carceră; nici o fereastră nu străpungea zidurile groase de piatră. Putea deosebi ziua de noapte doar după temniceri. Nici unul nu-i vorbea, deși știa că nu erau muți; uneori îi auzea rostind câteva vorbe, când schimbau garda. Nici măcar nu voiau să-i spună cum îi cheamă, așa că le-a dat el nume. Pe cel scund și voinic l-a numit Terci, iar pe cel gârbov și pământiu, Mreană, după plăcintă. Număra zilele după mesele pe care i le aduceau și după schimbarea torțelor din suportul din afara celulei.

În întineric, omul începe să se simtă singur și tânjește după glas omenesc. Davos vorbea cu temnicerii ori de câte ori veneau în celulă, fie ca să-i aducă mâncare, fie ca să îi schimbe căldarea cu dejecții. Știa că ar fi surzi dacă le-ar cere libertate sau îndurare; în schimb, le puneă întrebări, sperând că poate, într-o zi, unul îi va răspunde.

Ce se mai aude despre război? întreba el, și: Regele e bine? întreba de fiul său Devan și despre Prințesa Shireen și despre Salladhor Saan. Cum e vremea? întreba, și: Au început furtunile de toamnă? Mai călătoresc corăbiile pe marea îngustă?

Indiferent ce întreba, nu răspundeau niciodată, deși uneori, Terci îi arunca o privire și, pentru o fracțiune de secundă, Davos avea impresia că era gata să vorbească. Cu Mreană nu era nici măcar atât. *Pentru el nu sunt un om, gândi Davos, doar o piatră care mănâncă, își face nevoile și vorbește.* După o vreme, hotărî că Terci îi plăcea mult mai mult. Terci, cel puțin, părea să fie conștient că e un om viu și avea un fel de bunătate bizară. Davos bănuia că hrănea șobolanii, de aceea erau atât de mulți. Odată, i s-a părut că-l aude vorbindu-le, ca unor copii, dar poate că doar visase.

N-au de gând să mă lase să mor, își dădu el seama. Mă țin în viață, pentru un motiv numai de ei știut. Nu-i plăcea să-și închipuie care ar putea fi motivul. Lordul Sunglass fusese închis o vreme în celulele de sub Piatra Dragonului, la fel și fiii lui Ser Hubard Rambton. Cu toții sfârșiseră pe rug. *Ar fi trebuit să mă las în voia mării, gândea Davos, stând cu privirea pierdută la torța de dincolo de gratii. Sau să las corabia să treacă pe lângă mine, să mă sfârșesc pe stânca mea. Aș prefera să hrănesc crabi decât flăcări.*

Pe urmă, într-o seară, pe când își termina cina, Davos a simțit dintr-odată o

fierbințeală ciudată revărsându-se asupra lui. Își ridică ochii, privind printre zăbrele și o zări acolo, în stacojiu aprins, cu rubinul ei mare la gât, cu ochii roșii strălucind la fel de puternic ca torța care o scălda în lumină.

— Melisandre, spuse el, cu un calm pe care nu-l simțea.

— Cavaler Ceapă, răspunse ea, la fel de calm ca și cum cei doi s-ar fi întâlnit pe o scară sau în curte și ar fi schimbat saluturi politicoase. Ești bine?

— Mai bine decât am fost.

— Îți lipsește ceva?

— Regele meu. Fiul meu. Ei îmi lipsesc. Împinse strachina la o parte și se ridică. Ai venit să mă arzi?

Ochii ei străini și roșii îl cercetară printre gratii.

— Acesta e un loc urât, nu-i așa? Un loc întunecat și murdar. Bunul soare nu strălucește aici, nici luminoasa lună. Ridică o mână către torța de pe perete. Asta e tot ce există între tine și întuneric, Cavaler Ceapă. Micul foc, acest dar al lui R'hllor. Să-l sting?

— Nu. Davos înainta către zăbrele. Te rog. Nu credea c-ar putea suporta să fie lăsat singur în bezna necruțătoare, doar în tovărășia șobolanilor.

Buzele femeii roșii se arcuiră în sus, într-un zâmbet.

— Așadar, ai ajuns să iubești focul, s-ar părea.

— Am nevoie de torță. Măinile i se încheștară și i se descleștară. *N-o voi implora, nu voi face asta.*

— Eu sunt asemeni acestei torțe, Ser Davos. Suntem amândouă unelte ale lui R'hllor. Am fost create cu un singur scop – să ținem întunericul la liman. Crezi asta?

— Nu. Probabil ar fi trebuit să mintă și să-i spună ceea ce voia să audă, dar Davos era prea obișnuit să spună adevărul. Ești mama întunericului. Am văzut asta în adâncurile Capătului Furtunii, când ai născut sub ochii mei.

— Bravul Ser Davos se teme oare într-atât de o umbră trecătoare? Curaj, atunci. Umbrele trăiesc doar când se nasc din lumină, iar focurile regelui ard atât de mocnit încât nu îndrăznesc să mă mai hrănesc din ele, ca să zămislesc un alt fiu. Asta l-ar putea ucide. Melisandre se apropie. Dar cu un alt bărbat... un bărbat ale cărui flăcări ard încă fierbinți și înalte... Dacă vrei cu adevărat să slujești cauza regelui tău, vino în camera mea într-o noapte. Ți-aș putea dărui plăcere așa cum n-ai cunoscut vreodată și, cu focul vieții tale, aș putea face...

— ... o oroare. Davos se dădu înapoi. Nu vreau nimic de la tine, doamna mea. Nici de la zeul tău. Fie să mă apere Cei Șapte.

Melisandre oftă.

— Ei nu l-au apărut pe Guncer Sunglass. S-a rugat de trei ori în ziua aceea și a purtat șapte stele cu șapte colțuri pe scut, dar când R'hllor și-a întins mâna, rugăciunile lui s-au transformat în țipete și a ars. De ce să te agăți de acești falși zei?

— I-am slăvit toată viața.

— Toată viața, Davos Seaworth? E ca și cum ai spune *așa a fost ieri*. Clătină din cap cu tristețe. Nu te-ai temut niciodată să le spui regilor adevărul; de ce pe tine te minți? Deschide ochii, cavaler.

— Ce-ai vrea să văd?

— Cum e făcută lumea. Adevărul care te înconjoară, împede ca lumina zilei. Noaptea e întunecoasă și plină de spaime, ziua strălucitoare și frumoasă și plină de speranță. Una este neagră, cealaltă albă. Există gheață și există foc. Ură și iubire. Amar și dulce. Bărbat și femeie. Durere și încântare. Iarnă și vară. Rău și bine. Făcu un pas către el: *Moarte și viață*. Peste tot, contrarii. Peste tot, lupta.

— Lupta? Întrebă Davos.

— Lupta, confirmă ea. *Există doi*, Cavaler Ceapă. Nu șapte, nu unul, nici o sută sau o mie. *Doi!* Crezi că am străbătut jumătate de lume doar ca să așez un alt rege de prisos pe un alt tron gol? Războiul se poartă de la începutul timpului și, înainte să se sfârșească, toți oamenii trebuie să aleagă de ce parte vor să fie. De o parte este R'hllor, Stăpânul Luminii, Inima Focului, Zeul Flăcării și al Umbrei. Împotriva lui se află Marele Celălalt, al cărui nume nu trebuie rostit, Stăpânul întunericului, Suflatul Gheții, Zeul Noptii și al Spaimei. Noi nu avem de ales între Baratheon și Lannister, între Greyjoy și Stark. Noi moartea o alegem, sau viața. Întunericul sau lumina. Strânse gratiile celulei cu mâinile-i albe și subțiri. Imensul rubin de la gâtul ei părea că vibrează, cu o sclipire proprie. Așadar, spune-mi, Ser Davos Seaworth, și spune-mi sincer, inima ta arde cu lumina strălucitoare a lui R'hllor? Sau este neagră și rece și plină de viermi? Întinse mâna printre zăbrele și îi atinse pieptul cu trei degete, vrând parcă să-i simtă adevărul prin carne, prin lână și prin piele.

— Inima mea, răspunse Davos domol, e plină de îndoieli.

Melisandre oftă.

— Ahhhh, Davos. Bunul cavaler e sincer până în ultima clipă, până în ziua întunericului său. E bine că nu m-ai mințit. Aș fi știut. Slujitorii Celuilalt ascund adesea inimi negre într-o lumină orbitoare, așa că R'hllor le dă preoților lui puterea de a vedea dincolo de minciuni. Se îndepărtă de celulă cu pas ușor. De ce ai vrut să mă omori?

— Am să-ți spun, răspunse Davos, dacă îmi spui și tu cine m-a trădat. N-a putut să fie decât Salladhor Saan și totuși, chiar și acum se jură că n-a fost așa.

Femeia roșie râse.

— Nu te-a trădat nimeni, Cavaler Ceapă. Ți-am văzut planul în flăcări.

Flăcările.

— Dacă poți vedea adevărul în aceste flăcări, cum se face că am fost pârjoliți pe Apa Neagră? Mi-ai dat fiii focului... fiii mei, corabia mea, oamenii mei, toate au ars...

Melisandre își scutură capul.

— Mă confunzi, Cavaler Ceapă. Acelea nu au fost focurile mele. De-aș fi fost cu voi, bătălia voastră ar fi avut un alt sfârșit. Dar Înălțimea Sa a fost înconjurat de necredincioși și mândria lui s-a dovedit mai puternică decât credința. Pedepsa i-a fost cumplită, dar a învățat din propriile greșeli.

Așadar, fiii mei n-au fost altceva decât o lecție pentru un rege? Davos își simți gura crispându-se.

— În Cele Șapte Regate ale tale este noapte acum, continuă femeia roșie. Dar în curând soarele va răsări din nou. Războiul continuă, Davos Seaworth, și unii vor afla curând că până și un tăciune în cenușă poate aprinde o imensă vâlvătaie. Bătrânul maestru s-a uitat la Stannis și a văzut doar un om. Tu vezi un rege. Vă înșelați amândoi. El este Stăpânul ales, războinicul focului. L-am văzut în fruntea unei bătălii împotriva întunericului, am văzut asta în flăcările mele. Flăcările nu mint, altfel n-ai fi aici. E scris și în profeții. Când steaua roșie sângerează și întunericul se strânge, Azor Ahai va renaște în mijlocul fumului și al sării, pentru a deștepta din piatră dragonii. Steaua sângărândă a venit și a plecat și Piatra Dragonului este locul fumului și al sării. Stannis Baratheon este Azor Ahai renăscut! Ochii ei roșii scânteiară ca niște focuri gemene și îi sfredeau parcă sufletul până în adâncuri. Nu mă crezi. Te îndoiești de adevărul lui R'hllor, chiar și acum... cu toate că l-ai slujit și-l vei sluji din nou. Te voi ține aici, să te gândești la tot ce ți-am spus. Și, fiindcă R'hllor este izvorul binelui, îți voi lăsa și torța.

Cu un zâmbet și un vârtej de falduri stacojii, dispăru. Doar parfumul rămase în urma ei. Parfumul și torța. Davos se așază pe podea și își cuprinse genunchii cu brațele. Lumina pâlpâitoare a torței se revărsa asupra lui. După ce pașii lui Melisandre se îndepărtară, nu se mai auzi decât răscăitul șobolanilor. *Gheață și foc*, gândi el. *Negru și alb. Întuneric și lumină.* Davos nu putea nega puterea zeului ei. Văzuse umbra ieșind târâș din pânțele ei, iar preoteasa știa lucruri pe care nu avea cum să le știe. *Mi-a văzut planurile în flăcări.* Se bucura să afle că Salla nu-l vânduse, dar gândul că femeia roșie îi scormonea secretele cu focurile ei îl neliniștea nespus. *Și ce a vrut să sugereze când a zis că i-am slujit zeul și îl voi sluji din nou?* Nici asta nu-i plăcea.

Își ridică ochii, să privească torța. O privi vreme îndelungată, fără să clipească, urmărind flăcările, cu pâlpăirea și sclipirea lor. Încercă să vadă dincolo de ele, să arunce o privire prin cortina lor învăpăiată și să zărească viața ce se afla acolo... dar nu era nimic, doar foc și după o vreme, ochii începură să-i lăcrimeze.

Orb în fața zeului și ostenit, Davos se cuibări pe paie și se lăsă pradă somnului.

Trei zile mai târziu – ei, bine, Terci venise de trei ori și Mreană de două – Davos auzi glasuri afară din celulă. Se ridică îndată, cu spatele la zidul de piatră, ascultând hărmălaia. Era un lucru nou, o schimbare în lumea sa neschimbătoare. Zgomotul venea dinspre stânga, unde treptele duceau în sus, spre lumina zilei. Auzea un glas de bărbat, implorând, țipând.

— ... *nebunie*, zise bărbatul, făcându-și apariția, târât de doi străjeri cu inimi înflăcărate pe piept. Terci mergea înaintea lor, zornăind un inel de chei, iar Ser Axell Florent venea în urmă. Axell, strigă prizonierul cu disperare, pentru dragostea ce mi-o porți, *dă-mi drumul!* Nu poți face asta, nu sunt un trădător. Era un bărbat mai în vârstă, înalt și zvelt, cu părul argintiu, barba ascuțită și o față prelungă, rafinată, crispată de frică. Unde e Selyse, unde este regina? Cer s-o văd. Lua-v-ar Ceilalți pe toți. *Eliberați-mă!*

Străjerii nu se sinchisiră de strigătele lui.

— Aici? întrebă Terci în fața celulei. Davos se ridică în picioare. Pentru o clipă, luă în calcul ideea de a încerca să-i atace după ce deschideau ușa, dar ar fi fost o *nebunie*. Erau prea mulți, străjerii purtau săbii, iar Terci era puternic ca un taur.

Ser Axell încuviință cu un semn scurt al capului.

— Să-i lăsăm pe trădători să se bucure unul de compania celuiilalt.

— *Nu sunt trădător!* zberă prizonierul în timp ce Terci deschidea ușa. Deși era îmbrăcat simplu, cu o jiletcă de lână gri și pantaloni negri, accentul îl trăda drept un bărbat de viță nobilă. *Obârșia nu-i va sluji aici*, gândi Davos.

Terci dădu gratiile la o parte, Ser Axell clătină din cap și străjerii își azvârliră povara cu capul înainte. Bărbatul se împiedică și ar fi căzut dacă nu l-ar fi prins Davos. Se desprinsese îndată și se năpusti, clătinându-se, înapoi către ușă, doar pentru a se pomeni cu ea trântită în fața-i mică și îngrijită.

— Nu! strigă el. *Nuuuuu!* Dintr-odată, toată puterea îi părăsi picioarele și bărbatul alunecă încet pe podea, agățându-se de gratiile de fier. Ser Axell, Terci și străjerii se întorseseră deja, să plece. Nu puteți face asta, strigă prizonierul către spatele lor. *Sunt Mâna Regelui!*

În acel moment, Davos știa cine era.

— Ești Alester Florent.

— Bărbatul întoarse capul.

— Cine... ?

— Ser Davos Seaworth.

Lordul Alester clipi.

— Seaworth... Cavalerul Ceapă. Ai încercat s-o omori pe Melisandre.

Davos nu îl contrazise.

— La Capătul Furtunii, ai purtat o armură roșie-aurie, încrustată cu flori de azurit pe platoșă, întinse o mână, să-l ajute pe celălalt să se ridice în picioare.

Lordul Alester își șterse paiele murdare de pe veșminte.

— Eu... eu trebuie să-mi cer scuze pentru înfățișarea mea, ser. Cuferele mi-au fost rătăcite când Lannisterii au invadat tabăra. Am scăpat doar cu armura pe spinare și inelele pe degete.

Încă poartă acele inele, remarcă Davos, care nu avea nici măcar un deget.

— Fără îndoială, băiatul vreunui bucătar sau grăjdar se grozăvește acum prin

Debarcaderul Regelui cu jiletca mea din catifea vărgată și cu mantia mea cu nestemate, continuă Lordul Alester, neatent. Dar războiul își are ororile lui, după cum știe oricine. Fără doar și poate, ai suferit și tu pierderile tale.

— Corabia, răspunse Davos. Toți oamenii. Patru dintre fiii mei.

— Fie ca... fie ca Stăpânul Luminii să-i călăuzească prin întuneric către o lume mai bună, zise celălalt bărbat.

Fie ca Tatăl să-i judece drept, iar Mama să le arate îndurare, gândi Davos, dar păstră rugăciunea pentru sine. Cei Șapte nu mai aveau loc la Piatra Dragonului.

— Fiul meu e în siguranță la Brightwater, continuă lordul, dar am pierdut un nepot pe *Furia*. Ser Imry, fiul fratelui meu, Ryam.

Ser Imry Florent fusese cel care i-a condus orbește în susul Apei Negre, cu toate vâslele, fără să se sinchisească de micile turnuri de piatră de la gura râului. Davos nu avea cum să-l uite.

— Fiul meu Maric a fost comandantul nepotului tău. Își amintea ultima imagine a *Furiei*, înghițită de focul sălbatic. S-a auzit ceva despre supraviețuitori?

— *Furia* a ars și s-a scufundat cu tot echipajul, răspunse lordul. Fiul tău și nepotul meu au pierit, alături de alți nenumărați oameni de ispravă. Războiul însuși a fost pierdut în ziua aceea, ser.

Omul acesta este înfrânt. Davos își amintea cuvintele lui Melisandre despre tăciunii din cenușă care pot aprinde uriașe vâlvătai. *Nu e de mirare că a sfârșit aici*.

— Înălțimea Sa nu se va preda niciodată, lordul meu.

— Nebunie, asta e curată nebunie. Lordul Alester se așeză din nou pe podea, ca și cum efortul de a sta în picioare pentru o clipă ar fi fost prea mult pentru el. Stannis Baratheon nu va urca niciodată pe Tronul de Fier. E o trădare să spui adevărul? Un adevăr amar, dar nu mai puțin adevărat. Toată flota lui a pierit, afară de lyseni, iar Salladhor Saan va fugi de cum va zări o corabie a Lannisterilor. Cei mai mulți dintre lorzii care l-au sprijinit pe Stannis au trecut de partea lui Joffrey sau au murit...

— Chiar și lorzii din marea îngustă? Lorzii care au jurat credință Pietrei Dragonului?

Lordul Alester dădu din mână, abia perceptibil.

— Lordul Celtigar a fost capturat și a plecat genunchiul. Monford Velaryon a murit pe corabia sa, femeia roșie l-a ars pe Sunglass, iar Lordul Bar Emmon are cincisprezece ani, e gras și neputincios. Aceștia sunt lorzii tăi din marea îngustă. Doar sprijinul Casei Florent i-a mai rămas lui Stannis, împotriva întregii puteri pe care o au împreună Highgardenul, Sunspear și Casterly Rock și, mai nou, aproape toți lorzii furtunii. Singura speranță care rămâne este să încercăm să salvăm ceva printr-o pace. Este tot ce am vrut să fac. Zeii fie îndurători, cum pot să numească asta *trădare*?

Davos stătea încruntat.

— Lordul meu, ce ai făcut?

— Nu trădare. Niciodată trădare. Îl iubesc pe rege mai mult ca pe oricine. Propria mea nepoată este regină, iar eu i-am rămas credincios când alții mai înțelepți l-au părăsit. Sunt *Mâna*, Mâna Regelui, cum să fiu un trădător? N-am vrut decât să salvez viețile noastre și... onoarea... da. Își linse buzele. Am scris o scrisoare. Salladhor Saan a jurat că are un om care o poate duce la Debarcaderul Regelui, la Lordul Tywin. Nobilul lord este... un om cu judecată, iar condițiile mele... condițiile erau cinstite... mai mult decât cinstite.

— Ce fel de condiții erau, lordul meu?

— E murdar aici, spuse Lordul Alester dintr-odată. Și mirosul acela... ce e mirosul acela?

— Căldarea, răspunse Davos, arătându-i. N-avem privată aici. Ce fel de condiții?

Lordul se holbă la căldare, oripilat.

— Ca Lordul Stannis să renunțe la pretențiile sale de a urca pe Tronul de Fier și să retragă tot ce-a spus despre Joffrey, cum că ar fi un bastard, cu condiția să fie acceptat înapoi în pacea regelui și confirmat ca Lord de Piatra Dragonului și de Capătul Furtunii. Am jurat să fac la fel, în schimbul Cetății Brightwater, cu pământurile noastre. Credeam... că Lordul Tywin va găsi înțeleaptă propunerea mea. Încă trebuie să se ocupe de Casa Stark și, de asemenea, de oamenii de fier. M-am oferit să pecetluiesc înțelegerea prin căsătoria lui Shireen cu Tommen, fratele lui Joffrey. Clătină din cap. Condițiile... sunt cele mai bune pe care vom avea vreodată ocazia să le obținem. Până și tu poți vedea asta, nu-i așa?

— Da, răspunse Davos, până și eu. Dacă Stannis nu va avea un fiu, o asemenea căsătorie ar însemna că Piatra Dragonului și Capătul Furtunii îi vor reveni, într-o bună zi, lui Tommen – ceea ce, fără îndoială, ar fi pe placul Lordului Tywin. Între timp, Lannisterii ar avea-o pe Shireen drept ostatică, să se asigure că Stannis nu pornește vreo nouă rebeliune. Și ce a spus Înălțimea Sa când i-ai propus acești termeni?

— E mereu cu femeia roșie și... nu e în toate mințile, mă tem. Discuția asta despre dragonul de piatră... o nebunie, îți spun, curată nebunie. N-am învățat nimic de la Aerion Brightfire, de la cei nouă magi, de la alchimisti? N-am învățat nimic de la *Castelul Verii*? N-a ieșit niciodată nimic bun din aceste vise despre dragoni, i-am spus asta lui Axell. Calea pe care am propus-o eu era mai bună. Mai sigură. Iar Stannis mi-a dat sigiliul său, mi-a dat mână liberă. Mâna vorbește cu glasul regelui.

— Nu în cazul acesta. Davos nu era un lingușitor și nici măcar nu încerca să-și înmoaie cuvintele. Stannis nu e omul care să se predea, atâta vreme cât știe că pretențiile sale sunt juste. Așa cum nu poate să-și retragă cuvintele despre Joffrey, dacă le crede adevărate. Cât despre căsătorie, Tommen e născut din același incest

ca Joffrey, iar Înălțimea Sa ar prefera s-o vadă pe Shireen moartă decât măritată cu un asemenea om.

O venă pulsa pe fruntea lui Florent.

— *Nu are de ales.*

— Te înșeli, lordul meu. Poate alege să moară rege.

— Și noi împreună cu el? Asta dorești, Cavaler Ceapă?

— Nu, dar sunt omul regelui și nu voi face nici un fel de pace fără permisiunea lui.

Lordul Alester rămase cu privirea încremenită asupra lui preț de un lung moment, apoi începu să plângă.

JON

Ultima noapte se lăsă neagră și fără lună, dar în sfârșit, cerul deveni senin.

— Merg sus pe munte, să-l caut pe Nălucă, le spuse Thennilor la gura peșterii, iar ei mormăiră și-l lăsară să treacă.

Atâtea stele, gândi el, urcând din greu costișa printre frasini, pini și brazi. Pe când era copil la Winterfell, Maester Luwin îl învățase stelele; știa numele celor douăsprezece case ale cerului și pe stăpânitorul fiecăreia; putea să-i găsească pe cei șapte peregrini închinăți Credinței; era prieten vechi cu Dragonul de Gheață, Pisica-Nălucă, Fecioara Lunii și Sabia Zorilor. Toate acestea le împărțasea cu Ygritte, dar altele nu. *Ne uităm la aceleași stele și vedem lucruri atât de diferite.* Coroana Regelui era Lumânarea, după cum zicea ea; Armăsarul era Lordul Cornut; peregrinul roșu despre care septonii spuneau că este închinat Fierarului lor era numit pe aici Furul. Iar când Furul se afla în casa Fecioarei Lunii, asta însemna că era un moment prielnic pentru a răpi o femeie, insista Ygritte.

— Ca în noaptea în care m-ai răpit tu pe mine. Furul era strălucitor în noaptea aceea.

— N-am avut de gând să te răpesc, a protestat el. Nici n-am știut că ești fată, până când ți-am pus cuțitul la gât.

— Dacă omori un om fără să vrei, tot mort rămâne, a răspuns Ygritte cu încăpățănare.

Jon nu mai întâlnise niciodată pe cineva atât de încăpățânat, poate cu excepția surioarei sale, Arya. *E încă sora mea?* se întrebă el. *A fost vreodată?* Jon nu fusese niciodată cu adevărat un Stark, ci doar bastardul fără mamă al Lordului Eddard, care nu avea ce căuta la Winterfell mai mult decât Theon Greyjoy. Și până și asta pierduse. Când un bărbat al Rondului de Noapte își rostea jurămintele, lăsa deoparte vechea sa familie, intrând în cea nouă, dar Jon Snow pierduse și acești frați.

Îl găsi pe Nălucă în vârful muntelui, așa cum se așteptase. Lupul alb nu urla

niciodată, dar ceva îl atrăgea spre înălțimi. Stătea acolo, așezat pe labelle din spate, risipindu-și răsuflarea ca un abur alb, în timp ce ochii săi roșii sorbeau stelele.

— Ai și tu nume pentru ele? întrebă Jon, așezându-se într-un genunchi lângă lupul străvechi și scărpinându-i blana albă și groasă de pe grumaz. Iepurele? Căpriorul? Lupoanca? Nălucă îi linse fața, frecându-și limba aspră și rece de crustele de pe obrazul lui Jon, acolo unde îl sfâșiaseră ghearele vulturului. *Pasărea ne-a însemnat pe amândoi*, gândi Jon. Nălucă, zise el, mâine trecem dincolo. Nu sunt scări aici și nici scripeți, n-am cum să te trec pe partea cealaltă. Trebuie să ne despărțim. Înțelegi?

În întuneric, ochii roșii ai lupului păreau negri. Își vârî botul sub bărbia lui Jon, liniștit ca întotdeauna, cu răsuflarea de abur fierbinte. Sălbaticii îl numeau pe Jon Snow om-lup, dar, dacă era așa, era unul nepriceput. Nu știa cum să intre în pielea unui lup, așa cum făcuse Orell cu vulturul său înainte de a muri. Odată, Jon a visat că era Nălucă, privind în jos la Valea Laptelui, unde Mance Rayder își adunase oamenii, iar visul acela s-a dovedit a fi real. Dar acum nu visa și asta însemna că nu-i rămăneau decât cuvintele.

— Nu poți veni cu mine, spuse Jon, luând capul lupului în palme și privindu-l adânc în ochi. Trebuie să mergi la Castelul Negru. Înțelegi? *Castelul Negru*. Poți să-l găsești? Drumul spre casă? Doar urmează gheața, la est și iar la est, în soare, și-l vei găsi. Vor ști cine ești, la Castelul Negru, și poate că sosirea ta îi va preveni. Se gândise să scrie un avertisment pe care să-l ducă lupul, dar nu avea cerneală, nici pergament și nici măcar o pană de scris, iar riscul de a fi descoperit era prea mare. Ne vom reîntâlni la Castelul Negru, dar va trebui să ajungi acolo de unul singur. Trebuie să vânam o vreme singuri, fiecare. *Singuri*.

Lupul străvechi se smulse din mâinile lui Jon și ciuli urechile. Și, dintr-odată, se îndepărtă în salturi. Sări printr-un hățiș, săltă peste o capcană și coborî în goană, o dâră palidă printre copaci. *A pornit spre Casterly Rock?* se întrebă Jon. *Sau după un iepure?* Și-ar fi dorit să știe. Se temea că ar putea să se dovedească un om-lup la fel de nepriceput cum era ca frate-jurat sau ca iscoadă.

Vântul suspina printre copaci, încărcat de mirosul acelor de pin, smucindu-i veșmintele negre, decolorate. Jon vedea Zidul profilându-se înalt și întunecat către sud, o umbră imensă care acoperea stelele. Ținutul aspru, abrupt, îl făcea să-și închipuie că se aflau undeva între Turnul Umbrei și Castelul Negru, probabil mai aproape de primul. De zile în șir călătoreau agale către sud, printre lacuri adânci care se întindeau ca niște degete lungi și subțiri pe fundul văilor înguste, în timp ce creste de cremene și munți acoperiți de pini se înghesuiau unul în altul de ambele părți. Un asemenea teren te obliga să mergi încet, însă era un bun ascunziș pentru cei care doreau să se apropie de Zid nevăzuți.

Pentru jefuitori sălbatici, gândi el. *Ca noi. Ca mine.*

În spatele aceluia zid se aflau Cele Șapte Regate și tot ce jurase să apere. Rostise cuvintele, își pusese cheazășie viața și onoarea și ar fi fost firesc să fie

acolo, sus, de strajă. Ar trebui să ducă un corn la buze, ridicând Rondul de Noapte la arme. Dar nu avea corn. N-ar fi fost greu să fure unul de la sălbatici, bănuia, dar la ce bun? Chiar de ar suna cornul, nimeni nu l-ar auzi. Zidul era lung de cinci sute de kilometri, iar Rondul se împuținase amarnic. Toate fortărețele, mai puțin trei, fuseseră părăsite și poate că nu era nici un frate nici la șaizeci de kilometri de locul în care se afla, în afară de Jon. Dacă mai era încă frate...

Ar fi trebuit să încerc să-l omor pe Mance Rayder la Pumn, chiar dacă aș fi plătit cu viața. Qhorin Halfhand asta ar fi făcut. Dar Jon ezitase și prilejul trecuse. În ziua următoare plecase la drum, împreună cu Styr Magnarul, cu Jarl și cu mai mult de o sută de Thenni și alți jefuitori aleși pe sprânceană. Își spunea că nu făcea decât să câștige timp și că atunci când va sosi momentul potrivit, va pleca pe furiș și se va îndrepta către Castelul Negru. Momentul n-a mai sosit. În cea mai mare parte a nopților, poposeau în sate de sălbatici părăsite, iar Styr punea o mulțime de Thenni să stea de pază la cai. Jarl îl urmărea bănuitor. Iar Ygritte era mereu prin preajmă, zi și noapte.

Două inimi care bat ca una. Vorbele batjocoritoare ale lui Mance Rayder îi răsunau amar în minte. Arareori se simțise Jon atât de tulburat. *N-am de ales,* își spusese prima oară, când ea s-a furișat noaptea sub blănurile sale. *Dacă o refuz, va ști că sunt trădător. Joc rolul pe care mi-a spus Halfhand să-l joc.*

Trupul său jucase rolul cu destulă înfocare. Buzele sale lipite de ale ei, mâna lui sub cămașa din piele de căprioară, căutând un sân, mădularul întărindu-i-se când i-a atins trupul, prin haine. *Jurămintele mele,* îi trecuse prin minte, amintindu-și crângul de copaci ai inimii unde le rostise, cei nouă copaci albi, înalți, așezați în cerc, fețele roșii, sculptate, privind, ascultând. Dar degetele ei îi dezlegau pantalonii, limba ei îi pătrundea printre buze, iar mâna ei aluneca pe sub veșminte, despuindu-l, și Jon nu mai vedea copacii inimii, doar pe ea. L-a mușcat de gât, iar el l-a căutat pe al ei, îngropându-și fața în părul roșu și des al fetei. *Norocoasă,* gândi el. *E norocoasă, sărutată de foc.*

— Nu-i așa că e bine? a șoptit ea, conducându-l în ea. Era udă learcă acolo, jos, și nu era fecioară, asta era limpede, dar lui Jon nu-i păsa. Jurămintele lui, fecioria ei, nimic din toate acestea nu conta, doar căldura trupului, gura lipită de gura lui, degetele care îi strângeau sfârcul. Nu-i așa că e plăcut? a zis ea din nou. Nu așa de repede, oh, încet, așa. Așa, acuma, da, dulce, dulce. Nimic nu știi, Jon Snow, dar te pot învăța. Acum mai tare. Daaaa.

Un rol, a încercat să-și reamintească după aceea. *Joc un rol. A trebuit s-o fac o dată, ca să dovedesc că mi-am abandonat jurămintele. A trebuit să-i câștig încrederea.* Nu trebuia să se mai repete. Era omul Rondului de Noapte și fiul lui Eddard Stark. Făcuse ce era de făcut, dovedise ce era de dovedit.

Dar dovada fusese atât de dulce și Ygritte adormise lângă el, cu mâna pe pieptul lui, și asta era la fel de plăcut, periculos de plăcut. Își îndreptă din nou gândurile către copacii inimii și cuvintele pe care le rostise în fața lor. *A fost doar*

o dată și a trebuit să fie. Până și tatăl meu s-a împiedicat o dată, când și-a uitat jurămintele căsătoriei și a zămislit un bastard. Jon și-a jurat că la fel va fi și cu el. Nu se va mai întâmpla niciodată.

S-a întâmplat. Încă de două ori în noaptea aceea, din nou dimineața, când Ygritte s-a trezit, găsimu-l ațâțat. Sălbaticii se trezeau deja și mai mulți n-au putut să nu observe ce se întâmpla sub maldărul de blănuri. Jarl le-a spus să se grăbească, până ce nu se vede nevoit să arunce peste ei o căldare cu apă. *Ca o pereche de câini în călduri*, a gândit Jon după aceea. Oare asta devenise? *Sunt un bărbat al Rondului de Noapte*, insista un glas pierit, în străfundul său, dar în fiecare noapte glasul părea puțin mai îndepărtat, iar când Ygritte îi săruta urechile sau îl mușca de gât, nu-l mai auzea deloc. *Așa să fi fost cu tata?* se întreba el. *A fost la fel de slab ca mine, când și-a lepădat onoarea în patul mamei mele?*

Dintr-odată Jon își dădu seama că în spatele lui ceva urca muntele. Preț de o clipită, se gândi că ar putea fi Nălucă, întorcându-se, dar lupul străvechi nu făcea niciodată atâta zgomot. Jon scoase Gheara Lungă cu o singură mișcare, însă era doar unul dintre Thenni, un bărbat voinic, cu un coif de bronz.

— Snow, spuse intrusul. Vino. Magnar vrea.

Oamenii din Thenn vorbeau Limba Veche și majoritatea știau doar câteva cuvinte în Limba Comună.

Lui Jon nu-i prea păsa ce voia Magnarul, dar n-avea nici un rost să stea la discuții cu cineva care abia îl putea înțelege, așa că îl urmă pe bărbat, coborând înapoi muntele.

Gura peșterii era o despicătură în piatră prin care abia dacă încăpea un cal, pe jumătate ascunsă în spatele unui sequoia. Se deschidea către nord, astfel că văpăile focurilor dinăuntru nu puteau fi văzute dinspre Zid. Chiar dacă, printr-o nefericită întâmplare, o patrulă ar trece la noapte pe creasta Zidului, n-ar vedea nimic, doar munți și pini și sclipirea glacială a stelelor pe un lac pe jumătate înghețat. Mance Rayder își plănuise bine atacul.

Sub stâncă, un culoar cobora șapte metri înainte de a se deschide într-un spațiu larg cât sala mare a Winterfellului. Printre coloane ardeau focuri, iar fumul lor se ridica, înnegrend tavanele de piatră. Caii fuseseră priponiți de-a lungul unui perete, lângă un ochi de apă. În mijlocul încăperii se deschidea o dolină către ceea ce ar fi putut fi o peșteră și, dedesubt, o grotă și mai mare, dar din pricina întunericului, era greu de spus. Jon auzea și susurul ușor al unui pârau subteran, undeva mai jos.

Jarl era cu Magnarul. Mance le dăduse comanda comună. Styr nu era deloc mulțumit de asta, după cum observase Jon mai devreme. Mance Rayder îl numise pe tânărul oacheș „favoritul” lui Val, care era sora Daliei, regina sa, ceea ce-l făcea pe Jarl un fel de cumnat de prim rang cu Regele-de-Dincolo-de-Zid. Era limpede că Magnarului îi plăcea să-și împartă autoritatea. Adusese o sută de Thenni, de cinci ori mai mulți oameni decât Jarl, și se purta adesea ca și cum ar fi

avut el singur comanda. Dar Jon știa că bărbatul mai tânăr era cel care avea să-i treacă peste ghețuri. Deși nu putea avea mai mult de douăzeci de ani, Jarl participa la atacuri de opt ani și trecuse dincolo de Zid de multe ori, cu Alfyn Crowkiller și Plângătorul și, mai de curând, cu propria lui ceată.

Magnarul vorbea fără ocolișuri:

— Jarl m-a înștiințat că sunt ciori care patrulează pe înălțimi. Spune-mi tot ce știi despre ele.

Spune-mi, remarcă Jon, *nu spune-ne*, deși Jarl stătea lângă el. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să refuze această întrebare răstită, dar știa că Styr l-ar osândi la moarte la cel mai mic semn de nesupunere, și pe Ygritte împreună cu el, pentru nelegiuirea de a fi a lui.

— Sunt patru oameni în fiecare rond, doi cercetași și doi constructori, răspunse el. Constructorii trebuie să observe crăpăturile, locurile unde se topește gheața și alte probleme naturale, iar cercetașii caută semne ale inamicilor. Călăresc pe măgari.

— Măgari? Bărbatul fără urechi se încruntă. Măgarii sunt lenți.

— Lenți, dar se țin mai bine pe picioare pe gheață. Patrulele urcă adesea pe creasta Zidului și dincolo de Castelul Negru. Cărările de acolo n-au fost prunduite de ani buni. Măgarii sunt crescuți la Eastwatch și special antrenați pentru misiunea lor.

— Urcă adesea pe creasta Zidului? Nu întotdeauna?

— Nu. O patrulă de patru cercetează, în schimb, baza Zidului, căutând crăpături în gheața de la fundație sau semne de tuneluri.

Magnarul clătină din cap.

— Chiar și în îndepărtatul Thenn s-a auzit povestea lui Arson Spărgătorul de Gheață și a tunelului său.

Jon știa și el povestea. Arson Spărgătorul de Gheață ajunsese la jumătatea Zidului, când tunelul său a fost descoperit de cercetașii de la Fortul Noptii. Nu s-au ostenit să-l deranjeze din săpat, ci doar au astupat drumul înapoi cu gheață, pietre și zăpadă. Edd cel Trist spunea că, dacă îți lipești bine urechea de Zid, îl mai poți auzi și acum pe Arson spărgând zidul cu securea sa, bucată cu bucată.

— Când ies aceste patrule? Cât de des?

Jon ridică din umeri.

— Asta se schimbă. Am auzit că Lordul Comandant Qorgyle îi trimitea din trei în trei zile, de la Castelul Negru la Turnul Umbrei. Dar Rondul avea mai mulți oameni pe vremea lui. Lordul Comandant Mormont preferă să alterneze numărul patrulilor și zilele plecării lor, ca să fie mai greu de știut când vin și când pleacă. Iar uneori, Bătrânul Urs trimite un efectiv și mai mare la unul dintre castelele abandonate, pentru două săptămâni sau o lună. Jon știa că unchiul său inițiasese acea tactică. Orice pentru a deruta dușmanul.

— Poarta de Piatră e locuită în prezent? Întrebă Jarl. Dar Garda Apei Cenușii?

Deci avem de ales între astea două, nu-i așa? Jon avu grijă să-și păstreze chipul neclintit.

— Doar Eastwatch, Castelul Negru și Turnul Umbrei erau locuite când am plecat eu de la Zid. Nu pot să spun ce ar fi putut face Bowen Marsh sau Ser Denys de atunci.

— Câte ciori rămân în castel? întrebă Styr.

— Cinci sute la Castelul Negru. Două sute la Turnul Umbrei, poate trei sute la Eastwatch. Jon adăugase trei sute la numărătoare. *De-ar fi atât de simplu...*

Dar Jarl nu se lăsă păcălit.

— Minte, îi spuse lui Styr. Sau îi socotește și pe cei pe care i-au pierdut la Pumn.

— Cioară, îl avertiză Magnarul, nu mă confunda cu Mance Rayder. Dacă mă minți, am să-ți tai limba.

— Nu sunt cioară și nu accept să fiu făcut mincinos. Jon își strânse mâna dreaptă în pumn.

Magnatul din Thenn îl cercetă cu ochii săi cenușii, de gheață.

— Vom afla cât de curând câți sunt, remarcă el după o clipă. Du-te. Voi trimite după tine dacă mai am întrebări.

Jon își înclină capul bătos și plecă. *Dacă toți sălbaticii ar fi ca Styr, ar fi mai ușor de înșelat.* Dar Thennii nu erau ca alți oameni liberi. Magnarul susținea că este ultimul dintre Primii Oameni și conducea cu o mână de fier. Micul ținut al Thennei era o vale între munți înalți, ascunsă printre piscurile din nordul îndepărtat al Colților de Gheață, înconjurată de oameni ai peșterilor, de triburile Copitaților, de uriași și de clanurile canibale de pe râurile înghețate. Ygritte spunea că Thennii sunt luptători barbari și că Magnarul era ca un zeu pentru ei. Lui Jon nu-i venea greu să creadă. Spre deosebire de Jarl, Harma și Rattleshirt, Styr cerea supunere absolută din partea oamenilor lui, iar această disciplină era, fără doar și poate, unul dintre motivele pentru care Mance îl alesese pe el să treacă Zidul.

Jon trecu pe lângă Thenni, care ședeau în jurul focurilor, așezați pe coifurile lor rotunde de bronz. *Unde s-a dus Ygritte?* Găsi harnașamentul ei împreună cu al lui, dar nici urmă de fată.

— A luat o torță și a pornit într-acolo, îi spuse Grigg Țapul, arătând către fundul peșterii.

Jon se luă după degetul lui și se pomeni într-o încăpere obscură, rătăcind printr-un labirint de stalactite și stalagmite. *Nu poate fi, aici,* gândi el și chiar atunci îi auzi râsul. Se întoarse în direcția sunetului, dar după zece pași, se afla într-o fundătură, în fața unui perete înalt de flori de mină, roz și albe. Încurcat, făcu cale întoarsă și acolo o văzu: o gaură neagră sub o coloană de piatră udă. Îngenunche, ascultă, auzi sunetul șoptit al apei.

— Ygritte!

— Aici! îi răspunse glasul ei, cu un palid ecou. Jon fu nevoit să meargă târâș câțiva metri până când grotă se deschise în fața lui. Când se ridică în picioare, avu nevoie de o clipă ca să-și obișnuiască ochii. Ygritte adusese o torță, dar altă lumină nu mai era. Stătea lângă o cascadă care se revărsa dintr-o crăpătură în stâncă într-un iaz mare și întunecat. Flăcările galbene și portocalii străluceau pe apa verzuie.

— Ce faci aici? o întrebă.

— Am auzit apa. Voiam să văd cât e de adâncă peștera. Arată cu torța. Acolo e un culoar care coboară mai departe. Am mers o sută de pași, apoi m-am întors.

— Un drum înfundat?

— Nimic nu știi, Jon Snow. Continuă la nesfârșit. Sunt sute de peșteri în munții ăștia și jos, în adâncul pământului, se unesc toate. Chiar și sub Zidul tău e un drum. Drumul lui Gorne.

— Gorne, repetă și Jon. Gorne a fost cândva Rege-Dincolo-de-Zid.

— Da, răspunse Ygritte. Împreună cu fratele lui, Gendel, acum trei mii de ani. Au condus o oaste de oameni liberi prin peșteri și Rondul nu i-a dibuit. Dar când au ieșit, asupra lor au năvălit lupii Winterfellului.

— A avut loc o bătălie, își aminti Jon. Gorne l-a omorât pe Regele Nordului, dar fiul lui a ridicat stindardul, i-a luat coroana de pe cap și, la rândul lui, l-a ucis pe Gorne.

— Iar zgomotul săbiilor a trezit ciorile în castelele lor și au venit, îmbrăcate în negru din cap până-n picioare, să-i atace pe sălbatici pe la spate.

— Da, Gendel îl avea pe rege la sud, Umberii la est și Rondul la nord. A murit și el.

— Nimic nu știi, Jon Snow. Gendel n-a murit. Și-a croit drum printre ciori și și-a condus oamenii înapoi la nord, cu lupii urlând pe urmele lor. Numai că Gendel nu cunoștea peșterile așa cum le cunoscuse Gorne și a luat-o pe un drum greșit. Ygritte începu să fluture torța înainte și înapoi și umbrele se mișcau și săltau. Mai adânc a mers, și mai adânc, iar când a încercat să se întoarcă, drumurile care îi păreau cunoscute l-au dus către piatră, nu către cer. Curând, torțele au început să se stingă, una câte una, până când, în cele din urmă, n-a mai rămas nimic, decât întuneric. Oamenii lui Gendel n-au mai fost văzuți de atunci, dar în nopțile liniștite, îi poți auzi pe copiii copiilor lor plângând în adâncul munților, căutând și acum drumul de întoarcere. Ascultă! Îi auzi?

Jon nu auzea decât susurul apei și flăcările trosnind.

— Drumul acesta pe sub Zid s-a pierdut și el?

— Câțiva viteji l-au căutat. Cei care merg prea adânc dau de copiii lui Gendel, iar copiii lui Gendel sunt mereu flămânzi. Zâmbind, Ygritte așeză torța cu grijă într-o scobitură în piatră și se apropie de el. În întuneric, nu e nimic de mâncat, în afară de carne, șopti ea, mușcându-l de gât.

Jon își îngropa fața în părul Ygrittei, umplându-și nările de mirosul ei.

— Parcă o aud pe Bătrâna Nan spunându-i lui Bran o poveste cu monștri. Ygritte îl lovi cu pumnul în umăr.

— Adică eu sunt o femeie bătrână?

— Ești mai bătrână decât mine.

— Da, și mai înțeleaptă. Nimic nu știi, Jon Snow. Se îndepărtă de el și își lepădă haina din blană de iepure.

— Ce faci?

— Îți arăt cât de bătrână sunt. Își dezlegă cămașa din piele de căprioară, o azvârli la o parte și își ridică cele trei bluze de lână peste cap, deodată. Vreau să mă vezi.

— N-ar trebui...

— Ba da. Sâni îi săltară când rămase într-un picior, să-și scoată o cizmă, sărind apoi pe celălalt, să se ocupe de a doua. Sfârcurile erau cercuri mari și trandafirii. Și tu, zise Ygritte, în timp ce-și trăgea în jos pantalonii din piele de oaie. Dacă vrei să te uiți, trebuie să arăți. Nimic nu știi, Jon Snow.

— Știu că te vreau, se auzi spunând, cu toate jurămintele și toată onoarea uitată. Stătea în fața lui goală ca în ziua în care s-a născut, iar mădularul lui era tare ca piatra ce îi înconjura. Fusesse cu ea de zeci de ori până atunci, dar mereu pe sub blănuri, cu alții în preajma lor. Nu văzuse niciodată cât era de frumoasă. Avea picioarele subțiri, dar bine proporționate, părul dintre coapse mai roșu decât cel de pe cap. *Oare asta o face și mai norocoasă?* O trase lângă el. Îmi place mirosul tău, spuse. Ador părul tău roșu. Ador gura ta și cum mă săruți. Ador zâmbetul tău. Ador sâni tăi. Îi sărută, unul după altul. Îmi plac picioarele tale subțiri și ce se ascunde între ele. Ingenunche s-o sărute acolo, cu blândețe, pe pânțele la început, dar Ygritte își desfăcu ușor picioarele și el îi văzu partea trandafirie dinăuntru și o sărută și acolo și o atinse cu limba. Ygritte gemu încet.

— Dacă mă iubești atât de mult din cap până-n picioare, de ce mai ești îmbrăcat? șopti ea. Nimic nu știi, Jon Snow. Ni... *oh, OHHH!*

După aceea, deveni aproape sfioasă, sau la fel de sfioasă cum devenea întotdeauna.

— Lucrul acela pe care l-ai făcut, spuse ea pe când stăteau întinși pe maldărul de haine. Cu... gura. Șovăi. Așa... așa fac lorzii cu doamnele lor, acolo jos, la sud?

— Nu cred. Nimeni nu-i spusese vreodată lui Jon întocmai ce fac lorzii cu doamnele lor. Doar... am vrut să te sărut acolo, atâta tot. Mi se pare că ți-a plăcut.

— Da, mi-a... mi-a plăcut nițel. Nimeni nu te-a învățat așa ceva?

— N-a mai fost nimeni, mărturisi el. Doar tu.

— Fecior, îl șicană ea. Ai fost fecior.

Jon o ciupi în joacă de un sfârc.

— Am fost omul Rondului de Noapte. *Am fost*, se auzi spunând. Acum ce era? Nu voia să se gândească la asta. Tu ai fost fecioară?

Ygritte se ridică într-un cot.

— Am nouăsprezece ani și sunt sulițașă. Și sunt sărutată de foc. Cum aș fi putut fi fecioară?

— Cine a fost?

— Un băiat, la o sărbătoare, acum cinci ani. Venise cu frații lui să facă negoț și avea părul roșu ca al meu, sărutat de foc, așa că m-am gândit că trebuie să fie norocos. Dar a fost slab. Când s-a întors, să încerce să mă răpească, Longspear i-a rupt mâna și l-a alungat și de atunci n-a mai încercat, nici măcar o dată.

— Așadar, n-a fost Longspear? Jon se simțea ușurat. Îi plăcea Longspear, cu fața-i urâtă și purtarea prietenoasă.

Ygritte îi dădu un pumn.

— E josnic din partea ta. Tu te-ai culca cu sora ta?

— Longspear nu e fratele tău.

— E din satul meu. Nimic nu știi, Jon Snow. Un adevărat bărbat fură o femeie de departe, ca să întărească clanul. Femeile care se culcă cu frații, cu tații sau cu rudele din clanul lor aduc o ofensă zeilor și sunt blestemate să aibă copii slabi și bolnăvicioși. Chiar monștri.

— Craster se căsătorește cu fiicele sale, sublinie el.

Ygritte îl lovi din nou.

— Craster e mai mult ca voi, decât ca noi. Tatăl lui fost o cioară care a furat o femeie din satul Copacul Alb. S-a dus o dată la Castelul Negru să i-l arate ciorii pe fiul său, dar frații au suflat din corn și au alungat-o. Sângele lui Craster e negru și poartă un blestem greu. Își trecu degetele ușor peste pântecul lui. M-am temut cândva că vei face și tu la fel. Că vei zbura înapoi la Zid. N-ai știut ce să faci după ce m-ai răpit.

Jon se ridică:

— Ygritte, eu nu te-am răpit.

— Ba da, m-ai răpit. Ai sărit de pe munte și l-ai omorât pe Orell și, înainte să apuc să-mi iau toporul, mi-ai pus cuțitul la gât. Am crezut atunci că mă vei silui sau că mă vei uide sau poate amândouă, dar n-ai făcut-o. Iar când ți-am spus povestea lui Bael Bardul și cum a cules el trandafirul de la Winterfell, am crezut că vei ști să mă culegi, dar n-ai făcut-o. Nimic nu știi, Jon Snow. Îi zâmbi cu sfială. Dar s-ar putea să înveți câte ceva.

Jon observă dintr-odată că lumina pâlpâia în jurul ei.

— Ar fi mai bine să urcăm. Torța e pe sfârșite.

— Se teme cioara de copiii lui Gendel? întrebă ea, cu un zâmbet larg. Nu avem decât puțin de urcat și n-am terminat cu tine, Jon Snow. Ai vrea... Șovăi.

— Ce? întrebă el, în timp ce torța începea să se stingă.

— S-o faci din nou? lăsa ea să-i scape. Cu gura. Sărutul de lord? Iar eu... eu aș putea să văd dacă și ție-ți place.

Când torța se stinse, lui Jon Snow nu-i mai păsa.

Sentimentul de vinovăție veni mai apoi, dar mai slab ca înainte. *Dacă e un păcat, gândi el, de ce au lăsat zeii să fie atât de plăcut?*

În grotă era un întuneric de smoală când terminară. Singura lumină era roșeața palidă a culoarului ce ducea înapoi către peștera mai mare, unde ardeau vreo douăzeci de focuri. Curând începură să bâjbăie și să se lovească unul de altul, încercând să se îmbrace pe întuneric. Ygritte se împiedică și căzu în lac și țipă la atingerea rece a apei. Când Jon râse, îl trase înăuntru și pe el. Se luptară și împrășcară apa prin întuneric și apoi Ygritte era din nou în brațele lui și se dovedi că, de fapt, nu terminaseră.

— Jon Snow, îi spuse când el își revărsă sămânța în ea, nu te mișca acum, dragul meu. Îmi place să te simt în mine. Hai să nu ne întoarcem la Styr și la Jarl. Hai să coborâm înăuntru, să ne alăturăm copiilor lui Gendel. Nu vreau să părăsesc niciodată peștera asta, Jon Snow. Niciodată.

DAENERYS

— Toți? Sclava părea circumspectă. Înălțimea Ta, oare netrebnicele mele urechi te-au auzit greșit?

O lumină verde, rece, se strecura prin ochiurile de sticlă colorată încastrate în pereții triunghiulari, înclinați, și o boare de vânt sufla ușor prin ușile terasei, aducând mireasmă de fructe și flori din grădina alăturată.

— Urechile tale au auzit bine, răspunse Dany. Vreau să-i cumpăr pe toți. Spune-i Bunului Stăpân, te rog.

Alesese pentru astăzi o rochie din Qarth. Mătasea mov-închis punea în valoare violetul ochilor ei. Croiala rochiei îi dezgolea sânul stâng. În timp ce Bunii Stăpâni ai Astaporului se sfătuiau cu glas scăzut, Dany sorbea vin aspru de curmale dintr-o cupă înaltă de argint. Nu deslușea chiar tot ce spuneau, dar le putea auzi lăcomia.

Fiecare dintre cei doi negustori era însoțit de câte doi, trei sclavi... deși unul dintre ei, Grazdan, cel mai bătrân, avea șase. Ca să nu pară o cerșetoare, își adusese și ea însoțitorii, Irri și Jhiqui în pantaloni de mătase nisipie și veste pictate, apoi Barbă-Albă și voinicul Belwas și călăreții ei de sânge. Ser Jorah stătea în spatele ei, asudând în cămașa sa cu ursul negru al Casei Mormont brodat pe piept. Mirosul transpirației sale era o replică pământească la parfumurile dulci care înecau Astaporul.

— Toți, mârâi Kraznys mo Nakloz, care astăzi mirosea a piersici. Sclava repetă cuvântul în Limba Comună a Westerosului. În mii, sunt opt. Asta vrea să spună prin taft? Mai sunt șase sute, care vor fi parte din cea de-a noua mie, când îi vom avea pe toți. Îi vrea și pe ei?

— Îi vreau, răspunse Dany după ce întrebarea îi fu tradusă. Pe cei opt mii, pe

cei șase sute... și pe cei care sunt încă în pregătire. Cei care încă nu și-au câștigat coifurile.

Kraznys se întoarse către tovarășii lui. Din nou se sfătuiră între ei. Tălmăcitoarea îi spusese lui Dany numele lor, dar erau greu de reținut. Patru dintre ei păreau să se numească Grazdan, probabil după Grazdan cel Mare, care întemeiase Vechiul Ghis, la începutul începuturilor. Semănau cu toții între ei: grași, cu pielea de chihlimbar, nasuri mari, ochi întunecați. Părul lor sârmos era negru sau roșcat-închis, ori acel amestec ciudat de roșu și negru care era specific pentru Ghiscari. Toți se înveșmântau în *tokaruri*, îmbrăcăminte permisă numai astaporilor născuți liberi.

Dany aflase de la Căpitanul Groleo că bordura *tokarului* era cea care arăta statului unui om. În această încăpere răcoroasă din vârful piramidei, doi dintre stăpânii de sclavi purtau *tokaruri* tivite cu argint, cinci cu aur și unul, cel mai în vârstă dintre Grazdani, afișa un tiv de perle albe, mari, care atunci când se foia în scaun sau își mișca o mână, cloncăneau ușor, lovindu-se una de alta.

— Nu putem vinde băieți pe jumătate pregătiți, le spunea celorlalți unul dintre Grazdani cu bordura argintie.

— Putem, dacă aurul ei este bun, răspunse un bărbat mai gras, al cărui *tokar* era tivit cu aur.

— Nu sunt Nepătați. N-au ucis pruncii. Dacă vor da greș pe câmpul de luptă, ne vor face de rușine. Și, chiar dacă tăiem cinci mii de băieți necopți mâine, ar mai fi zece ani până să fie pregătiți pentru vânzare. Ce-i vom spune următorului cumpărător care va veni în căutare de Nepătați?

— Îi vom spune că trebuie să aștepte, zise grăsanul. Ce-i în mână nu-i minciună.

Dany îi lăsa să se certe, sorbind din vinul aspru de curmale și încercând să-și păstreze fața neclintită și neștiutoare. *Îi voi avea pe toți, oricât ar costa*, își spuse. Orașul avea o sută de negustori de sclavi, dar cei opt din fața ei erau cei mai importanți. Când vindeau sclavi pentru plăceri, sclavi pentru muncile câmpului, scribi, meșteșugari și instructori, acești oameni erau rivali, dar strămoșii lor se aliaseră pentru a-i crea și a-i vinde pe Cei Nepătați. *Din cărămidă și sânge e zidit Astaporul, din cărămidă și sânge sunt oamenii lui.*

Kraznys fu cel care, în cele din urmă, anunță decizia lor:

— Spune-i că pe cei opt mii îi va avea, dacă aurul ei se dovedește îndestulător. Și pe cei șase sute, dacă dorește. Spune-i să se întoarcă într-un an și-i vom vinde alte două mii.

— Peste un an voi fi la Westeros, răspunse Dany după ce ascultă traducerea. Eu am trebuință acum. Cei Nepătați sunt bine pregătiți, dar chiar și așa, mulți vor cădea în luptă. Voi avea nevoie de băieți ca înlocuitori, să ridice săbiile pe care ceilalți le vor lăsa din mână. Așeză cupa de vin deoparte și se aplecă spre tălmăcitoare: Spune-le Bunilor Stăpâni că-i voi dori chiar și pe cei mici, care încă

își au cățelușii. Spune-le că voi plăti la fel de mult pentru un băiat pe care l-au tăiat ieri cât pentru un Nepătat cu coiful cu țepușă pe cap.

Fata le spuse. Răspunsul fu tot *nu*. Dany se încruntă, iritată.

— Prea bine. Spune-le că am să plătesc dublu, dacă îi primesc pe toți.

— Dublu? Grăsanul cu tivul de aur era gata să se prăpădească de râs.

— Târfulița e nebună, zău, făcu Kraznys mo Nakloz. Să-i cerem triplu, zic eu. E destul de disperată ca să plătească. Să-i cerem de zece ori prețul pentru fiecare sclav, da.

Grazdan cel înalt, cu barba ascuțită, vorbi în Limba Comună, deși nu la fel de bine ca tânăra sclavă:

— Înălțimea Ta, mârâi el. Westerosul e bogat, da, dar acum nu ești regină. Poate că nu vei fi niciodată regină. Chiar și Nepătații pot pierde bătălii în fața cavalerilor sălbatici ai oțelului din Cele Șapte Regate. Îți amintesc, Bunii Stăpâni ai Astaporului nu vând carne pe promisiuni. Ai aur și mărfuri destule ca să plătești pentru toți eunucii pe care-i vrei?

— Știi răspunsul mai bine decât mine, Bunule Stăpân, răspunse Dany. Oamenii tăi mi-au vizitat corăbiile și au numărat fiecare boabă de chilimbar și fiecare vas cu șofran. Cât am?

— Suficient ca să cumperi o mie, răspunse Bunul Stăpân, cu un zâmbet condescendent. Cu toate acestea, tu plătești dublu, după cum spui. Cinci sute atunci, e tot ce poți cumpăra.

— Poate că frumoasa ta coroană ar mai putea cumpăra o sută, zise grăsanul în Valyriană. Coroana ta cu cei trei dragoni.

Dany așteptă ca vorbele să fie tălmăcite.

— Coroana mea nu e de vânzare. Când Viserys vânduse coroana mamei lor, l-a părăsit și ultima fărâmbă de voieșie, rămânând doar cu furia. Nici nu-mi voi robi poporul și nu le voi vinde avutul și caii. Dar puteți avea corăbiile mele. Corabia mare *Balerion* și corăbiile *Rhagar* și *Meraxes*. Îi prevenise pe Groleo și pe ceilalți căpitani că s-ar putea să se ajungă la asta, dar ei contestaseră cu furie necesitatea unui asemenea gest. Trei corăbii bune trebuie să merite mai mult decât câțiva eunuci nenorociți.

Grazdan cel gras se întoarse către ceilalți. Din nou se sfătuiră cu glas scăzut.

— Două mii, anunță cel cu barba ascuțită, întorcându-se către ea. E prea mult, dar Bunii Stăpâni sunt generoși și nevoile tale sunt mari.

Două mii n-ar fi suficienți pentru ceea ce avea de gând să facă. *Trebuie să-i am pe toți*. Dany știa ce trebuia să facă acum, deși avea un gust atât de amar încât nici măcar vinul de curmale nu i-l putea alunga din gură. Chibzuise îndelung și nu găsisese altă cale. *N-am altceva de făcut*.

— Dați-mi-i pe toți și puteți avea un dragon. Dinspre Jhiqui se auzi un suspin. Kraznys le zâmbi tovarășilor lui.

— Ce v-am spus eu? Ne-ar da orice.

Barbă-Albă se uita la ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Apucă toiagul, cu o mână tremurătoare.

— Înălțimea Ta, te implor, câștigă-ți tronul cu dragoni, nu cu sclavi. Nu trebuie să faci asta...

— Tu nu trebuie să-ți îngădui să-mi dai lecții. Ser Jorah, ia-l pe Barbă-Albă din fața ochilor mei.

Mormont îl luă pe bătrân de cot cu brutalitate, îl trase în picioare și îl târî pe terasă.

— Spune-le Bunilor Stăpâni că regret această întrerupere, îi spuse Dany tălmăcitoarei. Spune-le că aștept răspunsul lor.

Știa răspunsul, îl vedea în sclipirea din ochii lor, în zâmbetele pe care încercau din răputeri să le ascundă. Astaporul avea mii de eunuci și încă mai mulți băieți în sclavie care așteptau să fie tăiați, dar existau doar trei dragoni în viață pe întreg cuprinsul lumii. *Iar Ghiscarii jinduiesc la dragoni.* Cum ar putea să nu jinduiască? De cinci ori se luptase Vechiul Ghis cu Valyria la începuturile lumii și de cinci ori se prăbușise în tristă înfrângere. Căci Ținutul Liber avea dragoni, iar Imperiul nu avea nici unul.

Cel mai vârstnic Grazdan se foi în scaun și perlele sale cloncăniră domol, lovindu-se unele de altele.

— Un dragon la alegerea noastră, murmură el cu glas dogit. Cel negru e cel mai mare și cel mai sănătos.

— Numele lui este Drogon. Dany clătină aprobator din cap.

— Toate bunurile tale, în afară de coroană și de veșmintele de regină, pe care îți vom îngădui să le păstrezi. Cele trei corăbii. Și Drogon.

— S-a făcut, zise ea în Limba Comună.

— S-a făcut, îi dădu replica bătrânul Grazdan în Valyriana sa răgușită.

Ceilalți repetară vorbele bărbatului cu tivitura de perle.

— S-a făcut, traduse sclava, și s-a făcut, s-a făcut, de opt ori s-a făcut.

— Cei Nepătați vor învăța limba voastră sălbatică destul de repede, adăugă Kraznys mo Nakloz, după ce toate aranjamentele fuseseră făcute, dar până atunci, vei avea nevoie de cineva care să vorbească cu ei. Ia această sclavă, ca semn al unui târg bine făcut.

— Așa voi face.

Sclava îi traduse ei vorbele lui și lui vorbele ei. Dacă nutrea vreun sentiment față de faptul că era dată de pomană, avu grijă să nu și-l arate.

Arstan Barbă-Albă rămase și el tăcut, când Dany trecu pe lângă el pe terasă. O urmă în tăcere pe scări în jos, dar Dany îi auzea toiagul din lemn masiv bocănind pe cărămizile roșii, în timp ce înainta. Nu-l învinuia pentru mânia lui. Ceea ce făcuse ea era o infamie. *Mama Dragonilor și-a vândut copilul cel mai puternic.* Numai gândul o îmbolnăvea.

Dar în Piața Mândriei, pășind pe cărămizile roșii, între piramida stăpânilor de

sclavi și cazărmile eunucilor, Dany se întoarse către bătrân:

— Barbă-Albă, spuse ea. Vreau sfatul tău și nu trebuie să te temi niciodată să-mi spui ce gândești... după ce am terminat. Dar *niciodată* să nu mă iei la întrebări în fața unor străini. S-a înțeles?

— Da, Înălțimea Ta, răspunse el, nefericit.

— Nu sunt copil, adăugă ea. Sunt regină.

— Totuși, chiar și reginele pot greși. Astaporii te-au înșelat, Înălțimea Ta. Un dragon valorează mai mult decât o armată. Aegon a dovedit asta acum trei sute de ani, pe Câmpul de Foc.

— Știi ce a dovedit Aegon. Am de gând să dovedesc și eu câteva lucruri. Dany se întoarse către sclava care stătea umilă lângă lectica ei: Ai un nume sau trebuie să tragi în fiecare zi câte unul nou, din vreun butoi?

— Asta e doar pentru Nepătați, zise fata. Apoi își dădu seama că întrebarea îi fusese adresată în Valyriana Cultă. Făcu ochii mari: Oh.

— Te cheamă Oh?

— Nu, Înălțimea Ta, iartă-i sclavei această izbucnire. Numele sclavei tale este Missandei, dar...

— Missandei nu mai este sclavă. Te eliberez, din clipa aceasta. Haide, intră cu mine în lectică, vreau să vorbim. Rakharo le ajută să urce, iar Dany trase bine draperiile, să se ferească de praf și de căldură. Dacă rămâi cu mine, te vei număra printre însoțitoarele mele, spuse ea când porniră din loc. Te voi ține lângă mine, să vorbești în numele meu, așa cum ai vorbit în numele lui Kraznys. Dar poți pleca oricând dorești, dacă ai un tată sau o mamă la care preferi să te întorci.

— Sclava va rămâne, spuse fata. Sclava... eu... nu am unde să mă duc. Sclava... eu te voi sluji bucuroasă.

— Îți pot oferi libertate, dar nu siguranță, o preveni Dany. Am o lume de străbătut și războaie de purtat. S-ar putea să fii înfometată. S-ar putea să te îmbolnăvești. S-ar putea să fii ucisă.

— *Valar morghulis*, spuse Missandei în Valyriana Cultă.

— Toți oamenii trebuie să moară, fu de acord Dany, dar nu curând, ne putem ruga. Se sprijini de perne și luă mâna fetei. Acești Nepătați sunt într-adevăr neînfricați?

— Da, Înălțimea Ta.

— Acum ești în slujba mea. E adevărat că nu simt durerea?

— Vinul curajului ucide asemenea simțăminte. Când ajung să ucidă pruncii, îl beau deja de ani buni.

— Și sunt supuși?

— Supunerea e tot ce cunosc. Dacă le-ai spune să nu respire, li se va părea mai ușor decât să nu se supună.

Dany clătină din cap.

— Și când voi termina cu ei?

— Înălțimea Ta?

— După ce îmi câștig războiul și mă așez pe tronul care a fost al tatălui meu, cavalerii mei vor lăsa armele și se vor întoarce la cetățile lor, la soțiile și la copiii lor, la mame... la *viețile* lor. Dar acești eunuci nu au nici o viață. Ce o să mă fac cu opt mii de eunuci când nu vor mai fi bătălii de purtat?

— Eunucii sunt străjeri buni și excelente gărzii de noapte, Înălțimea Ta, spuse Missandei. Și nu e greu niciodată să găsești un cumpărător pentru asemenea trupe de soi.

— Mi s-a spus că în Westeros oamenii nu sunt vânduți și cumpărați.

— Cu tot respectul, Înălțimea Ta, Cei Nepătați nu sunt oameni.

— Și dacă i-aș revinde într-adevăr, de unde aș ști că nu se vor întoarce împotriva mea? Întrebă Dany explicit. Ar face asta? Ar lupta *împotriva* mea, chiar mi-ar face rău?

— Da, dacă le-ar porunci stăpânul lor. Ei nu-și pun întrebări, Înălțimea Ta. Toate întrebările le-au fost șterse din minte. Se supun. Părea tulburată. Când... când termini cu ei... Înălțimea Ta le poate cere să-și ia viața.

— Și ar face până și asta?

— Da, răspunse Missandei cu glas pierit. Înălțimea Ta.

Dany îi strânse mâna.

— Dar ai prefera să nu le cer asta. De ce? De ce-ți pasă?

— Sclava nu e... eu... Înălțimea Ta...

— Spune-mi.

Fata plecă ochii.

— Trei dintre ei au fost cândva frații mei, Înălțimea Ta.

Atunci nădăduiesc că frații tăi sunt la fel de curajoși și de deștepți ca tine.

Dany se sprijini din nou pe perne și se lăsă purtată de lectică mai departe, înapoi la *Balerion*, pentru ultima oară, ca să pună ordine în lumea ei. *Și înapoi la Drogon*. Gura i se încleșta.

Urmă o noapte lungă, vântoasă și întunecoasă. Dany își hrăni dragonii, ca de obicei, dar descoperi că, în ceea ce o privea, nu avea poftă de mâncare. Plânse o vreme, singură în cabina ei, apoi își uscă lacrimile destul de mult ca să fie gata pentru o nouă discuție aprinsă cu Groleo.

— Magister Illyrio nu e aici, fu ea nevoită să-i spună în cele din urmă, și chiar dacă ar fi, nu m-ar putea influența nici el. Am nevoie de Cei Nepătați mai mult decât de aceste corăbii și nu mai vreau să aud nimic despre asta.

Furia îi topise durerea și teama, pentru câteva ore, cel puțin. Apoi își chemă călăreții de sânge în cabină, împreună cu Ser Jorah. Erau singurii în care avea cu adevărat încredere.

Avu de gând să doarmă după aceea, ca să fie odihnită pentru a doua zi, dar o oră de insomnie petrecută zvârcolindu-se între pereții sufocați ai cabinei fu de ajuns ca s-o convingă că era zadarnic. În fața ușii îl găsi pe Aggo, potrivit o

nouă coardă la arcul său, la lumina legănată a unei lămpi de ulei. Rakharo stătea cu picioarele încrucișate pe punte, lângă el, ascuțindu-și *arakhul* cu o bucată de gresie. Dany le spuse amândurora să nu se întrerupă și urcă pe punte, să ia o gură din aerul răcoros al nopții. Echipajul o lăsă în pace, văzându-și de treburi, dar Ser Jorah i se alătură curând, lângă parapet. *E mereu prin preajmă*, gândi Dany. *Îmi cunoaște prea bine capriciile.*

— *Khaleesi*. Ar trebui să dormi. Mâine va fi o zi caldă și grea, te asigur. Vei avea nevoie de putere.

— Ți-o mai amintești pe Eroeh? îl întrebă.

— Fata lhazareeană?

— O siluiam, dar eu i-am oprit și am luat-o sub protecția mea. Numai că atunci, după ce soarele-și-stelele vieții mele a murit, Mago a luat-o înapoi, a folosit-o din nou și a omorât-o. Aggo a spus că asta i-a fost soarta.

— Îmi amintesc, zise Ser Jorah.

— Am fost singură multă vreme, Jorah. Singură, fără să am pe nimeni în afară de fratele meu. Eram o ființă atât de mică și de speriată. Viserys ar fi trebuit să mă protejeze, dar m-a rănit și m-a speriat și mai rău. N-ar fi trebuit să facă una ca asta. Nu era doar fratele meu, era *regele* meu. De ce fac zeii regi și regine, dacă nu ca să-i apere pe cei care nu se pot apăra singuri?

— Unii regi se fac singuri. Robert așa a făcut.

— El n-a fost un rege adevărat, zise Dany cu dispreț. N-a făcut nici o dreptate. Dreptate... Pentru asta sunt regii.

Ser Jorah nu dădu nici un răspuns. Doar zâmbi și îi atinse părul, foarte ușor. Era de ajuns.

În noaptea aceea visă că era Rhaegar, călărind către Trident. Dar era călare pe un dragon, nu pe un cal. Când a văzut oastea rebelă a Uzurpatorului pe malul celălalt al râului, toți purtau armuri de gheață, dar ea i-a scăldat în foc de dragon, iar ei s-au topit ca roua și au prefăcut Tridentul într-un torent. O mică parte din ea știa că visa, dar o alta exulta. *Așa a fost hărăzit. Celălalt a fost un coșmar și abia acum m-am deșteptat.*

Se trezi brusc, în întunericul cabinei, încă înflăcărată de triumf. *Balerionul* se trezi parcă odată cu ea. Și Dany auzi scârțâitul ușor al lemnului, clipocitul apei lovind carena, o rostogolire pe punte, deasupra capului ei. Și încă ceva.

Cineva era în cabină cu ea.

— Irri? Jhiqui? Unde sunteți? Însoțitoarele nu-i răspunseră. Era prea întuneric ca să vadă, dar auzea respirația. Jorah, tu ești?

— Dorm, glăsui o femeie. Dorm cu toții. Glasul era foarte aproape. Chiar și dragonii trebuie să doarmă.

Stă deasupra mea.

— Cine-i acolo? Dany privi încordată în întuneric. I se părea că vede o umbră, conturul palid al unei siluete. Ce vrei de la mine?

— Adu-ți aminte. Ca să mergi la nord, trebuie să călătorești spre sud. Ca să ajungi la vest, trebuie s-o iei spre est. Ca să mergi înainte, trebuie să mergi înapoi și ca să atingi lumina trebuie să treci prin umbră.

— *Quaiihe?* Dany sări din pat și dădu ușa în lături. Lumina gălbuie a felinarelor inundă încăperea și Irri și Jhiqui se ridicară adormite.

— *Khaleesi?* murmură Jhiqui, frecându-se la ochi. Viserion se trezi și își deschise fălcile și o suflare de foc lumină până și cele mai întunecate colțuri. Nu era nici urmă de vreo femeie cu mască roșie de lac. *Khaleesi*, nu te simți bine? întrebă Jhiqui.

— Am visat. Dany își scutură capul. Am visat un vis, nimic mai mult. Culcați-vă la loc. Toate, ne culcăm la loc. Dar oricât a încercat, somnul n-a mai venit.

Dacă privesc înapoi, sunt pierdută, își spuse Dany. În dimineața următoare, în timp ce intra în Astapor, pe porțile portului, nu îndrăznea să-și amintească din nou cât de mică și neînsemnată era suita ei, ca să nu-și piardă curajul. Astăzi își încălecaseră iapa, se îmbrăcaseră în pantaloni din păr de cal și o vestă de piele pictată, purta un lanț de bronz la încheietură și alte două încrucișate între sâni. Irri și Jhiqui îi împletiseră părul și îi atârnavă un clopoțel minuscul de argint, al cărui clinchet cânta despre Cei Nemuritori de la Qarth, pieriți în flăcări în Palatul de Pulbere.

Străzile din cărămidă roșie ale Astaporului erau înțesate de oameni în dimineața aceea. Sclavi și slujitori străjuiau drumurile, în timp ce stăpânii de sclavi și femeile lor își îmbrăcaseră *tokarurile* și priveau de pe piramidele lor în trepte. *Până la urmă, nu se deosebesc atât de mult de Qartheeni*, gândi Dany. *Vor să vadă dragonii, ca să aibă ce povesti copiilor și copiilor copiilor lor*. Asta o făcu să se întrebe câți dintre ei vor avea vreodată copii.

Aggo mergea în fața ei, cu marele său arc Dothraki. Belwas cel Voinic mergea la dreapta iepei sale, Missandei la stânga. Ser Jorah Mormont era în spate, în zale și cămașă, uitându-se feroce la oricine se apropia prea mult. Rakharo și Jhogo protejau lectica. Dany poruncise ca partea de sus să fie îndepărtată, astfel încât dragonii să poată fi legați de platformă.

Irri și Jhiqui mergeau alături de ei, încercând să-i liniștească. Cu toate acestea, coada lui Viserion plesnea dintr-o parte în alta și dragonul scotea, amenințător, fum pe nări. Rhaegal simțea și el pericolul. De trei ori încercă să-și ia zborul, dar fu tras în jos, în mâna lui Jhiqui, de lanțul greu. Drogon se făcuse colac, cu capul vârât între aripi. Doar ochii i se mai vedeau, drept mărturie că nu dormea.

Ceilalți oameni ai ei veneau în urmă: Groleo și celălalt căpitan, cu echipajele lor și cei optzeci și trei de Dothraki rămași din cei o sută de mii care călătoriseră cândva în *khalasaarrul* lui Drogo. Pe cei mai bătrâni și mai slabi îi pusese în mijlocul coloanei, împreună cu femeile cu copii la sân și cele însărcinate, cu fetițele și cu băieții prea mici ca să-și împletească părul. Ceilalți – luptătorii ei, câți mai erau – mergeau în afara coloanei, mânând jalnica lor turmă, cei o sută și

ceva de cai sfrijiți care supraviețuiseră atât deșertului roșu, cât și mării negre de sare.

Ar fi trebuit să cer să mi se coasă un stindard, gândi ea în timp ce își conducea ceata jerpelită de-a lungul râului șerpuit al Astaporului. Închise ochii, ca să-și imagineze cum ar arăta: mătase neagră, unduitoare, iar pe ea, dragonul cu trei capete al Casei Targaryen, suflând flăcări de aur. *O flamură așa cum poate ar fi purtat Rhaegar*. Malurile râului erau ciudat de liniștite. Viermele, așa numeau râul cei din Astapor. Era larg, domol și cotit, împestrițat cu insulițe împădurite. Zări copii jucându-se pe una dintre ele, alergând printre statui elegante de marmură. Pe o altă insulă, doi îndrăgostiți se sărutau în umbra unor copaci înalți și verzi, nu mai sfioși decât erau Dothrakii la o nuntă. Fără veșminte, nu-și putea da seama dacă erau sclavi sau oameni liberi.

Piața Mândriei, cu harpia sa mare de bronz, era neîncăpătoare pentru toți Nepătații pe care îi cumpărase. De aceea, fuseseră adunați în Piața Supliciuului, care dădea spre poarta principală a Astaporului, ca să poată mărșălui direct din oraș, după ce îi va prelua Daenerys. Aici nu erau statui de bronz, doar o platformă de lemn unde sclavii răzvrătiți erau supuși la cazne, jupuți și spânzurați.

— Bunii Stăpâni îi așază în așa fel încât să fie primul lucru pe care îl vede un sclav nou-venit când intră în oraș, îi explică Missandei, când ajunseră în piață.

La prima vedere, Dany crezu că aveau pielea vărgată, asemeni zebrelilor Jhogos Nhailor. Apoi se apropie și văzu carnea roșie, jupuită, de sub dungile negre, mișcătoare. *Muște. Muște și viermi*. Sclavii răzvrătiți fuseseră jupuți așa cum cineva ar decoji un măr, într-o fâșie lungă, șerpuitoare. Un bărbat avea un braț negru de muște de la degete până la cot, iar dedesubt se vedea carnea roșie și albă. Dany struni calul lângă el.

— Ce a făcut acesta?

— A ridicat mâna împotriva stăpânului său.

Cu stomacul întors pe dos, Dany dădu pinteni calului către mijlocul pieței, unde se afla oastea pe care o cumpărase atât de scump. Șir după șir stăteau bărbații de piatră cei nebărbați, cu inimile lor din cărămidă, opt mii și șase sute, cu coifurile de bronz cu țepușe ale Nepătaților cu pregătirea încheiată și alți cinci mii în spatele lor, cu capetele goale, dar înarmați cu sulite și săbii scurte. Cei din ultimele rânduri erau doar niște copii, dar stăteau la fel de drepti și neclintiți ca toți ceilalți.

Kraznys mo Nakloz și tovarășii lui erau cu toții acolo, s-o întâmpine. Alți Astapori de viță nobilă stăteau în grupuri, în spatele lor, sorbind vin din cupe înalte de argint, în timp ce sclavii circulau printre ei cu tăvi cu măslina, cireșe și smochine. Cel mai bătrân Grazdan stătea într-un palanchin susținut de patru sclavi voinici cu pielea arămie. Câțiva lăncieri călări se plimbau la marginea pieței, ținând la distanță mulțimile care veniseră să privească. Soarele strălucea orbitor pe discurile lustruite de aramă cusute pe mantiile lor, însă Dany nu putu să nu

observe cât de agitați păreau caii. *Se tem de dragoni. Și bine fac.*

Kraznys trimise o sclavă s-o ajute să descalece. Măinile lui Dany erau ocupate: cu una ținea *tokarul*, iar cu cealaltă un bici ornamentat.

— Iată-i. Kraznys se uită la Missandei. Spune-i că sunt ai ei... dacă poate plăti.

— Poate, spuse fata.

Ser Jorah strigă o comandă și mărfurile de negoț fură aduse. Șase baloți de blănuri de tigru, trei sute de cupoane de mătase fină. Vase cu șofran, vase cu mir, vase cu piper, curry și nucșoară. O mască de onix, douăsprezece maimuțe de jad, butoiașe cu cerneală roșie, neagră și verde, o cutie cu ametiste negre, rare, o cutie de perle, un butoi cu măsline fără sâmburi, umplute cu larve, o duzină de butoaie de pește de apă dulce în saramură, un gong mare de bronz și un ciocan pentru el, șaptesprezece ochi de fildeș și un cufăr plin de cărți scrise în limbi pe care Dany nu le știa. Și altele și altele și altele. Oamenii ei le așezară pe toate grămadă în fața sclavilor.

În timp ce era făcută plata, Kraznys mo Nakloz îi făcu favoarea de a-i spune câteva ultime cuvinte la predarea trupelor sale.

— Încă sunt necoptți, spuse el prin Missandei. Spune-i târfei că ar face bine să-i însângereze cât de curând. Sunt multe orașe mici de aici până acolo, orașe numai bune de jefuit. Toată prada va fi numai a ei. Cei Nepătați nu râvnesc aur și nestemate. Iar dacă va lua prizonieri, câțiva străjeri vor fi suficienți ca să-i aducă la Astapor. Pe cei sănătoși îi vom cumpăra, și la un preț bun. Și, cine știe? În zece ani unul dintre băieții pe care ni-i trimite poate fi, la rândul lui, un Nepătat. Astfel vom avea de câștigat cu toții.

În sfârșit, nu mai erau mărfuri de adăugat în grămadă. Dothrakii ei încălecară din nou și Dany spuse:

— Asta a fost tot ce am putut aduce. Restul vă așteaptă pe corăbii, o mare cantitate de chihlimbar, vin și orez negru. Și aveți și corăbiile. Așa că, tot ceea ce mai rămâne este...

— ... dragonul, termină Grazdanul cu barba ascuțită care vorbise atât de dogit Limba Comună.

— Și iată-l aici.

Ser Jorah și Belwas pășiră lângă ea către lectică, acolo unde Drogon și frații săi se tolăneau la soare.

Jhiqui desfăcu un capăt al lanțului și i-l dădu lui Dany. Când smuci de lanț, dragonul cel negru își înălță, șuierând, capul și își desfăcu aripile de noapte și văpăi. Kraznys mo Nakloz zâmbea larg în timp ce umbra aripilor cobora deasupra lui.

Dany îi înmâna stăpânului de sclavi capătul lanțului cu care era legat Drogon. În schimb, el îi oferă un bici. Mânerul era din os negru de dragon, migălos sculptat și incrustat cu aur. Nouă curele lungi și subțiri de piele atârnavă de el, fiecare cu o

gheară poleită cu aur în vârful. Măciulia de aur era un cap de femeie, cu dinți ascuțiți de fildeș. Degetele harpiei, așa își numise Kraznys biciul.

Dany răsuci biciul în mână. *Un obiect atât de ușor să poarte o asemenea povară.*

— Târgul e încheiat, atunci? Îmi aparțin?

— Încheiat, fu el de acord, trăgând puternic de lanț, ca să-l coboare pe Drogon din lectică.

Dany încalecă pe iapa ei. Inima îi bubuia în piept. Se simțea îngrozitor de speriată. *Oare asta ar fi făcut fratele meu?* Se întreba dacă Prințul Rhaegar fusese la fel de înfricoșat când a văzut oastea Uzurpatorului grupată dincolo de Trident, cu toate flămurile fluturând în vânt.

Se înalță în șa, ridică degetele harpiei deasupra capului, ca toți Cei Nepătați să le vadă.

— *TÂRGUL S-A ÎNCHEIAT!* strigă cât o ținu gura. *SUNTEȚI AI MEI!* Dădu pinteni calului și galopă de-a lungul primului rând, ținând degetele harpiei sus. *ACUM SUNTEȚI AI DRAGONULUI! CUMPĂRAȚI ȘI PLĂȚIȚI! S-A ÎNCHEIAT! S-A ÎNCHEIAT!*

Îl zări pe bătrânul Grazdan întorcându-și brusc capul. *Mă aude vorbind Valyriana.* Ceilalți stăpâni de sclavi nu ascultau. Se îmbulzeau în jurul lui Kraznys și al dragonului, strigând sfaturi. Deși astaporii trăgeau și smuceau, Drogon nu se urnea din lectică. Un fum cenușiu se ridica dintre fălcile-i deschise, iar gâtul său lung se răsucea și se îndrepta, repezindu-se la fața stăpânului de sclavi.

E timpul să traversez Tridentul, gândi Dany, întorcându-se brusc și îndemânându-i iapa înapoi. Călăreții de sânge se strânseseră în jurul ei.

— Ai necazuri, remarcă ea.

— Nu vrea să vină, spuse Kraznys.

— Există un motiv: un dragon nu e sclav. Și Dany plesni biciul cât de tare putu peste fața negustorului. Kraznys țiță și se retrase, clătănându-se, cu sângele șiroindu-i roșu pe obraz, în barba-i parfumată. Degetele harpiei îi sfârtecaseră chipul cu o singură lovitură, dar ea nu se opri să admire dezastrul. *Drogon!* Îl strigă ea cu glas puternic, dulce, uitând de toate spaimile. *Dracarys.*

Dragonul negru își desfăcu aripile și zbieră.

O sulită neagră de foc lovi fața lui Kraznys din plin. Ochii i se topiră, scurgându-se pe obraji, iar uleiul din barba și părul său izbucni atât de teribil în flăcări încât, pentru o clipă, stăpânul de sclavi purta o coroană de foc de două ori mai înaltă decât capul său. Duhoarea de carne arsă care se răspândi dintr-odată îi acoperi până și parfumul, iar urletul lui părea să înecă orice alt sunet.

Apoi sângele și haosul luă în stăpânire Piața Supliciului. Bunii Stăpâni zbierau, se clătinau, îmbrâncindu-se unul pe altul și sfâșiindu-și bordurile *tokaru-rilor* în graba lor. Drogon zbură aproape agale către Kraznys, bătând din aripile-i

negre. În timp ce-i mai dădu negustorului o porție de foc, Irri și Jhiqui îi dezlegară pe Viserion și pe Rhaegal și, dintr-odată, în aer erau trei dragoni. Când Dany întoarse capul să privească, o treime din mândrii războinici cu coarne de demon ai Astaporului se chinuiau să rămână călare pe caii lor îngroziți, iar o altă treime fugeau, într-o vâlvătaie de aramă strălucitoare. Un bărbat se ținu în șa destul cât să-și scoată sabia, dar biciul lui Jhiqui i se încolăci în jurul gâtului, curmându-i tipătul. Un altul pierdu o mână sub *arakhul* lui Rakharo și se îndepărtă clătînându-se și împrôscând sânge. Aggo stătea potrivindu-și cu calm săgețile în arc și trimițându-le către *tokaruri*. Cu argint, cu aur sau simple, nu-i păsa. Belwas cel Voinic își scosese și el *arakhul* și îl învârtea, atacând.

— *Sulițe!* auzi Dany un astapor strigând. Era Grazdan, bătrânul Grazdan, cu *tokarul* încărcat de perle. *Nepățați!* Apărați-ne, opriți-i, apărați-vă stăpânii! *Sulițe! Săbii!*

Când Rakharo îi vârî o săgeta în gură, sclavii care duceau palanchinul său o luară la fugă, aruncându-l fără sfială pe jos. Bătrânul se târî până la primul rând de eunuci, cu sângele băltind pe cărămizi. Cei *Nepățați* nici măcar nu-și coborâră ochii să-l privească murind. Șir după șir, stăteau neclintiți.

Zei mi-au auzit rugăciunile.

— *Nepățați!* Dany trecu la galop prin fața lor, cu cosița-i argintiu-aurie fluturând în urma ei, cu clopoțelul sunând la fiecare pas. Omorâți-i pe Bunii Stăpâni, omorâți soldații, omorâți fiecare bărbat îmbrăcat în *tokar* sau care are în mână un bici, dar să nu vă atingeți de nici un copil sub doisprezece ani, și zdrobiți lanțurile fiecărui sclav pe care-l veți vedea. Ridică degetele harpiei în aer... și pe urmă aruncă biciul cât colo. *Libertate!* strigă ea. *Dracarys! Dracarys!*

— *Dracarys!* răspunseră ei, cel mai dulce cuvânt pe care-l auzise Dany vreodată. *Dracarys! Dracarys!* Și pretutindeni în jurul lor, stăpânii de sclavi fugeau, implorau și mureau și aerul prăfos se umplu de sulițe și foc.

„O serie deja legendară [...] pur și simplu una dintre cele mai mărețe opere fantasy scrise vreodată. Vă plac personajele de neuitat? Există! Firele narrative coplesitoare? Există! Un univers atât de detaliat și complex, încât propria noastră lume să pară prozaică? Există! Dacă iubiți genul fantasy și n-ați citit seria aceasta, ar trebui să fiți judecați pentru erezie, pentru că este ceea ce speră toate romanele fantasy să fie.”

SFReader

Premiile Locus și Geffen Finalist al premiilor Hugo și Nebula

„Rareori a existat o poveste atât de fascinantă, care să captiveze în asemenea măsură inimile și mințile unei generații. În *Urzeala tronurilor*, un regat era sfâșiat de ambițiile bărbaților și femeilor fără de milă; în *Înceștarea regilor*, războiul, nebunia și vrăjitoria s-au abătut asupra regatului ca o fiară vorace. Acum, când lupta brutală pentru putere se apropie de climax, regatul divizat se confruntă cu cea mai teribilă invazie – una condusă de dincolo de mormânt...”

Time

colecția
nautilus
fantasy

ISBN 978-606-92091-9-6

www.nemira.ro